

Giới thiệu Mẫn Như Trở Lại

Thể loại: Trùng sinh-nữ phụ, tình cảm, tâm lý

Độ dài: Chưa biết được

Giới thiệu:

Một cô gái sống rất bình thường ở thế giới thực tại. Bỗng một ngày cô trùng sinh vào cuốn tiểu thuyết đình đám của người bạn thân mình. Cũng tốt thôi, cô sẽ sống với thân phận mới. Nhưng bi ai lại càng bi thảm thân thể của nhân vật này không có gì đáng nói, thân phận thì mới đáng nói

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Bỗng nhiên trùng sinh

Thành phố A

Mặt trời lên mang theo bao tia nắng ấm áp của một ngày mới. Hoạt động của con người vì thế mà hoạt động trở lại

Tại biệt thự lớn, ở ngoài nhìn rất xa hoa, tuyệt đẹp, nhưng ở trong mọi thứ lại khác xa với nó, quần áo nằm ngổn ngang, nước uống, đồ hộp, vỏ trái cây đầy nhà, ngay cả trên bồn rửa, chén bát cũng được lấp đầy

Một gian phòng khác của biệt thự, trong đây tất cả đồ đạc còn kinh khủng hơn, quần áo, giày dép còn ném vứt tả tơi. Trên chiếc giường xa xỉ có một cô gái đang đưa mình khẽ cựa quậy. Cô vươn 2 vai làm động tác mỗi sáng theo thói quen. Rồi khỏi giường, đôi mắt vẫn còn mơ màng, chân trái của cô vô tình giẫm vào chiếc giày cao gót, một trận ngã ập xuống sàn làm người kia còn ngái ngủ tỉnh dậy ngay tức khắc.

Đôi mắt to mở ra nhìn thứ làm mình ngã, một chiếc giày cao gót nằm đó. Cô thảm rửa kẻ nào chơi sô cô. Rồi sau đó, bỗng nhiên nhớ lại điều gì cô lại đảo mắt ngắm từng đồ đạc của căn phòng. Ông trời ơi đây là nơi nào mà còn quái dị hơn phòng cô.

Hãy nói cho cô biết vì sao cô lại ở chỗ này. Hôm qua cô còn ôm Điem Điem ngủ kia mà. Sáng nay cũng không thấy nó liếm mặt đánh thức cô. Con người trở nên tá hỏa cô kiểm phòng vệ sinh lập tức lao vào. OMG! Chuyện gì đang xảy ra nhìn trước gương là một cô gái cả cơ thể và trên đầu đều quần 1 cái khăn, đáng sợ nhất khắp nơi trên người cô ta, ngay cả mặt một màu nâu toàn tập.

Cô lấy nước tạt vào mặt, màu nâu biến mất. Mở luôn cái vòi sen làm chảy hết thứ nâu kia trên cơ thể. Xuất hiện trong gương là một cô gái vô cùng xinh đẹp, làn da trắng nõn, bàn tay không ngoại lệ, mịn màng trong thấy. Khuôn mặt cô gái này thật sự mà nói là một kiệt tác của tạo hóa.

Nhưng điều đáng nói cô gái này là ai??? Là cô sao, tự nhiên một ngày vụt hóa thiên nga. Cô rùng mình, đáng sợ. Tại sao cô lại ở trong thể xác này, cô gái này tên gì, nhà ở đâu, con gái nhà ai, thân phận thế nào cô còn không biết, còn nữa cô gái này đã đi đâu

Cửa phòng mở ra, một thiên thần nhỏ bước vào, nói đúng một bé gái có khuôn mặt thiên thần bước vào, thiên thần thì thật là thiên thần nhưng lời nói của cô bé chu ngoa, đánh đá không khác gì ác ma nhỏ

-Di Ngô, mẹ làm ơn sáng sớm đã hét ầm cả nhà như thế!

Cô lần nữa tá hỏa, mẹ là mẹ đấy. Thân thể này làm mẹ của một bé gái 5 tuổi. Thật kinh khủng, điều gì đang xảy ra với cô. Ngủ dậy sau một đêm người trở nên xinh đẹp, lại còn là mẹ của 1 bé gái.

-Không! Không xảy ra chuyện gì hết bảo bối sáng nay mẹ lỡ giẫm vào chiếc giày cao gót rồi trượt té một chút.

Bối Bối không nghe lắm chứ, người mẹ này bảo mình là bảo bối. Nói chuyện nhẹ nhàng với mình, không ầm ĩ như mọi ngày. Bà ta lại giờ trò gì nữa đây. Cô bé đưa mắt nhìn cô đầy nghi vấn, tò mò, cảnh giác đều hội tụ. Đối với cô này giờ quan sát phát hiện cô bé này không hề giống mẹ ruột của mình một phần tương tự nào.

Cô bé xoay người đóng cửa phòng một cái “Rầm”.

Căn phòng yên tĩnh như ban đầu. Cô bắt đầu tỉnh táo hơn làm vệ sinh rồi nhanh chóng kiểm thông tin của cô gái trẻ này. Quyền nhậ ký của cô ấy đã nói lên tất cả.

Cô gái này tên đầy đủ Ngô Mẫn Như, 24 tuổi, thất nghiệp. Sống dựa vào tiền của gia đình gửi vào thẻ hàng tháng để nuôi 3 mẹ con. Trước đây từng đi học nhưng học là một trường dân lập. Tiểu thư của Ngô Gia vì cuộc sống buông thả gia đình đuổi ra ngoài sống riêng, có nhiều tình yêu nhưng người mà cô yêu thật lòng là Tiêu Chính Uy. Đáng tiếc anh ta lại say đắm chị của cô gái này là Ngô Mẫn Như. Biết được tình cảm của hai người họ cô ấy ra sức ngăn cản, phá đám, lừa dối dẫn đến mang thai.

Cái thai này ban đầu là điều Mẫn Như mong đợi thậm chí là yêu thương. Thế nhưng khi chuyện đổ bể Chính Uy phát hiện Mẫn Như lừa dối, anh ta liền cắt đứt với cô ấy. Hai đứa con sinh ra không được tình thương của cha, bao bọc tình cảm của mẹ. Mà Mẫn Như vì thế trở nên căm ghét hai đứa con của mình....

Chà chà!! Sao cô gái này giống như nhân vật nữ phụ Ngô Mẫn Như trong tiểu thuyết Yêu Anh của bạn cô sáng tác. Tên của hai người kia cũng giống, ngay cả gia đình cũng thế. Đùng!!! Một ý niệm xuyên qua đầu cô đã trùng sinh vào cuốn tiểu thuyết của bạn thân mình. Và xuyên không vào nữ phụ bi thảm này, tự chúc mừng bản thân cô đã có một vé độc đắc đi vào thế giới tiểu thuyết.

Nhân vật Ngô Mẫn Như là nhân vật cô đau lòng nhất sau khi đọc quyển tiểu thuyết này. Cô cũng hai ba lần mắng con bạn mình vì sao lại tạo ra một nghịch cảnh cho cô ấy. Người ta còn có 2 đứa con mà nó nhẫn tâm viết những dòng chữ đưa cô ấy vào mọi tình huống nguy hiểm, suýt mất mạng 2 lần. Yêu nam chính nhưng tình cảm không được đáp lại, bày ra mọi hành vi ngu xuẩn mà dần hại chết bản thân.

Đã bao lần cô thầm nghĩ mình sẽ là người thay đổi số phận cả 3 mẹ con họ. Không ngờ ông trời đã toại nguyện. Thế thì từ nay cô sẽ thay cô ấy sống tiếp và nuôi dưỡng 2 đứa con này. Tránh xa nam nữ chính, gia đình họ Ngô, Tiêu, những thứ liên quan đến họ. Bởi vì cô biết giữa họ đã được con bạn mình tạo ra một cái vòng bảo vệ chắc chắn. Còn cô chỉ là một nhân vật nhỏ bé không thể nào phá vỡ cái vòng này.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Song Sinh và kế hoạch

Bản thân mình trưởng thành không ít, Mẫn Như là cô hiện tại. Cô sẽ xoay chuyển tình thế trước khi quá muộn. Quyển nhật ký này còn nói ngày 22/7 tức hôm qua của thế giới tiểu thuyết cô đã chọc tức Mẫn Như làm cô ấy tức đến nổi bệnh suyễn tái phát. Chính Uy nhận được tin từ vệ sĩ, lập tức đến dạy cô một trận, người cô bầm dập phải chết màu nâu lên người để xoa đi vết thương. À thì ra là thế cô cứ tưởng Mẫn Như trước kia bị điên chết đầy mình để phôi. Nhưng bị câu nói của người mình thương khiến tâm trạng cùng vết thương Mẫn Như phát sốt rồi cô ấy mới chết đột ngột như thế.

Bi ai thường như thế, cùng vì yêu mà điên dại. Gấp quyển sổ này lại cô sẽ thay cô ấy mà hoàn thành trách nhiệm. Mẫn Như mở cửa phòng trước tiên là dọn dẹp nơi này sạch sẽ, cô chắc chắn sự việc ngày hôm qua đã náo động nhà họ Ngô. Gia đình họ lập tức từ Ngô Mẫn Như này, số tiền trong thẻ của cô sẽ bị khóa lại.

Đồ dơ, đồ sạch lẫn lộn cô không tài nào dọn được một lúc nhanh như thế. Hiện tại cô cần ra khỏi nhà để rút tiền dư trong thẻ trước khi quá muộn.

Mẫn Như gọi 1 cuộc điện thoại, mười phút sau đội ngũ nhân viên lao công đã đến làm việc. Đẩy cửa phòng bên phải ra, cô bước vào, hai đứa nhỏ còn đang coi phim không để ý có người lạ tiến vào, đến khi người lạ bịt mắt hai đứa nhỏ này mới phát hiện, chúng la lên. Cô vội bịt miệng rồi dùng giọng nói ngọt ngào

-Mẹ phải đi một chút việc, đang gọi người tới dọn dẹp lại nhà! Hai chủ nhân nhỏ làm phiền các con trông nhà giúp mẹ. Nếu trong nhà mất một thứ đồ quý gì mẹ sẽ dạy dỗ hai đứa

Lời nói của Mẫn Như nó có tác dụng, hai đứa trẻ này tức thì chạy xuống nhà. Mỉm cười nhẹ cô đành phải mượn hình ảnh người mẹ trước kia của bọn chúng để dạy bảo một ít, nhưng tuyệt đối sẽ không đánh chửi chúng như trước kia.

Số tiền này cô đã rút ra khỏi thẻ, không nhiều nếu như cô tiết kiệm đi thì sẽ nuôi đủ 3 mẹ con trong hai tháng. Bắt taxi về biệt thự, hài lòng với diện mạo sạch sẽ, cô rút ví đưa cho họ một ít tiền, và cảm ơn.

Cô đã lên một ít kế hoạch trong xe taxi, Mẫn Như có 2 con ngựa đua bán chúng cũng dc một khoản, quần áo hàng hiệu của cô sẽ đem bán ở các cửa hàng khác nhau để lấy lời. Còn căn biệt thự này cô sẽ cho thuê để kiếm thu nhập hàng tháng. 3 mẹ con sẽ dọn đến 1 nơi bình yên khác sống.

Mua một căn hộ chung cư vừa phải cho ba người là điều tốt nhất. Quan trọng là cho bọn chúng tiếp nhận người mẹ như cô. Bốn năm này, Mẫn Như đã làm sai giờ đến lúc sửa chữa lỗi lầm của cô ấy.

Hai đứa nhỏ thấy người về bỏ lên lầu, không quan tâm đến sự xuất hiện của cô. Mẫn Như ơi! Lần này tôi phải trách cô thật rồi, làm mẹ mà quá tàn nhẫn đi.

Cô chạy theo bọn nhỏ lên lầu, vừa nhìn thấy cô bọn nhỏ đã đóng rầm cửa lại. Sợ cô lại đem ra đánh, rồi chửi.

Vài ngày này sẽ bận rộn để có 1 cuộc sống mới cô nên từ từ tấn công vào cuộc sống của các con mình, không được làm bọn nhỏ hoảng sợ

Mấy ngày hôm sau, cô làm bữa sáng rất sớm, nhưng có việc ra ngoài. Bối Bối và Lạc Lạc ngủ dậy không thấy mẹ mình, bọn họ cũng không lấy gì làm lạ, điều ngạc nhiên là mẹ của bọn họ làm bữa sáng, còn ghi một tờ giấy “Hai bảo bối của mẹ, các con đã dậy. Mẹ có làm bữa sáng cho các con. Mẹ yêu”

Bối Bối là người đầu tiên lên tiếng với sự bất ngờ mà mẹ bọn họ đem lại

-Lạc Lạc, em không bị ảo tưởng anh xem kia! Lần trước em bảo đi Ngô gọi mình là bảo bối! Bây giờ gọi hai đứa mình như thế! Anh xem có phải lại giờ trò gì nữa không!

Lạc Lạc là con của Mẫn Như, anh trai song sinh với Bối Bối. Cậu bé này không mạnh mẽ, cứng rắn như em gái mà có phần yếu ớt, nhát gan hơn. Mỗi lần hai anh em bị đánh cậu cùng là người chịu nhiều nhất, một phần cũng vì Bối Bối luôn gây ra họa.

-Có phải là em nói đúng không! Mẹ lại dùng thủ đoạn để lấy lòng người kia!!

Hai anh em họ mắt ngây ngô nhìn nhau. Mẹ của bọn họ là người như thế nào đến bọn họ còn không hiểu sao. Trái tim của Lạc Lạc bị ai, khi hiểu được một tí thì cậu đã hiểu, mẹ xem hai người bọn họ là một công cụ để lấy lại tình cảm với ông họ Tiêu kia.

Bối Bối là một cô bé bốc đồng, mạnh mẽ luôn là người nói lại mỗi khi mẹ đánh hai người. Con bé càng nói thì mẹ ra sức đánh tàn nhẫn hơn. Chuyện bỗng nhiên quan tâm hai người là chuyện làm bọn họ kinh hãi. Bọn họ rất sợ sự dối trá mà mẹ bọn họ sắp đặt.

Mẫn Như ở ngoài tìm người mua xe của mình, hai chiếc xe này bán chắc chắn cũng đỡ được 1 căn hộ chung cư cho ba mẹ con. Hai đứa trẻ song sinh đoán đúng mẹ của bọn họ có kế hoạch nhưng đây là một kế hoạch thay đổi toàn bộ số phận của họ.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Mẹ con

Đến thế giới này được 1 tuần, Mẫn Như hy vọng những kế hoạch mà cô vạch ra đều thu có kết quả tốt. Mẫn Như đã bán được một chiếc xe với giá trung bình. Xe đẹp còn bắt mắt lúc mua giá cao ngất ngưỡng. Người ta bảo xe này đã lâu, cũng bị hư không ít, họ nhìn sơ qua là biết. Cô không rành những gì họ nói, chiếc xe còn lại nhìn còn sang trọng, xa xỉ hơn. Cầu mong là nó đủ giá để mua 1 căn hộ cho ba người ở.

Cô cầm túi xách bước vào trong, nghe nói chỗ này quen biết với hai gia đình lớn kia. Chắc cũng có quen biết cô không ít. Nhìn thấy cô bước vào, nhân viên đã chạy đến cung kính tiếp đãi

-Ngô tiểu thư vinh hạnh cho cửa hàng chúng tôi, không biết cô đến là lựa loại xe như thế nào!

Bọn họ hôm nay được một phen ngạc nhiên, từ khi nào vị tiểu thư kiều kỳ này ăn mặc vô cùng giản dị, trang nhã như thế. Quần jean, áo thun, đôi giày bata và mái tóc được cột cao đơn giản.

-À không, tôi đến đây để bán chiếc xe hơi này! Làm phiền cho tôi gặp quản lý.

Bà tiểu thư này khi nào đến đây cũng tìm quản lý. Chắc là muốn có cơ hội để tiếp cận quản lý nhà bọn họ. Đáng tiếc, những suy nghĩ của bọn nhân viên chỉ là ảo tưởng. Mẫn Như là ai, cô đã không còn như trước kia thì làm sao có vụ tìm trai, mê mẩn quản lý của bọn họ

-Chào tiểu thư! Nhân viên của cửa hàng báo cô muốn tìm tôi!

Một chàng trai dung mạo điển trai, thân hình cao ráo bút phá chìa tay ra bắt. Nhưng Mẫn Như đâu còn như trước kia mà dễ dàng bắt tay một người đàn ông. Cô chỉ gạt đầu, cúi người. Hành động này làm chàng quản lý ngạc nhiên, cô ta chuyên tới đây mua xe rồi lợi dụng cơ hội tìm kiếm anh. Hôm nay không có mà nhìn anh khách sáo, coi như người xa lạ

-Tôi đến đây nhờ anh định giá chiếc xe này! Tôi đang có ý định bán nó!

Chàng quản lý và toàn bộ nhân viên trong cửa hàng dùng cặp mắt kinh ngạc đánh giá cô. Tiểu thư kiều kỳ của hôm qua đi đâu mất mà thay vào đó là một cô gái trẻ nhìn đầy năng lượng, sức sống. Cô gái này có vẻ đẹp làm người đối diện trở nên dễ chịu mà không nồng nặc mùi nước hoa, khi cô ngày trước bước vào.

-Anh ơi! Tôi đang có ý định bán chiếc xe này, phiền anh xem qua một chút.

Cô nghĩ bán ở những cửa hàng kia cô đã bị lừa, thà quay lại cửa hàng quen biết hay của gia đình bán bị soi mói nhưng không mắc lừa. Tiếng nói trong

trèo đánh tan dòng suy nghĩ của chàng quản lý, anh ta ho nhẹ lên tiếng với tất cả nhân viên, giọng cười nhỏ

-Hóa ra tiểu thư tới đây để bán chiếc xe này! Đây là một trong ba chiếc xe đắt tiền nhất của thị trường xe hơi hiện nay. Cô đã suy nghĩ kĩ khi bán nó chưa.

Mẫn Như đã suy nghĩ rất lâu rồi, một tuần chứ không ít. Vì bảo toàn tương lai, tính mạng của cả ba cô đành nhắm mắt gật đầu bán chiếc xe này đi.

Thủ tục bán xe thật là phiền phức, lòng vòng một hồi mất hết 3 tiếng. Đúng là nơi quen biết có khác, nhét số tiền lớn vào giỏ, cô tươi cười rời khỏi cửa hàng. Mọi người trong đây chao đảo một phen, tiểu thư này hôm nay cô ta có vẻ kì quái.

Gửi tiền vào ngân hàng tạo một tài khoản riêng cho bản thân, không hề liên quan đến một chút nào về gia đình họ Tiêu, họ Ngô cô mới an tâm.

-Hai bảo bối mẹ đã về rồi đây!!!

Nghe tiếng cô từ ngoài vườn vọng vào, hai anh em song sinh liền chạy trốn. Mẹ họ về điều kinh khủng lại xảy ra.

-Các con mẹ trở về nhà rồi

Cô mở cửa bỏ giày vào một nơi gọn gàng, trong nhà mọi thứ đều sạch sẽ. Thức ăn trên bàn vẫn còn nguyên vẹn. Tâm trạng đang hải lòng của cô, tự nhiên vì điều này gọn sóng không ít

-Các con à! Mau ra đây đi nào đừng trốn mẹ nữa nào.

Tiếng động phá tan sự im lặng này giờ của phòng khách. Cô đi chậm lại phát hiện trong góc phát ra tiếng động này là một cục bông đang co vo khoanh người lại, không ngừng run rẩy. Cô tiến lại ôm cục bông nhỏ này, thì bị hất ra, cậu bé hét toáng lên

- Ôi, không đừng bắt con. Mẹ đừng mang con ra đánh, con rất sợ.

Tiếng run rẩy kèm theo như là tiếng nấc sắp khóc của cậu bé. Cơ thể của Mẫn Như nhũn ra, đầu lòng nhìn cậu bé. Cậu bé Lạc Lạc trời sinh đã có bản tính yếu ớt khi ở bên cạnh em gái còn điềm tĩnh một chút, khi gặp mẹ mình thì xanh lè, tè ra cả quần. Mẫn Như trước kia vô cùng chán ghét điều này ở cậu thành thử cô ta luôn kiểm soát đánh mắng cậu.

-Không! Không con trai mẹ sẽ không bao giờ đánh các con nữa! Đừng sợ mẹ như thế. Mẹ chỉ vô tình phát hiện con trốn chỗ này mà thôi. Lạc Lạc của mẹ.

Cô chậm rãi ôm cậu bé phía sau, nhẹ nhàng vỗ lưng cậu bé. Miệng thì thắm vào lỗ tai của Lạc Lạc. Để cậu ngồi trên đùi, tay vững vỗ nhẹ nhàng giống như một lời hứa cho cậu. Lạc Lạc tinh thần đã ổn hơn khi này, mắt vẫn còn ngán lệ nhìn mẹ mình.

Đây là lần đầu tiên sau khi biết nhận thức cậu được mẹ ôm vào lòng với sự dịu dàng, che chở. Cậu hy vọng đây không phải là mơ mà có mơ thì nó mãi như thế này, ấm áp và dịu dàng, miệng cậu bỗng nhiên thốt ra

-Con đang mơ phải không mẹ! Mẹ đang ôm con

Mẫn Như nghe Lạc Lạc nói thế tay ngưng chậm lại. Cô cứng đờ vì câu nói này đã bao lâu rồi cậu bé này không được mẹ mình ôm vào lòng sao

-Con đang tỉnh, hiện tại là trưa và không có giấc mơ nào khi bụng của con đang réo lên kia kìa

Cô mỉm cười lấy tay búng trán Lạc Lạc rồi nói đùa với cậu. Nếu như trước đây hai đứa trẻ này chưa có tình mẹ dành cho thì bây giờ cô đã ở thế xác này và là mẹ của bọn họ, cô sẽ dành tất cả tình thương của mình dành cho chúng.

Lạc Lạc đang mê mẩn trong vòng tay của Mẫn Như. Nghe Mẫn Như nói thế thì cậu mới phát hiện bụng của cậu đang ầm ĩ biểu tình. Ban đầu, Bối Bối và Lạc Lạc sợ thức ăn có tẩm thuốc nên bọn họ nhất quyết không ăn.

Nhưng khi nhìn ánh mắt của mẹ cậu không nở và ngoan ngoãn chạy ra bàn chuẩn bị ăn thì bị mẹ chặn lại. Cậu dùng ánh mắt nghi vấn nhìn Mẫn Như, chẳng lẽ lại đánh cậu và Bối Bối

-Nè! Trốn chỗ đó vì khuẩn từ tay rồi truyền vào miệng đến ruột dễ có bệnh, con còn không đi rửa tay. Tiện sẵn bảo Bối Bối ra luôn con bé trốn chỗ nào rồi, giới thật mẹ kiểm không ra. Nhớ nói em nó rửa tay luôn rồi ăn đi. Mẹ sẽ hâm lại, yên tâm không có tẩm thuốc như mấy bộ phim hai đứa hay coi đâu.

Ánh mắt nghi vấn chuyển sang ngạc nhiên. Mẹ bảo cậu đi rửa, dặn dò rồi còn biết suy nghĩ của hai người. Lạc Lạc ngẩn người ra một chút, đảo mắt nhìn Mẫn Như bụng 2 đĩa thức ăn đi hâm lại.

Bối Bối trốn sau cây đàn dương cầm nghe được hết lời thoại mà anh trai và mẹ nói. Cô bé trong lòng mềm nhũn nhưng vẫn còn mang hương vị cảnh giác. Chỉ mới 5 tuổi nhưng suy nghĩ của cô bé có phần già hơn những đứa trẻ khác.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Tình cảm của ba người vẫn chậm rãi tiến triển. Các cuộc nói chuyện tăng lên không ít, so với những ngày cô vừa đến, mặt giao tiếp về mối quan hệ ba người đã được cải thiện. Ở mặt tình cảm, cô chắc chắn trái tim của hai đứa trẻ rất yêu mẹ của mình. Nhưng lại có sự mất mát, đau đớn, mà Mẫn Như gây ra, vô tình làm trái tim dành cho cô ấy trở nên căm phẫn, cay đắng.

Sâu thẳm ở tâm hồn hai đứa trẻ này có sự cảnh giác với cô, nhất là Bối Bối. Cô bé chịu mở miệng nói chuyện, gọi mẹ thì luôn miệng bảo Mẫn Như là Di Ngô. Mẫn Như cho rằng đây là một biệt danh mà Bối Bối đặt cho mình, cô không muốn bắt con bé sửa đổi. Ai mà chả có biệt danh cho mẹ của mình. Trước kia cô cũng thường gọi mẹ mình là Chị mama đó hay sao.

Các con của cô đã trải qua nhiều nỗi đau khi còn quá nhỏ. Bỗng một khắc mà người tạo ra nỗi đau cho những đứa trẻ này lại yêu thương, quan tâm chúng đến như vậy.

Tình yêu không thể xuất phát từ gan hay phổi, nó xuất phát từ sâu thẳm tâm hồn của con người. Cô sẽ chờ đợi, tình yêu của hai đứa được khôi phục, như ban đầu.

-Ngô tiểu thư! Hôm nay tôi có dẫn người đến xem biệt thự!

Người phụ nữ môi giới, dẫn cặp vợ chồng trẻ đi vào nhà. Trên mặt chị ta hớn hờ, phấn khởi, vào nghề hai năm nay, những lần dẫn khách đi coi nhà, đếm đi đếm lại là rất ít.

Hôm đó, chị ta chạy xe đi làm, đi qua ngã ba, xe của chị ta chết máy đột ngột. Đi làm sắp muộn, xe chết máy giữa đường. Gửi xe vào một quán cafe gần đó, đi bộ đến công ty, có hai đứa trẻ nghịch ngợm chạy qua, làm rơi túi xách của chị ta. Vật dụng trong túi xách rơi xuống mặt đường, chị ta định quay sang mắng bọn chúng thì có một cô gái còn rất trẻ, tự xưng là mẹ hai đứa trẻ đó xin lỗi.

Cô gái ấy phụ chị ta thu dọn vật dụng rơi ra ngoài, rồi bỏ vào túi xách, tay chạm đến cái thẻ nhân viên môi giới, dừng lại, đưa mắt lên nhìn chị, hé lộ một nụ cười đẹp đến nao lòng. Chị ta nhìn thấy nhiều người cười đẹp, nhưng hôm đó gặp một cô gái có nụ cười đẹp rực rỡ như mặt trời như thế là duy nhất.

Và cô gái ấy là Ngô tiểu thư – Ngô Mẫn Như, vị khách ân nhân của cô. Còn chị ta là Hà Lam, 25 tuổi, nhân viên môi giới.

Mẫn Như trong bếp đi ra, rót bốn ly nước lọc cho mọi người. Cô còn đeo tạp dề làm bếp, tóc hơi rối, có phần chưa chỉnh chu. Nhưng cô vẫn nở nụ cười chào hai vị khách:

-Hân hạnh hai vị đến thăm nhà. Nhà có chút bẽ bộn, sáng nay tôi đi công việc về trễ, không biết hai vị đến thất lễ quá! Mời ngồi.

-Không sao! Chị Hà là người quen biết với chúng tôi. Hôm trước chị ấy có ghé, báo tìm một căn biệt thự vừa ý với vợ tôi. Tôi là Lê Minh, còn đây bà xã Mỹ Doanh.

Lê Minh đứng dậy chào hỏi, tay giới thiệu người phụ nữ bên cạnh. Hai vợ chồng họ nhìn vô cùng hạnh phúc, ngọt ngào. Khuôn mặt sáng tươi của Mỹ Doanh đã nói lên điều này. Chị Hà, nhân viên môi giới cũng nở nụ cười nói:

-Vâng! Vừa nói chuyện với Ngô tiểu thư xong! Tôi lập tức nghĩ ra vợ chồng của cô chú Lê. Vợ chú cũng muốn cho con sắp chào đời một nơi trong lành, yên tĩnh thì đây là căn nhà thật hợp lý cho hai người họ.

-Hóa ra hai người muốn tìm một nơi yên tĩnh để cho cô nhà được nghỉ ngơi để sinh con. Tôi rất vui mừng vì nhà của mình là nơi hai người tìm đến. Hai người có thể xem qua biệt thự một chút.

Cô đứng dậy, ba người kia cũng như thế. Chị Hà bắt đầu lấy kỹ năng nghề nghiệp của mình giới thiệu về căn biệt thự này. Hôm nay đã có người đến xem nhà, hai vợ chồng này có vẻ ưng ý nhà của cô. Nếu ngôi nhà cho thuê, cô sẽ kiếm được một khoản thu nhập hàng tháng đủ chi phí lo cho hai đứa trẻ, khi các bé lên tiểu học.

Tháng 5, hè cũng tới, trường mẫu giáo chính thức cho học sinh nghỉ học. Với cơ hội này cô sẽ đưa hai đứa trẻ ra khỏi thành phố A. Chuyển nhà đến thành phố D sinh sống, ba ngày hôm nay, cô cố tình thức đêm để xem xét từng thành phố. Cuối cùng cô chọn thành phố D, nơi này đang bắt đầu khai triển những dự án khu đô thị mới, có những cái tiến vô cùng hiện đại. Trong truyện thành phố này không bao lâu sẽ sầm uất, vượt trội như thành phố A. Nhiều khi nó là môi trường tốt cho hai đứa trẻ, cả cô sau này.

Thành phố A, cũng bị danh tiếng của Ngô Mẫn Như biết đến rất nhiều. Tạm thời đi xa, để cái danh của Ngô Mẫn Như lắng xuống, cô sẽ tính tiếp. Ở nơi này, quá nguy hiểm cho ba người bọn họ....

--- ---

Tối hôm đó, cô đã cân nhắc kĩ lưỡng mới đem việc này nói cho hai đứa trẻ biết.

-Lạc Lạc, Bối Bối mẹ muốn nói chuyện với hai đứa về một vấn đề. Hy vọng các con sẽ nghe những điều mẹ sắp nói

Hai đứa trẻ đang xem phim, nghe giọng có vẻ nghiêm túc của cô, đành tắt tivi mà lắng nghe.

-Sắp tới, qua ba tháng hè, hai đứa sẽ vào tiểu học. Mẹ muốn hai đứa có một môi trường mới, lành mạnh cho các con sau này. Mẹ nghĩ chúng ta nên dọn ra thành phố A, tìm một nơi thích hợp để sống.

Với quyết định của cô, Bối Bối và Lạc Lạc gần như phát hoảng. Cô đang đề nghị ba người dọn sang nơi khác sinh sống. Đây không bao giờ là quyết định của Mẫn Như trước kia, cô ta luôn muốn được nhìn thấy Chính Uy từng ngày. Lạc Lạc, nhăn mặt nhỏ giọng hỏi

-Mẹ, người nói thật chứ! Chúng ta sẽ đi...

-Thật, mẹ hoàn toàn nghiêm túc. Mẹ đã suy nghĩ hơn hai tuần nay, mẹ muốn chúng ta dọn đi nơi này.

-Dì Ngô! Có phải mẹ lại nghĩ ra những chiêu trò gì mới gây hại cho anh em chúng con!!!

Bối Bối, bây giờ mới lên tiếng, nhìn mẹ mình với ánh mắt hóa lửa. Từ đầu cô bé đã có sự cảnh giác với mẹ mình, nhưng hiện tại sự cảnh giác này vượt trội đỉnh điểm. Ánh mắt kiên quyết nhìn về Mẫn Như

Mẫn Như lần đầu, tận mắt nhìn thấy Bối Bối vô cùng mạnh mẽ, nói chuyện với cô một cách bình tĩnh. Khó bắt gặp của một đứa trẻ năm tuổi, con bé này đã trưởng thành sớm hơn với những đứa trẻ cùng tuổi khác. Điều này cô sẽ không phủ nhận.

-Không! Con đã hiểu sai. Căn nhà này trải qua nhiều đau thương với hai đứa, mẹ không hy vọng tuổi thơ của các con lặp đi lặp lại với sự đau thương này.

-Những gì dì Ngô nói có phải là thật. Cái này chỉ bản thân người hiểu rõ.

-Bối Bối, em đang không tôn trọng với mẹ đó

-Anh hai, em xin lỗi. Thật sự những gì mẹ làm trước đây, nghĩ tới em rất sợ hãi. Em biết một đứa trẻ như em, nói ra những điều này là một nghịch lý, anh đã quên mẹ đã gây ra những gì cho anh em chúng ta sao!!!

Lạc Lạc nhát gan, nhìn về phía Mẫn Như, mẹ đã nghe những gì mà Bối Bối nói, cậu thật sự rất sợ. Khoảng thời gian ngắn này, mẹ đối xử với anh em bọn họ rất tốt, dịu dàng vô cùng, làm sự sợ hãi về mẹ vơi đi không ít. Hôm nay, Bối Bối lại khơi chuyện quá khứ, hình ảnh xưa kia chợt xuất hiện. Có khi nào mẹ lại giận lên đánh mắng, chửi bọn họ thậm tệ nữa không...

Mẫn Như nghe Bối Bối nói, trái tim cô run rẩy, đập liên hồi. Phải cô thừa nhận, mình đang có kế hoạch cho bọn họ, thế nhưng con bé đã hiểu sai hoàn toàn về kế hoạch của cô. Cô chưa nghĩ rằng khi mình nói chuyện này, bọn chúng lại phản đối dữ dội như thế.

-Được rồi! Chuyện này dừng lại, coi như mẹ đã nói với các con. Còn về vấn đề chuyển đi này, nó sẽ tiếp tục, không được dừng lại. Đứa nào không nghe lời, hay có mọi hành động gì ngược lại sự sắp đặt, đừng trách mẹ nhẫn tâm.

Mẫn Như đọc cuốn truyện này trong quá trình sáng tác ra nó. Lạc Lạc là đứa trẻ nhát gan, do bị hù dọa nhiều lần, tâm hồn cậu bé vẫn ở lại năm tuổi, thể xác lớn lên vô ích. Mẫn Như sẽ là người chịu trách nhiệm với cậu bé này, trước khi quá muộn.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chuyển nhà

Thủ tục cho thuê nhà đã hoàn tất, hôm nay ba người sẽ dọn đến thành phố D. Hai đứa trẻ này đang im lặng và nghe lời cô. Sau đêm hôm đó, cuộc trò chuyện của ba người kết thúc, cô lại phải đóng vai ác, hai đứa liền ngoảnh mặt xem cô như người lạ.

Thời gian này cô liên tục thay đổi, xáo trộn cuộc sống của hai đứa, bắt buộc hai đứa làm theo ý mình. Nó đã tự thêm một bức tường lớn ngăn cách nửa giữa mẹ con cô.

Mẫn Như không nghĩ mối quan hệ của bọn họ vừa cái thiện thì lại lần nữa đổ bể. Đoạn đường của ba người, quá dài đi rất có nhiều thử thách. Nhật ký của Mẫn Như có ghi lại ước mơ sẽ có 1 ngôi nhà nhỏ, với hai đứa trẻ, chồng cô ấy – Tiêu Chính Uy. Nhưng cô chỉ có thể hoàn thành được hai việc là ngôi nhà nhỏ, với hai đứa trẻ, còn Tiêu Chính Uy cô đang phẫn nộ anh ta đây.

-Anh đem bản thảo này photo nhiều bản, nộp gấp cho tôi!

Tiêu Chính Uy đóng tập bản thảo, đưa cho nhân viên, lạnh lùng nhìn anh ta. Anh là người đàn ông kim cương của Thành phố A, khi còn đi học Chính Uy đã nổi tiếng với vẻ đẹp cao ngạo, cuồng dã của một thanh niên mới lớn, làm bao nhiêu cô gái đã đổ gục vì anh.

Hiện tại vẻ đẹp cao ngạo, cuồng dã càng thuần phục hơn khi có khí chất lạnh lùng, ngạo nghễ của anh. Tập đoàn Tiêu Chính ở trong tay anh, từ thành phố A đã lan đến các thành phố khác, hơn nữa mở rộng ở nhiều quốc gia.

Anh bỏ áo vest trên ghế, rót rượu vào ly, đưa người hướng ra cửa sổ, tay lắc nhẹ ly rượu, rồi nhấp một ngụm. Anh có bạn thân, gia đình, tất cả đều hoàn hảo

Thế nhưng sự hoàn hảo này đột nhiên bị phá vỡ....

Một ngày kia, Mẫn Như say rượu chạy đến nhà anh, cô ấy ngồi tâm sự, đã yêu một người đàn ông. Anh ấy là người đàn ông hoàn hảo nhất, mà cô ấy từng biết, không biết từ lúc nào trong trái tim cô đã có tình cảm rất đặc biệt dành cho anh ấy.

Anh vui vẻ tâm sự với cô, và đùa rằng người đàn ông ấy thật may mắn... Và khi Mẫn Như bảo yêu anh, con người anh trở nên hóa đá. Anh bị sốc, rất sốc vì điều đó. Cô cũng biết rằng trong trái tim anh chỉ có mình Mẫn Như – chị gái của Mẫn Như mà thôi.

Gia đình Ngô – Tiêu làm ăn qua lại nhiều đời trước, nên tình cảm của họ rất bền chặt. Lũ trẻ của hai gia đình cũng như anh em ruột thịt.

Di Ngô sinh được ba người con, hai gái là Mẫn Như, Mẫn Như, và một trai là Mẫn Nguyên. Mẹ anh sinh hai người con trai là Tiêu Chính Hạo, Tiêu Chính Uy, bà mong muốn có con gái, ông trời ban tặng bà hai đứa con trai.

Nhà họ Ngô lại có hai vị công chúa, mẹ anh xem Mẫn Như, Mẫn Như như hai người con gái của mình, vô cùng cưng chiều, yêu thương. Đặc biệt là Mẫn Như, con bé bị mọi người đùa rằng là con gái của mẹ anh, nhìn cô bà lại nhớ hồi trẻ. Từ đó bà còn cưng Mẫn Như hơn vàng hơn ngọc. Anh vì thế mà xem cô như em gái ruột của mình.

Đến năm mười bảy tuổi, trái tim anh lần đầu rung động với chị cô là Mẫn Như. Một người con gái có vẻ đẹp kiêu kỳ, cuốn hút nhưng ngược lại tính cách rất dịu dàng, mạnh mẽ. Anh rất khó khi phải nói mình yêu cô, sau bao năm là bạn bè, là anh em.

Tình yêu của hai người bọn họ đi đến đâu là gian nan, là trắc trở đến đó. Mẫn Như là người gây ra tất cả tai họa này. Lợi dụng tình cảm của mẹ anh, của anh, của chị gái và mọi người, Mẫn Như sắp đặt ra một cái bẫy vô cùng hoàn hảo. Ngay cả anh còn không tin được ẩn sau vẻ đẹp lương thiện, thiên thần là một con người đồ kị, ích kỷ, chua ngoa....

Có một sự thật mà mọi người không biết, lúc mọi người bỏ lại Mẫn Như ngoài xã hội, cô đã mang thai, ngày hạ sanh của cô, bác sĩ lại tìm đến anh. Ông ấy báo Mẫn Như có thể đi bất cứ lúc nào cùng với đứa bé còn lại trong bụng, cô ấy mang thai đôi, đứa trẻ đầu tiên ra đời, nhưng đứa thứ hai lại không thuận lợi.

Mẫn Như bị băng huyết, dây rốn quấn ở cổ em bé, cực kỳ nguy hiểm.

Chạy xe vào bệnh viện, cô thật sự đang sinh con trong đó, hoàn cảnh thì rất nguy cấp. Chính Uy là người trong phòng sinh với Mẫn Như hôm đó lấy tư cách là hộ tá, hơn năm tiếng trôi qua, các bác sĩ đã rất cố gắng mới lấy em bé còn lại trong bụng của cô.....

Ít ra Mẫn Như còn tình người khi giữ lại giọt máu của mình. Các con không được sự yêu thương của người cha, là anh sai, đến làm một tờ xét nghiệm máu mà anh cũng không đành. Hai thiên thần hôm đó cho anh hiểu ý nghĩa của một người cha, bản năng người cha trời dạy trong anh. Anh không muốn biết ai là cha của đứa nhỏ kia, hy vọng một ngày nào đó rồi sẽ được phơi bày.....

Nhà họ Ngô cũng chuyển khoản vào cho Mẫn Như, nhưng tính cách của cô trước kia. Tiền như là rác, cô chỉ cần vung tay là tốn cỡ chục triệu, nuôi ba mẹ con không đủ. Anh đảm bảo điều này. Hằng tháng, lấy danh nghĩa nhà họ Ngô, anh luôn chuyển khoản thêm đều đặn cho ba mẹ con họ, anh còn bỏ một khoản lớn cử vệ sĩ cho hai đứa trẻ này. Chỉ là không ai biết những việc anh làm.

Uống thêm một ngụm nữa, Chính Uy đặt cái ly trên bàn, lấy áo vest khoác lên người, bước ra khỏi phòng

--- -----

Thành phố D,

Ba mẹ con họ, bắt chuyến bay nhanh nhất có thể đưa họ đi, còn nhờ chị Hà mua vé máy bay trên danh nghĩa để bọn họ có thể rời đi an toàn.

Mẫn Như liên lạc với người môi giới bên công ty chị Hà, dẫn ba mẹ con đến nơi cô đã đặt mua.

Kéo đồ đạc vào trong nhà, cô mở túi đưa người môi giới một ít tiền

-Cảm ơn anh, đã giúp đỡ chúng tôi!!

-Hai bảo bối, một đứa một phòng các con mau xem xem!!

Cô vui vẻ, thoát khỏi nơi nguy hiểm, mà quên rằng giữa ba người còn nhiều uẩn khúc. Hai đứa con không thèm nhìn mặt cô, chúng oán giận trừng mắt với người mẹ này. Mẫn Như cười khổ :

-Được rồi!! Không khí trong nhà u ám mẹ sẽ mở cửa sổ cho thoát. Hai đứa chọn phòng đi. Sau đó ăn trưa

-Tại sao, lại di chuyển về nơi này. Ở kia không tốt hay sao

Con trai bảo bối nhìn cô, giọng có vẻ uất ức. Con gái bảo bối thì vẫn bình tĩnh, không gọn một tí sóng trên đôi mắt.

-Nơi này mẹ thấy thích hợp cho chúng ta, nhất là các con.

-Anh hai, chúng ta đã đến đây rồi, vào chọn một cái phòng, chuyện Di Ngô mẹ tự biết!!

-Bối Bối, chúng ta đã thống nhất với nhau khi tới đây sẽ go...

Lạc Lạc đang mở miệng nói, Bối Bối ở bên kia chạy qua bịt miệng anh trai của mình. Lạc Lạc muốn chết sao, cứ nhiên nói ra để chết cả hai a!!!

Hành động kỳ lạ, hoảng hốt của Bối Bối, làm dấy lên sự lo lắng của cô. Hai đứa này im lặng từ hôm đó đến giờ, chả lẽ đã có tính toán gì trước

- Hai đứa có chuyện gì dấu mẹ phải không?? Đã có tính toán trong đầu??

Lạc Lạc tỉnh ý, hiểu sơ sót qua lời nói của mình. Cậu bé đánh trống lảng:

-Mẹ, con đói bụng quá. Người có thể đi mua thức ăn về không???

-Được rồi, hai đứa có lẽ đã đói, mẹ cũng thế. Để mẹ chạy xuống dưới xem.

Mẫn Như ban đầu còn nghi ngờ, nhưng lời nói của Lạc Lạc đánh thức dòng suy nghĩ của cô. Từ hôm đó cô kiểm soát hai đứa rất chặt, mà có tối nay cô sẽ nói chuyện với hai đứa nhiều khi sẽ lòi ra chuyện dấu cô. Lạc Lạc than vãn nói bụng, cô cũng tin là thật, bỏ vali lại dặn dò vài câu đi ra ngoài mua thức ăn.

Lừa được Mẫn Như ra ngoài, Bối Bối lục tung cái vali của con bé.

-Lạc Lạc, anh để điện thoại ở chỗ nào???

-Anh để bên kia, ngăn cuối cùng đó.

-Đâu, em vẫn không tìm được.

-Đi ra, anh tìm được thì em chết chắc

Hai đứa trẻ mày mò cái vali tìm điện thoại. Mẫn Như đâu ngờ rằng, hai đứa con mình đã có dự định gọi cho người cầu cứu. Trong một lần sơ sót, cô không chú ý hai đứa trẻ, thì bọn chúng đã nghĩ ra kế hoạch này.

-A! Tìm thấy rồi. Cứ tưởng rớt rồi chứ

-Bấm số nhanh lên, di Ngô về thì chết chắc

Trong khi đó, Mẫn Như quay lại, cô vừa đến, không biết đường đi ở đây. Bọn nhóc còn ở nhà, cô sợ sẽ vương rắc rối. Đi đến cầu thang, cô nghe tiếng la của Lạc Lạc

-Hai đứa xảy ra chuyện gì???

Điện thoại vừa có dấu hiệu bắt máy thì Mẫn Như bước vào....

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tuyệt vời

Cánh cửa bật ra, Mẫn Như đi vào, hai đứa nhóc nghe tiếng nói cùng với tiếng chân đang di chuyển phía cánh cửa, quay đầu lại nhìn.

Chiếc di động đang nắm trên tay Lạc Lạc rơi bụp xuống đất, lúc này khuôn mặt Lạc Lạc chuyển sắc rõ rệt, Bối Bối đứng bên cạnh cơ thể con bé cũng lạnh đi trong khi ở ngoài mặt trời vẫn chiếu thẳng vào căn hộ.

Hai đứa trẻ đứng im, không cất một tiếng nào, di động rớt xuống đất, nhưng bên trong màn hình vẫn sáng, tiếng người từ bên kia vọng ra. Cô sai bước nhanh, cúi xuống nhặt di động vừa mới rơi. Trên khuôn mặt của cô hiện lên chút kinh ngạc, nhưng trong lòng không như vậy. Lạc Lạc và Bối Bối đem di động gọi người cầu cứu, cô đã đoán trước. Nhưng không ngờ các con lại hành động nhanh như vậy.

Bỗng, Lạc Lạc tiến lên từng bước:

-Mẹ!

Phút chốc, Mẫn Như bị giọng nói nhỏ nhẹ của Lạc Lạc dọa sợ, cô xoay người lại, chột mớ lớn mắt trừng với cậu bé.

Cô đứng lên, nhìn hai đứa trẻ trước mặt, hai đứa lùi bước, ôm nhau, đồng thời ánh mắt sợ hãi nhìn cô. Mẫn Như thêm bất ngờ, ánh mắt cô liếc nhìn điện thoại, sau đó lại nhìn hai đứa con. Cô cất giọng khá run rẩy

-Di động này! Các con có khi nào, tại sao mẹ chưa bao giờ thấy nó???

-Dì Ngô! Bọn c...o...n con...ch...i muốn g...ọ...i ch...o c...ho ...

-Cho ai! Trước khi mẹ thật sự nổi nóng với các con.

Mẫn Như lớn giọng quát, làm Lạc Lạc nhát gan nói thẳng ra bí mật, mà hai anh em đã bàn từ trước. Bùm!! Một tiếng giáng trên đầu Mẫn Như, hai đứa trẻ nhà cô to gan đem kế hoạch của cô phanh phui cho người ngoài biết.

Hai đứa này chưa hiểu được, chỉ cần người ngoài biết. Ba mẹ con họ liệu có được yên ổn??? Tất nhiên là không, Mẫn Như quá khư gây ra hàng tá lỗi lầm, đến con cái của mình sinh ra bóng ma trong lòng với mẹ. Còn đâu sự tin tưởng, dành cho Mẫn Như hiện tại.

Cô đâu phải là nhân vật chính như Mẫn Như, hay Chính Uy được bàn tay bảo vệ của tác giả. Mà là một nhân vật phụ nhỏ bé, vô cùng mỏng manh, hai đứa con của cô còn mỏng manh hơn thế nữa. Một cú điện thoại thì chắc chắn, gia đình Ngô – Tiêu sẽ biết hết chuyện, lúc đó ba người bọn họ cũng không thể sống chung với nhau. Hai đứa trẻ bị đem đi xa cô, cô còn biết một chuyện, sau Chính Uy, anh ta có cử người theo dõi bảo vệ hai đứa trẻ này là điều chắc chắn.

Một nhân vật từ thực tại trùng sinh trở thành một nhân vật tiểu thuyết, đương nhiên sẽ biết những biến chuyển của câu chuyện. Cô không muốn điều này xảy ra, khó khăn lắm cô mới chuyển xe này sang xe khác để đánh lạc hướng đám vệ sĩ, trên máy bay cô còn chưa an tâm đã đuổi được đám người đó hay chưa. Hiện tại, mối lo lắng, nghi ngờ nó đã kéo đầu óc của Mẫn Như hỗn loạn.

-Các con đang làm chuyện gì thế này? Lạc Lạc, Bối Bối nếu như mẹ không về đây kịp thời thì các con đã gây ra loại chuyện gì. Một cú điện thoại của hai đứa sẽ làm xáo động đến hai nhà chính, ba mẹ con mình sẽ không thể nào yên ổn mà sống cạnh nhau

Bối Bối đưa mắt nhìn Mẫn Như, vẫn còn run sợ, nhưng cô bé lại thốt ra tiếng.

-Dì Ngô! Mẹ nói chúng ta sẽ sống yên ổn hay sao. Trong khi mẹ lại bắt buộc bọn con làm theo ý của mẹ

-Mẹ bắt các con làm theo để hai đứa không có hành vi chống đối, để ba người chúng ta bình an vô sự rời khỏi thành phố. Còn nữa cuộc sống ba người đang tồi tệ, và mẹ đã thức tỉnh nên mới sửa chữa, bù đắp những tội tệ đó.

Cô nói thật lớn những suy nghĩ của mình trong những ngày vừa qua. Mọi cảm xúc dồn nén, được phơi bày. Mẫn Như thúc ép, bắt buộc Lạc Lạc, Bối Bối làm theo tính toán của cô, tương lai của ba người sẽ an toàn, hai đứa trẻ có một môi trường tốt hơn. Nhưng các con đâu biết, lỗi ở Mẫn Như đã không nói ngay từ đầu về kế hoạch này.

Hai đứa trẻ dường như tỉnh ngộ được một phần trong lời nói của Mẫn Như. Họ tiến tới, ôm lấy người của Mẫn Như. Cô đang trong lúc hỗn loạn, trống trải, một luồng hơi thở ấm áp, xóa tan hoảng loạn của cô.

-Mẹ, Bối Bối, Lạc Lạc rất có lỗi với người! Chúng con luôn chống đối, bất kính với mẹ. Xin lỗi!!!!!!

Mẫn Như nghe được lời nói thốt ra từ Bối Bối, cô có nghe lắm không. Bối Bối, Lạc Lạc đang ôm cô, còn nói chuyện với cô rất nhẹ nhàng. Mấy ngày vừa qua, không nghe được tiếng gọi mẹ, ồn ào của hai đứa cô nhớ thật nhiều. Khi nghe tiếng gọi của Bối Bối, cảm xúc vỡ òa, Mẫn Như dang hai tay ra, ngời thồm xuống, ôm hai đứa trẻ vào lòng.

-Mẹ cũng xin lỗi khi lúc đầu không nói rõ cho hai đứa biết. Mọi thứ quái dị như thế nào, khi một ngày mở mắt ra, bảo bối trong lòng mẹ đột nhiên biến mất, nó thật sự là điều đáng sợ đối với một người mẹ hức...hức...

Lạc Lạc, biết gần đây mẹ dịu dàng, quan tâm họ rất nhiều. Hôm đó, được mẹ ôm vào lòng, cậu như được mơ, luôn mong nó thành sự thật. Ông trời cũng tặng cho cậu ước mơ đó, hôm đó trở đi mẹ hầu như ôm cậu và Bối Bối nhiều hơn. Mối quan hệ của ba người bớt đi căng thẳng không ít, duy nhất Bối Bối còn có tính cảnh giác nên trong lòng đối với mẹ có cảnh giác cao. Cô bé luôn tâm sự với Lạc Lạc hằng đêm.

Chỉ tại mấy ngày trước, mẹ liên thay đổi thái độ đột ngột, làm anh em Lạc Lạc, Bối Bối hoảng sợ. Tính cảnh giác của Bối Bối trở lại, con bé đã nói bản

tính mẹ đã trời đất. Chờ khuya, khi mẹ ngủ say, hai người mới bàn kế hoạch này.

Lạc Lạc, Bối Bối, hai đứa trẻ thiếu tình thương, ôm chặt Mẫn Như hơn nữa. Nếu đã có cơ hội gần gũi, yêu thương của mẹ, hai người sẽ bảo vệ nó đến cùng.

Bầu trời hôm nay đã đẹp, thì hiện tại đẹp hơn. Bức tranh ba mẹ con Mẫn Như bên cạnh nhau, lúc này đã được một người họa sĩ của nhà đối diện nhìn thấy, hết sức tuyệt đẹp, tạo nên cảm hứng cho một tuyệt tác nổi tiếng sắp ra đời. Cô không biết vào khoảnh khắc đó, vận mệnh một lần nữa sẽ thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Cơ hội

Thành Phố D

Trời vừa rạng sáng, những tia nắng tuy với màu sắc yếu ớt nhưng cũng xóa dần bóng đêm. Một làn gió nhẹ thổi qua, chúng khẽ lay động vẫy tay chào một ngày mới. Nơi nào bên trong thành phố cũng có trồng hoa hoặc trồng những cây che bóng mát, làm giảm bớt sức nóng gay gắt của ông mặt trời vào mùa hè.

So với các dãy phố khác, nơi đây yên tĩnh hơn.

Khu chung cư cao cấp nhất nhì thành phố D, mọi thứ vô cùng tốt, bao gồm cả an ninh rất chặt chẽ. Mẫn Như chọn được nơi này đều thuận lợi cho hoạt động đi lại.

Hai chiếc ô tô bán đi với giá cao, cô mới đủ tiền mua một căn hộ thích hợp cho ba mẹ con. Sau ngày mai căn hộ mới, sẽ được hoàn tất, đồ đạc được chuyển vào đầy đủ. Bối Bối thích căn phòng bên trái, hướng ra những tòa nhà, khu trung tâm mua sắm của thành phố, nên đã giành với Lạc Lạc.

Lạc Lạc, một người anh trai, yêu thương em gái, sau nhiều lần tranh cãi, cậu bé chấp nhận căn phòng bên trái, cửa sổ phòng lại chiếu thẳng ra bờ sông Von mạnh mẽ của thành phố, gây cảm giác thoải mái với Lạc Lạc.

Mặc dù mới hơn 6 giờ sáng, cô dậy từ rất sớm chuẩn bị bữa sáng cho Lạc Lạc, Bối Bối, soup gà và sữa tươi thanh trùng rất hấp dẫn. Mẫn Như đổ soup vào tô, dọn chén muống ra bàn ăn, sau đó coi bộ tạp dề chạy về phòng gọi hai đứa trẻ thức dậy.

Cô mở cửa phòng Bối Bối, không nhìn thấy cục thịt nhỏ bảo bối ngủ trên giường, mới chạy sang phòng Lạc Lạc. Trong phòng, hai cục thịt nhỏ đang nằm ngủ cạnh nhau, Bối Bối khi nào trón sang phòng Lạc Lạc. Đây cửa bước vào, cô hôn trán rồi lay lay người của hai đứa. Lúc sau, vẫn không có động tĩnh gì, hai đứa trẻ hôm nay giờ thôi lười biếng ra rồi. Được thôi, muốn chơi với người mẹ là Mẫn Như sao?

Cô cũng chui lên giường, nằm cạnh hai đứa trẻ, rồi lấy tay thọt cù lét vào hai đứa. Trên giường, phát ra một trận huyền não, tiếng trẻ con vang cả phòng, miệng run cười bật bật:

-Mẹ... ời! Tụi con haha.. th..ua..

-A...Bối Bối nói...đú..ng, đừng thọt..t ..ha..hi..

Ba mẹ con đùa giỡn một lúc trên giường, Mẫn Như mới chịu buông tha cho hai đứa trẻ. Lạc Lạc, Bối Bối ngoan ngoãn tỉnh dậy, trở về phòng đánh răng rửa mặt, còn cô lại đi ra sắp xếp bữa sáng lần nữa.

Hai cục thịt bảo bối, làm sạch cơ thể, tỉnh táo ngồi trên bàn ăn. Mẫn Như múc từng muống soup vào chén cho Lạc Lạc, Bối Bối. Hai đứa trẻ này, là một đội tham ăn, húp rất nhiều soup, uống thêm sữa, nhưng vẫn than đói. Cô bắt buộc nấu lần hai, sau lần này, hai đứa đã no căng bụng, thế mà miệng lại tham:

-Ôi, mẹ ời! Tụi con rất no, hôm nay không cần quét nhà phải không ạ!

Lười biếng, và lười biếng, Bối Bối, Lạc Lạc đang tìm cách chối bỏ nhiệm vụ của mình. Mẫn Như thu dọn chén bát vào bồn, bị các con đẩy trách nhiệm. Cô mỉm cười tươi rói, nói ra này giờ, hai đứa muốn hưởng thụ cuộc sống nhàn rồi. Cô sẽ toại nguyện, nhưng trước hết cô nên loại trừ thói lười biếng này a!!!

-Được thôi! Nếu hai đứa mong muốn, mẹ sẽ đồng ý.

Nghe câu trả lời của Mẫn Như, hai cục thịt lười biếng ngồi bật dậy như lò xò đàn hồi, mẹ đồng ý, hôm nay trời sẽ mưa to, có khi bão kéo dài vài ngày mà xem. Nhưng nhìn mặt cô nở nụ cười, hai đứa thấy nham hiểm vô cùng, hai người quên rằng nụ cười của Mẫn Như mờ đã chói thì lúc này rất chói, khi mẹ có kế hoạch trị tội. Xong rồi, lần này hai người thâm còn thâm hơn...

Và đúng như dự đoán, hai đứa trẻ lười biếng của cô được cấp thêm nhiệm vụ dọn dẹp giường ngủ vào sáng sớm. Nhìn vẻ mặt không phục, cô bật cười ra thành tiếng.

-Mẹ, thật không có tình! Các con đã nói chỉ cần các con lười biếng, mẹ có quyền đưa ra hình phạt. Và hình phạt của các con không cần phải nhắc lại chứ

Hai người nhìn nhau, phải rồi chính cái miệng nhỏ nhắn của bà già 5 tuổi Bối Bối nói ra, Lạc Lạc nghe Bối Bối nói có vẻ đúng, cậu cũng hưởng ứng. Cuối cùng, cái miệng hại cái thân, Bối Bối lần sau, có nói gì hãy suy nghĩ trước.

Thành phố A

Trên tòa nhà cao nhất khu vực phía Đông, phòng chủ tịch Tiểu thị ngụy nga, xa hoa, chiếc bàn làm việc, Chính Uy dùng động tác thực hiện trên chiếc lap, ánh mắt mang một loại âm trầm, lạnh lẽo, phần nộ từ sâu đáy mắt.

-Chúng tôi thành thật xin lỗi chủ tịch đã không thể bảo vệ hai đứa trẻ, bị Ngô tiểu thư đem trốn thoát.

-Cô ta nhanh thật, rút hết tiền trong tài khoản, lại đem hai đứa nhóc đi trốn. Cô ta đang giờ thủ đoạn hèn hạ gì nữa đây!!! Anh điều thêm vài người tra tin tức của ba người họ cho tôi

-Chúng tôi sẽ hết sức tìm kiếm Ngô tiểu thư và hai đứa trẻ

Người đàn ông kia lui ra, Chính Uy thả lỏng người, tựa đầu vào ghế, anh bấm một số điện thoại quen thuộc, rất nhanh có người bắt máy. Đầu dây bên kia là một giọng nữ nhẹ nhàng, ấm áp.

-Em nghe!

-Chiều nay, anh có một cuộc họp với đối tác ở Australia. Xin lỗi không thể về ăn tối

-Không sao! Anh có chuyện khẩn cấp cứ làm trước, em sẽ sang nhà ba mẹ.

-Cám ơn em, Mẫn Như.

Chính Uy tắt máy, hôm nay có lỗi với Mẫn Như. Anh phải bỏ chuyện này, đi tìm hai đứa trẻ, Mẫn Như suốt ngày kiếm chuyện để làm phiền cuộc sống của anh.

-Cô Ngô, nếu như cô còn những bộ quần áo như thế này, cứ đem đến chúng tôi sẽ mua chúng.

-Được, cảm ơn chị. Em cũng phải đi làm nên không thường mặc, mới bán chúng đi

-Cửa hàng của chúng tôi, mua được những bộ này thì rất nhanh sẽ bán hết được, cô cứ yên tâm

Mẫn Như tạm biệt bà chủ cửa hàng bán quần áo cũ Tô Thanh, những bộ đồ thích hợp, cô để lại vài bộ, còn lại đem bán hết.

Mẫn Như bắt taxi đến khu trung tâm mua sắm, cô chạy vào đây mua một số thực phẩm cho hai cục thịt tham ăn. Đạo này, đêm nào hai đứa cũng than đói bụng, thực phẩm trong tủ lạnh cạn sạch sẽ. Mẫn Như chuẩn bị bước ra khỏi khu trung tâm, cô nhìn thấy một cửa tiệm thức ăn nhanh treo bảng sang quán.

Nổi hứng với tấm bảng, cô bước chân vào, ngồi xuống gọi hai món ăn. Năm phút sau, hai món ăn được đem lên, Mẫn Như lấy nửa thường thức. Thức ăn không tồi, ngược lại rất vừa miệng, nhưng tại sao lại treo bảng. Và cái tạt tò mò trỗi dậy, Mẫn Như liếc hỏi nhân viên trong quán. Một lúc lâu sau, toàn bộ câu chuyện lọt hết vào tai cô. Cửa tiệm này vẫn buôn bán bình thường, vợ chủ quán bị bệnh, nhà lại không bán được, nếu bán sẽ khó sống ở đây, là nhà của tổ tiên để lại. Ông chủ bắt buộc bán đi cửa tiệm thức ăn này. Thế nhưng, treo hơn hai tháng, vẫn chưa có người hỏi mua, nên tiếp tục để cho đến khi có người mua nó.

Hoàn cảnh gia đình của chủ quán, và hiện tại cô đang cần một công việc ổn định nuôi sống ba mẹ con. Cô không nên dựa vào tiền thê mà sống, cho dù nó nở lại, cô rút tiền thì mọi người sẽ biết cô đã đi khỏi thành phố. Rồi họ cũng tìm được cái tung tích của ba mẹ con cô.

Nếu đã có duyên, cô đồng ý mua lại quán này, coi như kế hoạch thành công không ít. Mẫn Như sẽ bỏ thêm một ít tiền trang trí lại nội thất. Thức ăn sẽ nghĩ vài món, cái gì thì cô không giỏi, nhưng đụng vào bếp, cô chắc chắn mình là thiên tài.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Bắt đầu

-Ây da, Bối Bối con nhẹ tí đi, mẹ đau quá!

-Mẹ ráng chịu một chút nữa!

-Đều tại thằng cha mất dịch kia! Mẹ có ý tốt muốn giúp đỡ, còn nói mẹ nhiều chuyện.

-Chú đó nói cũng hơi đúng mà?

-A! Sao mẹ lại búng trán con.

-Còn nói, không giúp mẹ mắng hần, con còn hùa theo.

Bối Bối sờ trán, không phục nhìn Mẫn Như, tiếp tục xoa cái chân sưng của Mẫn Như, cô bé nghĩ chú đó nói cũng đúng mà. Nhiều lúc, mẹ nổi hứng nử anh hùng khu phố, chuyện gì cũng khai phá ra được. Có lần, nhiệt tình quá mức, thức ăn quên nấu luôn, hại hôm ấy Lạc Lạc, và mình nhịn đói hơn hai tiếng. Sau đó, hai người liền giận đến chiều hôm sau, mẹ mới suy nghĩ lại a.

Hôm nay, đi giao hàng thấy hần bắt cướp, Mẫn Như phóng xe đi theo chặn tên cướp. Truy đuổi kịch liệt như phim hành động, cuối cùng anh hùng thua trận, kẻ gian thắng cuộc. Cô và hần, mỗi người bị thương một chỗ, Mẫn Như sưng ở chân, còn hần cô không rõ, chắc có vết thương ở trán.

Nhưng nghĩ lại cô rất tức giận, rõ ràng mình đã cố sức giúp đỡ, hần không cảm ơn, ngược lại bảo Mẫn Như nhiều chuyện. Dem chuyện này, kể cho Bối Bối, con bé còn té lăn xuống sofa, cười một trận thật lớn. Bối Bối còn hào phóng cảm ơn hần, đã đưa cô về, bản không ít tia cảm kích với hần ta. Rốt cuộc con bé là con của cô, không lên tiếng bênh vực, dùng ánh mắt hờn dỗi nhìn cô. Cô đã làm sai cái gì, người tốt lúc nào cũng không sống được tốt.

Quay về thực tại, Mẫn Như đang nhăn nhó cái chân đau của mình, nó rất bất tiện, di chuyển khá nhúc. Cô còn phải nấu đồ ăn tối cho ba người, thật là trước kia, giúp người ta nhiệt tình, bỏ đói hại hai bảo bối giận cô không thôi. Cô phải làm một bữa ăn hoành tráng mới chịu tha thứ. Lạc Lạc, con trai nhưng nó rất cẩn thận. Ăn là phải đúng giờ, biết được tính anh hùng trời dậy của cô, cậu bé lại trưng bộ mặt khó chịu của ông cụ non.

Quán ăn nhanh của Mẫn Như đã đi vào hoạt động bình thường, các món ăn được cô chế biến nhìn khá sáng tạo, nổi tiếng là spaghetti và trà xanh cô tự pha không chê vào đâu,các vị khách rất hài lòng. Ban đầu, không có dịch vụ giao hàng tận nơi, trong quán có cô, hai đứa trẻ làm nên cũng bất tiện. Nhưng về lâu dài, cô phải mở dịch vụ giao hàng tận nơi, mọi khi gửi vào đường bưu điện, khách hàng cũng đáp ứng, họ biết hoàn cảnh mẹ đơn thân của Mẫn Như, nên dễ chịu, chỉ là hôm đó quá mức xui xẻo đi, bưu điện của trung tâm nghỉ, không giao được, Mẫn Như mới giao hàng tận nơi.

Trên đường về gặp hoàn cảnh của hần, cô mới cần rằng giúp đỡ, thế mà còn bị bảo nhiều chuyện.

Quán ăn nhanh hơi nhỏ, hai bảo bối không chịu thuê nhân viên, là lỗi có một đội nhân viên vừa nhiệt tình vừa chuyên tâm như thế, còn chê bai, thật nghĩ đầu óc của cô có phải bị đụng mề rồi không. Trước đó, Mẫn Như phản đối với kế hoạch của hai đứa, trải qua một tuần, đi theo rên rĩ, giận dỗi, khóc lóc, cô tạm thời đồng ý. Cô chưa nghĩ đề bảo bối trong lòng vất vả vì mẹ được, hai đứa cũng cứng đầu ghê gớm, biết làm chủ nhỏ rồi đó.

Nhưng Mẫn Như khâm phục Lạc Lạc, Bối Bối của cô, hai đứa trẻ năm tuổi, mà đầu óc rất tính toán, lời nói như kẹo ngọt, dụ khách vào quán rất đông. Hoạt động của hai đứa nhanh gọn lẹ, Lạc Lạc vì thế bản tính nhát gan giảm đi không ít, ngay từ đầu mở quán này không hề tồi chút nào.

-Mẹ! Hai phần spaghetti bò.

Bà cụ năm tuổi Bối Bối ngồi ở quầy thanh toán, miệng không ngừng hô mưa gọi gió.

Cô tiếp tục chuẩn bị thức ăn, tay nghề của cô được nâng cao rất nhiều. Mẫn Như đã sáng tạo được vài món ngon mắt, khách đầu tiên dĩ nhiên là hai bảo bối của cô. Nếu hai đứa đồng ý, chắc chắn món đó bán rất chạy. Nhiều khi, cô cũng tự nghĩ, chắc sinh ra trong gia đình giàu có nên khẩu vị của hai đứa vô cùng tốt, chỉ là hoàn cảnh rất đặc biệt, mới ko cho chúng chịu cuộc sống giàu có.

-Lạc Lạc phiền con đem ra.

-Vâng!

Đờ vất và chạy đi chạy lại, cô mua chiếc xe điện hai bánh cho Lạc Lạc. Đây là một trong những phát minh ở thế giới thực, không nghĩ ở thế giới tiểu thuyết cũng có, Mẫn Như hơi bị bất ngờ. Công suất chạy điện của xe điện hai bánh chạy ngon lành, giúp ít được công việc của tiểu bồi bàn Lạc Lạc.

-A! vị khách xinh đẹp đã đến?

-Bé gái, con rất dẻo miệng. Cho ta ba phần spaghetti tự chọn, ba loại trà tuyệt nhất đem về.

-Dạ, người ngồi đó. Chờ một chút, ba phần ngon nhất sẽ có ngay.

Bối Bối nhìn vị phu nhân đẹp không tuổi ngưỡng mộ, bà ấy ít nhất cũng năm mươi rồi. Nhưng vô cùng trẻ đẹp nhân hậu, nói chuyện nhẹ nhàng, tử tế. Nếu được một bà nội như thế, Bối Bối rất mãn nguyện.

-Mẹ! Mẹ

-Con làm như sắp cháy tới nơi. Có chuyện gì?

-Cho vị khách xinh đẹp ngồi gần đó ba phần spaghetti tự chọn, ba loại trà tuyệt nhất.

-Được rồi, con ra ngoài làm xong mẹ sẽ mang lên.

Mẫn Như tò mò, ngo đầu ra ngoài, Bối Bối của cô, ít khi rời khỏi cái ghế thu tiền. Vị khách này lại khiến con bé nhiều lần rời khỏi ghế. Kì lạ nhất khi vị khách này đến, ngay cả Lạc Lạc cùng Bối Bối và vị khách này nói chuyện rất thân thiết.

Vị khách này là một phụ nữ xinh đẹp, dịu dàng, có khí chất thanh cao vô cùng.

Mẫn Như cũng thăm ngưỡng mộ, ít ai bì theo vẻ đẹp của bà. Tính ra đây là người phụ nữ thứ ba, Mẫn Như ngưỡng mộ, sau mẹ ruột Mẫn Như kia, và di Tiều. Cả ba có những loại khí chất quý phái, người ngoài khó nắm bắt.

Cô lại tập trung làm ba phần spaghetti tự chọn, tự chọn là tự mình nghĩ ra rồi chế biến. Ba loại trà tuyệt nhất thật ra nó là một loại trà nóng uống rất ngon có hương vị một chút của sữa, một chút của hoa, một chút đắng, hai đứa trẻ lại bảo nó là ba loại trà tuyệt nhất.

Quán ăn này cô có làm thực đơn, nhưng đa phần người ta hay gọi tự chọn.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bất ngờ

Mẫn Như nhanh chóng chuẩn bị, ba hộp spaghetti được trang trí khác nhau, mang ba hương vị nước sốt sáng tạo riêng. Cô có thể làm hai mươi ba nước sốt đặc biệt ở hiện tại từng học, khéo léo nhiều kiểu trang trí món ăn lạ mắt, người trong thế giới này chưa nhìn thấy.

-Hai đứa dẻo miệng.

Bối Bối, Lạc Lạc được khen một câu, nhìn nhau cất đầu nụ cười tự mãn. Khách xinh đẹp không tuổi nhân hậu là Giang Hữu Mỹ. Tiểu thư độc nhất Giang Thị nổi tiếng khắp thành phố D, sau đó lấy chồng, mới được gọi là bà Thẩm.

-Cháu bà cũng thế, ông trời đã tặng bà một cháu gái dễ thương.

-Con nói sao? Cháu gái?

-Tuần trước bà có dẫn đến ngồi bàn bên kia.

-Haha! Ngốc ơi, con trai ta chưa vợ thì cháu bằng cách nào. Gia đình con gái sống ở thành phố khác. Ta được tính là người bà cô độc nhất trần gian đó.

-Không đúng! Nếu bà là người bà cô độc nhất trần gian thì Bối Bối, Lạc Lạc cũng là hai đứa cháu cô độc nhất trần gian. Người bà cô độc và hai đứa cháu cô độc gặp nhau là hết cô độc.

-Phải, ta quên mất. Con dẻo như kẹo .

Cô bé làm bà Thẩm yêu quý ngay ánh mắt đầu tiên đến đây mua thức ăn. Lạc Lạc cũng thế, chỉ là theo bà Thẩm cậu có chút nhát gan, không sôi nổi như Bối Bối, nhưng về sau nói chuyện rất thân thiết. Hai đứa bé này, gây cảm giác yêu thương cho bà Thẩm. Mẫn Như cầm ba hộp spaghetti, ba loại trà tuyệt nhất mang ra.

-Con chào di! Chắc hai đứa lại nghịch ngợm.

Bà Thẩm từng sở chủ quán, là một cô gái trẻ xinh đẹp, băng thanh ngọc khiết tràn đầy năng lượng. Bỏ đi miếng tạp dề làm bếp, bà Thẩm khẳng định người lạ cũng khó thể đoán cô gái trẻ đã là mẹ hai đứa con năm tuổi. Cô cúi đầu như người Nhật Bản:

-Cám ơn con.

-Quán của gia đình, cảm ơn di đã luôn ghé ủng hộ.

Bà Thắm gật đầu, vẫy tay chào ba mẹ con ra về. Bầu trời bỗng nhiên xuất hiện bảy sắc cầu vồng.

-Cái gì, vẫn chưa tìm ra? Các người làm vệ sĩ kiểu gì?

-Chủ tịch, hai tháng nay chúng tôi đã tìm gần hết thành phố? Một chút thông tin cũng không liên lạc được? Biệt thự người ta nói Ngô tiểu thư đã bán nó đi rồi.

-Mẫn Như! Người phụ nữ chết tiết này, cô đem hai đứa trẻ đi đâu? Nếu hai đứa xảy ra chuyện? Tiêu Chính Uy – tôi sẽ không tha thứ cho cô.

Anh điên cuồng đập bàn, sách vở bút viết bị hất thẳng xuống sàn. Anh hận chưa tìm được ba người, lại có một người mẹ còn sốc nổi, đánh đá, hai đứa trẻ còn quá nhỏ.

Tiêu Chính Uy luôn nghĩ, số tiền bị rút trước kia, cô đã xài hết, tài khoản mở lại nhưng không sử dụng, cuộc sống sẽ túng quẫn đến mức nào??? Còn biệt thự đến ba lần, ba lần đều nói cô đã bán cho gia đình họ??? Mẫn Như, Bối Bối, Lạc Lạc, ba người đang ở đâu???

Dạo này, anh đã bỏ rất nhiều thời gian đi tìm ba người. Tin tức vẫn là con số 0 hai gia đình chưa thể biết, anh không muốn họ có chuyện, nhất là mẹ anh.

Mẫn Như đã được bà xem như máu thịt, luôn bước đi bên cạnh trong suốt tuổi thơ, cho đến khi cô trở thành một người mẹ. Bà Tiêu đang rất giận Mẫn Như nhưng tình cảm dành cho cô đã sâu vào xương tủy, Mẫn Như và hai cục cưng của bà biến mất chắc chắn sẽ nguy hiểm đối với tính mạng.

Ở thành phố D, màn đêm buông xuống.

-Một chàng trai đang dạo bộ trên bãi biển khi hoàng hôn buông xuống. Biển đông người nhưng chàng trai đó lại chú ý đến một cậu bé cứ liên tục cúi xuống nhặt thứ gì lên và ném xuống. Tiến lại gần hơn, chàng trai chú ý thấy cậu bé đang nhặt những con sao biển bị thủy triều đánh gạt lên bờ và ném chúng trở lại với đại dương.

“Cháu đang làm gì vậy?” – Chàng trai làm quen.

“Những con sao biển này sắp chết vì thiếu nước. Cháu phải giúp chúng.”- Cậu bé trả lời.

“Cháu có thấy là mình đang mất thời gian không. Có hàng ngàn con sao biển như vậy. Cháu không thể nào giúp được tất cả chúng. Rồi chúng cũng sẽ phải chết thôi.”

Cậu bé vẫn tiếp tục nhặt một con sao biển khác và nhìn chàng trai mỉm cười trả lời.

-Sau đó thì sao hả mẹ, cậu bé mỉm cười nói gì?

Bối Bối tò mò hỏi không ngừng, ánh mắt thích thú, chăm chú nghe câu chuyện của Mẫn Như. Cô mỉm cười rồi kể tiếp:

“Cháu biết chứ. Nhưng cháu nghĩ cháu có thể làm được điều gì đó chứ. Ít nhất cháu đã cứu được những con sao biển này.”Cậu bé nói đến đây là kết thúc câu chuyện của tối nay. Trong hai đứa, ai biết ý nghĩa của câu chuyện này nói cho mẹ nghe.

-Hành động giúp đỡ những con sao biển góp phần bảo vệ môi trường tự nhiên.

Bối Bối suy nghĩ của cô bé rất nhanh nhạy, Mẫn Như vừa hết câu đã nói lớn. Cô không bắt ngờ nhiều, nhẹ nhàng xoa đầu Bối Bối, rồi nhìn Lạc Lạc:

-Đây là một ý nghĩa hay. Còn Lạc Lạc?

-Con nghĩ là nên có thói quen làm những việc tốt, những việc có ích dù đó là việc làm nhỏ nhặt giống cậu bé.

Mẫn Như kinh ngạc, Lạc Lạc của cô suy nghĩ rất sâu, lại suy nghĩ ra một ý nghĩa lớn của câu chuyện. Cô tự hào, cười rạng rỡ lộ hai lúm đồng tiền sâu hút:

-Good! Mẹ hy vọng Lạc Lạc, Bối của mẹ là hai đứa trẻ biết bảo vệ thiên nhiên, có thói quen làm những việc tốt.

-Yes, madam

Hai đứa trẻ đồng thanh, dơ tay như kiểu chào sếp trong cơ quan cảnh sát. Mẫn Như thỏa mãn trong lòng, ôm Bối Bối về phòng của cô bé, hôn nhẹ lên trán Lạc Lạc, kéo chăn đều cho cơ thể cậu bé. Ôm Bối Bối về phòng và hôn nhẹ, kéo chăn đều như Lạc Lạc. Mẫn Như nói lớn một chút:

-Good night !!!

-Good night mẹ!

Mẫn Như trở về phòng của mình, cô lên giường, kéo chăn ấm áp. Căn hộ của ba người rất nhanh đã chìm sâu vào giấc ngủ, bên ngoài chỉ còn màu xanh đen của ban đêm tĩnh mịch.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Định mệnh

Buru điện trung tâm đóng cửa, Mẫn Như không quen biết người ở đây, phải chạy đi giao hàng gấp. Cô dặn dò vài câu với Lạc Lạc, Bối Bối rồi lấy xe chở hàng.

Giao cho tổng cộng là sáu nhà với các suất gọi thức ăn khác nhau. Người mới như cô tìm được nhà ở nơi này, thật là tài quá đi mất! Cô tiếp tục lái xe chưa ngừng tự hào ở chính mình, lái xe đến đèn đỏ, cô dừng lại tuân thủ quy tắc luật giao thông.

Bỗng nhiên, một chàng trai chạy ra la to:

- Ăn cướp! Đứng lại!

- Ăn cướp?

Tình anh hùng trời dậy, Mẫn Như lập tức dí theo tên ăn cướp, bỏ quên là dừng xe chờ đèn đỏ. Cô di chuyển theo hướng chạy của tên cướp, tên cướp rẽ trái, đi thẳng, rẽ phải, đi thẳng. Cô lái xe vừa nhanh vừa chậm đi theo suốt 1 lúc, chàng trai đó cũng chạy theo tên cướp như cô, mà hần không hề mệt, chạy như vận động viên điền kinh, cô chạy xe còn thấy vất vả, hần quả nhiên là một con người sắt đá.

Đúng lúc đó, tên cướp lại rẽ qua hướng bên kia, cô biết đường tắt nhanh hơn, bỏ qua chàng thanh niên, cô bắt đầu rẽ hướng khác.

Chạy đi đến đầu đường, cô há hê chờ đợi tên cướp, tới đây Mẫn Như sẽ tóm gọn.

Cuối cùng con mồi cũng đến, tên cướp bị chặn tư thế gong kim, đếm ngược trong đầu 5,4,3,2,1 Mẫn Như lao thẳng về phía tên cướp. Bên này chàng trai đó cũng thế, hần chạy tới.

Hai con người lao về một phía giống nhau, như hai con chim tranh giành miếng mồi, hoặc như hai mũi tên hướng đến mục tiêu.

“Bùm”

Mẫn Như ngã lăn xuống, hần nằm bệt ra đất, xe Mẫn Như te tua một chỗ. Cô vất vả ngồi dậy mắng:

- Anh không nhìn đường hay sao! Lao thẳng vào tôi.

- Cô mới là người không nhìn đường, chạy với vận tốc giết người đó!

Hần sờ trán, rướm ít máu, nhưng không nhằm nhò, nhìn tên cướp đã lấy mất cái túi xách tặng cho mẹ già nghìn đô, hần rất uất ức, còn nghe giọng chanh chua của cô gái này.

- Anh là kẻ vô ơn, tôi đang cố giúp anh, còn nói thế!

- Cô giúp tôi hay là giúp tên cướp tẩu thoát!

- Dĩ nhiên là giúp anh rồi! Nghe tiếng như thọc tiết lợn của anh tôi mới ra tay nghĩa hiệp nha!

- Cám ơn cô! Cô ra tay chặn tôi để tên cướp tẩu thoát thì có!

- Anh! Đồ mất dịch, đồ sát đá, đồ dơ hơi....

- Stop! Cô còn chửi nữa là coi chừng tôi đó.

- Anh ... tưởng tôi sợ anh chắc. Làm mơ! A

Cô chuẩn bị đứng dậy dạy cái đồ mất dịch một bài học thì chân của cô bị đau, làm Mẫn Như phát ra tiếng kêu. Hần theo tự nhiên đỡ cô, bốn con mắt dí sát vào nhau, mắt trở mắt mở to, rất mắc cười.

- Cô bị trật chân rồi! Nhà ở đâu tôi đưa về!

-Coi như anh cũng biết điều! Tôi muốn nói người

-Im ! Cô nói này giờ không thấy mình rất nhiều chuyện sao?

-Anh nói cái gì ? Tôi nhiều chuyện?

-Được rồi! Coi như tôi xin cô lỗi tai tôi sắp bề mềnh nhĩ rồi?

-Vậy thì thôi! Mà người như anh thật vô ơn mà

-Tôi...

-Xùy!

Hắn lấy tay làm ám hiệu trước miệng cô, Mẫn Như im bật, không nhúc nhích nhiều, ngoan ngoãn chỉ đường cho hắn đến quán.

Bối Bối, Lạc Lạc thấy Mẫn Như về đến, hoàn cảnh nhìn thê thảm, chân bước không đều, cao rồi lại thấp, thấp lại rồi cao.

-Mẹ, người xảy ra?

-Không! Chỉ là va chạm dẫn đến ngã.

-Cô ấy bị ngã xe rồi treo chân, không ảnh hưởng gì nặng.

Bối Bối điềm tĩnh nhìn hắn, cô bé ra sức bảo vệ mẹ

-Chú là ai? Người gây ra vết thương trên người mẹ sao?

-Không! Mẹ của hai đứa thay chú bắt cướp rồi ngã xe. Tên cướp chạy thoát, chú bắt buộc đưa ân nhân về.

Hắn nhẹ nhàng nói nhưng hai từ “ân nhân” nhấn mạnh, liếc sang cô, Mẫn Như bĩu môi, không thèm nhìn. Lạc Lạc, Bối Bối nghe được như thế, ánh mắt không mấy thân thiện nhìn Mẫn Như. Bàn năng anh hùng xuất hiện, mẹ lại nhiệt tình suốt liều mạng. Hôm đó vẫn chưa nhớ đã nói gì a!

-Cô bé lấy thuốc xoa chân cho mẹ đi! Nhớ là 2 tiếng xoa một lần! Mai sẽ hết!

Hắn nói xong, định đi ra, Lạc Lạc lại nắm tay hắn:

-Chú đầu của chú cũng bị thương đó!

Ánh mắt lo lắng nhìn hắn, cậu bé này nhìn có chút quen thuộc, cô bé kia nhìn cũng như thế. Hai đứa trẻ này làm hắn có chút quen mắt, chỉ là chưa thể nhớ gặp ở đâu.

-Cậu bé! Chú không sao về nhà chú sẽ rửa sạch vết thương?

-Chú lấy một hộp sốt kiểu hà lan dùng kem thịt gà viên chiên. Cảm ơn chú đã đưa mẹ con về!

-Ừ

Hắn chào tạm biệt ba người rồi bước ra khỏi quán, trên tay có cầm hộp thức ăn mà Lạc Lạc đưa. Hai đứa trẻ này gây cảm giác vừa quen mắt vừa yêu mến cho hắn.

Về đến căn hộ chung cư, trên trán có máu mẹ và bà nội la ầm trời, làm cho hắn quên mất suy nghĩ trong đầu. Hộp sốt kiểu hà lan dùng kem thịt gà viên chiên suýt nữa rớt xuống đất.

-Thẩm Dương ! Con ra ngoài lại gây chuyện nữa?

-Dạ có chuyện nhưng

-Thấy chưa! Hữu Mỹ con xem con trai con nó không làm bà già này tức chết thì sống không nổi

-Bà nội ! Không phải c...o....

-Anh Thẩm Dương! Mau nói cho mẹ biết hộp này con lấy ở đâu?

-Mẹ, người biết hộp thức ăn này sao?

-Con đừng nói nhiều nói cho mẹ biết?

-Thật ra hôm nay con gặp phải cướp, cô gái hình như là chủ quán của cái hộp này nhìn thấy đã bắt tên cướp giúp con, nhưng không vì thế mà bắt được, hại con bị trầy trên trán. Hai đứa trẻ cảm ơn con đã tặng hộp thức ăn này, mẹ và bà ăn thử đi, chắc cũng ngon.

-Người ta đã giúp đỡ con còn bao nhiêu chuyện! Mẹ không biết con nghĩ gì.

Thẩm Dương nghi vấn nhìn bà Thẩm, chả lẽ mẹ của anh cũng có quen biết bà cô nhiều chuyện đó. Nhưng anh không quan tâm mấy, mẹ anh có rất nhiều bạn, già trẻ bà cũng đều làm quen hết.

Tuần sau đó, bà Thẩm có đến mua ba hộp spaghetti tự chọn, ba loại trà tuyệt nhất. Cuộc nói chuyện của ba bà cháu đã làm bà quên mất, chuyện chính tới đây để cảm ơn Mẫn Như.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Hàng xóm

Hai tháng sau....

Hiếm khi có buổi đóng cửa hàng, Mẫn Như để cho ba mẹ con nghỉ ngơi xả hơi, cô mua tặng bộ trượt patin cho Lạc Lạc, Bối Bối – hai đứa trẻ rất vui vẻ, về nhà liền đi ngay đôi giày vào, men theo tường trượt đi trượt lại khắp nhà.

Gần khu chung cư, có một công viên mới xây, môi trường rất tốt, cây cối xanh tươi, không khí trong lành. Mẫn Như dắt hai đứa trẻ xuống dưới chơi.

Trời vẫn chưa tối, trong công viên phủ một màu xanh mát mắt. Lạc Lạc cùng Bối Bối vui chơi không biết mệt là gì. Các con thoải mái trượt quanh Mẫn Như. Bối Bối lướt nhẹ nhàng như gió, thậm chí còn nhảy lên, sau đó hạ cánh xuống mặt đất một cách an toàn, Những đứa trẻ xung quanh, nhìn cô bé bằng ánh mắt ngưỡng mộ liên tục nhảy cẫng lên vỗ tay cổ vũ.

Hai đứa trẻ trượt patin rất giỏi, một chín một mười, cô ngồi ở gần đó chăm chú nhìn mà lòng tràn đầy tự hào. Đây là cặp song sinh đặc biệt nhất, dù chưa trải qua chín tháng mười ngày, mang nặng đẻ đau của một người mẹ thực sự. Thế nhưng, chính hai đứa đã đánh thức bản năng làm mẹ của cô, những hành động những suy nghĩ cô đều nghĩ tới các con. Hai cục thịt sớm hiểu biết, chỉ là thói nghịch ngợm của một đứa trẻ luôn tồn tại, Mẫn Như thường xuyên nhức đầu vì nó.

-Các con ở đây, không chạy lung tung, mẹ mua một ít thức ăn rồi quay lại!

-Vâng!!!

Mẫn Như đi bộ đến siêu thị nhỏ, khá gần với khu chung cư, hôm nay có vẻ đông đúc hơn thường lệ, cô chỉ mua vài thứ cho các con ăn, nhưng phải chờ đợi đến lượt mình, cô hơi sốt ruột.

Mẫn Như thanh toán xong, định cầm túi đồ ra về, thì có một người đàn ông trúng phải cô, vô tình túi đồ Mẫn Như đang cầm bị rơi xuống. Người đàn ông đó xin lỗi cô, anh ta là nhân viên giao hàng cho siêu thị đang khiêng hàng vào kho, không chú ý mới va vào Mẫn Như, cô không trách mắng, vì cô cũng vội vàng, cho anh ta tiếp tục làm công việc giữa chừng.

Cô nhìn xuống tìm kiếm túi đồ, bị rơi xuống đất lúc nãy. Một tiếng nói nhỏ nhẹ, rõ ràng, hơi hơi ngọt ngào:

-Cô gái, cái túi này có phải của con?

-Vâng! Cảm ơn dì

Mẫn Như lịch sự nở nụ cười. Đây chả phải là khách hay thường lui tới quán của cô, vị khách xinh đẹp rất được hai bảo bối quý mến.

Bà Thẩm có chút bất ngờ, lại gặp Mẫn Như ở đây, bà đang đi mua một số đồ dùng cho con trai.

-Con vào đây mua đồ cho hai đứa nhỏ à?

-Dạ vâng! Hai đứa đang chơi gần đây. Tiện sẵn con muốn mua một chút thức ăn

-À, hai đứa nhóc có khỏe chứ?

-Vâng! Hai đứa rất khỏe, bọn nhóc cũng hay nhắc về dì.

-Dạo này công việc hơi bận, không có thời gian đến nhiều như trước. Ta cũng có cảm giác nhớ đến hai đứa đeo miệng. Hahaha!!!

Bà Thắm hơi lúng túng, cười nhỏ rồi nhìn cô, đối diện với cô gái trẻ này bà Thắm chưa biết tên nên khá ngượng ngùng khi bắt chuyện.

-Dì cũng sống ở khu này?

-Ừ, con cũng thế phải không?

-Vâng! Nhà của ba mẹ con nằm ở bên kia tầng thứ 9.

-Thật trùng hợp! Nhà dì ở tầng 10.

-Dạ! Thật trùng hợp.

-Vậy chúng ta là hàng xóm, sau này có gì cho hai đứa đến nhà dì chơi.

-Dì có muốn tới thăm hai đứa trẻ. Con để hai đứa trượt patin gần đây.

-Cũng được! Nhưng ta chưa biết tên của con.

-Con xin lỗi! Nói chuyện mà quên mất. Dì có thể gọi con là Mẫn Như.

-Cứ gọi ta là dì Thắm

Hai người đi ra khỏi siêu thị, vừa trò chuyện, Mẫn Như nói chuyện nhỏ nhẹ, từ tốn, khá ấn ý với bà Thắm.

Họ không biết bên này Lạc Lạc, Bối Bối đang chán, hai đứa ngồi ghế chờ đợi quay lại than thở không ngừng:

-Lạc Lạc, mẹ đi lâu như thế? Hay là gặp chuyện gì?

-Bối Bối đừng nói linh tinh.

-Em rất lo nha! Anh thử nói mẹ đi lâu mà chưa trở lại. Không chừng lại làm anh hùng khu phố rồi bỏ rơi anh em mình nữa.

-Cái con bé mập này! Có phải lại nói xấu gì mẹ nữa đây?

-Mẹ đã trở lại rồi, đi thật lâu.

Lạc Lạc nghe tiếng nói quen thuộc, nỗi lo lắng của cậu bé giảm đi rất nhiều. Bối Bối có một cái miệng trái tim đáng yêu, lời nói thốt ra toàn là những điều làm người ta bất an, sợ hãi, mất đi bình tĩnh, phải nói miệng đẹp nhưng rất độc. Mẫn Như để túi đồ trên bàn, nghiêm giọng với con gái bảo bối:

-Mẹ xinh đẹp, con không nói gì hết,?

-Thật không, nhưng mẹ nghe con nói mẹ đi làm anh hùng khu phố gì mà?

-Hihi, không thể che dấu mẹ vĩ đại của con.

Cô bật cười khanh khách với hành động nịnh hót của Bối Bối, đúng là ngày càng dẻo miệng, thật không biết giống ai.

-Xin lỗi, mẹ quên nói? Có một bát ngò cho hai đứa. Dì ơi đi ra được rồi.

-Woa, bà bà xinh đẹp.

-Đúng rồi!

-Hai đứa trẻ miệng ngọt của bà.

Bà Thắm gặp lại hai đứa trẻ rất phấn khích, bà thật nhớ hai đứa dẻo miệng này. Lạc Lạc, Bối Bối sững sờ trông thấy bà Thắm, dạo này bà rất ít tới quán, hai đứa tưởng bà quên mất bọn họ rồi, Bối Bối hờn dỗi với bà Thắm. Mẫn Như ầm ập, con gái cô, ngay cả con trai, ngoài cô ra còn yêu thương một người khác, là dì Thắm.

Bà Thắm và hai đứa trẻ vui đùa ầm ĩ, nói chuyện với nhau hết chủ đề này đến chủ đề khác.

Mẫn Như thu dọn quần áo đã khô, đem đi ủi phẳng, rồi gấp ngăn nắp, những thứ mau nhãn cô treo lại lên móc. Sau đó lấy thịt băm ra, xào cà chua, nấu nước.... Cô làm một lúc, cũng tới 6h tối, Bối Bối, Lạc Lạc về tới cửa.

Chương 12: Cảm xúc của ba người

-Dì, vào nhà ăn tối với ba mẹ con của con luôn!

-Được rồi! Dì cảm ơn, hôm nay không được, đi đi rất lâu rồi, mọi người trong nhà sẽ lo lắng.

-Vâng! Hai đứa chào bà đi.

Bà Thắm mỉm cười chào tạm biệt ba mẹ con. Cô không nói gì, gật đầu nhẹ tiễn bà Thắm ra khỏi cửa.

Lạc Lạc, Bối Bối là hai đứa trẻ ngoan, hiểu chuyện, sống rất tình cảm, đầu óc thì rất thông minh, nhạy bén. Cha mẹ của hai đứa phải rất xuất chúng mới có hai bảo bối như thiên sứ này. Bà Thắm là một thiên kim nên chắc chắn Mẫn Như cũng như bà, vì có một lý do đặc biệt gì đó, phải chịu sống như những gia đình bình thường khác.

Mẫn Như là một cô gái nữ công gia chánh giỏi, nhà cửa ngăn nắp, gọn gàng, sạch sẽ, nấu nướng rất ngon, nuôi dạy con cũng tốt vô cùng. Thời này được những cô gái như vậy thì ít ỏi.

Hôm nay tinh thần bà Thắm rất vui vẻ, giống như trở về thời kỳ khi bà còn trẻ, hay đi chơi với hai người bạn đến quên trời quên đất.

-Hữu Mỹ vừa về mới về, ngồi vô ăn cơm luôn!

-Con đi rửa tay.

-Ừ, nhanh lên. Thắm Dương, múc một chén cho mẹ cháu đi.

-Dạ.

Bà Thắm bắt đầu cầm đũa ăn cơm, nhưng miệng vẫn nở nụ cười không ngớt. Bà nội Thắm cùng Thắm Dương đang ăn, nhìn thấy hành động kỳ lạ của bà Thắm, họ vô cùng ngạc nhiên, lúc bước vào nhà, bà Thắm cũng có biểu hiện như thế. Bà Thắm đi mua đồ cho Thắm Dương rất lâu, khi về thì tay không, ngược lại rất vui vẻ.

-Mẹ, hôm nay gặp chuyện gì à?

-Ừ, mẹ vừa mới gặp hai đứa nhóc rất đáng yêu.

-Hai đứa nhóc???

-Mẹ của con chắc chắn gặp lại hai đứa trẻ ở cửa hàng thức ăn.

-Dạ! Không ngờ nhà của họ ở khu chung cư này luôn đó mẹ. Nhà họ ở dưới tầng 9, cách mình có 1 tầng.

-Thật sao??? Con nói hai đứa nhóc cũng ở đây. Phải rồi, sau này con có thể dẫn hai đứa nhóc lên đây chơi thường xuyên. Gia đình không có trẻ em thì buồn lắm, để hai đứa ở đây cho vui nhà vui cửa.

-Hai người đang nói gì thế?? Chúng ta đâu có quen biết họ???

-Thằng cháu hư đón than phiền cái gì? Lấy vợ để bà nội và mẹ con có cháu bồng thì không đồng ý, ngồi đây nói làm nhảm.

-Bà nội nói phải! Con cũng lớn rồi, em gái con chuẩn bị có hai đứa rồi. Còn con thân là anh trai một đứa còn không có, không phải là quá mất mặt sao?

Thắm Dương không phục, ngậm ngùi ăn cơm, vấn đề lấy vợ rồi nói dối, hấn phải nhường nhịn. Hội quán hoạt động đang rất phát triển ở thành phố D xen kẽ thành phố A, đây là thời gian mở rộng hơn nữa, nên hấn chưa có ý định lập gia đình vào lúc này.

Bà Thắm—Giang Hữu Mỹ, mẹ ruột của Thắm Dương, Thắm Thanh. Tiểu thư duy nhất của Giang Thị lúc đó, nổi tiếng xinh đẹp, tài năng, yêu một người đàn ông có hoàn cảnh bình thường, không cân xứng với gia đình họ Giang. Họ Giang nghiêm cấm chuyện của họ, không cho tiến tới, bắt buộc bà đi nước ngoài du học. Sáu năm sau, bà Thắm trở về, tình cảm vẫn còn mặn nồng với ông Thắm, họ bắt chấp tiến tới hôn nhân, mặc sự phản đối của họ Giang. Bà chịu từ bỏ danh phận tiểu thư làm một cô gái bình thường lấy chồng rồi sinh con. Bà nội Thắm cảm động lòng con dâu, trực tiếp yêu thương bà Thắm như con gái ruột.

Thẩm Dương – Thẩm Thanh là cháu ruột của nhà họ Thẩm, mẹ hần nổi tiếng xinh đẹp nên hai người được thừa hưởng những nét đẹp vượt trội. Ông Thẩm là người có đầu óc không kém thích mở hội quán, Thẩm Dương có đầu óc như ông Thẩm, thậm chí giống ông như đúc, có khi là giỏi hơn, người ta nói “Con hơn cha là nhà có phúc”. Thật như vậy, chỉ là là lấy vợ sinh con thì không giống ông Thẩm ở điểm này, một chút cũng không thêm. Nhà họ Thẩm thường xuyên đau đầu, nhất là bà Thẩm, bà nghi ngờ giới tính con trai.

Hần là một chàng trai không cuồng dã, tuấn mỹ, ngược lại cứng ngắt, miệng nói thì vô cùng độc. Thẩm Dương nổi bật có một cái mũi cao, nhìn rất Tây, và có một chiều dài lịch sử về thành tích bản thân. Sơ lược là cấp 1 đấm một đứa bạn bầm mũi vì khiêu khích, cấp 2 thì đếm không hết chuyện quậy phá làm thầy cô nể phục, cấp 3 có vẻ đằm thắm hơn, nhưng tốt nghiệp đủ 3 cấp lại trở thành cái bộ dạng gì chỉ có mình hần biết, gia đình hần biết.

Một ngày này của Bối Bối, Lạc Lạc, hưởng thụ được cảm giác ở trong lòng bà vui đùa, nói chuyện phiếm, rất hạnh phúc. Đã lâu, bà nội Tiêu không gặp hai người, khi Mẫn Như chưa như hiện tại, bà nội Tiêu là người chăm sóc cho hai người vô cùng chu đáo. Hai đứa một lần nghe được bà nội Tiêu và Mẫn Như cãi nhau rất lớn, bà bỏ về không vui, từ hôm đó bà không đến nhiều như trước.

-Bối Bối, em có nhớ đến bà nội của chúng ta?

-Phải, bà bà xinh đẹp làm em nhớ đến bà nội.

-Hiện tại chúng ta không ở thành phố A như trước, thông tin gì về bà cũng không có. Anh muốn nói liên lạc với bà nội được không?

-Không được! Anh đừng quên lời hứa với mẹ. Mẹ biết được sẽ không vui, ngược lại sẽ lo lắng. Em chắc chắn mọi người đang tìm kiếm ba người chúng ta, em không muốn mẹ xảy ra chuyện.

-Anh đồng ý. Mẹ đã thay đổi bản thân vì anh em mình, không được yếu lòng, rất nguy hiểm, chúng ta phải bảo vệ mẹ.

-Lạc Lạc, mười giờ hơn rồi tắt đèn đi con. Còn Bối Bối con thích chui vào phòng Lạc Lạc lắm phải không?

-Con về ngay, mẹ người ngủ trước đi. Lạc Lạc nói phải, anh em mình như thế nào cũng phải bảo vệ mẹ.

Mẫn Như không nghe được cuộc đối thoại đầy mâu thuẫn của hai đứa trẻ. Bà người đã bỏ thành phố A gần bốn tháng nay, mọi người sẽ biết chuyện này, không sớm thì không muộn, một phút sơ sót, cả đời mẹ sẽ bất hạnh, hai người chưa bao giờ muốn.

Bà bà xinh đẹp là người bà thứ hai mà Bối Bối, Lạc Lạc yêu mến. Bà Thẩm như một bà tiên trong lòng của hai người, lúc hai người thiếu dần tình thương của người bà thì bà Thẩm lại đem tình yêu thương của bà nhẹ nhàng xoa dần vào tình thương đó, làm nó như sợi dây gắn tình bà cháu của ba người ngày càng chặt chẽ.

Cuộc đời không ai biết số phận của mình sẽ ra sao? Chỉ là tình yêu có thể thay đổi được số phận của con người hay không....

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Tính toán của Mẫn Như

- Cảm ơn quý khách đã ủng hộ!

Lạc Lạc cúi đầu chào tạm biệt khách hàng, di chuyển xe điện hai bánh đến gần cái bàn, nhanh tay thu dọn thức ăn của khách, làm một cách thuần thục, công việc hầu như quen thuộc với Lạc Lạc bốn tháng nay..

Sau đó chạy xe điện hai bánh vào bếp, chia thức ăn rõ ràng, rồi thận trọng bỏ vào thùng, những thức ăn này được chia một cách đặc biệt, ở gần đây có một trại động vật, rất nhiều động vật bị bỏ rơi được thu nhận về nuôi dưỡng. Lạc Lạc muốn mang những thức ăn này cho chúng, Mẫn Như, Bối Bối rất ủng hộ việc làm của Lạc Lạc. Mẫn Như đã hướng dẫn Lạc Lạc phân thức ăn và đóng gói kỹ lưỡng, chờ đợi người đến lấy thức ăn đem đi.

- Cảm ơn mẹ!

- Không sao, đây là việc làm tốt.

Lạc Lạc ôm cổ của Mẫn Như, hôn một cái chụt vào má cô, nụ cười tự nhiên đẹp như tranh vẽ của cô lộ ra. Mẫn Như hiện tại không mặn mà mấy về chuyện son phấn, lượt là, quần áo như quá khứ, thay thế vào đó là nét đẹp dần dần được hé ra một cách tự nhiên nhất, Lạc Lạc và Bối Bối nhiều lần tán dương về cô. Mẹ của hai người là tuyệt vời mã nhân, nữ công gia chánh đến chủ cửa hàng thức ăn cô đều làm tốt.,

Cửa hàng làm ăn thuận lợi, đời sống ổn định, hai đứa trẻ ngoan ngoãn, hiểu chuyện, may mắn liên tục mở cửa chào đón, cô cực kỳ thỏa mãn.

Sắp đến Mẫn Như sẽ đầu tư vào việc học cho Lạc Lạc, Bối Bối, hai đứa trẻ đến lúc phải đi học, cô chỉ lo lắng là thủ tục nhận trường cho hai đứa trẻ có phải khó khăn hay không. Từ thành phố khác đến sống, điều kiện đi học sẽ rất phức tạp. Ở thế giới thực chứng kiến không ít, phụ huynh chạy đôn chạy

đáo cho con mình, rất bất tiện nhiều thứ. Cô chưa nghĩ mình sẽ rơi vào hoàn cảnh như họ, khi hai đứa trẻ sắp đi học.

- Mẹ, gà chiên cháy đen rồi kia!

- Ôi, Gà của tôi!

Mẫn Như giật mình, suy nghĩ trong đầu biến lập tức, thịt gà chiên đen như mực, cô vội vàng tắt bếp. Thịt gà đang chiên để làm hamburger cho khách bên ngoài, vô cùng kinh dị, phải gấp bỏ ra ngoài, chiên miếng khác cô tiếc không thôi.

- Mami, người suy nghĩ nhiều nữa, thì miếng này là miếng thứ hai đó nha.

- Cái con bé này, sẽ không có miếng thứ hai đâu, ra đó giúp anh trai của con đi.

- Yes, madam

Bối Bối chạy bay ra ngoài, miệng líu lo như con chim nhỏ, xem ra hôm nay rất vui vẻ. Trước khi rời khỏi nhà, Mẫn Như lôi con gái dậy sớm, tết tóc như vũ công balê cho cô bé, khuôn mặt bầu bĩnh, đôi mắt to tròn như hạt châu, nụ cười trong veo vang lên không ngớt, Bối Bối rất thích kiểu tóc đáng yêu này. Lạc Lạc cũng vì sự vui vẻ hồn nhiên mà đánh thức cho tỉnh táo. Suốt hôm đó, đi đâu ai cũng nhìn bảo bối của cô, khen ngợi vẻ đẹp trong sáng, thiên sứ của cô bé. Con gái không ít lần mặt hồng như trái đào, chạy xuống khoe với Mẫn Như

Nếu Bối Bối giống cô ở vẻ đẹp trong sáng, thiên sứ thì Lạc Lạc lại đối lập một cậu bé năm tuổi có đôi mắt màu đen biết nói, người nào nhìn vào đều bị hấp dẫn, một vẻ đẹp khó phát hiện. Đạo gần đây, chiều cao của hai đứa trẻ tăng lên nhanh chóng, da dẻ hồng hào, gặp người người tán dương rất nhiều. Nói cô khéo léo nuôi con, có bí quyết chia sẻ cho các mẹ, Mẫn Như thầm nghĩ bản thân cô vỗ béo cho hai đứa, chưa nghĩ sẽ thành ra thế này, hoặc là do gen trội, di truyền của cha mẹ chúng, nhưng kệ có người khen ngợi con trai con gái cô, làm mẹ thật hạnh phúc trong lòng.

- Mẹ ơi, hamburger gà đặc biệt có chưa!

- Rồi, Lạc Lạc con mang ra đi!

Nhờ cái miệng nhỏ hô mưa gọi gió lại đánh thức mở suy nghĩ của Mẫn Như, cô vớt gà ra ngay bỏ vào khay hứng dầu, lấy dao cắt hambeger, cẩn thận sắp xếp từng vị trí của hambeger gà, kèm vào nước sốt đặc biệt, ba phút sau hambeger không tồn thất được đưa ra bàn số 7. Cô tiếp tục làm thêm ba món tự chọn, mười lăm phút sau ba món tự chọn tiếp tục mang lên bàn số 8. Rồi lần lượt bàn số 6, số 3, số 4, số 9, số 10, số 1, số 5, và vài suất giao hàng tận nơi gửi đi ở bưu điện – một vòng tuần hoàn.

- Lạc Lạc, Bối Bối, bà đến mua vài món cho buổi tối!

- Bà bà xinh đẹp.

- Thật quá dễ thương!

- Bà ngồi đi ạ, cháu sẽ mang menu ra ngay!

- Thôi, cháu nói với Mẫn Như chuẩn bị cho bà năm phần tự chọn, và một phần nước béo để làm nước húp.

- Vâng!

Lạc Lạc liệt kê thực đơn bà Thắm chọn, sau đó ra ngoài vừa trò chuyện không quên công việc bồi bàn chuyên nghiệp, Mẫn Như làm thức ăn theo sáng tạo của cô.

Một lúc sau, cô cầm năm phần + 1 phần nước gói lại sạch sẽ mang ra chỗ bà Thắm.

- Mami ra rồi!

- Con chào đi.

- Ủ, con ngồi đi. Lát nữa rồi hãy vào trong.

- Di cứ tự nhiên với con là được

- Ta có nghe Bối Bối khoe kiểu tóc con tết. Rất khéo tay, tối mai đi có một buổi tiệc của người bạn có thể nhờ cậy được con tết là điều tốt nhất

- Con không giỏi lắm....

- Con gái người nhà cả, khiêm tốn làm gì, nhìn vào mái tóc Bối Bối, dĩ biết con rất khéo tay, ở ngoài tiệm làm tóc, rất ít ai hợp ý với đi.

- Vâng! Chiều mai sau khi công việc xong con sẽ tới nhà đi.

- Cảm ơn con, con gái.

Chào tạm biệt bà Thắm, ba người vẫn làm công việc của mỗi người, không khí của quán có vẻ tập nập náo nhiệt ngày một đông.

Có khi ba người làm đến không nghỉ tay, tần suất khách hàng tăng lên rõ rệt, cứ đà này Mẫn Như nghĩ sẽ tuyển thêm hai người cho chắc chắn. Còn vài tuần sẽ rất nhanh, cô nên cho hai đứa trẻ đi học.

Mẫn Như đã mở một thẻ tài khoản tiết kiệm, hàng tháng vợ chồng họ Lê sẽ gửi tiền thuê nhà vào cho cô, mở cửa hàng thức ăn nhanh vào những năm này, phải nói là lựa chọn sáng suốt, cô thu về không ít lợi nhuận. Vậy là thẻ tiết kiệm đủ lo chi phí đi học của hai đứa trẻ, Mẫn Như thật chu đáo mà.

- Lạc Lạc, Bối Bối hết giờ rồi. Chúng ta đóng cửa thôi các con!

Trở lại căn hộ tràn ngập hạnh phúc, hai đứa trẻ tắm rửa thay đồ, xem phim chờ đợi Mẫn Như nấu bữa tối.

Buổi tối dành cho ba mẹ con bắt đầu lúc 7h30 kéo dài đến 8h. Công việc rửa chén là của Mẫn Như, lau chén cho vào tủ là của Bối Bối, Lạc Lạc chịu trách nhiệm chỉnh sửa bàn ghế ngay ngắn và lau nhà.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Đụng độ lần hai

Mẫn Như đóng cửa tiệm là lúc 6h, nhanh chóng trở về nhà, bữa tiệc của bà Thắm bắt đầu 7h, cô chỉ có một tiếng để chuẩn bị.

Bà Thắm dẫn cô lên nhà, trên tầng 10, hai đứa trẻ cũng đi, ba người đứng trước cửa nhà, Mẫn Như còi giầy bước vào, hai đứa trẻ bắt chước cô làm theo.

- Cháu chào bà!

- Chúng cháu chào bà!

- À, ba đứa là người mà mẹ thằng Dương hay nhắc à! Ngồi đi xem như nhà của mình mà tự nhiên.

- Mẹ đây là Mẫn Như, còn hai đứa nhỏ, bé gái là Bối Bối, bé trai là Lạc Lạc.

- Lại đây hai đứa, Hữu Mỹ con nói phải, hai đứa nhỏ này rất đáng yêu. Mẫn Như cháu chăm con rất giỏi đó.

- Bà quá khen, cháu cũng bình thường ạ!

- Con bé này khiêm tốn! Bà có gì là nói thẳng đừng tỏ ngại ngùng. Bối Bối, Lạc Lạc, sau này hai đứa cứ gọi ta là bà cố ! Gọi Hữu Mỹ là bà nội, đừng gọi bà không, nó không thân thiết đâu.

- Dạ bà cố!

- À, chị Tổ lấy mấy ly nước mang lên giúp tôi.

Hai đứa trẻ ban đầu còn bị dọa sợ bởi khuôn mặt khó tính của bà nội Thắm, nhưng cách nói chuyện hài hước, nhẹ nhàng của bà nội làm cho nỗi sợ hãi hai người biến mất hoàn toàn.

- Còn Mẫn Như con cứ gọi ta là bà nội! Nhà này chỉ có hai đứa cháu, đứa út có gia đình ở nước ngoài, rất ít về, còn đứa lớn đếm không biết bao nhiêu ngày ở nhà. Ta rất chán, vài ngày cứ cho bọn nhỏ lên đây chơi với ta và Hữu Mỹ.

- Vâng bà nội!

- Mẹ ! Con xin phép cho Mẫn Như về phòng làm tóc cho con. Hai đứa nhỏ ở đây chơi với bà cố nha.

Mẫn Như theo bà Thắm vào phòng, căn phòng của bà rất sạch sẽ, thoáng mát, rất là gọn gàng. Bước vào người ta chỉ có cảm giác dễ chịu mà không phải khó chịu.

- Con ngồi đi ! Đây là phòng của dì.

- Phòng dì thật đẹp.

- Di có chọn ra được hai bộ váy, cái nào cũng có kiểu độc đáo riêng, ta còn phân vân con xem giúp ta.
- Con nghĩ với kiểu tóc mà con tết đi nên mặc bộ váy màu trắng này, nó có chút hở vai nhưng chỉ cần choàng thêm một cái áo kiểu lông thú hay khăn choàng mỏng phù hợp là đi sẽ trẻ ra vài tuổi ấy chứ.
- Con gái, Bối Bối đeo miệng là như con đó.
- A! Con thật sự chỉ nói theo quan điểm.
- Haha! Con còn biết ngượng ngùng. Ta sẽ theo ý của con, có chuyên gia như thế thì quá tốt.
- Di Thẩm, đi ngồi xuống đi để con thắt tóc cho đi.
- Ừ.

Mẫn Như kéo bà Thẩm ngồi xuống, bắt tay vào làm công việc của mình là tết tóc cho bà Thẩm.

Không khí giữa hai người rất hài hòa, nó dường như xóa tan đi cái gọi là mới quen biết, vào đó là một cảm giác rất khó nói của hai người họ. Mẫn Như cũng không ngờ, ở đây được bốn tháng, ban đầu có chút khó khăn trong giao tiếp, nhưng hiện tại gia đình cô đã làm quen được một hàng xóm mới rất tốt bụng, yêu thương ba mẹ con cô là gia đình bà Thẩm.

Ở phòng khách, bà nội Thẩm trò chuyện với hai đứa trẻ rất vui vẻ, cũng rất lâu bà mới được có người rủ rỉ vào tai nhiều như thế. Chẳng trách lần trước mẹ của Thẩm Dương lại vui vẻ hơn ba ngày như thế. Thẩm Dương mà có con chắc chắn bà cũng đã có cháu mà đùa giỡn suốt ngày. Nhắc đến thằng cháu bà chỉ tức run người, nó biến mất hơn hai ngày, về đây bà nhất định cầm chổi dạy bảo lại nó.

- Bà nội, mẹ cục cựa về rồi đây!

Nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo về, Thẩm Dương cũng giỏi có phép biến trước mặt quá đi chứ. Bà nội Thẩm đang tức giận, hấn lại xuất hiện:

- Cậu cả về rồi đây à!
- Vâng ! Bà nội đáng yêu của con!
- Hừ, chết ở đâu mấy ngày. Giờ mới chịu mò cái xác về.
- Bà nội con ở hội quán, điều này bà cũng biết mà. Ừa???
- Oa, chú tốt bụng, chú cũng đến đây chơi hả?

Bối Bối đi lấy thêm nước, lại phát hiện, ông chú tốt bụng có mặt ở đây, cô bé không khỏi bất ngờ.

- Cô bé là cháu sao???
- Có anh trai cháu nữa.
- Hai đứa đều ở đây chơi à.
- Thẩm Dương, con quen biết, hai đứa trẻ này sao.
- Vâng! Con có kể cho bà và mẹ nghe rồi đó. Hồi mà con bị cướp....
- Chú tốt bụng chú đến chơi sao?
- Không đây là nhà của chú tốt bụng đó cháu gái, bà cố là bà nội của chú tốt bụng.
- Thật sao! Trùng hợp quá đi a! Vậy bà và à không bà nội là mẹ của chú.
- Stop! Bà cố rồi bà nội đã xảy ra chuyện gì?
- Ta bảo hai đứa nhỏ gọi cho thân thiết, con xem phải là rất đáng yêu hay không?

Thẩm Dương không hiểu lời bà nội Thẩm, hấn muốn vào hỏi rõ bà Thẩm, lập tức đứng dậy đi vào phòng bà Thẩm. Lúc này bà Thẩm đã biến hóa thành một quý bà quý phái, sang trọng. Kiểu tóc tết búi cuộn có kẹp một bông hoa nhỏ màu trắng đằng sau, bộ váy trắng có khăn choàng mỏng trên vai và bộ trang sức xa xỉ tăng thêm nét trẻ trung của bà Thẩm.

Mẫn Như và Thẩm Dương bị giật mình, một người phụ nữ khi thay đổi thì thật sự phải nói là điều bất ngờ.

Bà Thắm hiếm khi nào ăn mặc trang trọng như hôm nay, một số người bạn từ thành phố khác đến thành phố D tổ chức tiệc gặp lại nhau sau 10 năm.

Bà bắt buộc phải đi dự tiệc, Mẫn Như là một thủ công chuyên nghiệp, cô tư vấn giúp bà Thắm tết kiểu tóc trẻ ra vài phần tuổi.

- Ôi trời, có phải mẹ của con!
- Thằng quý nhỏ, con còn chọc ta!
- Mẹ người thật... thật đẹp!
- Tất cả là nhờ vào Mẫn như đó.
- Là cô?

Mẫn Như rất kinh ngạc, là hấn, thằng cha mất dịch, người đã hại cô te tua, bị hai bảo bối trách móc vài hôm.

Hấn không ngờ cái bà cô nhiều chuyện xuất hiện ở nhà hấn....

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Gặp hấn

- Là tôi thì như thế nào?

- Phải. Phải rồi, chào mừng cô đến nhà tôi!

Cô bị choáng váng, thằng cha mất dịch, có phải dây thần kinh nào bị chạm, ảnh hưởng tới bộ não của hấn. Ban đầu vừa mới nhìn thấy Mẫn Như, hấn la to “Là cô” như tiếng heo bị chọc tiết, tự nhiên quay phắt ba trăm sáu mươi, nở nụ cười rất vui vẻ, nói chuyện với Mẫn Như, vô cùng nhẹ nhàng.

Trái ngược tương tượng của Mẫn Như, là hấn bị chạm mạch thần kinh, rồi hư bộ não hoạt động, thì hấn phải chịu đựng lấy lòng bà Thắm.

Ở hội quán hai ngày, không trở về nhà, biết đâu khi ba người Mẫn Như về, bà nội Thắm cảm chổi đánh hấn, chạy xung quanh chung cư, nên hiện tại bà Thắm là người cứu tinh an toàn nhất.

- Thắm Dương con có quen ... À phải rồi! Suýt thì quên, Thắm Dương nhà đi là người bị cướp hôm đó, cảm ơn con đã ra tay giúp đỡ.

- Có gì đâu ạ, đổi ngược là con thì anh ấy cũng giúp thôi. Tôi nói có phải không?

- Cô ấy nói phải đó, mẹ không cần cảm ơn, người quen cả thôi!

Cô gật đầu như hấn nói rất đúng, “Người quen” hấn không xay nghiền được lời hấn vừa thốt ra. Ai thêm làm người quen, Mẫn Như còn nhớ rõ, trên đường đưa cô trở về cửa hàng, hấn nói móc không thương tiếc, người quen ở đâu, oan gia xui xẻo lại gặp nhau mới phải.

- Con biết hôm nay, mẹ có tham dự một bữa tiệc nên về ngay lập tức để hộ tống mẹ xinh đẹp đi dự tiệc.

- Hừ?

- Vâng! Mẹ thấy con trai lớn vẫn rất ngoan phải không?

- Già đầu rồi mà như trẻ con, giỏi nịnh bợ con nghĩ mẹ không biết, nếu bà nội cho con một trận thì cầu cứu người mẹ này à.

- Chỉ có mẹ hiểu con!

- Được rồi! Không đùa với con. Mẹ sắp trễ tiệc rồi. Ở nhà với bà nội đi, bà đang giận con lắm, liệu mà thủ thi cái gì cho bà không giận nữa đi.

- Dạ, mẹ yêu.

Thắm Dương quay lại. bà Thắm có thể yên tâm đi dự tiệc. Bà nội Thắm lớn tuổi ở nhà một mình không an toàn, chị Tổ 9h hết giờ làm việc, liền về nhà với gia đình.

Đứng trước gương đã khá lâu rồi bà Thắm mới nhìn được dáng vẻ của mình khoảng ba mươi năm trước.

Ba người quay lại phòng khách, hai đứa trẻ và bà nội Thẩm ngồi xem tivi vô cùng thân thiết. Mẫn Như có chút vui mừng, thật tốt quá, hai đứa trẻ lại được thêm một người thân. Tình cảm mà bọn trẻ thiếu thốn bấy lâu nay, cô hy vọng được bù đắp dần dần bằng tình yêu thương của mọi người. Lạc Lạc, Bối Bối của cô sẽ có một tương lai rất hạnh phúc.

Lúc này, Mẫn Như đang hạnh phúc trong lòng, Thẩm Dương đi sau, nói nhỏ về đầy khiêu khích vào tai cô, làm cảm giác của Mẫn Như tuột dốc không phanh:

-Không ngờ lại gặp cô, bà cô nhiều chuyện!

-Anh!

-Tôi sao hả ?

-Thằng cha mắt dịch biết ngay anh chẳng có lời lẽ nào tốt?

-Chỉ có cô không thấy, tôi rất tốt nên các cô gái gặp tôi đều xem tôi là thần tượng.

-Haha! Người nào mà coi anh là thần tượng, không chừng bị đứt dây thần kinh.

-Ồ, họ cũng đỡ hơn bà cô nhiều chuyện.

-Tôi nhiều chuyện mà có người vừa nãy nói người quen cả thôi! Người quen với tôi xem ra anh cũng nhiều chuyện không thua kém gì tôi đâu!

-Tôi nói như thế để mẹ tôi

-Hai đứa đang nói to nhỏ cái gì thế?

-Con chỉ hỏi mẹ và cô ấy quen biết lâu chưa phải không?

-Dạ! Anh ấy cứ kéo hỏi con suốt ấy dì.

-Con trai cũng nhiều chuyện thật!

-Haha! Anh có nghe gì không, đi Thẩm bảo anh nhiều chuyện kia.

Cô nói nhỏ với hần, cười lè lưỡi, Thẩm Dương im bật, không hé một lời, hần bắt ánh mắt tia lửa nhìn cô, mồm mép không thua gì hần, khích hần rất nhanh. Ván này coi như cô thắng, ván sau hần chắc chắn sẽ không thua.

-Mẫn Như dì đưa con xuống luôn!

-Dạ thôi! Dì sẽ trễ mất.

-Không sao đâu! Tiện đường đi luôn, hai dì cháu dễ nói chuyện.

-Vâng! Lạc Lạc, Bối Bối mau chào bà cố và chú Thẩm rồi về nào.

-Tạm biệt bà cố, chú Thẩm.

Lạc Lạc, Bối Bối ngoan ngoãn nghe lời, khoanh tay cúi đầu chào một cách lễ phép. Hình như bà nội Thẩm chơi rất vui vẻ với hai đứa, khi hai người chuẩn bị về có chút luyến tiếc, dặn dò vài câu với Mẫn Như rồi mới cho cô đi.

-Chú Thẩm, cảm ơn chú trước kia đưa mẹ cháu về.

Bối Bối giật mạnh tay của Thẩm Dương, nở nụ cười biết ơn của đứa trẻ ra. Cô bé này rất đáng yêu, chẳng giống mẹ của cô bé, vừa độc miệng vừa nói nhiều. Hai lần gặp lại đều gây thiện cảm tốt với hần,

Nhưng sau này hần mới biết, cô bé còn ghê gớm hơn Mẫn Như, chỉ là bị vẻ đáng yêu của đứa trẻ đánh lừa.

Mẫn Như thấy con gái bảo bối bày ra bộ mặt cảm kích nhìn Thẩm Dương, Mẫn Như âm thầm thở dài, đến giờ của Bối Bối rồi, phải kéo cô bé về ngay, chưa chừng chưa hết Bối Bối lại tới phiên Lạc Lạc thì còn toi tả nữa.

-Dì đi cẩn thận!

-Tạm biệt bà bà!

Bà Thắm nắm tay cô chào tạm biệt cả ba người, bước chân rời đi tầng 9, vào cầu thang máy xuống thẳng đại sảnh, có xe ô tô đã đậu sẵn. Sau khi bà Thắm đi rồi, ba mẹ con vào nhà, Bối Bối, Lạc Lạc tiếp tục làm công việc dở dang, bật chương trình đang xem coi tiếp, đưa thì ngồi trên sofa, đưa thì nằm chễm chệ ra sàn.

Còn Mẫn Như vừa ủi quần áo vừa đem hần ngồi chửi cho hả giận, hần là con của dì Thắm, sau này chẳng phải luôn chạm mặt nhau. Cô nên làm sao để không nhìn thấy cái mặt mặt dịch, cái miệng của hần thật khiến cô nóng không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bà Thắm kinh động

Nhà hàng và khách sạn Đệ nhất thành phố D

Bữa tiệc được tổ chức rất hoành tráng, và xa xỉ. Người đứng đầu của bữa tiệc tối nay chính là vị phu nhân nổi tiếng nhất thành phố A – Tiêu phu nhân. Bữa tiệc nhằm mục đích cho các người bằng hữu, bạn bè thân thiết thời đại học được cơ hội gặp mặt. Đi với bữa tiệc tối nay, chỉ có Tiêu phu nhân và Ngô phu nhân thành phố A đến, còn lại là bạn bè ở các thành phố khác tập trung.

Hơn ba mươi năm, nhóm đại học lưng danh một thời, đã trở thành ông này bà kia, có người đã lên chức ông bà nội – ngoại, người còn lập thêm gia đình có con trai con gái chưa đến mười tám tuổi, ba mươi xuân canh, tất cả đều thay đổi.

Nói đến Tiêu phu nhân và Ngô phu nhân nổi tiếng thành phố A trong giới thượng lưu đều biết họ sắp làm thông gia, chỉ là đứa con gái thứ hai của Ngô phu nhân – Ngô Mẫn Như lại đi yêu anh rể của mình, sinh cho Tiêu gia đến hai đứa trẻ, cả hai đều bằng tuổi nhau, là sinh đôi, nhưng vấn đề sâu hơn nữa thì chưa cụ thể, đã làm báo chí tốn bao giấy mực.

Mẫn Như ở thành phố A nổi danh là bạch xà tiểu thư, khi quá kiêu ngạo, thủ đoạn khôn lường, diễn kịch làm người ta rùng mình.

-Hữu Mỹ là cậu sao! Không nhận ra.

-Giao Giao phải không?

-Phải! Lâu rồi mới gặp.

-Ừ! Lâu rồi mới gặp.

-Cậu dạo này thế nào? Trông xinh đẹp hơn hồi đó chắc con dâu thuộc người chu đáo.

-Từ lúc ông Thắm mất, gia đình mình vẫn thế, con trai còn độc thân, con gái đã kết hôn sắp có đứa thứ hai.

-Ồ! Minh tháng sau là con dâu vào cửa rồi. Hay là Giao Giao mình làm bà mai cho con trai cậu.

-Cậu khéo đùa, đó là ý của lũ trẻ chúng nó. Tụi mình chỉ góp ý kiến thì tốt hơn, mà cũng chúc mừng cậu sắp lên chức mẹ chồng.

-Cảm ơn cậu.

-Hai người đang nói gì vui thế?

-Mỹ Kim, không phải gọi là Tiêu phu nhân mới đúng. Haha!

-Gọi Mỹ Kim là được rồi, các cậu đừng khách sáo, chúng ta vẫn là bạn bè như trước!

-Đúng thế! Nâng ly chúc mừng tình bạn tốt đẹp.

-À! Nghe nói Mỹ Kim và Tiền Hựu có hai đứa cháu rất đáng yêu đó Hữu Mỹ. Hai đứa trẻ vừa xinh đẹp vừa thông minh chỉ tiếc là chúng ta chưa thể được như hai người.

Lời vừa thốt ra ba người còn lại đều mang một trầm tư, suy nghĩ riêng, không khí tự nhiên vì thế thay đổi giữa cuộc nói chuyện. Ngô phu nhân – mẹ ruột của Mẫn Như chút tự ti, bà thật tâm đều yêu hai đứa con gái, nhưng Mẫn Như lại gây chuyện thị phi, làm mẹ như bà đứng giữa hai cô con gái, buộc lòng phải tức giận với cô, bênh vực Mẫn Như.

Tiêu phu nhân thì sốt ruột đến đau lòng, viên minh châu cùng hai bảo bảo và con trai của mình với Mẫn Như có mối quan hệ thật phức tạp, bà nên về bên ai, bảo vệ như thế nào cho đúng, nhắc đến ba mẹ con, bà Tiêu rất nhớ hai đứa trẻ và Mẫn Như. Còn bà Thắm lại có tiếc nuối nếu Lạc Lạc, Bối Bối là cháu trai với cháu gái của mình, bà Thắm sẽ tự hào khoe với mọi người ở đây.

Trở về hiện tại, ba người phụ nhân, đều giấu đi những chất chứa suy nghĩ riêng, tiếp tục bữa tiệc.

-Mỹ Kim, Tiền Hựu, hai cậu trúng nhà thiết kế nào tài năng như thế?

-Hai trang phục là Mẫn Như nhà mình, đi sang thành phố B đặt thiết kế, con bé rất biết chọn lựa. Vậy của cậu thì sao Hữu Mỹ, đẹp nhất là kiểu tóc thời thượng của cậu. - Bà Ngô nói cười, khuôn mặt giãn ra, bốt đi về tì tì hào nhắc đến con gái lớn.

-A! Kiểu tóc cậu nói rất đẹp phải không? Một người quen của mình đã làm, cô gái này tuy rất trẻ nhưng mình công nhận rất giỏi giang, nấu nướng không thể chê vào đâu.

-Haha! Cậu khen ngợi như thế, không chừng là con dâu tương lai.

-Mỹ Kim nói có lý – Trà phụ nhân (Giao Giao) và Ngô phụ nhân vui vẻ gật đầu tán thưởng lời của Tiêu phụ nhân.

Hình như bà Tiêu đã nói trúng, mới làm bà Thẩm ngượng ngùng, cười xấu hổ, im lặng không phát ra tiếng, làm ba người kia tình quái cười vui vẻ.

Lúc sau, bà Trà trực tiếp lôi kéo bà Ngô đi tìm vài người bạn, để lại bà Tiêu và bà Thẩm ở lại trò chuyện với nhau. Hai người bạn già, là hai người trong bộ tứ nổi bật của nhóm đại học, xa cách rất lâu nhưng nói chuyện vẫn còn rất thân thiết.

-Mỹ Kim, gia đình cậu có ổn không? Mình nghe có nhiều người bàn tán.

-Mình cũng không muốn giấu diếm cậu đâu là bạn tốt. Vài năm này, gia đình hai bên có lục đục không nhỏ, tội nhất là hai đứa nhỏ không có tội nhưng cũng bị xoáy sâu vào vấn đề.

-Hai cậu cũng làm thông gia bình thường kia mà!

-Con bé lớn của Tiền Hựu và con trai của mình yêu nhau. Nhưng con bé thứ hai lại có con với con trai của mình, cậu xem rất không ổn.

-Trời! Thực sự là điều khó nói. Cậu và Tiền Hựu đến hiện tại mà bình tĩnh như thế thì tốt quá rồi

-Đôi lúc mình cũng tự nghĩ con trai mình và con bé thứ hai có phải là nghiệt duyên.

-Cuộc đời rất khó nói, ông trời ban cho con người thử thách để chúng ta có thể vượt qua được. Mọi thứ sẽ ổn chỉ cần cậu cố gắng.

-Hơn ba mươi năm cậu vẫn không thay đổi, mình phải cảm ơn ông trời đã tặng cho mình ba người bạn đặc biệt nhất. Cuộc đời Mỹ Kim mình thật sự là quá hạnh phúc rồi.

-À ! Con bé thứ hai tên là gì nhỉ? Mình cũng không nhớ rõ rất lâu rồi?

-Con bé thứ hai là Mẫn Như đang sống ở thành phố A với mình.

-Cái gì? Mẫn Như?

-Cậu có gì sao Hữu Mỹ?

-Không chỉ là mình...

-Mỹ Kim, Hữu Mỹ lại đây đi đã tìm được đông đủ rồi! – Bà Ngô đi tới, cắt ngang lời bà Thẩm chuẩn bị nói.

Bà Thẩm sững sờ đến kinh ngạc, tại sao lại trùng hợp như thế? Mẫn Như? Hai đứa trẻ? Tất cả trùng hợp với ba mẹ con của Mẫn Như? Vậy những lời bàn tán về Mẫn Như là sự thật.

Điều đáng nói lần đầu bà Thẩm nhìn thấy Mẫn Như là cô gái trẻ xinh đẹp, băng thanh ngọc khiết tràn đầy năng lượng, không có cái gọi là kiêu ngạo, thủ đoạn khôn lường và quan trọng có chút quen thuộc chỉ trong lòng bà mới biết. Đặc biệt bà Thẩm còn cảm nhận ở Mẫn Như là người tử tế, sống tình cảm, một bà mẹ trẻ đơn thân nuôi con khôn khéo.

Trong quá trình, bà Thẩm quen biết được Mẫn Như thì cô ở thành phố D, không còn sống ở thành phố A. Hay là trước đó cô thật sự trải qua chuyện kinh động mới thay đổi như thế, ngay cả cách nói chuyện của bà Tiêu chắc cũng chưa biết Mẫn Như không còn sống ở thành phố A.

Sau buổi dự tiệc bà Thẩm nên đối diện với cô như thế nào? Đây là một điều khó nói với bà Thẩm, cô là con gái của hai người bạn thân, cô lại có một quá khứ.... Đối với bà Thẩm đang có vạ câu hỏi vì sao về Mẫn Như.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 17: Mẫn Như đến thăm

Bắt đầu tối hôm đó đến hôm sau, trên mặt bà Thắm hiện lên vài phần suy tư, sắc mặt âm trầm, có những hành động trong ngày vô cùng bất cần. Quần áo của Thắm Dương phát ra khói khét, ăn com lại dùng đũa ngược, cho nhấm nước đường thành nước muối ...

Hôm qua bà Thắm còn rất vui vẻ, nhưng tối trở về nét mặt buồn bã rõ rệt. Lúc này bà Thắm vẫn đang tưới cây mà không biết cây được uống nước quá nhiều. Thắm Dương cảm thấy rất kì quái, hẳn không ngừng quan sát hành động của bà Thắm, đột nhiên hắt cầm tay bà Thắm

-Mẹ, hoa trong chậu nhồi ngược lên!

Bà Thắm giật mình, vội vàng để bình tưới xuống đất, bung chậu hoa đi chất nước, không thể ngờ cái chậu hoa vừa mới chạm vào thì rơi thẳng xuống đất, tạo ra âm thanh “Choảng” chói tai vang lớn một phòng.

Di Tỏ trong bếp rửa chén và bà nội Thắm đang tụng kinh bị âm thanh gây sững sờ. Cái tiếng động vang người đã làm cho bà Thắm trở về với thực tại, cúi người xuống nhặt những mảnh vỡ.

Thắm Dương đang lo lắng, thực sự lo lắng cho bà Thắm, hẳn đỡ bà Thắm về phòng nghỉ ngơi

Bà Thắm nằm trên giường, một tay gác lên trán, mắt nhắm tư nhìn tròng lên trần nhà, trong lòng có trăm mối cảm xúc lẫn lộn, thật ra Mẫn Như có bao nhiêu chuyện kinh khủng đầu gối. Những lời đồn thổi về cô, những câu chuyện về bạch xà tiểu thư, khiến bà có cảm giác lo lắng không yên, ở hiện tại cô đối với người lớn đầy sự cung kính, có gia giáo, còn quá khứ thì ngược lại.

Chính vì những tâm sự chưa được mở miệng, hôm sau đó bà Thắm bỗng nhiên bị đau đầu dữ dội, cả nhà họ Thắm bị một trận tá hỏa. Đến nỗi Thắm Dương phải ở nhà canh chừng bà Thắm.

Mẫn Như và hai đứa trẻ chưa biết chuyện xảy ra với bà Thắm, nhờ chiều ngày kia di Tỏ làm cho nhà họ Thắm có đến mua thức ăn ở khu trung tâm mua sắm. Ba người họ mới nghe ngóng được thông tin về bà Thắm. Sau hôm bữa tiệc bà Thắm bỗng nhiên ngã bệnh, trong nhà mọi người đứng ngồi không được, có hỏi han bà vẫn nói là do uống rượu không hợp.

Nhưng Thắm Dương biết, mẹ của hẳn có bao giờ nếm được rượu, chỉ một nhúm nhỏ thôi bà Thắm đã bị dội ngược. Đây chẳng qua là lời nói dối để che dấu một câu chuyện của bà Thắm. Cái câu chuyện này rất kinh động nên bà Thắm chưa thể mở lời, mới làm bà cân cân trong lòng, tạo nên cơ hội chứng nhứt đầu sau khi sinh Thắm Thanh phát lại. Có điều triệu chứng chẳng ảnh hưởng nhiều tuy nhiên dễ gây cho người ta cảm xúc không ổn định.

Sau khi biết được chuyện, ba người nhà Mẫn Như dọn dẹp cửa hàng sớm hơn một tiếng, đi mua một ít thực phẩm bồi dưỡng cho bà Thắm. Ba mẹ con họ có lẽ khá vô tâm, khi bà Thắm dạo này ít ghé chơi, bình thường một tuần bảy ngày bà đến bốn lần, còn tuần này đến đúng 1 lần.

Mua thực phẩm bồi dưỡng xong xuôi họ liền về chung cư, Mẫn Như và hai đứa trẻ tắm rửa sạch sẽ, chuẩn bị mọi thứ đầy cẩn thận, rồi rời khỏi nhà bước vào cửa, mở thang máy đi thẳng lên tầng 10.

-Là cô?

-Chào anh, tôi có nghe di bị bệnh nên đến đây tới thăm.

-Ừ

Hai đứa trẻ vào nhà lịch sự chào hỏi bà nội Thắm cùng Thắm Dương, bà nội Thắm ba hôm nay xuống tinh thần không ít, vừa nhìn thấy hai đứa trẻ tinh thần của bà được tăng lên vài phần. Mẫn Như lặng lẽ cúi đầu chào, và được Thắm Dương đưa vào phòng bà Thắm, nhìn người phụ nữ xinh đẹp nhân hậu có chút xanh xao, cô suýt nữa mất đi kim lòng mà ngã vào ôm lấy bà như đứa con ôm người mẹ.

-Mẹ ơi, có ai đến thăm nè.

Bà Thắm xoay người lại, chiếu vào mắt là hình ảnh của người mấy ngày nay, làm bà suy tư nhiều lần.

-Di !

-Mẫn Như đó hả con! Ngồi đi! Thắm Dương con ra ngoài đi!

-Vâng!

Hắn ra khỏi phòng bà Thắm, đóng cửa nhẹ nhàng, không tạo tiếng động mạnh, có thể làm bà Thắm mệt mỏi hơn. Mẫn Như ở trong đó, lúc này bà Thắm còn xoay người về phía cô, nhưng bây giờ xoay về chỗ khác.

Có một cái gì đã đánh thức ý niệm trong đầu Mẫn Như. Nhìn thấy cô bà Thắm có vẻ không vui cho lắm, cô gây ra chuyện có ảnh hưởng tới bà Thắm. Mẫn Như nhớ rất rõ từ lúc gặp bà đến bây giờ cô chưa bao giờ làm bà mất lòng với mình. Thế mà thái độ của bà Thắm lại đẩy lên những rau mờ rề má quần chặt đầu cô.

Chẳng lẽ tên Tiêu chết tiết đã tìm được tới đây, và biết Thảm gia có chút ít quen biết về ba mẹ con, nên đã tìm cách đe dọa bà Thảm, hại bà Thảm trở về liền ngã bệnh. Nhưng trước khi cô rời thành phố A, mọi tính toán được chuẩn bị vô cùng kĩ lưỡng cơ mà. Nếu thật sự là chuyện liên quan đến cô ảnh hưởng tới bà Thảm cô phải dò hỏi cho kĩ.

-Dì, có phải là có chuyện?

-Không! Ta không sao chỉ là mệt mỏi!

-Trước đây dì cũng có lần nói ta xem con như con gái, nhưng tại sao dì có chuyện lại không thể tâm sự với con gái.

Buổi chiều trong xanh đó, cô và bà Thảm dắt hai đứa trẻ đi dạo công viên, hai người nhỏ tuổi phát hiện có ngôi nhà nhỏ thiếu nhi, vui mừng xin xỏ cô cho đi, sau đó để lại cô và bà Thảm, hai người - một trẻ, một trung niên, đều có thiên chức làm mẹ cao quý, ngồi lại tâm sự về những câu chuyện của mỗi người.

Bà Thảm lúc đó còn cười rất hạnh phúc, nắm chặt tay cô thốt ra “Con như người nhà của ta, như con gái của ta”. Mẫn Như cố xúc động nói, bà Thảm quay lưng cũng lặng lẽ nước mắt.

-Phải người nhà thì đã sao? Con cũng có chuyện không thể nói với ta đấy!

-Dì, có phải người biết gì về con?

-Đúng vậy, ta biết con là ai, đến từ đâu. Đã có một quá khứ như thế nào!

-Dì đã biết hết! Có phải dì rất kinh tởm người như con.

-Không! Ta chưa bao giờ kinh tởm trước con. Đối với ta con là một người mẹ tốt, một cô gái tốt, một đứa nhỏ ta xem như con gái thứ hai. Thế nhưng, điều làm ta đau lòng con không tin tưởng ta Mẫn Như à!

Câu nói vừa kết thúc, người phụ nữ đang quay lưng, xoay lại nhìn Mẫn Như, ánh mắt đầy buồn bã, đau lòng có luôn thất vọng.

-Con xin lỗi dì! Dì nói đúng, lần đầu gặp dì, ấn tượng mãnh mẽ về một phụ nữ xinh đẹp, dịu dàng có tình yêu thương với Bối Bối, Lạc Lạc. Con rất cảm kích vì điều đó, và ngưỡng mộ dì. Chỉ là

-Chỉ là cái gì đã làm con không tin tưởng về ta.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Câu hỏi của bà Thảm

Thảm Dương vô tình cảm ly nước đi ngang qua, nghe thấy tiếng nói to của bà Thảm, làm hấn dừng lại, đẩy nhẹ cửa phòng, áp tai nghe cuộc nói chuyện trong đó. Máy hôm nay, mẹ hấn xảy ra chuyện buồn bực là vì cô ta?

-Chỉ là cái quá khứ trước kia làm con không thể tin tưởng một ai. Bởi vì con rất sợ một ngày nào đó Tiêu gia và Ngô gia tìm được và bắt hai đứa trẻ rời khỏi con. Con không thể sống mà thiếu hai đứa trẻ, có thể trước kia Mẫn Như quá khứ tổn thương hai đứa trẻ còn Mẫn Như hiện tại đã bù đắp và sửa chữa từng ngày.

-Con...ta không biết!

-Những câu chuyện về con dì không biết là đúng. Ở thành phố D, Ngô Mẫn Như không phải là nhị tiểu thư hóng hách, kiêu ngạo nổi tiếng mà là bà mẹ đơn thân có hai đứa trẻ, may mắn tìm được gia đình yêu thương bọn họ.

-Mẫn Như đứa nhỏ tội nghiệp của dì!

-Mẫn Như xin lỗi dì Thảm!

-Được! Ta chấp nhận lời xin lỗi của con, ta cũng có một phần trong đó vì quá nóng vội không tìm rõ ngọn ngành câu chuyện.

-Con không thể trách dì! Dì là một người mẹ tốt con cần học hỏi ở dì rất nhiều.

Thảm Dương bên ngoài hiểu được sáu phần chuyện trong đó, hấn đọc báo những tin tức viết về Ngô gia trong những năm này vô cùng nhiều, đặc biệt thông tin về nhị tiểu thư họ Ngô, từ nhỏ luôn sống trong nhung lụa nhưng càng lớn càng sa đọa phủ đầy trang mạng lẫn giấy báo. Truyền thông vẫn nhắc

tới cô là cô nàng con nhà giàu ưa tiệc tùng, có lối sống phóng túng với rất nhiều thói đua đòi.

Thật ngờ Mẫn Như là nhị bạch xà tiểu thư nổi tiếng, mỗi khi xuất hiện chỗ nào nhan sắc của cô phải lộng lẫy đến chói mắt, chẳng trách hần nhận không ra, chỉ có một chút quen mặt.

Truyền thông cũng khai thác về tình cảm cuộc tình tay ba của Mẫn Như, và điều kinh ngạc nhất thiếu gia của Tiêu gia lạnh lùng, cao ngạo, là chiến hữu bằng hữu thân thiết của hần trong quân ngũ cách đây vài năm.

Và hết đợt quân ngũ, ai trở về nhà nấy, hần tập trung vào hội quán của họ Thẩm, anh bắt đầu thừa kế ghế chủ tịch Tiêu gia, dần dần mất liên lạc. Thật không ngờ cô gái này có rất nhiều mắc xích về thân thế, hần nên tìm hiểu rõ về cô hơn nữa.

Những thông tin về Tiêu gia và Ngô gia ở thành phố A hơn chục năm nay đều là nguồn tin nóng của giới thượng lưu nói riêng, cả thành phố nói chung. Nói về thế lực xếp nhất nhì, nói về tiếng tăm nổi danh từ đời ông bà cụ tổ, nói về nhân tài rất tài năng, nói đến thị phi cũng đầy ra đó.

Mẫn Như cũng như thế, đã mang họ Ngô thì có rất nhiều sự kiện. Bối Bối, Lạc Lạc ra đời đã kéo theo bao dư luận cho cuộc đời Mẫn Như, cả hai đứa nhỏ.

Cô đến thế giới tiểu thuyết với sứ mệnh cao quý làm một người mẹ, thay đổi tương lai của ba người. Còn những chuyện về sau sau đó, “ý trời đã định” đâu cách nào thay thế, Mẫn Như ở thế giới này đều là do định mệnh.

Ba hôm sau....

-Lạc Lạc bàn số 5.

-Còn ba phần bàn số 3, Bối Bối.

-Cho hai phần tự chọn cho nước sốt đặc biệt.

-Spaghetti đặc biệt bàn số 8 đây!

Ba mẹ con hì hục chạy đi chạy lại, hôm nay có lễ lớn ở thành phố D, mọi người dắt con em mình đi chơi rất đông, cả cửa hàng thức ăn đông nghịt người. Từ lúc mở được ba tháng, công việc suôn sẻ, đem đến nhuận lợi cho Mẫn Như. Bối Bối, Lạc Lạc khi nhìn thấy Mẫn Như nấu được thức ăn, ngạc nhiên không thôi.

Trở lại với cửa hàng ba mẹ con như tập maratong, hai đứa trẻ toát cả mồ hôi mà bồi bàn.

Bối Bối chuẩn bị cầm thức ăn mang ra thì có một bàn tay khác chạm vào, cô bé ngược nhìn lên, kinh hi là bà Thẩm.

Bà Thẩm đột nhiên xuất hiện, tạo ra một sự bất ngờ cho ba mẹ con Mẫn Như, bà Thẩm đến đây để phụ ba người, thành phố D có lễ dĩ nhiên quán sẽ rất đông khách, cho nên bà Thẩm muốn tới đây trợ giúp Mẫn Như.

-Đề ta làm cho, ba người như mới đi tắm về.

-Dì sao không nghỉ ngơi.

-Ta khỏe rồi.

-Nhưng

-Con gái ngọc hóm đó biết được sự thật, nên hiện tại như mọi ngày, vẫn là dì Thẩm xinh đẹp. Mau khách gọi rồi kìa.

Mẫn Như trong lòng ám áp lạ thường, ước gì mẹ của cô cũng ở đây, nói ra những lời như thế. Nhưng mẹ cô đã ở với thượng đế, bà Ngô chưa một lần gặp mặt, lấy đâu ra mong mỏi.

Những khách hàng trong quán, đều hiểu lầm bà Thẩm là mẹ của Mẫn Như. Bởi vì thái độ, lời nói nhẹ nhàng, cùng ánh mắt đầy yêu thương cho Mẫn Như. Họ vừa được thưởng thức những món độc lạ, còn chiêm nghiệm được tình mẫu tử, dù không đứt ruột sinh ra nhưng tình cảm lại chạy vào trái tim, mạnh mẽ một cách lạ kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Căn bệnh lạ

“Cứu con.. khu...” Lạc Lạc vùng vẫy quẫy đạp, yếu ớt chống chọi giữa hồ nước lạnh.

Mẫn Như hoảng sợ, mặt tái nhợt, cô chạy mãi liên tục chạy vẫn không thể chạy tới hồ nước đó, càng chạy càng cách xa vị trí Lạc Lạc.

Mẫn Như tuyệt vọng, hồ nước đó rất sâu rất rộng lớn, nhìn Lạc Lạc chới với giữa hồ, cố gắng ngoi lên giữa mặt nước kêu cứu.

“Ừc, ực”

Mẫn Như chứng kiến cảnh con trai biến mất khỏi tầm mắt, cả thân người nhỏ bé dần chìm xuống nước, cánh tay cũng vô lực chìm theo. Lúc này lại mới phát hiện mình ở trong nước, cô điên cuồng bơi mồm hồ nước tìm kiếm Lạc Lạc, đột nhiên hồ nước rung động, mưa kéo sầm chớp và gió lớn ùn ùn kéo đến.

-Khôngggggg!

Cô giật mình thức dậy, hơi thở dồn dập, người cũng thấm đẫm mồ hôi, khuôn mặt trắng bệch, đôi môi run rẩy.

Một giấc mơ kinh khủng đem đi Lạc Lạc của cô? Phải rồi Lạc Lạc. Mẫn Như bước xuống giường, căng thẳng mở cửa, hy vọng nhìn thấy cái dáng bé nhỏ. Đầu rồi, Lạc Lạc không ở trên giường, ánh mắt ám áp trở nên đau đớn, như rơi thẳng xuống 18 tầng địa ngục của diêm vương.

Cô ngồi thối xuống sàn, trong cơ thể Mẫn Như tràn ngập nỗi tuyệt vọng và khủng hoảng không thể thoát ra bất cứ thứ gì, khiến nước mắt của cô vô thức rơi xuống.

-Mẹ, giờ này khuya rồi sao còn chưa ngủ.

Giọng nói quen thuộc vang lên, khiến cô liền ngược nhìn giọng nói ấy. Đó là cái dáng nhỏ bé mặc bộ pyjamas màu xanh dương gối đầu khó hiểu nhìn cô. Mẫn Như kéo Lạc Lạc vào lòng, cô nói mà đôi môi còn run rẩy:

-Con đã đi đâu?

-Ăn bánh kem nhiều quá ! Con cảm thấy rất khát nên xuống bếp lấy một ít nước. Tự nhiên bóng đen của mẹ chạy vào phòng con, suýt nữa cái ly trên tay rớt xuống, khiến con rất sợ hãi.

-Phải rất sợ hãi, một giấc mơ quá hiện thực!

-Giấc mơ gì thế ạ?

-Mẹ mơ Lạc Lạc c..h.. rồi khỏi mẹ!

-Nó là một giấc mơ. Lạc Lạc yêu mẹ nhất sẽ không bao giờ bỏ rơi mẹ xinh đẹp.

-Con trai ngoan của mẹ!

Cô ôm Lạc Lạc rất lâu, sau đó cậu bé ngủ thiếp đi trên tay cô, Mẫn Như đưa Lạc Lạc về giường, cẩn thận kéo chăn cho cậu bé, rồi đặt một nụ hôn nhẹ trên trán.

Mẫn Như tiếp tục qua phòng Bối Bối, cô bé đã ngủ rất say, miệng còn nở nụ cười thật tươi, chắc nằm mơ thấy mình được đưa đến vương quốc bánh kẹo, miệng còn chảy cả nước bọt, cô chỉnh lại chăn bị Bối Bối làm méo, trực tiếp lấy khăn lau nước bọt, nhẹ nhàng vuốt mái tóc Bối Bối hôn thêm một cái.

Cô đi về phòng, giấc mơ ban nãy, khiến cô không thể chợp mắt ngủ được, Mẫn Như ngồi dậy đưa người dựa thẳng vào cửa sổ, trầm ngâm suy tư, liên tục nghĩ ngợi khuôn mặt vì thế liên tục thay đổi trạng thái.

Tình thần của Mẫn Như đã bình tĩnh như bình thường, nhịp tim không còn đập liên hồi giống lúc nãy, người vì thế trở lại nhiệt độ cơ thể ổn định. Chỉ là cô chưa ngừng suy nghĩ về giấc mơ....

Mẫn Như đã sơ sót cái gì, cho nên giấc mơ ban nãy có thể là điều báo trước tương lai.

Ngoài trời đêm gió mạnh mẽ cào xé, một màu đêm cô đơn tĩnh mịch, có ánh trăng sáng và hàng tỷ ngôi sao làm bạn với nhau.

Một giấc mơ kì lạ, Lạc Lạc bỗng nhiên bị chết đuối vì nước, nhớ lại cô còn rùng mình, cậu bé từ trước tới nay đều rất nhát gan, mỗi lần cô muốn đi bơi dẫn theo hai người, Lạc Lạc là đứa phản ứng đầu tiên, rồi đến Bối Bối nhất quyết không chịu.

Đưa ra một đồng lý do, từ chối Mẫn Như rất khôn khéo, từ đó Mẫn Như thường đi bơi một mình, Lạc Lạc, Bối Bối ở nhà tự chơi trò của hai người.

Đúng rồi, hai đứa trẻ có hội chứng sợ nước, nhất là nước lạnh, điều này cô không nghĩ ra, hai người đều sử dụng nước nóng để vệ sinh thân thể. Cô cứ

nghe hai đứa sống trong nhà giàu thì điều kiện vệ sinh sẽ khác, nhưng không ngờ hai đứa trẻ lại có một căn bệnh lạ.

Cô dậy từ rất sớm, đêm qua chẳng ngủ được một giấc tròn, Mẫn Như làm bữa sáng cho ba người. Cháo trắng là món làm người ta dễ chịu nhất, một bát cháo nóng bữa sáng sẽ ấm cơ thể. Cô bỏ vào nồi một chén nước tỷ lệ 1:3, nước sôi lên thì cho gạo vào, phải canh lửa để cháo không bị trào ra ngoài.

Sau đó Mẫn Như cho vài lát nhỏ vỏ cam vào, đợi một chút thì gắp ra, cháo trắng của cô có mùi thơm rất đặc biệt. Múc cháo ra tô và cho thêm hành lá đã thái sẵn tạo phần ngon mắt. Lạc Lạc, Bối Bối rất ngoan, lấy chén muống ra trước chờ đợi cô mang bữa sáng. Bối Bối có vẻ háo hức với món cháo trắng, cô bé ăn đến bốn chén, còn Lạc Lạc vẫn điềm đạm ăn như mọi bữa.

-Hai đứa có đi bơi không? Cuối tuần chúng ta rủ mọi người đi chung.

-Con sẽ đi với mọi người nhưng không bơi đâu!

-Con cũng thế!

-Hai đứa không đi bơi cơ thể khó dẻo dai nổi! Nó có nhiều ích lợi lắm nào là tốt cho da, thông minh hơn, kéo dài tuổi thọ...

-Ày, con no rồi ra xem tivi.

-Mẹ, người no chưa con cũng no rồi.

Mẫn Như lập tức im bặt, muốn nói nữa mà nói thế nào, cô quơ tay trái rồi quơ tay phải, ánh mắt bức bối dò xét hai đứa nhỏ, có một thứ nóng bỏng ở sau lưng hai người, Lạc Lạc, Bối Bối giả vờ chú tâm vào tivi.

-Đù rồi! Hai đứa nhất quyết phải đi bơi!

-Cái gì?

-Mẹ muốn hai đứa xuống nước, đừng tưởng che giấu được? Mỗi lần đụng nước lạnh là giống như mèo co rúm hết người, trốn toi trốn lui đứa này đẩy đứa kia. Cuối cùng mẹ cũng là người chịu trách nhiệm.

-Mẹ!

Về mặt kiên quyết nhìn hai đứa trẻ, một lời đã định khó lay chuyển, chiều nay cô trực tiếp tìm dì và bà nội Thẩm để xin một ít ý kiến.

Lạc Lạc đi kể lại với Bối Bối tối hôm qua, cô có chạy sang phòng cậu bé, thái độ rất ghê người, suýt bị hù cho tè ra quần, Bối Bối nghe xong liền cười sặc sụa vì hành động nhát gan của Lạc Lạc. Và đã hiểu tại sao mẹ lại kiên định như thế? Chắc chắn là do giấc mơ đêm qua ảnh hưởng tới mẹ rồi.

Hai tiểu bánh bao Lạc Lạc, Bối Bối nhăn nhó nhìn nhau, mẹ đã biết được căn bệnh lạ lùng của bọn họ, chắc chắn sẽ diệt tới tận gốc, để bà nội và bà có biết nữa thì có đấu với mẹ cũng không lại. Bây giờ nghĩ cách nào là vẹn cả đôi bên a!!!!

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Kế hoạch chữa bệnh

-Con nói thật sao Mẫn Như?

-Hai đứa trẻ thật sự có chứng sợ nước! Con cũng mới phát hiện ra.

-Không được rồi! Tại sao lại mang cái bệnh lạ như thế?

-Theo bà nội nghĩ chắc là khi Mẫn Như mang thai không chú ý với nước làm cho thai nhi bị kinh động. Hai đứa nhỏ sinh ra mới có hội chứng lạ lùng như thế?

-Mẹ, người nói đúng, có khả năng này?

Mẫn Như có vẻ suy tư, bà nội Thẩm nói rất có thể đúng, trước kia mang thai Mẫn Như không cẩn thận gây ảnh hưởng tới hai đứa nhỏ như hiện tại. Bà nội Thẩm và bà Thẩm bắn ánh mắt lade với Mẫn Như, cô im lặng có giải thích thì họ cũng không hiểu, có phải cô làm đâu chứ!!!

- Con dự định cho Lạc Lạc, Bối Bối đi bơi từ hai đến ba lần một tuần?

-Cơ hội này ỏn đi nghĩ cho hai đứa trẻ học bơi luôn đi! Sau này sẽ không sợ những trường hợp đuối nước.

-Hữu Mỹ nói rất đúng, con cho hai đứa trẻ đi học bơi luôn đi!

-Nhưng hiện tại tìm ra một giáo viên nhiệt tình thì rất khó khăn!

-Không cần lo, ta đã tìm được giáo viên.

Bà nội Thẩm và bà Thẩm nham hiểm, nhìn nhau cười rất tươi giáo viên dạy bơi sao? Giáo viên dạy bơi, dạy võ, dạy chơi cờ, dạy đánh gôn, câu cá.... hội quán đều có đủ. Một giáo viên vừa nhiệt tình, vừa nghiêm khắc đảm bảo có một không hai thì chính là chủ nhân của hội quán – Thẩm Dương.

Thẩm Dương đều là quán quân của những cuộc thi đấu thể thao nổi tiếng, chưa kể luôn là giám khảo chấm thi tại cuộc thi tài năng thành phố. Ở thành phố D người nào cũng biết, muốn tìm thầy dạy giỏi cho con em mình, thì hẳn luôn là lựa chọn tốt nhất.

Mẫn Như thật sự quá may mắn khi quen biết nhà họ Thẩm, với sức ép của hai phụ nữ trong nhà thì Lạc Lạc, Bối Bối sẽ có một người thầy giỏi nhất. Thậm chí sau này hai người rất giỏi võ cũng giỏi thể thao, là niềm tự hào lớn nhất của Thẩm Dương.

Chỉ là Thẩm Dương không biết tương lai của hẳn sẽ thay đổi vì hai đứa trẻ này.

Sau khi Thẩm Dương từ hội quán đi về, bà nội Thẩm và bà Thẩm đều mang khuôn mặt buồn bã, sầu não đến xót lòng.

Bà Thẩm không thèm liếc hẳn một cái, bà nội Thẩm thờ dãi thờ ngán, hẳn thử nhiều lần làm trò để hai người nờ nọ cười nhưng về mặt không hề thay đổi. Không khí trong nhà như mùa đông, vô cùng lạnh lẽo.

-Thẩm Dương cháu trai ngoan bà nội nói cái gì cháu cũng nghe phải không?

-Bà nội có bao giờ cháu làm gì trái ý người chưa?

-Ừ, nhưng chuyện con không

-Là chuyện này? Con đã nói chưa đến thời điểm kết hôn rồi mà!

-Vậy chuyện khác thì sao? Hữu Mỹ con mau nói đi!

-Con trai ngoan mẹ muốn con đi ...

-Con không xem mắt đâu! Một trăm lần thì một trăm lần đó cũng không có đối tượng thích hợp.

-Im ngay, mẹ chưa nói hết câu con dám xen ngang!

-C...o...n!

-Mẹ và bà nội muốn con đi dạy Lạc Lạc, Bối Bối học bơi bảo có đi xem mắt khi nào mà làm lỡ đến thế!

Bà nội và mẹ đang bắt hẳn đi dạy hai đứa trẻ kia! Hẳn thì dạy học không là vấn đề nhưng Mẫn Như là có vấn đề. Cô luôn nói móc hẳn, đem hẳn thành chuột bạch để mọi người trong nhà chiêm ngưỡng. Nếu như mỗi lần gặp phải hẳn dạy hai bảo bối của cô có phản cứng rắn thì cô lại nhảy đong đong kiểm chuyện với hẳn.

-Không! Con không thể dạy. Đây là mùa hè con cần được nghỉ ngơi.

-Thẩm D..ư..

“Rầm”

Hắn đóng cửa phòng, trốn luôn ở trong đó, mẹ và bà nội chắc chắn sẽ nói rất nhiều. Hẳn thực sự đang mệt mỏi, muốn đánh một giấc cho ngon. Những việc khác tính sau, tháng sau phải bay qua thành phố B giao lưu rất mất thời gian.

Ngày sau đó, mẹ và bà nội liên tục nói với hẳn vấn đề này, từ ăn cơm đến lúc xem tivi rồi đi ngủ. Nghe nhiều rồi chai lì, hẳn không cảm xúc tập trung ăn cơm, rồi xem tivi, hẳn biết mẹ và bà nội sẽ không bắt buộc khi trông bộ dạng này.

Bà nội Thẩm và bà Thẩm cho biết về thầy dạy học cho hai đứa trẻ là Thẩm Dương. Cô nhất quyết không đồng ý, bái sư dạy học là thằng cha mất dịch đó thì hẳn dạy cho hai đứa con cô nói nhiều như hẳn thì đúng hơn.

Chỉ là nghe bà nội Thẩm và bà Thẩm kể về thành tích vượt trội của Thẩm Dương, cô còn bán tính bán nghi, nhưng rồi cô bị thuyết phục khi tra thông tin hẳn trên các trường đua quốc tế, một chuyên gia tài năng, một nhân tài hiếm thấy trong giới thể thao. Hai đứa trẻ có được thầy như thế Mẫn Như rất mãn nguyện.

Cô đã tuyên bố hai đứa không giải quyết cái bệnh này tận gốc sẽ đem hai người cho tham gia vào hội học bơi suốt ba tháng hè. Cô còn đe dọa sẽ ảnh hưởng đến thế hệ sau này, nếu hai người vẫn tiếp tục bướng bỉnh, lì lợm không nghe lời.

Thẩm Dương ghét nhất là trong lúc hấn làm việc có người chen ngang, cảm giác rất khó chịu, không được tự chủ, mà Mẫn Như lại như thế thích chen ngang giành phần.

Cả ba người đều bị gây sức ép từ những người phụ nữ quyền lực của gia đình.

Thẩm Dương từ chối với đề nghị của mẹ và bà nội hấn, cô nên nghĩ sẽ tìm một người khác cho hai đứa nhỏ, chỉ là bà nội và dì Thẩm khích lệ cô nên đi nói chuyện với hấn. người quen thì luôn an toàn hơn người lạ.

Thẩm Dương vẫn ở hội quán làm người cao cao tại thượng mà không biết ba người phụ nữ quyền lực của gia đình sắp xuất hiện ở hội quán, sẽ nói chuyện phải trái với hấn, bắt buộc hấn làm giáo viên cho Bối Bối, Lạc Lạc. Thật là trước kia hấn có gây thù chuốc oán với nhiều người. Hôm nay gặp phải một bà cô hung dữ còn có đồng minh là mẹ và bà nội của hấn.

- Chào bà Thẩm, bà nội Thẩm, hai người đến đây là tìm chủ nhiệm sao. Cô gái trẻ này là?

- Con bé là con nuôi của tôi! Phiền anh đi tìm Thẩm Dương, mọi người ở trong kia đợi nó.

- Vâng!

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Vì hai đứa trẻ

Thẩm Dương và Mẫn Như ngồi đối diện nhau, hai vè mặt nham hiểm khiến không khí trong phòng nóng rực như lửa đốt, trừ đồng hồ trên tường tích tang tích vang lên, đều không nghe được bất cứ động tĩnh gì, đúng là yên tĩnh làm người ta sợ.

Cả căn phòng có chỉ có hai màu xám và đen, bộ sofa màu đen ngay chính giữa phòng, đối diện là chiếc bàn máy tính lớn, có đặt một cái laptop màu xám bạc, xung quanh là sách cùng thành tích hơn người.

Cô không thể tưởng tượng những thành tích Thẩm Dương đã thực hiện để có được tất cả số huân chương đó. Số lượng huân chương còn dài hơn ba con số, cô thấy rõ ràng hấn hiên đòi mình cho công việc hết sức lực. Cứ như vậy, Thẩm Dương đã đi xa hơn nhiều so với một người có thành tích vượt trội.

- Cô ngấm đủ chưa?— Hấn lạnh lùng nhìn người nào đó.

- Chưa! — Mẫn Như vẫn còn quan sát những cái khác, mà không chú ý đến lời nói.

- Cô vào đây để ngấm hay bàn chuyện chính?

- Để ngấm ... À không bàn chuyện chính với anh! — Cô đột nhiên nhớ ra vấn đề, khi nhìn thấy cái mặt hấn cầm huân chương vàng bơi lội giờ cao.

- Tôi muốn nghỉ ngơi, không thể làm giáo viên cho Lạc Lạc, Bối Bối!

- Anh một kẻ tham công tiếc việc và tôi nghĩ không nên tin lý do hết sức ngớ ngẩn đó!

- Ngay cả tôi hay bao nhiêu giáo viên đi nữa cũng không chịu nhận hai đứa trẻ!

- Tại... Tại sao?

- Cô giỏi chen ngang việc người ta và xem thường người khác, nếu tôi cứng rắn thì cũng bị cô phá hủy hết hình tượng!

- Chỉ cần hai đứa trẻ khỏi bệnh thì tất cả làm theo anh!

- Tốt! Tôi hy vọng như lời nói này!

- Anh cứ... cứ yên tâm!

Mẫn Như vào thời khắc đó chỉ muốn bảo lập tức "cứ yên tâm tôi sẽ giữ lời hứa" nhưng gặp phải vẻ mặt khiêu khích, ánh mắt kênh kiệu, nụ cười nhếch môi của Thẩm Dương lại cho cô suy nghĩ ra một lời nói thầm trong bụng "cứ chờ đó anh còn khiêu khích nữa không khi bọn trẻ lì lợm". Nhất định hấn sẽ rất rất khó khăn với hai đứa, căn bệnh kì lạ làm bọn trẻ, không thể tiếp xúc với môi trường nước, hai người từ lâu đã rất cứng đầu, lì lợm, bắt buộc hai đứa là một chuyện chẳng hề dễ dàng.

Nhưng cô và hân một cặp khắc khẩu, câu chuyện của hai người sẽ nói từ tế trong bao lâu, khi có dấu hiệu bất bình thường, cả hai không muốn nhìn nhận những đối phương, toàn phát ra lời nói làm cho người đối diện phát hỏa.

Thắm Dương và Mẫn Như chưa nhận ra, mỗi khi hai người gặp nhau, bản thân họ nói rất nhiều, thậm chí gấp ba lần ngày thường.

Ở ngoài cửa bà nội và bà Thắm chờ đợi sốt ruột, đứng ngồi không yên, luôn đảo mắt ngó vào phòng của hân:

- Mẫn Như sẽ thuyết phục được thẳng nhóc Thắm Dương không?
- Con cũng không biết tình hình như thế nào nữa mẹ!
- Nói chuyện một chút, nhưng hơn nửa tiếng vẫn không thấy động tĩnh! Ta muốn xông vào đó xem hai đứa đó làm gì?
- Mẹ hay là chúng ta chờ thêm một lúc nữa! Hai đứa đó trưởng thành rồi con nghĩ sẽ không vấn đề gì đâu!

Đột nhiên cửa phòng bật ra, người đi đầu là Mẫn Như, sau đó Thắm Dương đi sau, có vẻ họ đã thỏa thuận hết những yêu cầu đôi bên. Bà nội và bà Thắm cùng mỉm cười nhìn về phía cả hai, mắt lộ ra một chút hy vọng.

Thắm Dương như cũ không có mở miệng nói chuyện, trên mặt vô cùng bình tĩnh. Gương mặt uể oải, lác đác, ra hiệu không thành công của Mẫn Như, khiến cho hy vọng của hai người bị dập tắt.

Sau đó lại rôn rã một trận cười lớn, hân và cô không ngờ treu đùa bà nội và bà Thắm một chút, về mặt của họ đã hiện thị sự thất vọng.

Hai người lớn tuổi nhìn khuôn mặt nham hiểm của Mẫn Như và Thắm Dương đều xác định, họ bị mắc mưu của hai người. Từ khi nào, hai người họ lại có thể hợp tác lừa hai người lớn tuổi ngoạn mục như thế.

Bà Thắm đưa ánh mắt sắc lẹm về phía hai người, cả bà nội Thắm cũng thế, sau đó Mẫn Như bị họ xách tai đi về nhà.

Trên đường đi bà nội và bà Thắm chút hờn dỗi với cô, nhưng nghe cô kể về kế hoạch thuyết phục Thắm Dương, lập tức một cuộc hội thoại xảy ra, suốt đường đi ông tài xế phải xoa tai vài lần, vì ba người nói chuyện rất nhiều.

Chiều hôm sau, Thắm Dương đến cửa hàng đưa Lạc Lạc, Bối đi khám bệnh. Hân cần phải biết tình hình của hai đứa trẻ để có thể chữa trị triệt để trong quá trình dạy bơi.

Nếu lo lắng nhất thì chỉ có Lạc Lạc, cậu bé đã rất nhát gan, yếu ớt, khi trực tiếp xuống nước sẽ xảy ra vấn đề nào?

Bác sĩ đã chẩn đoán căn bệnh kì lạ là có thật, cách chữa trị của hân đưa ra cho bác sĩ xem xét vô cùng chính chu. Nhưng tránh để bọn trẻ trong nước quá lâu, cái gì cũng cần có thời gian, ông ta khuyến khích chỉ cho bơi từ hai đến hai tiếng rưỡi, không được kéo dài thời gian.

Riêng Lạc Lạc một trường hợp đặc biệt, cậu bé cần thích nghi với nước nhiều hơn Bối Bối.

Có thể sẽ rất khó khăn cho Thắm Dương, nhưng hân sẽ cố gắng giúp đỡ Mẫn Như, Mẫn Như phải chăm sóc hai đứa trẻ là một điều thử thách ở độ tuổi này, nhưng cô vẫn hoàn thiện xuất sắc, một người mẹ chịu đựng vì con, còn có gì quý giá hơn tình mẫu tử. Hân đồng tình và sẵn sàng giúp đỡ một bà mẹ trẻ.

Bà nội và bà Thắm khi biết được Thắm Dương đồng ý, họ rất ngạc nhiên, và có vài phần vui mừng, ai chẳng biết hai đứa trẻ là bảo bối trong lòng họ.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chúng ta sẽ cùng nhau

- Lạc Lạc, Bối Bối là Mẫn Như sinh ra, các con là quái nhân thì mẹ chắc chắn cũng là quái nhân, ba mẹ con đều là quái nhân!
- Bọn... bọn con không có ý đó!!!
- Không có ý đó! Vậy ý gì hay là các con bất hạnh khi có một người mẹ quái nhân! Rồi sinh ra hai đứa quái nhân sợ nước!
- Không! Mẹ, không phải là quái nhân!

- Con vừa nói gì! Nếu như thế hai đứa cũng chẳng là quái nhân. Mẹ khẳng định sau khi các con chữa trị chứng sợ nước khỏi hoàn toàn, mẹ sẽ dẹp luôn cái tivi này.

- Vì Sao?

- Hai đứa xem tivi nhiều rồi ảnh hưởng đến bộ não, cứ nghĩ bản thân là quái nhân trong phim, ngày nào cũng khóc thút thít làm người lớn đau hết cả đầu. Có phải mẹ nên phạt các con?

- Mẹ!!!

Lạc Lạc, Bối Bối lại bắt đầu nổi sợ hãi điên loạn này, Mẫn Như thật sự không thể chịu nổi nữa. Cô bắt buộc phải to tiếng với hai bọn trẻ, mấy ngày trước cô còn đau lòng cho hai đứa con của mình.

Nhưng hôm kia cô phát hiện bọn trẻ xem tivi nhiều, đặc biệt quan tâm đến các quái vật kì lạ trên chương trình thiếu nhi rồi suy nghĩ ra bản thân là ai.

Lúc đó cô có ý định muốn bấm cái tivi ra thành từng mảnh, nó nở đi đầu độc trí tuệ của hai trẻ nhỏ.

Lạc Lạc, Bối Bối thông minh, bản lĩnh đến mấy cũng chỉ là hai đứa trẻ luôn cần được sự quan tâm đặc biệt từ phía gia đình.

Tâm hồn trẻ nhỏ rất dễ bị tổn thương, cô cần cân nhắc vấn đề này, lạm dụng tivi nhiều quá, hai người trở nên mất không chế với bản thân. Ở thời đại này, trẻ em cũng đam mê điện tử rất nhiều. Mẫn Như phải cảnh giác với hai bảo bối của mình, không thể cho sử dụng điện tử thường xuyên được.

Sau đó cô bắt đầu một đợt giáo huấn chói tai với Lạc Lạc, Bối Bối, hai người im thin thít, không dám mở miệng nửa lời. Mẹ nói đúng, hai người coi phim rất nhiều, phải chăng bị ảnh hưởng mà làm mọi người đau lòng.

Mấy ngày sau đó, Mẫn Như dắt Lạc Lạc, Bối Bối đi công viên giải trí, sở thú, viện bảo tàng, siêu thị, hoặc gửi cho bà nội Thẩm trông nom, cách hai đứa trẻ ra khỏi tivi nhiều giờ.

Tại hồ bơi ở hội quán họ Thẩm. ...

Mọi người đang căng thẳng, hồi hộp đến không thở được, tập trung nhìn bọn trẻ đang xuống nước từ từ với Thẩm Dương. Thẩm Dương hôm nay cũng khá căng chảnh với Lạc Lạc, Bối Bối, không dễ dàng như hần ghỉ.

Hai đứa trẻ này thật sự có hội chứng sợ nước kì lạ của động vật. Bối Bối vừa chạm nước lạnh toàn thân run rẩy dữ dội, ho sặc sụa, mặt tái xanh, còn Lạc Lạc như cũ không cử động, hoảng chi vận động cơ thể đến gần Thẩm Dương, cậu bé đã đứng yên như pho tượng cứng ngắt.

Thẩm Dương phải rất vất vả mới trấn an được tinh thần hỗn loạn của hai người, nhưng làm sao để đưa hai người xuống nước, hẳn thật sự suy nghĩ không ra, thái độ này hẳn đánh lức bất tòng tâm.

Lạc Lạc, Bối Bối được đưa đến ngồi với bà Thẩm và bà nội Thẩm, Thẩm Dương và Mẫn Như thì đến góc khác nói chuyện với bác sĩ chuyên khoa và bác sĩ tâm lí.

- Tôi không thể trực tiếp kéo hai đứa nhỏ xuống nước được! Nó rất nguy hiểm mọi người cũng thấy hành động suýt nữa ngã xiu của Lạc Lạc!

- Hai đứa trẻ có tinh thần hỗn loạn hội chứng sợ nước đã gây tác động nhiều đến hai đứa trẻ.

- Bác sĩ chuyên khoa nói đúng! Tôi nghĩ cần phải tìm ra một giải pháp tốt hơn! Bác sĩ tâm lý cô có nói gì không?

- Từ này đến giờ tôi quan sát, hai đứa trẻ ôm lấy ông Thẩm rất lâu, vấn đề này khá lịch sự tôi muốn cô Ngô phải trả lời thật sự. Có phải bọn trẻ chưa được papa của hai người ôm vào lòng không???

- Chuyện này.....Phải? Tôi và anh ta có vấn đề nên bọn trẻ chỉ sống với tôi!

- Tôi có thể nói vì theo tâm lý của một người cũng có quá khứ khá giống! Bọn trẻ thiếu đi tình thương của cha, mẹ sẽ là người bù đắp về mặt tổn thương, nhưng không có nghĩa sẽ trọn vẹn như tình cha. Khi hai đứa trẻ gặp phải chuyện tương tự như thế này người có đủ sức mạnh để bảo vệ chúng chính là cha của bọn trẻ!

- Theo ý cô là muốn trực tiếp có cha ruột của bọn trẻ ở đây sao? Tôi... tôi không đồng ý? Anh ta không nên biết chuyện này.

- Cô Ngô, cô cứ bình tĩnh hãy nghe tôi nói tiếp!

- Mẫn Như, cô bình tĩnh đi!

- Nếu như cô không đồng ý thì không sao, nhưng tôi nghĩ sẽ hiệu quả hơn là cần sự trợ giúp của một người đàn ông khác không phải cha ruột của bọn trẻ.

- Vậy ai sẽ là người giúp ở đây mẹ con tôi không có!!!
- Còn tôi, cô đừng quên bọn trẻ cũng coi tôi là một người chú ! Chúng ta sẽ cùng nhau!

Theo như sự chỉ dẫn tận tình của bác sĩ, Thẩm Dương phải đóng giả như một người cha bởi vì tâm lý của Lạc Lạc, Bối Bối rất cần.

Và lần này Mẫn Như cũng xuống hồ bơi, Mẫn Như sẽ ôm lấy Bối Bối, còn Thẩm Dương giữ Lạc Lạc.

Giây phút này, trên bầu trời xuất hiện một điều kì lạ...

Lạc Lạc ôm chặt lấy Thẩm Dương, cậu bé muốn khóc nhưng không khóc nổi, cảm giác như hàng mũi tên đâm thẳng vào da thịt, Bối Bối nước mắt ròng rã, la hét muốn lên bờ.

Hai người trực tiếp giữ lấy hai đứa trẻ cẩn thận, bọn trẻ đã xuống nước được rồi, nhưng vẫn có gì bất ổn ở đây. Lạc Lạc đột nhiên thốt ra “Cứu con” như câu nói trong giấc mơ của Mẫn Như, khiến cô bất động tại chỗ.

Lạc Lạc có phải đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại nói như thế? Mẫn Như quay sang chỗ Thẩm Dương đang ôm Lạc Lạc. Cậu bé nhắm mắt nhỏ miệng, phải chăng cậu bé đang thấy cha ruột?

Lạc Lạc vẫn nói sáng, nhưng ít ra cậu bé và Bối Bối đã xuống nước được rồi.

Một lúc sau, dường như thích nghi với môi trường nước bọn trẻ cũng thả lỏng cơ thể. Cô và hấn cho hai người ngấm mình dưới nước. Ở trên bờ, bà Thẩm bỗng nhiên rơi lệ, cuộc đời bà Thẩm đã chứng khoảnh khắc kì diệu như thế này. Con trai bà và ba mẹ con Mẫn Như như là một gia đình.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Bắt đầu

Hai tháng sau...

Hồ bơi trong hội quán náo nhiệt hẳn lên, hai đứa trẻ có thể bắt đầu thỏa sức đùa giỡn trong nước, hội chứng sợ nước giảm đi rất nhiều. Thẩm Dương thờ phào nhẹ nhõm, hấn giảm phần căng thẳng khi nghĩ đến việc cho hai đứa trẻ làm bạn với nước, bọn trẻ xuống nước an toàn mà không cần đến sự trợ giúp của hấn và Mẫn Như. Anh mất chăm chú nhìn về phía Lạc Lạc, Bối Bối, Thẩm Dương nở nụ cười thỏa mãn nhất.

Ngoài giờ hội quán, Thẩm Dương thường ở cửa hàng của Mẫn Như với bọn trẻ, giúp đỡ bà Thẩm và cô chạy bàn phục vụ, có lúc vắng khách Thẩm Dương cùng hai đứa trẻ chơi đùa nói chuyện phiếm vô cùng tự nhiên thân thiết, nhất là giữa hấn và Lạc Lạc, không có cái gọi là rào cản.

- Hai đứa chơi đủ rồi!
- 5 phút nữa thôi ạ! Dạ không đúng mười phút nữa nha chú.
- Sau mười phút không đứa nào đi lên chú sẽ cho rút cạn nước hai đứa có thể tự do đùa giỡn không cần nước.
- Chú Thẩm !!

Thẩm Dương bơi lên bờ giả vờ không nghe tiếng gọi của Lạc Lạc, Bối Bối, đi thẳng vào phía trong khu vực cách li hồ bơi. Lần trước bọn trẻ có lý do mới thích nghi được môi trường nước nên hấn đề cho chơi thoải mái, đến khi hai đứa lên bờ cơ thể mềm như cọng bún mới nấu. Bà nội và mẹ hấn đã mắng ba người...

Nếu Thẩm Dương không có biện pháp với hai đứa nhỏ, chắc chắn sẽ bị dụ dỗ như lần trước. Lần này không có chuyện tạm thời mà trở thành chuyện gà không dám gáy sáng cũng vì sức nói của Mẫn Như rất cao lần át tiếng gà gáy.

Mười phút trôi qua dĩ nhiên còn lì lợm chơi với nước, Thẩm Dương bắt buộc cho người rút cạn gần hết nửa hồ, bọn trẻ mới không có cam lòng nhưng vẫn vịn thang mà đi lên.

Sau đó hấn lái xe đưa hai đứa trẻ đi chơi ở công viên giải trí. Tất nhiên không phải Lạc Lạc, Bối Bối chơi trò chơi của hai người mà còn thêm Thẩm Dương người thứ ba vào nhập cuộc chung. Công viên giải trí hôm đó đi đến đâu cũng nhìn ba người bọn họ với ánh mắt ngạc nhiên. Cứ nghĩ họ từ hành tinh khác đi lạc vào thành phố D.

Gần đây ở bên cạnh hai đứa trẻ nhiều hơn thời gian hấn vui đầu vào chuyện khác, khiến cuộc sống độc thân của Thẩm Dương bị thay đổi rõ ràng. Mỗi lần hấn biến mất vài ngày, người trong nhà không có một chút thoải mái, thói quen đó không còn thường xuyên như trước, bà nội và bà Thẩm rất vui mừng.

Tất cả đều là vốn dĩ.

Con người không có quyền đòi hỏi.

Thậm chí là thay đổi vốn dĩ.

Cứ tin tưởng vào bản năng

Phó thác cho vốn dĩ

Thì... Thảm!!

Mọi câu chuyện về Mẫn Như gia đình họ Thảm không ai là không biết, bà nội Thảm trước đó rất phẫn nộ về Mẫn Như trách lối sống thật bông bột, phóng khoáng, suy nghĩ không chiều lòng người. Thế nhưng sau đó bà nội ôm chầm lấy Mẫn Như chan chứa nước mắt nói chuyện với cô.

Thảm gia không nhạo báng, chê cười Mẫn Như mà họ còn thật lòng giúp đỡ cho cô rất nhiều. Bà Thảm bây giờ là người quan trọng trong cửa hàng thức ăn nhanh của cô. Mọi tình huống cấp bách luôn được bà Thảm giải quyết gọn gàng.

Cửa hàng hoạt động nhộn nhịp hơn từ lúc khai trương, khách hàng đã rất quen thuộc với cửa hàng thức ăn nhanh này. Các món ăn mà cô chế biến khách hàng ăn rất hài lòng, nhiều lần còn có người hỏi cô học những món ăn này từ đâu. Cô không thể nói đó đều là những món ăn ở thế giới thật cô đem về thế giới tiểu thuyết.

Bà Thảm thì nghĩ là do bà Ngô – mẹ ruột của Mẫn Như dạy cho cô. Bà Ngô thời còn đại học là một đầu bếp tự do rất nổi tiếng. Các món ăn luôn có những nét đặc trưng riêng biệt, chỉ cần nếm thử cũng hiểu là một người có thiên phú. Chính vì thế mới thu phục được Ngô thiếu của Ngô gia.

Khi bà lấy ông Thảm thì mọi liên lạc với ba người bạn đều bị mất. Con trai của bà Tiêu và con trai bà Thảm lại có một thời gian trong quân sự làm bạn bè nên bọn họ mới có khả năng liên lạc với nhau.

Bà Thảm cũng không ngờ Mẫn Như lại là người thân của bà Ngô và bà Tiêu. Nhìn bề ngoài cô vô cùng đơn giản, chừng chạc của một người mẹ chẳng có một chút ương ngạnh, kiêu căng của một tiểu thư. Tiếp xúc lâu ngày dường như tình cảm bà Thảm dành cho Mẫn Như khác gì mẹ con ruột cho nên việc gọi điện báo với Tiêu gia hay Ngô gia, cô ở thành phố D luôn làm bà Thảm im lặng.

Mẫn Như và bà Thảm đã xin nhập học cho Lạc Lạc, Bối Bối. Hai đứa trẻ đến lúc bước vào lớp một và đi học bình thường như những đứa trẻ khác.

Hội chứng kì lạ đã giảm không có gì đáng ngại cho hai đứa trẻ. Thủ tục nhập học cho Lạc Lạc, Bối Bối vô cùng phức tạp vì Mẫn Như không phải người dân ở đây. Bà Thảm sẽ phải là người trực tiếp đăng ký cho nhập học cho Lạc Lạc, Bối Bối vì bà là người thành phố D thì thủ tục sẽ nhẹ nhàng hơn.

Ngôi trường mà mọi người cùng chọn là một ngôi trường quốc tế luôn đặt tiêu chí an toàn và sự dạy dỗ cho trẻ em lên hàng đầu nên mọi người rất yên tâm. Trường học lại rất dễ đưa đón gần khu chung cư của gia đình và cửa hàng trung tâm mua sắm.

Người nhận hồ sơ của Lạc Lạc, Bối Bối là một thầy giáo người nước ngoài có thể nói được tiếng bản xứ gật đầu vui vẻ với bà Thảm và Mẫn Như:

- Thủ tục nhập học đã hoàn tất! Tuần sau nhà trường sẽ chính thức khai giảng!
- Cảm ơn thầy!
- Mẫn Như hai đứa nhỏ cần đi mua sắm một ít dụng cụ rồi!
- Vâng! Con định ngày mai sẽ dẫn hai đứa đi!
- Ủ! Nhưng để Thảm Dương đưa ba người đi, ta sẽ thấy an tâm hơn!
- Nhưng...
- Con gái ngoan à! Thảm Dương rất yêu thương Lạc Lạc, Bối Bối chắc chắn sẽ đưa bọn nhỏ đi mua đồ con không cần phải ngại!

Mẫn Như ngại ngần gật đầu, cô không ngại hấn mà ngại hai đứa trẻ, bọn nhóc con rất thích mua sắm để hấn đi lại vùng tiền mua đồ cho bọn trẻ. Những thứ đồ hấn mua có rẻ gì đâu, toàn đồ mắc tiền, hai đứa trẻ nhà cô chơi một lúc rồi chán sẽ bỏ đi, không phải là uống phí sao.

Mục đích cô chỉ dẫn hai người đi mua dụng cụ học tập, hấn đi lại mua thêm các thứ linh tinh cho bọn trẻ làm cô không thể phản bác.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Từ từ

- Anh mau dừng lại ngay! Cái này rất mắc.
- Nó chỉ là đồ chơi! Mua thêm thì có ảnh hưởng gì với cô!
- Trật nhà tôi anh hiểu chứ? Bọn trẻ chơi vài ngày sẽ nhanh chán!
- Tôi nghe lầm nhĩ tiểu thư Ngô gia cũng biết đồ tôi cầm trên tay nó rất mắc, cô nói tôi có bị ảo giác không? Cô vung tiền còn hơn giấy xả!
- Anh! Tóm lại tôi không muốn anh mua cho bọn trẻ! Đồ chơi của hai đứa chất đầy nhà có nữa thì thêm một chỗ sẽ chật cả nhà. Anh muốn mua đem về nhà tự mình chơi đi! Người lớn như anh cũng chơi được đó.
- Mẹ và chú đừng cãi nữa nha!
- Chú không muốn nói do mẹ cháu thích xen ngang chuyện của chú!
- Anh mua đồ không thực tế tôi mới phải nói!
- Được rồi a! Mọi người nhìn chúng ta rất nhiều đó?

Bối Bối dơ ngón tay ra hiệu cho cô và hấn, cuộc tranh cãi của hai người làm người khác quan tâm, bốn người họ khi bước vào đã rất nổi bật, Thẩm Dương mặc một cái áo xanh lá, Bối Bối và Lạc Lạc được diện cả cây đỏ. Dĩ nhiên nghe được Mẫn Như và Thẩm Dương tranh chấp tất cả đều quan sát tỉ mỉ.

Mẫn Như và Thẩm Dương lập tức đưa bốn mắt quan sát, chứng kiến có rất nhiều người nhìn bọn họ, hai người bắt đầu thẹn thùng nhìn nhau, ai bảo họ đã tập trung sự chú ý của mọi người. Lạc Lạc tội nghiệp nhất, cậu bé đứng giữa cuộc tranh cãi của hai người. Lỗi tại của cậu bị tra tấn sắp hỏng mắt rồi.

Bốn người bọn họ đi mua sắm ở khu trung tâm Saido hiện đại nhất nhì thành phố D. Cả khu trung tâm được xây dựng bố trí vô cùng hoành tráng, nhân viên lẫn khách hàng đều ung thuận, yêu thích trung tâm này.

Trung tâm Saido luôn tấp nập khách hàng ra vào, nhưng không náo nhiệt như hôm nay. Mẫn Như và Thẩm Dương biến nơi thành hội chợ xem mặt, khi tất cả mọi người đều chú ý về hai người.

Một du khách nước ngoài đang gặm bánh mì còn dừng hành động xem hai người đấu võ miệng. Hai người tự nhiên im lặng khiến không khí trung tâm có vẻ một con chim muốn hót cũng không dám lên tiếng hót. Chưa kể Bối Bối và Lạc Lạc lắc đầu nhìn nhau, chuyện cô và hấn như một cặp khác khẩu, toàn bộ chung cư không một người nào không biết.

gia đình họ Thẩm từ lâu đã nổi tiếng của chung cư, ba mẹ con Mẫn Như đều có ngoại hình nổi bật nên lập tức được nhiều người chú ý đến.

Mẫn Như và Thẩm Dương ngưng cuộc tranh cãi tiếp tục dẫn hai bạn nhỏ đi mua sắm. Bốn người đến đủ loại cửa hàng trong trung tâm, chỉ là sau hôm đó cô và hấn không còn cãi nhau nhiều như trước.

Hai bảo bối của cô có thể được đi học trở lại, Mẫn Như vô cùng vui vẻ, sắp tới cô dự định sẽ khai trương một cửa hàng hoa tươi.

Ở thực tại ông ngoại Mẫn Như là một thợ làm hoa nên kinh nghiệm vốn có, ông đã truyền sang cho cô, rất hy vọng cô thay ông quản lí tiệm hoa, nhưng không ngờ cô lại trôi dạt về cuốn tiểu thuyết bí ẩn này.

Còn rất nhiều uẩn khúc với thân thế của Mẫn Như khi vài đêm liền cô luôn nằm mơ về kí ức của cô ấy.

Anh cô đơn ngoài ban công, mắt khẽ nheo nhìn về phía phương xa, con người trầm tĩnh đáng sợ, một vẻ lạnh nhạt và lặng lẽ. Sau đêm nay là ba tháng bốn mươi ngày cô và bọn trẻ mất tích, không lưu lại một hơi thở ở thành phố A. Mẫn Như đã tính toán tỉ mỉ từng chút một nên mới dễ dàng rời đi.

Mọi hành tung của cô anh không thể kiểm soát được là do anh quá bất cẩn trong việc chú ý đến hai đứa nhỏ. Người ở biệt thự của Mẫn Như luôn miệng nói cô bán cho họ, nhưng anh vẫn chưa thể tin tưởng được lời nói đó. Người phụ nữ cuối cùng Mẫn Như gặp mặt một nhân viên nhà đất, tất cả thông tin anh có về Mẫn Như là không biết.

Cô đem con của bọn họ trốn mất, Bối Bối là đứa trẻ tinh ranh quái nghịch nhất nhưng cô bé cũng không dă động gì đến việc liên lạc với mọi người. Anh đặt ra hàng trăm giả thiết cho bản thân mình về sự biến mất lạ kì của Mẫn Như.

Tài khoản ngân hàng đã mở trở lại, tiền trong đó một chút đều không bị rút đi. Vậy ba tháng ba mươi chín ngày cô sống trong hoàn cảnh đầy đủ hay thiếu thốn? Tất cả luôn gây cảm giác hoang mang cho Chính Uy, Mẫn Như còn rất trẻ trong công việc chăm sóc hai trẻ nhỏ, chắc chắn cô sẽ bị gây khó dễ.

Lạc Lạc không hiểu động, nghịch ngợm như Bối Bối, mà rất nhát gan, yếu ớt, nội tâm tránh xa với thế giới bên ngoài. Anh chỉ sợ Lạc Lạc không thể thích

ngủ với môi trường ở thành phố khác.

Mẹ của anh luôn miệng nhắc đến cô và hai đứa nhỏ, cho dù giữa cô và bà xảy ra một hiểu lầm không nhỏ. Anh biết rằng mẹ của anh rất nhớ ba người, chỉ là không đủ can đảm tìm đến ba người. Nếu bà biết chuyện của Mẫn Như, nguy rằng bệnh tim tái phát đe dọa đến tính mạng.

Tiêu Chính Uy hít thở thật sâu rất sâu rồi bình thần thở ra chậm dần, tháng sau anh phải đến thành phố D tham dự một buổi họp quan trọng của đối tác nước ngoài. Mọi công việc anh phải nhờ Mẫn Như trông coi, không thể yên tâm lên đường khi tất cả chưa ổn định.

Trong bốn người không biết một định mệnh nghiệt ngã hay hạnh phúc đang chờ đón bọn họ. Mẫn Như mạnh mẽ, chính chắn, Chính Uy lạnh lùng, tàn độc, Mẫn Như băng thanh ngọc khiết, và Thẩm Dương nhu có cương có. Lâu đài số phận đã mở cửa để chào đón họ.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Đêm kì lạ của hai người

“Cạch”

Thẩm Dương công Lạc Lạc đi chậm, sợ đánh thức giấc ngủ của cậu bé. Sau đó là Mẫn Như đi sau, trên tay cô bồng Bối Bối, cô bé ngủ say tựa vào vai của cô. Hôm nay đi mua sắm ở trung tâm Saido, rồi đi trượt patin trong khu giải trí, hai đứa trẻ đã chơi vui đến thấm mồ hôi cả người, ngồi trên xe về nhà thì lẫn ra ngủ ngon lành.

Hắn chỉnh tư thế ngủ trên giường cho Lạc Lạc cẩn thận kéo chăn đắp kín người cậu bé, nhẹ nhàng bỏ nụ hôn trên trán Lạc Lạc. Rồi sang phòng Bối Bối, hắn cũng đặt một nụ hôn tương tự như Lạc Lạc trên trán cô bé, nói nhỏ với Bối Bối say giấc “ngủ ngon học trò lười của chú”. Tai nhỏ của Bối Bối có cảm giác ngứa, cô bé lấy tay xoa tai theo trực quan, hành động đáng yêu đó làm hắn bật cười.

Chào tạm biệt hai đứa trẻ, Thẩm Dương trở lại phòng khách chuẩn bị ra về.

- Cảm ơn anh đã đưa mẹ con tôi về! – Mẫn Như tỏ vẻ thận trọng, quay sang nở nụ cười với Thẩm Dương.
- Ủ! – Thẩm Dương gật đầu, hắn không biết nên nói gì với cô nên trung bộ mặt bình thần nhìn Mẫn Như.
- Chuyện hôm nay ở khu trung tâm coi như tôi sai! Xin lỗi vì làm anh mất mặt – Cô hơi ngượng ngùng khi nói chuyện nhẹ nhàng với hắn.
- Chuyện đó! Tôi cũng sai khi thích tranh cãi với cô! – Hắn nhớ lại câu chuyện tranh cãi lúc sáng thì tự nhiên thẹn thùng ở trước mặt cô.
- À! Anh về cẩn thận! – Thấy không khí im lặng nóng mặt, Mẫn Như lãng sang chuyện khác.
- Ồ.. Cô cũng khóa cửa cẩn thận! Mai gặp lại! – Thẩm Dương ậm ừ nói đại một câu, giữa hắn và cô khi tiếp xúc nhẹ nhàng sao nóng mặt như thế này.

Thẩm Dương tạm biệt Mẫn Như, hắn đi cầu thang máy để đi lên nhà. Một ngày nhộn nhịp của bốn người kết thúc.

Mẫn Như có một ngày đi chơi vui vẻ với hai đứa nhỏ, cô đến đây được vài tháng mới nhìn thấy nụ cười hồn nhiên của Lạc Lạc. Tâm tình của cô bỗng chốc thoải mái hẳn lên, chỉ cần Lạc Lạc và Bối Bối luôn cười tươi như hôm nay, một môi như thế nào cô cũng vui vẻ. Hội chứng sợ nước kì lạ đã giảm đáng kể, hai đứa trẻ có thể xuống nước bình thường là điều không còn lo ngại.

Nước sôi reo lên, cô tắt bếp đổ nước vào bình thủy nhỏ, còn một ít cô đổ vào ly sữa. Đêm nay cô phải thức khuya một chút để tìm mặt bằng thích hợp mở cửa hàng hoa tươi. Ý định này nung nấu trong đầu cô rất lâu rồi, cửa hàng hoa tươi là nguồn động lực cho cô, là thành tích duy nhất cô có thể làm cho ông ngoại.

Cô tìm vài trang của dịch vụ nhà đất thì một tin nhắn trên trang cá nhân của cô sáng lên. Mẫn Như mở trang cá nhân của mình là cuộc gọi nhờ của chị Hà.

- Chào chị lâu rồi chúng ta không nói chuyện!
- Mẫn Như hà! Em trông khác quá! – Chị Hà ở màn hình bên kia quan sát cười nói với cô, chị Hà gần đây làm ăn rất khá, cũng là nhờ lần đó Mẫn Như giúp đỡ.
- Sao! Em xấu đi phải không? – Cô tỉnh ranh chọc chị Hà.
- Ôi con bé này! Em mà xấu chắc chị cũng không tươi như hoa! Nhìn em khác hơn khi trước đây chúng ta gặp. Đúng là mẹ hai con ngày càng đẹp ra.

- Haha! Chị khen làm cho em nở mũi rồi nè! Em vẫn thế thôi mà.- Cô được khen ngợi, cảm giác hơi phấn khích.
- Chị từ trước đến giờ có sao nói thế! À mà trông em đẹp như thế chắc hai đứa nhỏ cũng không thua kém đâu? Ở thành phố D có ổn không?
- Bọn trẻ sắp đi học nên em rất yên tâm! Ở thành phố D em mở được một cửa hàng thức ăn nhanh bán rất chạy, may mắn có quen biết một gia đình tốt ở đây. Mọi người biết được quá khứ của em vẫn tốt bụng giúp đỡ, đây có thể nói là quá may mắn rồi chị! – Cô thực sự tâm sự với chị Hà.
- Ủ! Ráng lên làm mẹ đơn thân thì có khổ cực nhưng sống cũng vì hai đứa trẻ mà thôi! Có gì cứ nói chị lúc nào cũng sẵn sàng giúp đỡ mẹ con em...Chết rồi! Chị phải đón đứa cháu đi học, rảnh rồi chúng ta lại nói tiếp.- Chị Hà bị tiếng điện thoại để bên cạnh làm cho giật mình.
- Vâng!

Cô cúp cuộc gọi màn hình với chị Hà, hai người ngồi tán dóc suốt cả tiếng đồng hồ. Thành phố D và Thành phố A bị trái múi giờ, bên này thì đã 12h30 đêm sắp sửa sang ngày mới, còn bên đó 5h chiều của ngày mới.

Mẫn Như vẫn tiếp tục làm công việc dang dở là xem xét mặt bằng. Ít nhất phải thuận lợi đường đi từ nhà đến chỗ học, cửa hàng thức ăn nhanh.

Đây rồi! Một bằng mặt rất tiện lợi nhưng giá cả thật là đắt đỏ, ngày mai cô nên gọi thương lượng với chủ mặt bằng một lát. Tìm được một nơi như vậy quả thực rất tốt, phương tiện đi lại cũng không bị khoảng cách làm mất thời gian.

Nếu mọi chuyện vẫn ổn định rất nhanh cô sẽ có một cửa hàng hoa như mong ước.

Một đêm mỗi người đều có dự tính cho riêng mình, ở nhà Mẫn Như cô vẫn khai triển kế hoạch của cô còn ở nhà Thẩm Dương, hẳn lại nghĩ về hai đứa trẻ. Bối Bối và Lạc Lạc làm cho hẳn có cảm giác ấm áp. Ở gần hai đứa nhỏ hẳn rất nhanh quên đi căng thẳng trong hội quán.

Riêng với Mẫn Như tự nhiên hôm nay hai người họ lại ngại ngùng với nhau. Bình thường cô mồm mép không thua gì hẳn, tính cách cực kì chanh thép, nhưng khi bị sự xem xét của mọi người cô lại trở thành một người con gái biết e thẹn, ngượng ngịu một cách đáng yêu. Lúc đó hẳn không có cách nào mở miệng châm chọc cô.

Hẳn phải tập luyện cho thành viên hội quán rất nhiều bởi vì thành phố D tháng sau vừa có một buổi lễ nổi tiếng bốn năm một lần. Có sự góp mặt của rất nhiều người, nó cũng liên quan đến một buổi họp của một tập đoàn nổi tiếng thành phố B, quy tụ rất nhiều người danh tiếng đến.

Ở thành phố D có rất nhiều hội quán sẽ tham gia, để dành tâm huyết chương và chiếc cúp danh giá. Dĩ nhiên cũng sẽ có mặt của hội quán Thẩm Dương, hẳn vừa đứng ra tham dự vừa tham gia buổi lễ đó với rất nhiều tư cách.....

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Buổi sáng dễ chịu

Bước đi trên đường cùng với những cơn gió se se của mùa thu, làm cho cô có cảm giác dễ chịu đến lạ thường. Mẫn Như cố ý thức dậy sớm đưa Lạc Lạc, Bối Bối đi đến trường mà không dùng một phương tiện nào. Cô vui vẻ hít thở không khí trong lành trên đường đi, hai đứa trẻ tung tăng trượt dài trên đôi patin.

Từ khi thoát khỏi thành phố A, cuộc sống của Lạc Lạc, Bối Bối thay đổi đáng kể, hai người được tự do hồn nhiên, hưởng đủ tình yêu ấm áp, chăm sóc của Mẫn Như. Tuy cuộc sống không nhàn hạ như trước đây nhưng chưa bao giờ có cái gọi là thiếu thốn, vất vả và đau khổ. Lạc Lạc ít cười nội tâm của quá khứ, Bối Bối tinh ranh đến đáng sợ cũng là của quá khứ thì hiện tại lại là một Lạc Lạc hay cười biết đùa giỡn, Bối Bối tinh ranh đến hồn nhiên.

Hai đứa trẻ thật sự đã bước qua cái ngày đau khổ, thoát khỏi bóng đen của số phận, nước mắt cũng không còn lăn xuống nhiều nữa.

Mẫn Như ánh mắt xa xăm hạnh phúc vẫn nhìn rõ hai đứa trẻ đua nhau trượt patin. Cuộc đời của cô đổi thay hoàn toàn là vì bọn trẻ, cô không có một chút kinh nghiệm hay kiến thức trong việc nuôi dạy con trẻ. Khi trùng sinh vào nơi này, cô rất hoang mang tuyệt vọng, bởi cô gái này không phải là cô. Sau đó biết được thân thế của thân xác như một quả tạ giáng thật đau vào đầu cô.

Một nhân vật nữ phụ có cái kết đau khổ - người mẹ trẻ có hai đứa con nhưng chưa bao giờ hoàn thành sứ mệnh của mình. Chọc giận chị gái – nữ chính suýt mất mạng mà bị nam chính - người đàn ông mình yêu đến đại khờ, đến bất chấp, đến mù quáng không nhận ra anh coi thường, hận cô ấy đến bao nhiêu chỉ một lần bị anh dạy dỗ vì tìm kế chọc giận chị gái mà khi trở về cô ấy như phế tâm, phế vật và lặng lẽ qua đời.

Hai đứa trẻ đột nhiên mất mẹ sẽ thành trẻ mồ côi mẹ, cô không thể nhẫn tâm như thế được nhất là ánh mắt lần đầu tiên cô trông thấy Bối Bối. Cô bé nhìn cô với sự hồ hững, phòng bị nghiêm ngặt chính lúc đó cô mới hiểu được chuyện thật sự ở đây. Và bắt buộc chấp nhận cuộc đời mới này.

- Mẹ, người đang suy tư chuyện rất buồn sao? – Bối Bối trông thấy Mẫn Như đi chậm lại hơn, cô bé mới trượt vòng lại bắt chuyện với cô.

- Không con gái, mẹ đang nghĩ về kế hoạch mới, con trượt cùng Lạc Lạc đi, anh trai trượt xa hơn con rồi kia! – Mẫn Như mở miệng, tay chỉ về phía trước. Cô không muốn nói suy nghĩ trong đầu này giờ của mình.

- Mẹ chắc chắn! Con không muốn nhìn thấy chị mami buồn đâu!! – Bối Bối giả vờ nũng nịu, mắt chớp chớp môi nhỏ chúm chúm chọc cho Mẫn Như cười.

- Ôi! Con bé này từ khi nào ai dạy con làm ra bộ mặt này – Mẫn Như thực sự nở nụ cười búng vào mũi con gái.

- Ày da! Chú Thắm nói chỉ cần bày ra bộ mặt như thế người khác rất thích nha!

- Chú Thắm dạy con như thế sao?

Mẫn Như bị kinh ngạc một phen, người luôn miệng độc hung dữ mà còn biết dụ dỗ con nít làm trò hề cùng hần, có phải đầu óc bị hư dây thần kinh nào nữa. Nhưng con gái của cô xinh đẹp bày ra cái bộ mặt học từ Thắm Dương thật buồn cười đến khóc mắt. Lạc Lạc thường xuyên đi chơi với hần, con trai cô cũng bị hần dạy cho bộ mặt như thế cũng nên.

Mẫn Như và Bối Bối có đùa giỡn nên đi chậm, thì ở đằng sau một vật nhỏ trực tiếp tông vào người Mẫn Như, làm cô chút nữa là ngã xuống đất.

Con cái nhà ai mà để cho ra đường bất cẩn như thế này, may mắn là đụng phải người thanh niên như cô, chứ trùng phải một cụ ông hay cụ bà nào thì toi đời rồi. Mẫn Như định quay lại mắng cho đứa trẻ đó một trận. Thế nhưng có một cái cặp rút vào người cô, đây chẳng phải là cặp của trường Kites nơi bọn trẻ nhà cô đang học. Tốt quá cùng trường cô sẽ dễ dàng mắng vốn với phụ huynh của đứa trẻ này.

Bỗng nhiên đứa trẻ ngẩng mặt lên, Mẫn Như rất muốn há miệng để mắng, nhưng đành ngậm miệng. Toàn bộ ngũ quan của đứa trẻ này cô đều quen thuộc, chính xác là năm bắt từng chi tiết, không ai khác là Lạc Lạc đáng yêu.

Vậy muốn mắng vốn cho trường thì cô tự chính mình mắng trước đi. Con trai cô lại đi tông vào mẹ nó, có phải là đến lúc phát hoảng tinh thần.

- Lại đây!

- Mẹ con không cố ý!

- Con không cố ý! Giỏi lắm – Mẫn Như cười nguy hiểm

- Aaaa! Đau đau mũi! Lạc Lạc biết lỗi rồi! A đau aa – Lạc Lạc nhăn mặt, hai tay múa may không ngừng.

- Cho con chữa! Có phải rất rảnh rồi thích gây chuyện! Nếu không phải là mẹ là người khác thì như thế nào?

- Con không có tông người khác chỉ qua là tông mẹ mà thôi!! Không phải con...

- Ày cha cha! Anh giỏi lắm muốn tông mẹ mình! Để mẹ tặng con cái mũi đỏ đến trường.

- Đừng mami đừng aaaaa! – Lạc Lạc đưa mắt cầu đồng minh thì lập tức lại bị Bối Bối tuyệt tình quay mặt đi chỗ khác.

Sau khi tặng cho Lạc Lạc mũi đỏ đi học, cô thông thả đi bộ một đoạn, rồi bắt xe đến địa điểm thuê nhà để mở cửa hàng hoa tươi.

Ngồi trên xe, cô đưa mắt thư giãn ra ngoài ngắm thành phố D, đến đây được vài tháng cũng chưa có cơ hội ngắm cảnh. Bây giờ có thời gian, cô rất muốn nhìn cảnh quang nhộn nhịp mà lặng lẽ của thành phố D.

Tiếng nhạc trong xe cũng làm cho tâm trạng Mẫn Như thoải mái hơn, ngôi nhà nhỏ đó mở thành shop hoa là không có gì bằng, chỉ tiền thuê nhà quá đắt đỏ, cô hy vọng bà chủ sẽ giảm chút ít.

--- -----

- Lạc Lạc, Bối Bối chú đến đưa hai đứa đi học đây! – Thắm Dương vui vẻ ở ngoài nhấn chuông, hần đang dự định trở hai đứa trẻ đi ăn sáng chung.

“Im lặng”

- Lạc Lạc, Bối Bối, Mẫn Như!

“Im lặng”

- Mẫn Như cô mở cửa cho tôi đừng có đùa như thế?

“Im lặng”

- Mẫn Như....

- Anh Thắm đến đưa bọn trẻ đi học sao?
- Vâng! Chị có thấy Mẫn Như và bọn trẻ tôi gọi hoài họ không trả lời
- Tiếc quá cô Ngô đã đưa bọn trẻ đi học từ rất sớm, nghe nói là có hẹn với một người nên đã đi từ sớm.
- Cảm ơn chị!

Cô đã đưa bọn trẻ đi từ sớm rồi sao, không thông báo cho hần biết, thật là mắc công hần dậy sớm. Mẫn Như cô cố tình chơi khăm hần, rõ ràng hôm qua hần đã nhắn tin là sáng đưa bọn trẻ đi học.

Bối Bối rất ghét người ăn mặc lộm thuộm, hần phải chuốt thơm tho, còn bị bà nội và mẹ đùa là đi hẹn hò, không phải là đưa trẻ em đi học. Làm cho không thể phản bác, cười ngượng ra khỏi nhà, đến đây đưa bọn trẻ, cuối cùng hần trắng tay đi về.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Tâm sự

- Con trở về nhanh thế? Chẳng phải đưa bọn trẻ đi học sao? – Bà nội Thắm đưa mắt nhìn hần, trên tay phải cầm một tách trà, tay trái là một tờ báo thông thả tựa người trên ghế sofa.

- Hai đứa trẻ đã đi học từ sớm rồi bà! – Hần thành thật nói với bà nội Thắm có thở ra một hơi dài chút thất vọng.

- Ủ! – Bà nội Thắm gật đầu tiếp tục đọc báo dờ dang.

Hần có chút bất ngờ bà nội Thắm không bị kinh ngạc mà hành động như đã biết trước câu chuyện.

- Bà nội hình như người biết con không đưa bọn trẻ đi học?

- Ủ!

- Ấy! Sao có chuyện như thế được?

- Mẹ con có bảo con quay lại nhưng con vẫn một mạch đi ra khỏi nhà! Mẫn Như có nhắn tin cho mẹ con chuyển lời hôm nay nó có việc đột xuất nên đưa hai đứa nhỏ đi sớm – Bà nội Thắm bỏ tờ báo, lấy tách trà nhấp một ngụm.

- Sao? Tại sao cô ấy không nhắn cho con?

- Nó có nhắn con không nhận được?

Thắm Dương lấy phone trong túi, bật lên coi hần há hốc, Mẫn Như sáng sớm có nhắn tin, thậm chí là gọi nhắc nhở cho hần nhưng hần cứ nhiên khóa máy phone không thể nhận tin nhắn sớm hơn.

- Thế nào con bé có nhắn không?

- Có..có!

- Ủ! Chiều rồi hãy đi đón bọn trẻ không ai tranh giành công việc của con đâu!

Bà Thắm đã đi ra cửa hàng thức ăn nhanh giúp Mẫn Như trông coi, cửa hàng thức ăn nhanh khai trương được ba tháng đã có rất nhiều người biết đến. Họ đều khen tài nấu nướng tuyệt vời của Mẫn Như. Có nhiều món ăn cô chế biến ra đến bà Thắm còn phải thán phục, từ trước đến giờ nấu vô số món nhưng chưa có những món nào lạ mắt mà nhớ vị dai như các món ăn của cô.

Mẫn Như thở dài bước ra nhìn ngôi nhà, nó là một vị trí đặc biệt cô đã ưng ý ngay từ đầu nhưng chủ nhân của nó không giảm giá tiền thuê xuống. Đóng tiền học cho hai bảo bối tiền tiết kiệm của cô cũng không còn nhiều. Tiền nhà này quá đắt đỏ có thuê thì cô cũng chỉ đủ trả cho ba tháng không thể đủ cho sáu tháng.

Cô hơi thất vọng bắt taxi về cửa hàng, ngôi nhà nhỏ này không thuê được thật là tiếc nuối

- Di con mới về!

- Sao rồi con gái? – Bà Thắm mang khay thức ăn dư xuống bếp, rồi đi lên ngồi nói chuyện với cô.

- Không được dì ạ! Bà chủ không muốn giảm tiền thuê nhà! – Mẫn Như ủ rũ nhớ lại cuộc trò chuyện buổi sáng.

- Không sao con gái từ từ chúng ta sẽ tìm được cách! – Bà Thắm cầm tay Mẫn Như an ủi với cô.

Họ nói chuyện một lúc thì khách bắt đầu nhiều hơn, cuộc nói chuyện ngưng lúc đó. Mẫn Như tiếp tục xuống bếp chế biến những món ăn theo sở thích của mình.

- Mẫn Như dạo này con bé không xuất hiện nhiều như trước? Anh có biết chuyện gì không? – Mẫn Như vừa cắt thịt bò vừa lên tiếng.

- Chẳng phải anh đã nói cô ấy đi du lịch với bọn trẻ rồi sao!- Chính Uy gạt mình khi Mẫn Như nhắc tới cô, một nỗi ám ảnh 3 tháng qua của anh.

- Phải! Nhưng anh xem con bé đi được hai tháng rồi, trường học ở thành phố đã hoạt động trở lại. Con bé không cho bọn trẻ đi học nữa hay sao?

- Chuyện đó... ? Mẫn Như có nói là muốn cho bọn trẻ nghỉ ngơi thêm 1 tháng nữa nên tháng sau mới trở về! Sao hôm nay em đột ngột quan tâm chuyện của cô ấy?

- Không! Mẹ có nhắc đến con bé em muốn hỏi anh cho rõ.

- Ủ! Thôi ăn đi! Đừng bàn nữa! Anh có cuộc họp lúc 8h!

- Dạ!

Lại thêm một người hỏi về cô, biết đâu đâu ra ở thành phố A này một Mẫn Như và hai đứa trẻ như Lạc Lạc, Bối Bối. Cô biến mất một cách kì lạ, khiến anh không kịp trở tay, đến thời gian này tìm cô cũng là một vấn đề khó khăn.

Anh căng thẳng trong lòng, hai đứa trẻ cũng vô ý đến mức không liên lạc cho anh, cuộc sống của ba người như thế nào trong bốn tháng.

Mẫn Như định mở miệng nói tiếp nhưng dừng lại chú ý đến vẻ mặt sâu tư của anh

Mỗi khi nhắc đến Mẫn Như thì anh luôn bày ra bộ dạng khó coi như thế. Cô đã trưởng thành nhưng vẫn luôn làm người lớn lo lắng. Cách đây vài tháng cô có chọc tức Mẫn Như đến nhập viện rồi từ đó im hơi lặng tiếng. Chính Uy bảo ba mẹ con họ cần khoảng thời gian nghỉ ngơi nên mọi người trong gia đình không có ý kiến.

Mẹ ruột của Mẫn Như khá lo lắng vì cô không có kiến thức kinh nghiệm nuôi trẻ con. Ba mẹ con họ đi du lịch thì ai sẽ trông hai đứa nhỏ, cô chỉ thích mua sắm vui chơi cho bản thân, chỉ sợ bọn trẻ không được chăm sóc cẩn thận.

Mẫn Như và Chính Uy dùng bữa sáng xong, họ quay trở lại với công việc thường ngày. Nhưng Chính Uy anh không tài nào tập trung được, liền gọi vệ sĩ cùng anh đi tìm cô và bọn trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Tìm được mặt bằng và có một người bạn mới

- Lạc Lạc, Bối Bối chú của hai đứa đến đón rồi! – Cô giáo Mã vui vẻ gọi bọn trẻ còn đang đùa giỡn ở trong đó.

Bối Bối ngẩng đầu, giọng nói tinh nghịch hô một câu: “Chú”

Thắm Dương đi đến nhà trẻ đón hai bảo bối, hôm nay Mẫn Như bận một chút chuyện nên hẳn sẽ chăm sóc cho hai bảo bối. Mẫn Như rất biết cách trồng hoa. Đến bây giờ hẳn mới biết thì ra lúc trước cây thược dược sống lại do Mẫn Như từng giúp mẹ hẳn, với kỹ thuật trồng hoa không tồi của cô liền dễ dàng làm cây thược dược sống lại nở bông rất to, đó cây thược dược năm đó ba hẳn rất yêu thích.

Hắn nghe bà Thắm kể lại cô ngày đêm chuyên tâm tìm cách cứu vớt cái rễ sắp chết của cây thược dược vô cùng xúc động. Năm đó ba hẳn bỏ ra một khoản tiền lớn để mua bằng được loại cây này về trồng. Ông cũng ngày đêm chăm sóc nó, nâng niu như báu vật, hầu như mỗi lần cây có vấn đề ông cũng mất ăn mất ngủ.

Đến sau khi ông mất thì mẹ hẳn chăm sóc nhưng bà Thắm là đại tiểu thư chưa từng làm công việc của người làm vườn nên không thể chăm sóc chu đáo

như ông Thẩm từng chăm sóc cho cây, làm cho cây dần dần khô héo đi.

Vừa đến trường của hai bảo bối, từ xa các cô giáo đã nhận ra Thẩm Dương. Tuy không phải là nhà tài phiệt, hay tỷ phú, chủ tịch cao cao tại thượng nhưng hẳn là một trong những nhà thể thao tài năng kiệt xuất nhất hiện nay. Ngày đầu tiên hẳn đưa đón hai đứa trẻ đã làm nhiều người đoán già đoán non Lạc Lạc, Bối Bối có phải là con trai, con gái của hắn. Một số hâm mộ của hắn còn phải suýt xoa riu rít như vỡ mộng vì thần tượng của mình có hai đứa trẻ. Ánh mắt hồ phách của hắn tuyệt đối cung chiều sùng nịnh hai đứa trẻ mà bọn trẻ cũng như thế trong lòng đối với hắn thập phần kính trọng lẫn yêu quý.

Bóng dáng của Bối Bối dù là đang mặc bộ đồng phục nhưng cũng rất nổi bật giữa các bạn nữ khác. Lạc Lạc vẻ lạnh nhạt có nghiêm túc ở bên cạnh mặc chiếc quần sọt màu xanh đậm, áo sơ-mi trắng giản dị nhưng lại toát lên vẻ khác biệt.

Thẩm Dương nhìn hai đứa trẻ không khỏi yêu thương mà cười. Thăng nhóc này mặc dù song sinh với em gái nhưng lúc nào cũng làm như ông cụ non. Sờ đi trước đây Bối Bối cũng như Lạc Lạc là bà cụ non nhưng dần dần bản chất cụ non bị thay thế bằng sự tự nhiên ngây thơ của một đứa trẻ. Cô bé lạnh lợi, nghịch ngợm hơn anh trai của mình rất nhiều. Lạc Lạc phải trông chừng rồi mới thể hiện cái bản chất của đứa trẻ sau cùng. Bản tính này mọi người, cả Mẫn Như cũng cho rằng cậu bé rất giống Chính Uy.

Có nhát gan, có yếu ớt, tuyệt đối Lạc Lạc không phải là đứa trẻ dễ bị ăn hiếp. Cha nào con đó, anh là một con người tâm cơ khó đoán, vô cùng nguy hiểm thì con trai giống hệt cha mình, chỉ là người trong nhà mới nương tay, là một đứa em gái anh hết mực yêu thương, còn không xác của Mẫn Như không biết đã nằm ở đâu sau nhiều lần làm cho cuộc sống anh bị phá hủy. Lạc Lạc cười là một điều hiếm hoi thì Chính Uy không khác là bao, thậm chí anh cũng nở một nụ cười với bất kỳ một người nào.

- Chú? Bối Bối, Lạc Lạc ra rồi đây! – Bối Bối nắm tay của Thẩm Dương, miệng cười ngọt ngào, dường như cô bé rất vui.
- Ủ! Chú đang quan sát hai đứa làm gì trong đó! Học trò của chủ nhiệm Thẩm mà hành động chậm như thế! - Thẩm Dương giả vờ giọng khó chịu đưa mắt nhìn bọn trẻ.
- Bọn con phải thu dọn đồ chơi rồi mới được ra về a! – Trông thấy vẻ mặt không vui của hắn, Lạc Lạc khổ sở giải thích. Do Thẩm Dương là chủ nhiệm mà cậu bé kính nể nhất có phần yêu quý không muốn làm hắn thất vọng.
- Phải đó! Chú! Chú đừng giận nha! Sau này con và anh trai sẽ hành động nhanh như người nhện mà chúng ta tối qua vừa xem được không? Không làm chủ nhiệm chờ đợi nữa! – Bối Bối chu mỏ nịnh bợ Thẩm Dương.
- Thôi được! Tạm thời chú sẽ tha thứ tội chậm chạp của hai đứa! Mau chào cô giáo chúng ta ra về– Thẩm Dương nghe Bối Bối hứa hẹn bật cười trong lòng, một đứa trẻ hiểu chuyện.
- Tạm biệt cô – Lạc Lạc và Bối Bối đồng thanh tạm biệt cô giáo

Cô giáo Mã gật đầu dặn dò bọn trẻ ngồi trên xe ra về cẩn thận. Sau đó cô giáo tiếp tục tạm biệt những bạn học khác của hai đứa trẻ.

Thẩm Dương hôm nay đến đón bằng xe máy nên Lạc Lạc, Bối Bối đội mũ bảo hiểm ngồi đằng sau ôm chặt hông hắn. Nhìn cảnh tượng này giống như một gia đình mẫu mực tuân thủ trật tự giao thông trên đường.

Chạy một hồi dừng xe ở đèn xanh đèn đỏ Thẩm Dương bắt chợt hỏi Lạc Lạc, Bối Bối:

- Hôm nay mẹ của hai đứa có chuyện bận! Không thể nấu cơm tối nên hai đứa muốn ăn cơm tối ở nhà chú cùng với bà hay chúng ta sẽ ra ngoài ăn đây.
- Ăn ở nhà với bà nội và bà cố đi ạ! – Lạc Lạc ở phía sau lên tiếng.
- Còn Bối Bối ý kiến của cháu!
- Ăn với bà nội và bà cố với chú Thẩm luôn!
- Được theo yêu cầu của hai đứa chúng ta sẽ về nhà chú ăn! Nhưng còn hai tiếng nữa mới tới sáu giờ ba chú cháu mình sẽ đi bơi !
- Yeah! Một ý kiến tuyệt vời! Chú Thẩm tuyệt nhất! – Hai đứa trẻ ngồi đằng sau vui mừng nói lớn. Từ lúc thích ứng được với nước hai người vô cùng thích bơi lội. Do thời gian đến trường không được tới lui thường xuyên ở hội quán trước nên hiện tại hai người rất vui vẻ.

Mẫn Như chạy xe đi tìm mặt bằng thuê cửa hàng hoa, bà chủ của tiệm mặt bằng kia dứt khoát không đồng ý hạ giá nhà cho dù năm lần bảy lượt đến thuyết phục. Nếu không được cô đành phải đi kiếm nơi khác, Mẫn Như tiếc nuối nhất là nơi đó rất thuận tiện cho việc đi lại của cô.

Chiều đến giờ cô đi được ba ngôi nhà, cả ba nơi đều thiết kế đẹp mắt nhưng khá xa. Thời gian đi lại xe bất tiện nên cô không ưng ý cho lắm. Muốn tìm một nơi thích hợp khác cô phải nhờ Thẩm Dương đón bọn trẻ. Nhất định cô liền tìm một nơi nào hợp ý vì thời gian sửa chữa, tiền bạc thuê người, nhập các mẫu mã hoa tươi... tốn 1 khoản phí không hề nhỏ. Hiện tại cô chưa bị kẹt hay vướng bận tiền bạc nên bắt buộc phải thực hiện dự định càng sớm càng tốt.

Đi qua dãy phố kia, cô chợt nhìn thấy một tấm bảng treo cho thuê mặt bằng, Mẫn Như di chuyển xe băng qua đường.

- Cô đợi chút để tôi bật đèn! – Cô gái trẻ nói nhỏ nhẹ với Mẫn Như.
- Không sao! Tôi có thể chờ được! – Mẫn Như mỉm cười nói.
- Được rồi! Cô ngồi đi tôi đi lấy nước! Nước cam nhé trong tủ còn vài lon!
- Vâng!
- Tôi tên Từ Khả Nam, hai mươi bốn tuổi! - Khả Nam ngồi xuống ghế đối diện Mẫn Như rồi lấy trong khay đưa lon nước cam cho Mẫn Như.
- Tôi cũng hai mươi bốn tuổi! Họ Ngõ tên Mẫn Như – Mẫn Như lịch sự giới thiệu
- À chúng ta bằng tuổi! Phải rồi Mẫn Như đến đây để xem mặt bằng của tôi phải không?
- Phải! Có thể cho tôi xem qua nơi này một chút!
- Cô cứ tự nhiên! Trước đây nơi này tôi và bạn trai có mở một cửa hàng hoa nhưng một thời gian tình cảm không mấy tốt đẹp chia tay cửa hàng cũng đóng cửa. Bán đi nó tôi rất tiếc nên muốn cho người khác thuê – Khả Nam ngồi nói nhớ lại hồi tưởng của bản thân.
- Thật có duyên! Tôi có ý định mở một cửa hàng hoa không ngờ ở đây cũng từng mở!
- Ồ! Tôi nghĩ chúng ta thật có duyên! Khả Nam khá kinh ngạc
- Không dấu gì! Tôi cũng đã tìm được một nơi. nó rất thích hợp cho công việc của tôi! Nhưng bà chủ nơi đó lấy giá rất đắt buộc lòng tôi phải đi tìm chỗ khác vì tiền thuê, tiền sửa chữa sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến chi phí của bọn trẻ! – Mẫn Như cười khỏ kể lại cho Khả Nam.
- Cô đã lập gia đình rồi sao? Trông cô còn rất trẻ nha! – Khả Nam lần nữa bắt ngờ
- Chuyện của tôi nếu chúng ta có thời gian nhất định tôi sẽ kể cho cô nghe!
- Ủ! Nơi này từng rất đông khách nhưng đóng cửa ba năm tôi e rằng sẽ không thuận lợi chỉ lấy giá vừa phải cho cô. Nếu cô đồng ý thì kí ngay hợp đồng thuê nhà giá là 2000 tệ/ tháng.
- Cảm ơn cô! Tôi đồng ý thuê nơi này! – Mẫn Như kinh hi vì tiền thuê không quá mắc rất vừa đủ với cô.

Tiền Chính Uy vào khu kiểm tra hành lý, Mẫn Như lẳng lặng đi xuống cầu. Cô ấy không thoải mái trong người, khó có thể diễn tả cảm giác của mình vào lúc này bởi trong đầu cô là hình ảnh của hai người vừa mới tạm biệt. Tất nhiên cô không nghĩ chuyến bay sẽ gặp sự cố vì thời tiết đang rất tốt ở cả hai thành phố nhưng Mẫn Như lại có cảm giác mất mát.

Một lúc sau, Mẫn Như đứng ở ngoài phi trường nhìn chiếc máy bay cất cánh lên trời cao, bay lên cao, mất hút giữa trời xa kia...

Anh đến thành phố D công tác năm tháng vì có rất nhiều dự án còn dở dang đang chờ anh giải quyết.

Mẫn Như ở lại chăm sóc gia đình và làm việc theo niềm đam mê của cô.

Mẫn Như ngồi nói chuyện với Khả Nam rất lâu. Hai người họ bằng tuổi lại có hai số phận khác nhau nên rất tò mò về thân phận của cả hai.

Từ Khả Nam con gái riêng của bác sĩ Từ có một chị gái và em trai cùng cha khác mẹ. Khả Nam là kết quả của tình một đêm giữa bác sĩ Từ và một vũ nữ quán bar tên Anna. Từ lúc bảy tuổi đã phải về sống chung với cha ruột. Mẹ kế có yêu thương cô, không trách móc hay oán giận chỉ có người chị cùng cha khác mẹ luôn tìm cách gây chuyện....

Khả Nam có tình yêu đẹp giữa một chàng trai giàu có nhưng vì thân phận không tốt nên cha mẹ của đối phương từ chối khiến cuộc tình trẻ bị gánh đứt giữa đường. Hiện tại Khả Nam vẫn tiếp tục đi học không bận tâm với chuyện tình cảm.

Chính vì tình yêu không được chấp thuận Từ Khả Nam mới là con người trầm tĩnh, ít nói cười nhiều như trước. Bản thân thức tỉnh một đứa con riêng luôn bị mọi người chê bai, cười khinh dù có được tình yêu thương của mẹ kế thì đã sao. Con riêng chỉ là con riêng.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Bạn

Thành phố D điểm 7h tối

- Nước cam nữa không? – Khả Nam đột nhiên hỏi
- Được rồi! Nước trong lon mình còn nhiều! – Mẫn Như lấy tay đưa lon nước cam lên.
- Ủ! - Khả Nam gạt đầu lấy 1 lon khác cho cô ấy rồi quay về chỗ ngồi.
- Cậu bắt ngờ làm người mẫu phải có chế độ kiêng rất khắc nghiệt nhưng sức khỏe rất quan trọng phải quan tâm nó nhiều một chút– Mẫn Như nhìn Khả Nam quan tâm
- Như Như mình chưa bao giờ ăn kiêng! Có lẽ một chút cũng do rượu – Khả Nam bật tung lon nước cam thứ 2 đưa vào uống
- Sao! – Mẫn Như kinh ngạc câu nói của Khả Nam
- Cậu làm gì mà thất thần như thế! Rất may vì trong đây chỉ còn nước cam nếu không có thể mình đã mời cậu bằng một chai rượu rồi – Khả Nam không bị kinh ngạc như cô vẫn tự nhiên giải thích.
- Cậu bị nghiện rượu?
- Phải! Để quên đi đau buồn mình chỉ còn cách này!!! – Khả Nam nhớ lại chuyện cũ rồi nói giọng cay đắng – Tình yêu kết thúc với sự thỏa mãn của nhiều người, gia đình thì bỏ mặc, mình đã không còn một chút hy vọng.
- Nếu như mình gặp cậu sớm hơn Nam Nam à! - Mẫn Như đau lòng nhìn Nam Nam cô rất muốn khóc chung với người bạn của mình.
- Thôi! Chúng ta không nói nữa! Đã trễ rồi bọn trẻ cậu không quan tâm à! – Khả Nam chọn một chủ đề khác nửa đùa nửa thật với Mẫn Như.
- Á! Bọn trẻ! Thật sự là một người mẹ đáng trí! Có chuyện gì mai chúng ta nói tiếp mình phải quay về – Mẫn Như lập tức đứng dậy lấy cái túi xách đi ra ngoài cô hôn nhẹ Khả Nam tạm biệt. Đây là một thói quen khi còn ở thế giới thật của cô đối với người lạ hay người quen

Đột nhiên cô quay lại – Cậu đừng uống rượu nhiều quá! Nó không phải là bạn tốt thực sự.

- Cậu đợi một chút! Để mình tắt đèn! Một mình ở đây không phải ý kiến hay!

--- ---

- Không gọi được cho Mẫn Như hả con! – Bà Thắm đứng kế bên Thắm Dương nhìn điện thoại trên tay hần.
- Cô ấy không bắt máy! Chúng ta ăn tối trước chờ Mẫn Như thì đồ ăn sẽ nguội mất! Mẹ và bà nội không thể ăn trễ được, cả con và bọn trẻ nữa! – Thắm Dương bỏ điện thoại vào túi quần rồi tươi cười đẩy bà Thắm vào bàn ăn.

Bà Thắm không nói gì trở lại bàn ăn với mọi người. Thắm Dương thông báo Lạc Lạc, Bối Bối sẽ dùng bữa tối ở Thắm gia. Bà nội và bà Thắm rất phấn khởi, đặc biệt xuống bếp chuẩn bị nhiều món ăn mà hai đứa trẻ cực kỳ yêu thích. Bọn trẻ đến Thắm Gia không khí trở nên ồn ào, náo nhiệt hẳn.

Lạc Lạc, Bối Bối đi bơi về liền than thở đói bụng. Thật ra Thắm Dương cho Lạc Lạc, Bối Bối đi bơi để kiểm tra bọn trẻ có còn nhớ bài học mà hần dạy dỗ hay không. Đáng tiếc những gì hần dạy hai tiểu bảo bối lại quên sạch sẽ bắt buộc hần phải nghiêm túc dạy lại. Chủ Nhiệm Thắm đã lác đầu thì có giờ bài con nít ra cũng không lay chuyển được. Cho nên hai đứa trẻ phải nghiêm túc theo Thắm Dương học bơi.

Trên bàn ăn Thắm gia năm người ba lớn hai nhỏ vừa ăn vừa nói chuyện phiếm vô cùng vui vẻ. Trong nhà có tiếng nói cười đùa của trẻ con khiến khung cảnh trở nên đầy đủ.

--- ----

Thành phố A

Trung tâm thương mại Tiêu thị xa hoa bậc nhất luôn có những hàng hóa bày biện hoàn toàn mới lạ. Những thứ ở đây tuyệt đối đắt chỉ có những người thượng lưu sành điệu chịu chơi mới dám bỏ tiền mà khoác lên mình hàng hiệu có trị giá khủng.

Hôm nay thời tiết cực kỳ tốt Tiêu phu nhân ngẫu hứng đi mua sắm nên lôi kéo cả Ngô phu nhân. Hai người chọn nơi xa hoa bậc nhất để thỏa mãn bản thân.

Lúc xuống tầng dưới, khi đi ngang qua khu bán đồ trẻ em, họ đứng trên thang cuốn mà không nhận được phải đưa mắt nhìn vài cái.

Tất nhiên phải ghé vào đó....

- Tiền Hựu! Cậu xem cái váy này trông rất vừa vặn với Bối Bối! - Bà Tiêu cầm cái váy trên tay tươi cười nói
- Phải! Con bé mặc vào bộ đáng rất đáng yêu! – Bà Ngô gật đầu đồng ý
- Nhưng con bé đã đi du lịch với Mẫn Như – bà Tiêu có vẻ thất vọng
- Ủ! Mình không nghĩ thằng nhóc Chính Uy lại đồng ý cho Mẫn Như đi du lịch với hai đứa trẻ. Bản thân con bé còn ham vui chỉ sợ bọn trẻ thiệt thòi.
- Mẫn Như không tồi tệ đến mức đó con bé sẽ có trách nhiệm với con của mình thôi! Cậu đừng lo lắng quá!
- Nhu nhi nói tháng sau ba người sẽ trở về!
- Thật sao! Hai đứa trẻ không biết đã lớn đến nhường nào! Mình rất nhớ chúng nó

Bà Ngô gật đầu cùng bà Tiêu lựa vài bộ đồ cho Lạc Lạc, Bối Bối. Sau đó họ tiếp tục đi mua sắm vài thứ khác.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Cứu một mạng người

Mẫn Như dắt xe vào bãi đỗ, rồi đi bộ ngược lên từ bãi đậu xe về sảnh lớn chung cư. Trong lúc chờ thang máy đi xuống bắt chợt cô nhìn thấy một bà cụ đang nặng nhọc đẩy một chiếc xe hàng, gian nan đẩy lên dốc trong bóng tối mập mờ. Mẫn Như khẽ nheo mắt nhìn đồng hồ linh kính bị chất đầy cái xe đang từ từ ngã về phía bà cụ đó.

- Bà ơi! Coi chừng!

Bà cụ không thể nghe được tiếng hét của cô vì khoảng cách của hai người không phù hợp, thậm chí bà ấy còn đang mò hôi vật vờ. Sức khỏe của bà không được tốt nhưng đứa cháu ngoại bị sốt buộc bà phải làm công việc nặng nhọc vào đêm khuya như thế này.

“Àm”

“Àm”

“Àm”

Hàng loạt đồ đạc được chất ở xe ngã xuống cảnh tượng nhanh chóng đó như là hình ảnh một quân cờ domino bị ngã ngay sau đó tất cả quân cờ khác cũng ngã theo.

Bọn trẻ và hần lúc đó vừa bước từ thang máy đi ra bắt ngờ nghe một tiếng động ít nhiều không nhỏ. Những người dân xung quanh đó cũng bị tiếng động làm cho thu hút. Mọi người đều đi đến khu vực phát ra tiếng ồn đó, ngay cả Thẩm Dương cũng bị hai đứa trẻ hứng thú kéo đi theo.

- Đây chẳng phải là xe thu đồ cũ của bà Mã! – Một người đàn ông to béo lớn tiếng nói.
- Đồ trên xe của bà ấy rơi xuống! Bà ấy đâu! – Một người đàn ông khác óm hơn hỏi.
- Tôi không biết!

Người này nói rồi đến người khác, họ nhìn nhau, rồi chỉ qua chỉ lại, nhiều người lắc đầu không khí trở nên ồn ào náo loạn. Khu vực chung cư này, ai ai không biết gia cảnh đáng thương của bà Mã chứ. Nhưng cuộc sống phồn hoa chốn thành thị, bôn bề lo toan với tiền bạc cũng làm cho họ phớt lờ đi vật xung quanh.

Đột nhiên tiếng loạt xoạt phát ra từ đồng hồ đồ nát kia thì ba mươi giây sau mọi người đứng ở đó chấn động. Một cô gái trẻ cùng bà Mã ngồi thụp xuống tay che lên đầu, cô gái trẻ đó lấy thân mình cao hơn một chút để che chắn cho bà Mã không bị tổn thương bởi các đồ vật đồ nát kia.

- Mẹ!!! – Hai đứa trẻ đồng thanh thốt ra

Thẩm Dương bị cả kinh ngạc vì âm thanh xuất phát từ bọn trẻ. Hần đưa mắt quan sát nhìn cô gái trẻ đó.

- Mẫn Như!!

Thẩm Dương phản xạ chạy tới chỗ đó gần hơn, trực tiếp lôi hết tất cả những thứ còn làm tổn thương hai người họ. Hần mất kiên nhẫn quát:

- Mọi người còn đứng đó nhìn gì mau giúp tôi đỡ hai người này ra ngoài!

Mọi người bị tiếng hét lớn bùng tỉnh, một số người đàn ông đi đến phụ hân. Sau đó cô và bà Mã được đỡ ra ngoài.

- Cô không sao chứ!- Hân có phần lo lắng
- Không sao! Tôi nghĩ chỉ bị xây xát ngoài da thôi! Á – Mẫn Như xoa tay cười nhẹ nói lập tức cánh tay trái bị rách da khiến cô tự nhiên la lên
- Nhìn xem nó bị rách một mảng mà bảo không sao! – Hân hơi phẫn nộ quát
- Tội!! Phải rồi bà cụ đâu!

Mẫn Như lo giải thích với hân mà quên mất bà Mã. Cô đứng dậy phui phui đi đến chỗ bà Mã. Bà Mã rất may không bị tổn hại đến cơ thể nhiều chỉ là tinh thần có một chút hốt hoảng. Người dân giúp đỡ làm tinh thần đã ổn định hơn. Bà Mã vừa trải qua ranh giới cái chết và sự sống bởi đồ đặc chất đầy. Nếu ko có cô đỡ thay chắc chắn người sức khỏe yếu như bà không chống đỡ nổi.

Bà Mã đứng dậy nhìn cô cảm kích – Cô gái tôi rất cảm ơn cô! Cô là ân nhân cứu mạng tôi!

Mẫn Như nở nụ cười hiền hòa – Không có gì đâu bà ơi! Con chỉ là kịp thời nhìn thấy!

Sau đó bảo vệ chung cư đến dọn dẹp chỗ lộn xộn này. Bà Mã được một số người đưa về nhà an toàn. Cháu gái của bà Mã khóc lớn, con bé không ngờ vì bị bệnh mà suýt nữa bà mình mất mạng. Ai cũng thương cho gia cảnh nghèo khổ của bà Mã, con trai và con dâu đều bỏ đi nên có hai bà cháu nương tựa nhau mà sống. Mẫn Như ôm cô bé đang rung rung vào lòng dỗ dành một lúc thì cô bé mới nín khóc.

Bối Bối, Lạc Lạc lúc này mới cảm nhận hóa ra mẹ của hai người là một người rất nhân hậu và bao dung. Hai anh em nắm tay nhau thầm cảm ơn thượng đế đã cho họ một người mẹ tuyệt vời như thế.

Anh em của họ cũng đến gần nói chuyện với cô bé đó.

Rồi mọi thứ vẫn êm đẹp, bốn người Thẩm Dương, Mẫn Như và Lạc Lạc, Bối Bối cũng trở lại chung cư.

Hai đứa trẻ vừa về đến nhà liền đề cô ra lau nước ấm trên cánh tay chảy máu, rồi dán vết thương cho cô. Duy nhất Thẩm Dương hân vừa càu nhàu bên tai cô nhưng vừa làm người hướng dẫn lãnh đạo bọn trẻ cách khử trùng máu cho cô. Tâm trạng cô ấm áp không thôi.

Bà nội và bà Thẩm nghe tin cũng hốt ha hốt hải chạy xuống nhà tìm Mẫn Như. Nhìn thấy Mẫn Như hai người hỏi han, quan tâm, lo lắng cho cô không thua ba người kia.

--- -----

- Phải cuối cùng cũng hoàn thành! – Người đàn ông sáng khoái nói to

Sản phẩm ngày đêm anh ta khổ cực hoàn thiện đã rất vừa mắt. Không ngờ chỉ là một khoảnh khắc tình cờ hôm đó mà anh ta lại vẽ ra một bức tranh vô cùng sinh động. Phải nói là rất rất hoàn hảo.

Cuộc thi lớn nhất thành phố D sắp được tổ chức chắc chắn anh ta sẽ đem nó đến để tham dự cuộc thi đó.

Người đàn ông vui vẻ nhìn bức tranh một lần nữa rồi đi ra khỏi nhà trong tâm trạng phấn khởi.

--- -----

- Cảm ơn di! – Mẫn Như gạt đầu cầm chén soup nhỏ húp từng ngụm
- Con gái! Mai ta bảo Thẩm Dương dẫn con đến bệnh viện kiểm tra chứ thật sự mọi người không an tâm! – Bà Thẩm ngồi xuống bên cạnh múc thêm một chén cho cô.
- Không sao đâu di chỉ là tay bị rách nhẹ thôi! Đến bệnh viện rất tốn tiền! – Mẫn Như xoa tay
- Ngốc! Thà tốn một ít nhưng vẫn đảm bảo sức khỏe cho con!
- Ui! Con biết rồi ạ!

Bà ngỡ nhẹ vào đầu cô. Mẫn Như hết ấm áp này đến ấm áp kia. Cô suýt nữa bật khóc bà Thẩm rất đối xử tốt với cô. Từ khi lọt vào quyển tiểu thuyết này bà là người quan tâm cho cô nhiều nhất, chẳng ngại ngừng với thân phận của cô.

Số của cô có phải là rất ư may mắn không a!!!! Vừa mới có một người bạn mới vừa tìm được chỗ thích hợp mở shop hoa tươi nổi nghiệp kiếp trước.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Công việc đang diễn ra

Sảnh chính của sân bay

Chủ tịch Tiêu thị thân âu phục đen đi ra, một tay kéo hành lý, một tay cầm điện thoại, mắt kính đen che đi nửa gương mặt, khắp người như có như không bao phủ một cỗ khí lạnh lùng hơi thở lạnh nhạt

- Chuẩn bị cuộc họp, tôi lập tức đến ngay!- Cúp điện thoại, Chính Uy lấy cặp kính đeo trên mặt xuống, lộ ra khuôn mặt tươi tỉnh.

- Kìa không phải chủ tịch Tiêu thị sao?

- Đến rồi!

Một nhóm người chạy tới chen chúc lẫn nhau đưa hàng loạt máy ảnh, đèn flash đến gần.

“Tích”

“Tích”

- Chủ tịch Tiêu, có thể tiết lộ một chút thông tin của chuyến công tác lần này?

- Được. Sắp tới tôi sẽ có nhiều dự án đầu tư ở thành phố D này.

- Ngài dự định sẽ ở đây trong bao lâu?

- Điều này tôi chưa xác định rõ.

Bỗng nhiên có một nhà báo trong số đó lớn giọng hỏi. Sau đó đám ký giả đồng loạt đổi chủ đề sang đời tư tình cảm cá nhân của anh.

- Ngài có dẫn theo Ngô tiểu thư? Cô ấy có nói gì trong việc ngài có con riêng với em gái cô ấy?

- Tiếp đó.....!

- Chuyện tình cảm giữa ba người như thế nào?

-.....

- Xin lỗi tôi đã tới chậm

Hai người trợ lý cùng mười vệ sĩ vội vàng xuyên qua một đám ký giả vây quanh anh. Họ tạo thành một vòng tròn càng lúc càng rộng đưa anh ra khỏi chỗ đó.

- Làm ơn nhường đường.

- Làm ơn nhường đường.

Khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng nguy hiểm hơn, con mẹ nó thật sự hiện tại đứng chọc anh nổi giận ngay lúc này. Bọn họ đã xuyên qua giới hạn của một con người. Đám nhà báo vẫn liên tục chụp ảnh không ngừng tăng lên vô số câu hỏi không nên có, họ xô đẩy dè bẹp nhau để được câu trả lời của anh. Đây là một câu hỏi tối kỵ nhất mà anh tuyệt đối không muốn bất kỳ ai đề cập đến.

Sau khi xe di chuyển khỏi khu vực sân bay ngồi trong Chính Uy vẫn giữ sắc mặt thấp phần người ta không thể đoán được.

- Chủ tịch tôi xin lỗi đã đến muộn

-.....

- Chủ...

- Chú nên im lặng và hoàn thành công việc của một trợ lý. Tôi không muốn đề cập đến chuyện lúc này.

- Tôi...tôi xin lỗi!

-.....

Chiếc xe ô tô chạy nhanh trên đường cao tốc, không khí ở trên xe duy trì nhiệt độ ẩm đạm. Trọng lý đã hiểu rõ lời nói của anh nên sáng suốt không mở miệng để giải thích.

--- -----

Thẩm Dương đưa hai đứa trẻ đến trường rồi hấn trực tiếp lái xe đến cửa hàng thức ăn ké dĩ nhiên bà Thẩm hợp tác với hấn kéo cô đi bệnh viện. Hấn rõ ràng cứng đầu cô đã bảo chỉ là vết thương ngoài da nhưng hấn vẫn lôi cô xuống xe tống thẳng vào phòng X-quang.

Vào phòng điều khiển và tiến hành chỉnh máy lấy phim chụp tất cả diễn ra chớp mắt. Khi về nhà cô mới biết kĩ thuật động tác làm việc chuyên nghiệp của các bác sĩ ở đây là do nơi này là bệnh viện có tiếng nhất thành phố D.

Mẫn Như suốt nửa á khẩu, hấn hôm nay cư nhiên tốt bụng lo lắng cho cô. Có phải sắp diễn ra một đợt bão cuốn trôi các tòa nhà nguy nga, kiêu diễm của thành phố này mới có thể làm hấn lay động trở nên quan tâm người khác.

Thẩm Dương đương nhiên biết ý nghĩ trong đầu của cô. Mẫn Như sẽ nghĩ hấn bị thần kinh, hay đứt một đoạn dây liên quan đến não, hoặc là bị té phải nơi nào đập vào đầu mới hư não.

Hấn làm như thế bởi vì đây là yêu cầu của mẹ hấn và hấn cũng không nhẫn tâm đến nỗi bỏ mặc người như là một thành viên của Thẩm gia.

Hôm qua chứng kiến Mẫn Như cứu người ta mà bị thương hấn vô cùng kinh động. Con người đã từng âm mưu thủ đoạn cướp lấy vị hôn phu của chị gái ruột mà lại hành xử như cô thật khiến người ngạc nhiên không thôi. Điều này cũng khẳng định Mẫn Như đang dần dần hiền lành hơn, hấn có thể an tâm cho Lạc Lạc, Bối Bối.

Hấn đưa cô trở về cửa hàng thức ăn, ở lại dùng bữa ăn nhẹ mới đến hội quán. Các buổi lễ, cuộc hội thi, dự án đang cận kề ngày khai mạc. Hấn phải tranh thủ tập luyện thao giảng cho thành viên của hội quán cho thật chu đáo. Thẩm Dương là một trong những người đại diện thành phố D và cũng là một nhân tố quan trọng của buổi lễ, hội thi và dự án sắp diễn ra.

--- -----

Mẫn Như ở lại cửa hàng thức ăn phụ việc với bà Thẩm nửa buổi sáng, ăn trưa xong cô có hẹn với Khả Nam đi xem giấy dán tường, mua một số vật liệu để mở cửa hàng hoa tươi. Vấn đề này cô đã qua ý kiến của bà Thẩm, bà gật đầu tán thành với cô. Thúc giục cô mau mau mở thêm cửa hàng, có như thế cuộc sống của ba người sẽ ổn định nhiều hơn.

Công việc ở cửa hàng thức ăn cô và bà Thẩm đã thống nhất tuyển thêm nhân viên cho quán, ưu tiên cho sinh viên đang tìm kiếm việc làm. Cô biết rằng sinh viên họ rất cần một công việc đáng hoàng, lương tháng ổn định để đáp ứng nhu cầu cho chi phí sinh hoạt cá nhân, và gia đình. Mẫn Như tuyệt đối không ngược đãi hay so sánh nhân viên, tất cả các khoản lương cô đều chia cho công bằng nhưng bắt buộc họ phải nghiêm túc và không qua mặt mọi người trong lúc làm việc. Nếu ngược lại với những yêu cầu của cô thì họ đành kiếm một chỗ nào khác bởi đây là phong cách làm việc của cô xưa nay.

--- -----

Càng ngày cô càng thấy mình có hứng với những món đồ đẹp mắt, cô bạn thân Nam Nam cũng như cô. Hai người trẻ cùng tuổi dạo quay khu vực trang trí lời hết những món đồ vừa mắt với họ. Sau nhiều lần bàn bạc cô và Nam Nam đồng ý hợp tác mở lại cửa hàng hoa tươi. Khả Nam có vẻ như lấy lại được một màu mới của cuộc sống. Mẫn Như chưa biết cô đã giúp cho một người đang đau khổ tìm lại đam mê của mình.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Khai trương và bạn

Bán hoa tươi không là công việc kinh doanh khô khan mà trong đó còn những yếu tố nghệ thuật. Ở thế giới thực, ông của cô là người tuyệt nhiên yêu thích tự nhiên, đặc biệt là cây cỏ đại cho nên vốn am hiểu về chúng của ông vô cùng sâu rộng. Cô tự tin với năng lực về cây cỏ đều nhờ thời gian chuyển về sống với ông. Bất cứ khi nào, bất cứ nơi đâu, kê cả chuẩn bị tất đèn đi ngủ ông cũng kể cho cô nghe về chúng. Những cuốn truyện cô tích được thay thế bằng những ngôn từ hết sức giản dị về cây cỏ. Có lần cô đã hỏi ông về tâm nguyện của bản thân.

- Ông ơi! Tâm nguyện lớn nhất của ông là gì? – Lúc đó cô chỉ là một cô nhóc mười tuổi cột tóc hai bím đang ngồi quan sát ông tía lá.

- Cháu gái ngốc! Ông luôn mong sẽ có một cửa hàng hoa đáng tiếc chiến tranh xảy ra ông phải nhập ngũ và tâm nguyện đó vẫn không thể thực hiện khi ông đã ở tuổi này. – Ông mỉm cười tay vẫn tía lá

- Hay quá! Cô giáo hỏi tâm nguyện của các bạn là gì? Nhưng cháu vẫn chưa suy nghĩ ra vậy tâm nguyện của ông là của cháu. Nhan nhi sẽ thay ông thực hiện. – Cô hào hùng tuyên bố trước mặt ông lộ hai cái răng cửa chưa mọc.

- Nhan nhĩ ngoan! Ông rất hạnh phúc vì có đứa cháu này! – Ông mỉm cười xúc động.

Mẫn Như ở thế giới thực có tên là Mạc Nhan. Năm nay tròn ba mươi tuổi lớn hơn thân thể của Mẫn Như hiện tại đến sáu tuổi. Cô là từng đi làm cho một tổ chức bảo vệ nghiên cứu chăm sóc các loại cây cỏ nên trưởng thành sớm hơn Mẫn Như. Để che mất thân thể không thuộc về cô thì bắt buộc cô phải giả dạng như là Mẫn Như quá khứ vài phần. Khó khăn nhất từ khi nhập hồn với thân xác Mẫn Như cô không hề có một trí nhớ trước kia của cô ấy tất cả đều có phần phụ thuộc vào quyền nhật ký như có như không kia.

Cô rất có thiên phú về sáng tạo đồ vật, các món ăn ở cửa hàng thức ăn nhanh là một ví dụ cụ thể. Còn Khả Nam từng mở shop hoa nên công việc này đối với cô ấy không trở ngại. Cửa hàng hoa tươi hoạt động khiến cho nhiều khách đi đường bị thu hút thứ nhất về cách trang trí thứ hai là sản phẩm và thứ ba giá thành ổn định.

Ngày cô khai trương shop hoa là ngày thứ bảy nên hai bảo bối dẻo miệng có mặt. Khả Nam vừa trông thấy Lạc Lạc, Bối Bối hai mắt sáng rực liền nhào đến làm quen, cô ấy rất thích chọc ghẹo má của bọn trẻ làm đêm hôm đó bọn trẻ khóc lóc hồn trách Mẫn Như. Thẩm Dương cũng xuất hiện sự thật là có Lạc Lạc, Bối Bối là phải có hấn, nhờ vậy có người ghi chép sổ sách và thu ngân. Mở shop hoa tươi này nhẹ nhàng hơn shop thức ăn nhanh vì trước đó chỉ có ba mẹ con cô tự sinh tự diệt không ồn ào náo nhiệt như hiện tại.

Tập đoàn Tiêu thị chi nhánh thành phố D

Đây là cũng là một tòa cao ốc nguy nga xa xỉ không thua kém tòa cao ốc tập đoàn Tiêu Thị thành phố A. Nói đến tòa cao ốc này nó được vinh danh trong cuộc thi top 5 thiết kế kiến trúc tiêu biểu của thế giới, người tự tay thiết kế không ai khác chính là kim chủ tịch hiện tại Tiêu Chính Uy.

Trên tầng thứ 69 của tòa cao ốc, tại một gian phòng lớn chứa hơn 1000 người đang diễn ra một cuộc họp dành cho nhân viên của tập đoàn bao gồm nhân viên lớn nhỏ. Doanh thu lợi nhuận hay tồn thất hàng tuần đều gửi chỉ anh nhưng Chính Uy vẫn muốn họp tất cả nhân viên của tập đoàn lại bởi sắp tới ai ai cũng biết tập đoàn Tiêu thị chi nhánh D sẽ đại diện làm một cổ đông của các buổi lễ, cuộc thi bốn năm mới có một lần.

Các nhân viên chỉ nhìn thấy anh trên tạp chí doanh nhân trẻ tài ba, hay chưa một lần viện kiến thi hôm nay sẽ được tận mắt thấy người đứng đầu của Tiêu Thị vừa độc tài vừa bí hiểm nổi tiếng.

Anh đứng ở dưới nhưng lại ở vị trí trung tâm làm tất cả người ở trong gian phòng đều có thể thấy được anh. Giọng nói của Chính Uy không lạnh cũng không âm vang vang đều khắp phòng, không khí im lặng lâu lâu chỉ có tiếng nói nhỏ nhưng lập tức đôi mắt là lạnh lùng đến thấu xương đánh bại cho im lặng

- Tiêu thị sắp tới sẽ có nhiều dự án lớn được bùng nổ! Tôi dùng 2 từ bùng nổ để mọi người ngồi đây có thể hiểu được sức ảnh hưởng của nó sẽ rất lớn như thế nào! Các dự án này đều được đầu tư với số tiền khổng lồ từng dự án là hơn sáu số 0. Những người ngồi ở đây tôi đều công nhận là một thiên tài vì Tiêu thị luôn lựa chọn những nhân viên xuất sắc nhất. Càng ngồi ở vị trí cao thì người đó càng có đầu óc tuyệt vời họ đã lãnh đạo một tập thể nhỏ để cống hiến cho tập đoàn. Còn những nhân viên bình thường tôi cũng ghi nhận vì họ đã bỏ năng lực vốn có của mình để giúp tập đoàn thịnh vượng như hiện tại. Ai cũng có một phần quan trọng ở trong Tiêu thị này cho nên tôi rất hy vọng dự án sắp tới đừng vì thứ gọi là đồng tiền mà che mờ mắt của mọi người ngồi đây. Tập đoàn luôn trả công bằng bình đẳng cho những người có đóng góp nhiều nhất. Tuyệt đối cấm người tham những hành động trong các dự án sắp tới. Nếu bị phát hiện thì lập tức sẽ bị đền bù gấp mười lần và vĩnh viễn ko được đón chào ở các công ty khác.....Đây là điều quan trọng nhất mà tôi đã đề cập đến còn hiện tại chúng ta sẽ nghe từng bộ phận của tập đoàn báo cáo.....

Những lời nói thâm trầm chất rắn đe của anh khiến nhiều người ngồi đây đủ loại tư vị cảm xúc. Đã có một số người đồng ý và vỗ tay vì họ rất thích phong cách làm việc này của anh. Nhân viên có chức vụ nhỏ bé đều rất vui mừng, họ biết tập đoàn đối xử công bằng với tất cả người ở đây dù có chức cao chức thấp nhưng hôm nay thông tin này được từ miệng anh phát ra thì càng nhiều người thần phục. Một tập thể tinh thần đoàn kết là cao nhất cho dù nó là một tập đoàn lớn cũng phải có tinh đoàn kết. Chính Uy đã rất thành công về mặt thuyết phục mọi người phải có tinh thần đoàn kết và thái độ trong sạch khi làm việc.

Tiêu Chính Uy có hoàn hảo đến bao nhiêu thì người hoàn hảo đều phải có nhược điểm. Và nhược điểm lớn nhất của người hoàn hảo như anh là về phía gia đình. Scandal nói về đời tư của anh không ít có thể ngang tầm với các bài báo ca ngợi về anh.... Anh đã làm cha không phải là một mà là hai đứa trẻ. Sau khi bọn trẻ biến mất anh mới cảm nhận bản thân mình đã mắc một sai lầm nghiêm trọng chính là không hoàn thành trách nhiệm của một người cha đối với con cái của mình. Ai bảo anh không thương yêu bọn trẻ thì người đó không hiểu con người anh. Anh chưa từng học một ngày làm cha, hay đọc sách về làm cha nên cách thương yêu của anh rất khác biệt so với họ. Bọn trẻ đến với cô và anh là một điều bất ngờ có lẽ là định mệnh. Việc tiếp nhận điều bất ngờ của định mệnh sẽ muôn vàng khó khăn khi bất ngờ đó là thiên chức làm cha.

Sai lầm thì sai lầm nó đã đến anh phải chịu nhưng sau sai lầm anh sẽ bù đắp và sửa chữa có thể giữa anh và cô ko tồn tại tình yêu.

.

.

Khi ôm con cha chẳng cung nịnh

Nhưng suốt đêm dài cha ngồi đó lặng thinh

.

Cuộc họp kéo dài nhiều giờ nhưng vẫn chưa đến hồi kết. Anh biết có nhiều người đã thấm mệt nên tạm hoãn cuộc họp chiều mai sẽ tiếp tục. Sau đó anh ở lại bàn bạc một số vấn đề với hai người khác rồi trở về biệt thự riêng. Từ lúc đến đây là một tuần trước nhưng về biệt thự thì chỉ có 1 hoặc hai lần. Công việc dồn dập khiến Chính Uy bị hút vào giải quyết quên đi việc gọi điện cho Mẫn Như.

Ngồi trên xe nhìn thành phố D nơi này quả thực một năm không đến lại có nhiều biến đổi to lớn. Xem ra một năm qua có rất nhiều nhà đầu tư máu mặt đến đây phát triển nơi này thành nơi khu đô thị mới phồn hoa.

Anh mỉm cười nhẹ tự nghĩ không biết Mẫn Như có đưa bọn trẻ đến đây không! Với tiểu thư như cô sẽ xoay sở khi cuộc sống không nhung lụa và thiếu người giúp việc.

- Chủ tịch ngài có gì vui sao? – Tài xế Lôi quan sát qua gương nói

- Không! Tôi đang suy nghĩ về sự thay đổi của thành phố này.

- Ngày mốt có một cuộc triển lãm tranh diễn ra ba ngày nghe đâu có rất nhiều họa sĩ trẻ tài năng ngài có muốn đi không? Công việc dạo này căng thẳng tôi nghĩ ngài nên thư giãn một chút.

- Ủ! Anh thấy được thì mua đi! – Anh xoa hai bên trán kéo ghế ra sau tựa vào.

Xe ô tô của anh là một trong những siêu xe có thiết bị tiên tiến của thị trường xe hiện nay. Giới ăn chơi thượng lưu anh cũng rất sành sỏi chỉ cần đồ trên người của Chính Uy bắt mắt thu hút thì hôm sau sẽ trở thành món đất đỏ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Điều bất ngờ

Khách hàng đến shop hoa thưa dần và bầu trời không còn sớm nên Mẫn Như và Khả Nam quyết định đóng cửa shop hoa. Cửa hàng mở ra rất nhanh chóng có nhiều khách đến mua hoa có thể nói đây là một điều vui vẻ không thôi. Đến thành phố D không lâu nhưng Mẫn Như đã tự thân vận động chứng tỏ cô vẫn sống tốt với bọn trẻ mà không đụng đến 1 tờ tiền nào của Tiêu gia hay Ngô gia. Đáng nói là chỉ cách nhau vài tháng, một người trẻ như Mẫn Như mở được hai cửa hàng tuy không lớn nhưng được nhiều người khen ngợi.

Mẫn Như nhìn thấy trong đôi mắt của Thẩm Dương đã gỡ bỏ sự cảnh giác đối với cô. Hẳn trước đây không nói là nghi ngờ cô nhưng Mẫn Như vẫn thấy được đôi mắt dò xét của hắn. Một Thẩm Dương nhu có cương có, nóng lạnh bất ổn rất giỏi che giấu mình chỉ là hắn không để ý đến hành động của mình thiếu chân thật và làm cho cô nhìn ra.

Lạc Lạc, Bối Bối thời gian trước bị “Mẫn Như” hành hạ làm tâm hồn của bọn trẻ bị đá kích, tổn thương do đó từ những đứa trẻ tình nghịch đáng yêu bỗng chốc biến thành những đứa trẻ khó gần, cứng rắn như đá. Mỗi một câu mà Bối Bối mở miệng thì người khác rất dễ bị kích động, một đứa trẻ năm tuổi thật ra là một bà cô năm tuổi. Còn Lạc Lạc đứa trẻ nhất gan ít nói nhưng rất khó đoán.

Bởi vì hai đứa trẻ như thế mà Thẩm Dương mới nghi ngờ sự thay đổi của cô. Một con người thủ đoạn khôn lường tự nhiên thay đổi nhanh chóng khiến người khác không thể nào tin tưởng được. Điều nói đến là báo chí hay truyền thông đều nói đến về Ngô Nhị tiểu thư này vô cùng vô cùng nhiều.

Sau khi xe dừng lại ở bãi đỗ Mẫn Như và Khả Nam đi lên tầng 10 đón Lạc Lạc, Bối Bối ở Thẩm gia. Khả Nam rất yêu thích bọn trẻ cho nên thường xuyên tới, cô ấy còn dự định tới nay sẽ tá túc nhà của ba mẹ con cô. Mẫn Như nhìn thấy bộ mặt này của Khả Nam liền âm thầm kêu trời oán đất vì sao lại cho cô một người bạn dễ làm người khác kinh động như thế này.

Cánh cửa của Thẩm gia mở ra, bên trong đó lại tối thui, một mảnh đen xì, chung cư bị cúp điện? Cô đi lên bằng thang máy, xung quanh chung cư tất cả căn hộ đều có đèn nhưng Thẩm gia lại không.

- Tiểu Như cậu nói xem mọi người đâu cả rồi? Nhìn thật tăm tối!! – Khả Nam cười điên điên đung vào vai của cô

Cô im lặng nhắc chân từng bước đi vào trong.

- Có khi hư điện mọi người ... – Khả Nam đi theo sau miệng nói nhảm

- Cậu có thể bớt làm người khác phiền nộ hay không? – Mẫn Như xuất hiện ba chấm than ở trên trán

-

- Nam Nam cho mình cái đèn pin. Ai đó đã cúp cầu giao? – Cô hi hục cầm cái cây gần đó mở điện.
-

Chật vật mãi đèn mới vụt sáng cả nhà cô đang định quay lại mắng Khả Nam cũng là lúc tiếng nổ “bùm” “bùm” bên tai rất vang dội. Mẫn Như lập tức cả kinh ngạc.

- Ngạc nhiên chưa – Mọi người đồng thanh nói to
- Mọi.. mọi người?
- Tiệc mừng dành cho con - Bà Thắm đi đến cầm cái nón tiệc đội vào đầu cho cô.
- Nhưng hôm nay đâu phải sinh nhật của con đâu a ? – Cô ngu ngốc nhìn bà Thắm
- Đâu phải sinh nhật của cô mới tổ chức mọi người muốn ăn mừng vì bà cô lăm chuyện trở thành bà chủ trẻ - Thắm Dương cười châm chọc
- Thắm Dương – Bà Thắm cười đánh nhẹ vào người hấn
- Lạc Lạc, Bối Bối hai đứa mang đồ ra được rồi! – Thắm Dương búng tay ra hiệu

Bọn trẻ đi đằng trước có cầm một cái bánh kem lớn có ghi mừng “Bà chủ Mẫn Như” ra ngoài, đi sau là bà nội Thắm và Khả Nam. Ai cũng biết đến bữa tiệc bí mật mừng cô kinh doanh một cửa hàng mới chỉ có Mẫn Như là không hay biết. Tất cả đều được giấu kỹ càng. Khả Nam bình thường nói nhảm nhưng cũng hay tiết lộ bí mật. Vậy mà bí mật này được cô ấy giữ kỹ càng.

- Cảm ơn mọi người – Mẫn Như đột nhiên chảy nước mắt
- Cháu gái ngốc đây là mọi người chuẩn bị vì sao lại khóc? – Bà nội Thắm lau nước mắt cho cô
- Con rất may mắn! – Cô ôm bà nội Thắm.
- Thôi! Vào bàn ăn đi chờ đợi cô ai cũng đói rồi! Khóc lóc để sau! Lúc đó tôi mua tặng một cái xô cho cô ngồi khóc – Thắm Dương lôi kéo mọi người vào bàn
- Anh! – Cô mỉm cười lắc đầu

Bữa tiệc bắt đầu bà nội và bà Thắm chuẩn bị rất nhiều món ăn ngon. Trong đó có vài món vô cùng lung linh ngon mắt. Hai vị trưởng bối một khi song kiếm hợp bích quả thực đánh bất hủ truyền nhiều khi đầu bếp cung đình cũng không đâu nổi.

Không khí rộn ràng vui vẻ, rất lâu rồi mọi người mới cảm thấy thoải mái như hôm nay. Thắm Dương nhiệt tình ăn uống hết món này đến món khác, thậm chí còn dành đùi gà to béo với bọn trẻ. Khả Nam uống rượu say mê đã nói là bỏ rượu mà thấy nó là như con nghiện.

--- -----

- Đây là một nơi tuyệt vời chủ tịch Tiêu! – Chủ tịch Jonas nâng ly rượu mỉm cười
- Tôi rất hân hạnh nhận lời khen này! – Chính Uy cười lạnh nhạt nói tay cũng cầm ly rượu cạn với chủ tịch Jonas
- Ngài đã mời tôi đến 1 nơi tuyệt vời như thế này tôi cũng có một chút quà coi như cảm ơn – Chủ tịch Jonas búng tay cười nói ra hiệu
- Oh! Thật cảm ơn! Đến hai món quà ngài thật hào phóng – Anh bỏ dao và nĩa xuống nhẹ nhàng lấy khăn chùi miệng

Có hai cái hộp quà một lớn một nhỏ. Hộp thứ nhất là cây violin thủy tinh được chế tạo bằng công nghệ kính hiện đại. Không chỉ có hình thức tuyệt đẹp, âm thanh của cây đàn cũng vượt qua những tiêu chuẩn khắt khe nhất trong âm nhạc và làm hài lòng bất kỳ người nghe khó tính nào.

Hộp thứ hai là một sợi dây chuyền có thiết kế vô cùng đặc biệt. Nó được làm bằng kim cương hình giọt nước như tên gọi “nước mắt mỹ nhân” có cấu trúc vô cùng cực kỳ phức tạp và sang trọng.

Anh âm thầm nhìn chủ tịch Jonas đôi mắt biến chuyển một màu đen lạnh lùng đáng sợ.

- Ngài không cần nhìn tôi nghi hoặc đâu! Đây là lời cảm ơn vì ngài đã giúp đỡ tôi! Những món quà nhỏ này không đáng giá bằng sự biết ơn của tôi – Chủ tịch Jonas có vẻ cảm nhận đôi mắt của anh vội vàng giải thích.
- Haha! Ngài thật làm tôi bất ngờ chủ tịch Jonas à! – Anh bỗng cười lớn để hộp quà trên bàn.
- Chủ tịch Tiêu – Chủ tịch Jonas bị đứng hình vì thái độ của anh.

Đây không biết là nụ cười có chất chứa điều nguy hiểm gì hay không? Giới tài chính không ai không biết Tiêu Chính Uy là người ngoan độc khôn lường

như thế nào. Một nụ cười của anh được người ta nói lại như chất chứa mười điều nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Cái chết và bức tranh

Biệt thự riêng

Anh im lặng nâng rượu đỏ lên, hóp một ngụm nhỏ, mi tâm nhíu lại, ánh mắt quan sát hai hộp quà ở trên bàn.

Hai hộp quà mà chủ tịch Jonas tặng cho Tiêu Chính Uy có một thứ mà Ngô Mẫn Như cực kỳ yêu quý, nâng niu như bảo bối – cây đàn violin thủy tinh. Ông ngoại Ngô từng tặng một cây violin tương tựa màu hồng thạch anh cho cô ấy. Đó cũng là món quà cuối cùng cô nhận được của ông vì cùng năm đó bệnh tim người già tái phát gọi ông lão đi trong đêm.

Thế nhưng tình yêu mù quáng của Mẫn Như gây ra một thứ không thể cứu vãn. Cô nhẫn tâm đem món quà ông ngoại cũng là thứ chị gái mình xem như bảo bối đập nát từng bộ phận đến cuối cùng ko còn nhận ra đó là cây đàn violin tuyệt mỹ năm nào. Mẫn Như tím như ngừng đập, trở thành một bức tượng vô hồn, nước mắt đau lòng rơi xuống, chân bước lên một bước cứ thế tới chỗ cây đàn rồi trực tiếp ngắt tại chỗ.

Mỗi lần kéo đàn cô ấy có thể cảm nhận được ông ngoại đang ở bên cạnh khiến nỗi nhớ người ngoại. Vậy mà một phút không nghĩ ngợi Mẫn Như đã đem nó phá hủy.

.

.

Con tim ta yêu mù quáng

Và đây là tai họa cuối cùng

.

.

Sau đó Mẫn Như được đưa vào bệnh viện với tình trạng nửa sống nửa chết. Tiếng khóc đau đớn xé nát cả tâm can của Ngô phu nhân như một phần đánh thức mê man của Mẫn Như. Các bác sĩ đã nỗ lực hết mình mới kéo được cô ấy trong tình trạng hôn mê về với thực tại.

Chính nguyên nhân này khiến cho anh nổi trận lôi đình tìm Mẫn Như dạy dỗ cho cô. Anh chỉ muốn cho cô tỉnh ngộ đừng làm thêm điều ngu xuẩn, người đau khổ không chỉ mình cô mà là người thân của cô ngay cả bọn trẻ cũng liên lụy. ...

Sau đó Chính Uy đảo mắt lấy sợi dây chuyền kim cương mang tên “nước mắt mỹ nhân” từ hộp quà nhỏ trên tay. Đây là sợi dây chuyền đất đỏ hình thù cầu kỳ thiết kế tinh xảo vô cùng, trong bóng đêm lập tức tỏa sáng. Ông Jonas còn nói lại với anh dây chuyền còn tồn tại lời truyền: người nào sở hữu dây chuyền này trong tay coi như may mắn tìm được một bà mai hay ông mối cho họ. Bởi vì nó sẽ đưa vận mệnh người đó với một người khác gắn chặt với nhau, tuyệt đối khó dứt ra, nói rõ ràng hơn nữa là định mệnh của họ vốn có duyên từ trước được trời đất hợp thành một.

Anh thốt nữa cười đến ngã ghế, ông Jonas đào đâu ra một câu chuyện cổ tích kể cho anh nghe, hoặc là ông ấy uống say bộc lộ tính cách hài hước của mình. Anh dĩ nhiên không đi tin câu chuyện này được. Đây là thời đại công nghệ còn đâu thời đại công chúa hoàng tử tìm được tình yêu đích thực.

Chiếc giường của Mẫn Như nửa giờ trước rất sạch sẽ, ngăn nắp nhưng sau nửa tiếng đã bị Lạc Lạc, Bối Bối và Khả Nam làm cho rối tung rối mù. Gối bay qua bay lại, chăn bị cuốn thê thảm, tề hơn bị đá văng xuống giường.

- OMG! Ba ... Ba người đang làm cái gì? – Mẫn Như mắt to tròn lên
- Mẹ! Con vô tội! Hỏi cô và anh trai! – Bối Bối giả ngốc chỉ tay
- Không! Tiểu Như cậu phải tin mình! Bọn trẻ muốn chơi đánh trận mình chỉ giúp một tay... - Khả Nam ngây ngô nhìn Mẫn Như ra vẻ vô tội.
- Lạc Lạc con có ý kiến không? – Mẫn Như nghiêng răng
- A có! Con cũng vô tội! – Có người kêu mình cậu bé có hành động giống hệt hai người kia.

Mẫn Như cười cứng ngắc, cô có hai đứa con vô cùng ranh ma đó a. Đã thế còn có một người bạn ranh mãnh không hơn không kém bọn trẻ. Con mẹ nó chả lẽ cô phải vỗ mông dạy dỗ từng người một.

- Ba người đẹp cái trò cũ rích được rồi! – Mẫn Như chầm thán
- Tiểu Như!
- Mẹ!
- Mười phút chỗ này còn cái dị dạng này nữa thì đừng trách! – tiếng thọc tiết lộn hét to của cô vang lên

Sau đó không hẹn ba người lập tức dọn dẹp chỗ lộn xộn này.

Mẫn Như mà giận

Khả Nam không muốn ngủ một mình.

Lạc Lạc không muốn rửa chén.

Bối Bối không muốn lau nhà.

Một ngày mới lại bắt đầu.

Thẩm Dương tất bật lo cho công việc của hân, nên cô sẽ tạm thời đưa bọn trẻ đi học. Sau khi đưa bọn trẻ đi học cô đến cửa hàng thức ăn nhanh phụ việc với bà Thẩm.

- Cho tôi một suất đặc biệt mang về! – Khách 1
- Chủ quán đồ ăn như cũ! – Khách 2

Thời điểm này quán ăn lúc nào cũng đông khách, Mẫn Như quan niệm càng nhiều người giúp một tay sẽ đỡ mệt mỏi hơn, cho dù cô đã tìm được người phục vụ cho quán đi chăng nữa. Bà Thẩm có chứng đau nhức xương khớp nhất là ở chân, cô sợ đứng lâu chứng đau sẽ nặng hơn.

Quán ăn qua giờ cao điểm, Mẫn Như tiếp tục ghé sang shop hoa làm việc.....

- Chủ tịch! Ngài thấy mấy bức tranh như thế nào? – Tài xế vui vẻ mời được một người tham công tiếc việc thật là kỳ tích.
- Anh kiếm được một nơi nghệ thuật này không tệ! – Anh vừa quan sát vừa trả lời.

Phòng lớn tràn ngập ánh sáng, những bức tranh của các họa sĩ tài năng treo kín bốn bức tường. Mỗi bức tranh là một sắc tố, nội dung, màu sắc khác nhau nhưng tuyệt đối điểm lệ, lay động.

Anh đi lên tầng trên coi những bức tranh khác....

“Bụp”

Chai nước trên tay Chính Uy rơi xuống.

Bức tranh này vì sao lại gây cảm giác quen thuộc với anh.

Đôi mắt đen sâu thăm biển chuyền.

Trong tranh ba mẹ con đang ở bên cạnh nhau. Hai đứa trẻ trong tranh tuyệt nhiên là một cặp song sinh. Người mẹ quỳ xuống ôm chầm lấy bọn trẻ, đáng nói là cả ba người đều đang khóc. Phải chính xác là khóc! Cái quái gì đây! Thoạt tiên là sự ngỡ ngàng rồi giật mình người, anh từ khi nào lại cảm nhận được nghệ thuật hội họa.

Nhưng bức tranh này lại khiến tim anh một chút nhói đau,.....

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Gặp lại cố nhân

Anh không nói gì, lặng lẽ nhìn bức tranh to treo trước mắt. Người phụ nữ trong tranh thuần khiết như giọt sương, nước mắt của cô chảy trên má có chút đọng lại ở khóe mắt, yêu thương xót xa được thể hiện rất rõ ở đôi mắt đầm nước.

Hai đứa nhỏ vui đùa vào lòng cô, chính diện bức tranh sẽ không phát hiện, nhưng ở khía cạnh khác Chính Uy lại thấy rõ ở đôi mắt hồn nhiên của bọn trẻ ấy đã có những giọt nước mắt hạnh phúc.

Anh bỗng chốc nở ra một nụ cười mê hoặc ...

3 ngày sau....

- Chào quý khách! Hai ngài dùng gì ạ! – Nhân viên lễ phép cúi đầu
- Cho chúng tôi 1 phần tự chọn của cửa hàng! Tiêu chủ tịch ngài dùng gì đây! – chủ tịch Trần gấp menu cười nói sau đó quay sang người đối diện
- Cho tôi một phần tự chọn như anh ta! – Anh nhìn nhân viên lạnh lùng nói
- Vâng! Hai ngài đợi vài phút rất nhanh sẽ có! – Nhân viên cười nói

Chủ tịch Trần hài lòng gật đầu, anh ta dĩ nhiên chờ đợi được, còn người đối diện thì anh ta không thể đoán.

Hầu hết tất cả đồ ăn của nơi này, anh ta đã nếm qua chúng, ngay cả những nơi nhất nhì thành phố cũng chưa từng có các món ăn độc đáo, mùi vị đậm mê như thế này.

Một chuyện là chủ tịch Trần thuộc dạng người quen của Thẩm Dương dĩ nhiên sẽ biết qua Mẫn Như. Cô và anh ta có vài lần chạm mặt trong lúc cô đến đón bọn trẻ ở hội quán Thẩm, tuy không thân thiết nhưng có vài lần trao đổi, anh ta cũng là nhân vật lớn tăm tiếng sẽ biết nhanh Mẫn Như là người có lai lịch ra sao. Anh ta không quan tâm về vấn đề đó, chỉ biết rằng Mẫn Như đã giúp anh ta chữa trị thói lười ăn của vợ mình.

--- ----

Chính Uy quan sát cửa hàng thức ăn nhanh, anh chưa từng đến một nơi như vậy. Cửa hàng chỉ là một khu vực nhỏ của trung tâm thương mại, chủ quán hẳn nhiên có con mắt trang trí cửa hàng nhìn vào vô cùng thuận mắt.

Chủ tịch Trần là người sẽ hợp tác chung với anh trong dự án sắp tới, hai người vừa bàn bạc kế hoạch xong cũng là đến giờ trưa, chủ tịch Trần có ý mời anh dùng bữa, hiển nhiên anh lại nhận lời.

Anh nghĩ là một cửa hàng năm sao thế nhưng lại là một nơi nhỏ ở trong trung tâm mua sắm. Anh nhìn anh ta bất ngờ, chủ tịch Trần chỉ quay sang mỉm cười “Đây là một nơi không tầm thường anh đừng nhìn bề ngoài mà đánh giá” Anh ta chỉ nói đúng câu đó rồi không giải thích gì thêm.

Đúng là vài phút sau, hai món ăn tự chọn được mang lên, anh cho một muỗng vào miệng, khuôn mặt lạnh lùng bỗng nhiên sững sờ, anh chưa từng thật sự chưa từng biết hay là chưa từng nếm qua mùi vị kì lạ này.

Món ăn chế biến vô cùng khéo léo, hương vị có một mùi hương lạ kì.

- Chủ tịch Tiêu anh thấy món ăn có mùi vị như thế nào? – Chủ tịch Trần vui vẻ
- Anh! Tôi chưa bao giờ nếm qua mùi vị như vậy! – Chính Uy cười nhẹ đáp
- Chủ quán ở nơi này là một cô gái trẻ, đáng nói bàn tay của cô ấy là một bàn tay ma thuật! Nhờ các món ăn của cô ấy mà vợ tôi bỏ được thói biếng ăn! Cô ấy là người quen của tên Thẩm Dương kia! Nếu không phải hai người đó phân ranh giới rõ ràng thì tôi còn nghĩ tương lai hai người ấy sẽ thành một đôi! – Chủ tịch Trần vừa nhai miếng rau nửa đùa nửa thật nói.

Anh cười nửa có nửa không, một chút tò mò về nhân vật chủ tịch Trần nói.

- À phải rồi để tôi giới thiệu cho anh quen biết chủ quán ở đây dù gì cũng là người quen! Cô ơi làm phiền! Chủ quán ở đây hôm nay có đến đây không?
- Vâng! Hôm nay chị ấy có đến đây đang ở dưới bếp nấu ăn.
- Cô có thể xuống nói với cô ấy là có Trần Lâm đến phiền cô ấy ra chào khách quen không? – Anh ta nói với nhân viên có chút trêu đùa
- Vâng tôi sẽ xuống thông báo!

Mẫn Như ở dưới bếp hì hục chế biến đồ ăn, bà Thẩm sáng nay có hẹn đi chùa với bạn nên không thể đến quán ăn.

- Chị tiểu Như! Ở ngoài có một người tên Trần Lâm tìm chị anh ta nói là người quen! – Nhân viên chạy vào nói
- Được rồi chị ra ngay!
- Vâng!

Mẫn Như cúi bò tạp dề rửa tay rồi đi ra, tên này anh ta lại tìm cô không biết vì chuyện gì nữa.

Cô đi ra tìm đến chỗ của chủ tịch Trần, bước đi không nhanh không chậm, thờ đều đều không chút gấp gáp.

- Chào chủ tịch Trần!

Chính Uy vừa định cho đồ ăn vào miệng nghe một tiếng nói có chút quen thuộc có chút xa lạ, anh đã từng nghe qua giọng nói này.

- Bà chủ xinh đẹp tới rồi! Giới thiệu với anh cô ấy là người tôi Mẫn Như!

Cái nĩa trên tay anh rơi xuống, anh không nghe lầm đó chứ, có người gọi tên cô. Chính Uy tự nhiên quay đầu lại, khuôn mặt vừa lạ vừa quen hiện trước mặt anh.

Cô từ khi nào để mặt mộc, không trang điểm son phấn, anh một chút không thích ứng được. Người con gái này băng thanh ngọc khiết vô hạn, anh nhớ ra khuôn mặt này đã thấy ở triển lãm tranh. Chẳng lẽ cô là người đó, người phụ nữ anh đều nằm mơ hàng đêm.

Mẫn Như lập tức hóa đá, mắt mở to, chuyện gì đang xảy ra. Đây là dung mạo trong bức ảnh của Mẫn Như mà cô tìm thấy, có bảy tám phần tương tự hai bảo bối nhà cô. Người đang đứng trước Mẫn Như là Tiêu Chính Uy bằng xương bằng thịt, người cô đang chạy trốn suốt bốn tháng qua.

Mẫn Như suýt nữa là té xuống đất, nhưng cô đã tìm cách trấn an bản thân bình tĩnh lại. Cuộc sống của cô thật sự đã bắt đầu xáo trộn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Kịch liệt

Ánh mắt sắc lạnh nhìn Mẫn Như như muốn ăn tươi nuốt sống, toàn người của cô đều lạnh ngắt, thân thể vốn ở trong xe đã bị lôi ngược ra ngoài. Chính Uy sau khi ăn trưa với chủ tịch Trần phát hiện ra Mẫn Như thì anh đã không còn tỉnh táo để làm việc. Anh không muốn gây ồn ào náo nhiệt đến khi trung tâm thương mại đóng cửa gần hết mới xuất hiện tìm cô.

Cả người của anh đang tức giận đến cực điểm, nhìn thấy Mẫn Như suýt nữa anh muốn bóp chết người.

Người phụ nữ này cư nhiên chạy trốn đến thành phố D, một chút tin tức không hề tiết lộ, làm cho anh chạy ngược chạy xuôi tìm kiếm cô lãng phí suốt ba tháng. Có một điều anh phải thừa nhận cô gái nhỏ ham chơi, vùng tiền như cô ngày trước, hiện tại lại trở thành bà chủ của một quán ăn nổi tiếng. Sau khi bỏ trốn, cô đã làm gì mới có được ngày hôm nay, anh thật sự sợ hãi đến tận người.

Thế nhưng ngạc nhiên rồi thần người vẫn không thể quên đi sự tức giận tồn tại bốn tháng nay của anh. Mẫn Như bị nhìn tới mức khẽ rung mình, muốn rút tay lại theo phản xạ, cổ tay vừa động dậy, một lực mạnh mẽ nắm chặt hơn. Mẫn Như càng dùng lực thì Chính Uy cũng tăng sức ở cổ tay cô, xương cũng bị anh bóp đau. Cô bị đau kêu lên đau đớn, nhìn Chính Uy mong anh nhẹ tay, nhưng lại càng ghì chặt hơn tới mức cổ tay cô và các đầu ngón tay anh trở nên trắng nhợt.

Người đàn ông này rõ ràng là thô bạo vô hạn, anh đã bị cô chọc giận cho đến điên người mất rồi.

- Anh mau bỏ ra! Tay tôi rất đau rất không chừng sẽ bị bóp nát – Mẫn Như đau đớn nói từng chữ
- – Chính Uy không nói gì vẫn giữ nguyên sức mạnh
- Anh bỏ ra! – Cô thốt ra lần nữa
-

Đến lúc này Mẫn Như bản năng cúi xuống cắn thật mạnh vào cánh tay bóp chặt cổ tay cô này giờ, bị tấn công bất ngờ anh bỏ tay Mẫn Như ra.

- Em điên rồi đi cắn tôi! – Chính Uy giận dữ

- Anh mới là kẻ điên khi tự nhiên lại siết chặt tay tôi một cách thô bạo như thế! Nói thế nào cũng không bỏ ra! – Mẫn Như bực bội nói to
- Chính - em - khiến - tôi - phát - điên ! – Chính Uy gần từng chữ nhìn thẳng vào cô giọng vô cùng lạnh lẽo.
- Tôi...! – Cô bị anh quát im lặng không thể cãi
- Tôi sẽ xử em như thế nào!
- Anh... anh muốn làm gì? Tôi không hề làm gì sai! – Cô nhìn đôi mắt sắc lạnh kia có chút ón lạnh nhưng vẫn giả giọng bình thản
- Không làm! Tốt! Em không làm! Tội lỗi của em được chất thành một hàng dài thế kia mà em còn chối cãi! Bốn tháng nay miệng lưỡi của em có tiến bộ rất nhanh! – Anh nhìn cô cười châm chọc
- Anh muốn gì! Giữa chúng ta không có gì để nói! Làm ơn cho tôi đi về!
- Giữa chúng ta không có gì! Phủ nhận mối quan hệ giới lắm! Trước mặt chủ tịch Trần em diễn rất thành công khiến tôi có chút bất ngờ vì sự biến hóa của em! – Chính Uy nhớ lại rồi lạnh giọng
- Tôi...
- Hai gia đình đều là người thân! Người đàn ông đó và người phụ nữ kia là anh em ! Vậy thật sự là không có quan hệ sao! – Anh lạnh lẽo phát ra từng lời
- Tiêu Chính Uy anh đừng nói bậy! – Cô phủ nhận
- Còn nữa cô gái đó đã sinh con cho người đàn ông mà cô ta yêu nhất! Quan hệ đó được nói như thế nào?
- Anh phát điên cái gì!
- Em còn muốn phủ nhận tất cả! Tôi đã nói em là người làm cho tôi phát điên như hiện tại! – Anh bỗng chốc nổi gân xanh, mắt đục ngầu.

“Tít” có ánh đèn pin rọi ngang

- Có ai ở đó không? – Tiếng nói của bảo vệ
- C...! – Cô nghe tiếng muốn kinh hô nhưng bị bàn tay lớn bịt miệng lại
- Có ai không! Tôi nghe tiếng động!
-

Không có tiếng người, bảo vệ canh gác đi chỗ khác, cô rất muốn hô to người cứu nhưng Mẫn Như bị Chính Uy ôm chặt ở phía sau, toàn thân cứng ngắc, mất hết khả năng cử động.

Ở phía sau giữ cô lại, anh vô tình ngửi được mùi hương từ người cô tỏa ra, mặc dù cô ở trong bếp tiếp xúc với hàng đồng đồ ăn, nhưng anh vẫn còn ngửi thấy đâu đó một mùi hương tự nhiên thơm ngát, chưa từng có một phụ nữ nào có mùi hương này. Chính Uy phất chốc bị mê mẩn bởi mùi hương của cô, nó làm đầu óc anh thư thái.

Chết tiệt! Anh gầm nhẹ anh đang bị sao vậy! Dung mạo tự nhiên của Mẫn Như làm anh đã quá đổi bất ngờ bây giờ lại là mùi hương trên người cô.

Mới bốn tháng qua, Mẫn Như như được rửa sạch hết tất cả của ác quỷ thay vào đó là hình dạng của một thiên sứ.

--- -----

- Chú! Mẹ hôm nay về trễ! – Bối Bối nhìn Thẩm Dương lo lắng cho Mẫn Như
- Tám giờ chú có nói chuyện với mẹ các con rồi! Lát nữa sẽ về nhanh thôi! – Anh xoa đầu Bối Bối
- Thiệt sao! Chú đừng lừa Bối Bối! Con có cảm giác bất an – Cô bé chu cái miệng nhỏ
- Thật! Chú Thẩm lừa bảo bối bao giờ!

Anh có gọi điện nói chuyện với Mẫn Như là thật, hỏi cô có cần người phụ hay không, nhưng Mẫn Như bảo không cần nhờ anh chăm sóc Lạc Lạc, Bối Bối một lát. Cô còn bảo đang trên đường trở về kia mà.

Cái bà cô này rất biết làm mọi người lo lắng.

Chương 37

- Bỏ ra! Bảo vệ đã đi rồi! Anh còn muốn ôm tôi bao lâu! – Cô bắt mẫn nói lớn

Chính Uy lập tức buông cô ra điều chỉnh tư thế không đúng chỗ của mình, tay trái cố chấp nắm lấy tay Mẫn Như không có ý định thả ra. Cô nhìn nín thở, cố gắng làm cho hơi thở bình ổn lại, để tránh lộ ra cảm xúc. Người đàn ông nguy hiểm thô bạo vừa mới nhìn thấy cô như là miếng mồi để anh tấn công.

Mẫn Như muốn được về nhà cư nhiên lại bị Tiêu Chính Uy xuất hiện đột ngột chặn đường. Tay cô càng vùng vẫy thì cảm thấy rất rõ sức mạnh từ cánh tay của anh.

"Hừ..." Anh đột nhiên nở nụ cười chế giễu

Mẫn Như ám ức đảo mắt xung quanh, cuối cùng nhìn xuống, cô đưa chân mình lại gần hơn chân anh một phát dẫm thật mạnh vào. Tiêu Chính Uy bị Mẫn Như tấn công bất ngờ, anh đẩy cô sang một bên, tay vì thế buông ra. Mẫn Như lao đảo suốt ngã, nhưng cảm thấy tay không còn bị giữ chặt, cô vội vàng xoay người chạy nhanh.

Chính Uy phát hiện tay mình trống không, còn người nào đó bị giữ này giờ đang chạy như ma đuổi ở phía trước. Giây sau đó, không nghĩ ngợi gì, anh quay người đuổi theo cô. Cô gái nhỏ này vì trông thấy anh không mang giày bít đầu như người khác nên đã dùng giày chính mình dẫm chân anh thật đau để chạy thoát thân.

- Mẫn Như đứng lại! Em to gan lắm! – Chính Uy đen mặt thét lên

Cô càng tăng tốc chạy nhanh hơn, thôi rồi người đàn ông họ Tiêu này đang phát điên còn bị cô dẫm đạp một phát ở chân làm cho bộ mặt đen thui xuất hiện. Anh đang đuổi theo gấp gáp như muốn bắt cô lãng tử xử trảm.

Bọn họ người chạy, người đuổi như thợ săn và con mồi suốt một đường hướng ra ngã tư.

Bước chân Mẫn Như chạy thẳng tới đường lớn, vừa nhìn quanh một vòng, cô mừng đến phát khóc, trời ơi cô còn may mắn. Một chiếc xe khách đang đậu bên đường cho khách xuống, giống như cứu tinh của cô đang chờ sẵn giải thoát cô khỏi tên nguy hiểm đuổi theo sau. Tốt quá rồi cô kinh hô một tiếng, chạy đến chỗ xe khách đang đậu nhưng Mẫn Như không để ý cô đang chạy sang đường cầu thả.

- Taxi! – Mẫn Như vẫy tay

- Mẫn Như coi chừng! – Chính Uy ở phía sau hét một tiếng.

Cô quay đầu nhìn anh do tiếng hét thục tiết thì một ánh sáng đang chiếu tới cô.

“Á”

“Kít”

- Mẫn Như!!!

--- ----

- Tay em còn đau đề tôi! – Chính Uy cầm lấy ly sữa trên tay Mẫn Như

-!!! – Cô không nói gì cũng như không quan tâm mặc cho anh dứt sữa vào miệng.

Cô tỉnh dậy không biết mình đang ở đâu, một nơi vô cùng xa lạ một chút quen thuộc cũng không, cứ ngỡ những chuyện phát sinh lúc này là một giấc mơ nhưng sữa nóng vào miệng và trên mặt có cảm giác đau rất làm cô không thể nói nó là một giấc mơ.

Gặp người đàn ông này là thật, suýt mất mạng vì xe tông cũng là thật.

Mẫn Như quan sát Chính Uy người đàn ông này rõ ràng là yêu nghiệt tái thể, không phải thần thánh hiện thân. Dung mạo anh mười lần đều mười lần cô phải khẳng định vô cùng trác tuyệt, không khỏi trách Lạc Lạc, Bối Bối đều xinh đẹp như thế, chưa nói bọn trẻ năm bảy phần có dung mạo này. Vì sao nói anh yêu nghiệt tính cách quá tàn bạo, quá nham hiểm không thể gọi là một thần thánh được. Hai bảo bối của cô rất hy vọng đừng giống như cha của bọn trẻ.

Đã thế Mẫn Như kia rất yêu thương Chính Uy, mẫu người của cô ấy thật lạ lùng, có cho cô hàng chục con số để yêu người nguy hiểm cô cũng không can đảm nhận lấy mà cô ấy lại có thể làm điều ấy sinh con cho anh.

Chính Uy thấy Mẫn Như nhìn mình một cách tò mò, nhếch môi cười đều. Mặt anh bỗng chốc đen lại có ý cho sữa không thổi vào miệng cô.

“Phụt” Toàn bộ sữa đều phun vào mặt tổng giám đốc Tiêu Thị

- Anh muốn ám sát tôi hay sao! – Mẫn Như lấy tay chùi miệng la lớn

“Phộc”

- Mặt của ... anh! Hahaha – Cô lần đầu ra cười lớn “Á” cười đến vết trầy cũng bị đá kích.
- Em mau ngậm miệng lại cho tôi! – Chính Uy biết Mẫn Như đang cười cái gì.
- Hahahahaha – Bất cô ngậm miệng cô ngậm không nổi khi nhìn mặt yêu nghiệt dính đầy sữa
- Còn cười nữa tôi sẽ bẻ sạch răng em – Anh bịt miệng Mẫn Như gần từng chữ đe dọa

Chính Uy vào toilet rửa mặt tất cả sữa mà cô phun vào mặt anh. Sau đó lau khô bằng khăn sạch đi ra ngoài.

Mẫn Như cười một trận thật lớn đến nỗi cái bụng của cô bị đau luôn rồi.

Chính Uy không ngờ anh đã tưởng tượng nhiều cảnh gặp lại cô nhưng cũng chưa từng nghĩ đến cảnh này trở thành chủ đề cho cô cười thoải mái.

- Em còn cười được sao! Có tin tôi...- Anh liếc mắt trừng cô
- Tôi không cười nữa! Tôi sẽ ha,..haha xin lỗi hahaha

Có cái gì đó không đúng với kịch bản anh sẽ trừng phạt cô sao tự nhiên lại trở thành một cuộc gặp gỡ không giống ai như vậy. Và điều quan trọng mười giờ tối rồi mọi người chắc hẳn đang lo lắng cho cô.

Cô đang định lấy di động của mình thì nhớ ra nó đã rớt ở trên đường bỏ chạy tên nguy hiểm trước mắt này.

- Cho tôi mượn điện thoại được không?
- Hừm! Em mượn điện thoại làm gì? – Chính Uy nhăn nhó nhìn cô
- Tôi muốn gọi cho bọn trẻ chắc chắn chúng đang sốt ruột cho tôi! – Mẫn Như nhìn Chính Uy khổ sở đáng thương.

Anh đang nghe lầm? Cô nói bọn trẻ lo lắng cho cô? Đây không phải chuyện bình thường! Tình cảm ba mẹ con bọn họ khi nào trở nên tốt như vậy.

Anh lấy điện thoại của mình đưa cho Mẫn Như.

Cô nhận từ tay anh gật đầu như cảm ơn.

Mẫn Như nhấn số điện thoại của Lạc Lạc gọi cho cậu bé. Tiếng chuông đang đổ nghĩa là có người không khóa máy.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Thẩm Dương cùng bốn người Bà nội, Bà Thẩm, Lạc Lạc và Bối Bối ngồi trên ghế sốt ruột chờ đợi. Mẫn Như mất liên lạc, điện thoại ngoài vùng phủ sóng, tất cả mọi người đều vô cùng lo lắng, cả căn phòng dường như chìm ngập trong sự im lặng, không hề có một tiếng nào động của bất kỳ thứ gì.

Lạc Lạc ngồi bó gối trên ghế, nhìn chiếc điện thoại, bỗng nhiên ánh sáng của điện thoại sáng lên, rồi phát ra tiếng nhạc gọi đến. Bàu không khí im ắng bị đánh tan bởi tiếng chuông điện thoại, cậu bé trực tiếp mở máy ra không tránh khỏi căng thẳng, đây là số của người cha lạnh lùng của cậu.

Hơn một năm nay hầu như số điện thoại này không liên lạc với máy điện thoại này. Rồi hôm nay số máy này lại gọi cho cậu, Lạc Lạc run rẩy cầm chiếc điện thoại lên, giọng cậu bé hình như cũng run rẩy theo.

- Alo

- Mẹ đây! – giọng nói nhỏ nhẹ, ầm ập quen thuộc vang bên cái tai nhỏ của Lạc Lạc.

- Mẹ!!! Người đang ở cùng cha sao??? – Lạc Lạc bật dậy hét lớn

Thắm Dương giờ phút này nghe được tiếng “mẹ” của Lạc Lạc thì ánh mắt hồ phách rục lên nhìn về phía đầu dây bên kia. Hắn một bước đi tới có vẻ nóng vội, có vẻ tức giận, đến gần Lạc Lạc.

- Cho chú nói chuyện với mẹ cháu – Hấn nhìn Lạc Lạc chờ đợi, Lạc Lạc gật đầu đưa điện thoại cho Thắm Dương.

- Mẫn Như chết tiệt! Bây giờ là 12h đúng cô có nửa tiếng, sau 12h30 phút tôi không thấy cô xuất hiện trước cửa nhà họ Thắm, lập tức tôi sẽ đi báo cảnh sát về tìm người thân thất lạc không giống ai này của cô! – Hấn gầm từ chữ như muốn phóng hết lửa vào cái điện thoại

- Anh! Tên điên này anh đang rống cái gì thế! – Mẫn Như chưa kịp nói đã bị Thắm Dương la xối xả trong điện thoại làm cho tâm trạng thoải mái bỗng chốc căng thẳng lên.

Chính Uy đứng gần đang lau sạch đầu cũng nghe thấy đoạn hội thoại của cô. Người đàn ông trong điện thoại với Mẫn Như là ai?? Hấn gan lớn đến mức không biết gia thế và con người của cô, trực tiếp mắng mỏ cô gái không sợ trời đất này.

- Tôi nói rồi! Nếu cô không xuất hiện đừng trách tôi! – Thắm Dương lặp lại lần nữa rồi cúp điện thoại.

Hấn biết Mẫn Như đang trốn tránh gia đình của mình, với việc đe dọa vừa rồi của hắn, cô rất sợ chuyện cô bỏ trốn sẽ bị tiết lộ. Đây là biện pháp cho cô về nhà và giải thích cho mọi người với sự mất tích mấy tiếng vừa rồi.

Mẫn Như muốn nói thì đầu dây bên kia đã nghe một đoạn “tít” xa xôi, hắn đã cúp điện thoại, chết tiệt thật hấn cho cô nửa tiếng để trở về mà không nghe lời giải thích với cô, xe cũng không có, quan trọng là cô đang ở trong tay người đàn ông họ Tiểu nguy hiểm này, không dễ dàng gì mà anh thả cô đi.

Chính Uy lau xong tóc anh quay lại đối diện với cô. Mẫn Như vẫn chìm trong bế suy nghĩ tìm cách trốn thoát mà không phát hiện người nguy hiểm đang sát bên cạnh cô. Anh quan sát khuôn mặt mà rất lâu rồi anh chưa nhìn đến. Đó vẫn là khuôn mặt như thiên sứ, nhưng đường nét góc cạnh của nó có sự biến hóa rất lớn.

Cô là người ưa cái đẹp luôn muốn mình rạng người trong ánh mắt mọi người. Thế nhưng đường nét góc cạnh hiện tại không gây hay nhon như trước mà nó ra dáng mồm mím hơn, nó đều thể hiện rõ ở cái cằm và má của cô. Con người khi tăng cân rất nhanh dễ đoán nhờ vào một là thân hình, hai là khuôn mặt. Mẫn Như lại thuộc dạng thứ hai, cằm của cô xuất hiện ngắn rõ rệt, hai cái má phúng phính tự nhiên. Vậy là anh đã nghĩ sai cuộc sống mấy tháng qua rất khổ cực của cô.

Cô sống rất tốt dù không sử dụng một đồng tiền trong thẻ ngân hàng, chắc chắn là hai đứa trẻ cũng không khác cô mà sẽ tăng trọng lượng như Mẫn Như. Hôm nay anh cũng phát hiện ra cô là chủ của một tiệm cửa hàng thức ăn nhanh. Các món ăn của cô chế biến làm anh hấp dẫn ngay từ lần đầu nhìn thấy, khẩu vị cho vào miệng phải nó đặc sắc, nhớ lại các món ăn anh có cảm giác mình đang chảy nước miếng. Cửa hàng này nghe vị đối tác mới khai trương vài tháng thôi, nhưng lượng khách rất lớn, đều nhờ vào các món ăn độc đáo và đồ ăn ngon miệng.

- Tiểu Chính Uy tôi có chuyện muốn nói? – Mẫn Như lấy lại tinh thần can đảm nói chuyện với anh.

Nếu không tìm được cách trốn vậy thì thương lượng là cách tốt nhất, Thắm Dương thật sự điên lên sẽ làm hỏng chuyện của cô mất. Cô không muốn các nỗ lực của mấy tháng qua bị hấn làm cho tan tành mây khói.

- Em muốn nói gì với tôi? Đừng tìm cách trốn thoát tôi sẽ không cho em trốn được đâu! – Anh bị tiếng nói trong trẻo kêu về hiện thực.

- Tôi muốn nói là việc đó! Thời gian đã trễ như thế này rồi! Bọn trẻ ở nhà một mình sẽ rất nguy hiểm! Anh là cha cũng phải nghĩ đến việc này vì các con của mình chứ! – Mẫn Như giả vờ nói nhỏ

- Em đang lừa tôi sao? Lúc nãy tôi đã nghe em nói chuyện với một người đàn ông xa lạ, không phải hấn ta đợi em về và đang ở cùng với bọn trẻ sao!!!

- Anh nghe lén cuộc nói chuyện của tôi – Mẫn Như tức giận rống lên – Đồ mất lịch sự!

- Dừng lại! Việc tôi có nghe lén hay không nó không quan trọng? Mà là em mất tích suốt mấy tháng nay tôi cần một lời giải thích rõ ràng – Anh nhìn cô với đôi mắt không mấy thiện cảm

- Tôi! Tôi... Việc này chúng ta hãy nói sau! Người đàn ông trong điện thoại lúc này là hàng xóm của tôi, anh ta còn mẹ và bà nội nên không thể nào trông chừng bọn nhỏ lâu được! Anh hãy thả tôi ra, anh cũng biết cửa hàng thức ăn của tôi ở trung tâm mua sắm rồi! Tất nhiên sẽ không có chuyện tôi bỏ lại tâm huyết của mình mà bỏ trốn lần nữa! – Mẫn Như có chút giả vờ thút thít nói

Chính Uy nghĩ đến điều Mẫn Như nói rất đúng, không thể làm phiền người khác lâu được, huống chi người đàn ông đó không biết tốt hay xấu, bọn trẻ ở nhà một mình vô cùng nguy hiểm

- Tôi sẽ đưa cô về! – Chính Uy lên tiếng

--- -----

- Cảm ơn anh, tài xế! Tôi đây được rồi! – Mẫn Như nói tay tháo dây an toàn.
- Cậu chủ đã có lệnh đưa cô về tới nhà! Xin cô đừng làm khó tôi – Tài xế đầy trách nhiệm lên tiếng.
- Anh yên tâm đi! Nhà tôi nằm ở đây tầng kia! Đi bộ sẽ nhanh hơn và an ninh rất chặt chẽ không có chuyện gì xảy ra đâu! – Mẫn Như mỉm cười nói
- Chuyện này!....- Tài xế có đắn đo nói
- Tôi nói không sao mà! Đã rất trễ rồi anh quay về đi! Bọn trẻ còn chờ tôi! – Mẫn Như tiếp tục đưa ra những lời ngọt ngào.

Tài xế phân trần một lúc mới dám đưa ra quyết định cho Mẫn Như đi bộ vô trong, dĩ nhiên cô không ngờ đến mức chỉ nhà cô ở cho tài xế của anh. Chủ nào tố đó tài xế sẽ về nói hết cho Chính Uy nghe, anh biết được cửa hàng của cô đã là chuyện lớn rồi, còn về việc biết thêm nơi ở nữa chắc chắn cô sẽ khó thoát.

Mẫn Như đi bộ thêm năm phút mới tới chung cư của mình, cô đi thẳng về phía thang máy và ấn lên tầng nhà họ Thẩm.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Cửa phòng được mở ra, Mẫn Như mệt mỏi đi vào, cô không để ý tiếng động mở cửa của cô làm cho Thẩm Dương đang ngủ ở ghế salon giật mình tỉnh dậy. Bị người khác quấy rầy giấc ngủ, anh tựa hồ cực kỳ khó chịu, trở mình bật dậy, Thẩm Dương nửa tỉnh nửa mơ thấy bóng dáng của Mẫn Như đang khép cửa.

- Rất đúng giờ! Cô đã bỏ đi đâu suốt một bữa tối! Mọi người đều rất lo lắng cho cô!!! – Thẩm Dương nhìn đồng hồ chỉ 12h30 trên tay khuôn mặt có chút châm chọc nồng đậm sự lo lắng, không hài lòng với người con gái đang đứng trước mắt này.
- Có một sự cố xảy ra!! Tôi gặp tai nạn cũng chỉ vừa mới tỉnh thôi! – Mẫn Như cố giải thích cho Thẩm Dương hiểu. Cả người cô như muốn tan rã không có sức đề đối co cãi nhau với hắn.
- Cô nói cái gì? Bây giờ người của cô có bị thương nặng không? – Thẩm Dương sốt ruột nhìn về phía cô quan sát.
- Điện thoại đã bị rớt mất lúc tôi chạy trốn tên ôn dịch kia! Sau đó bị tai nạn và bất tỉnh nhân sự! Nhìn qua chắc là không có! Lúc tôi tỉnh dậy thì thấy mình ở nhà hắn – Cô ngồi vào ghế lập tức rót một ly nước rồi hồi tưởng lại chuyện vào lúc này
- Tên ôn dịch mà cô nói là Tiêu Chính Uy? Hai người đã....! – Thẩm Dương muốn khẳng định mình suy nghĩ là đúng sau cuộc gọi điện từ máy của Chính Uy đến cho Lạc Lạc.
- Phải! Anh ta đã nhìn thấy tôi nhưng không có chuyện gặp nhau tâm tình như anh nghĩ! Tôi đã phải bỏ chạy như một con vật quý hiếm bị anh ta săn bắt suốt một giờ đồng hồ - Mẫn Như bất mãn kể lại chính hắn làm cô sống dở chết dở vào hôm nay.
- Tôi không nghĩ anh ta lại để cho cô trở về dễ dàng như vậy! Sau khi cô dắt hai đứa nhỏ mất tích không để lại hơi thở lưu lại! – Thẩm Dương có chút bật cười vì lời nói của cô có chút hèn dối chứ không phải trách móc.
- Được rồi! Ngày mai hãy đem sự việc này nói rõ với bà và mẹ tôi! Nghe cô mất tích họ rất lo lắng tôi phải khuyên mãi họ mới đi nghỉ! Bọn trẻ ngủ được một giấc rồi không nên đánh thức chúng! Tôi sẽ đưa cô về - Thẩm Dương đứng dậy vớ lấy cái áo khoác đặt sẵn trên vịn ghế choàng vào người.
- Cảm ơn anh, bà và dì! Nếu không có mọi người bọn trẻ sẽ rất sợ hãi khi tôi vắng lâu như vậy!

Hắn cùng cô ra ngoài, đóng nhẹ cánh cửa, tiễn Mẫn Như tới tận cửa nhà của cô. Hai người nói vài câu rồi Mẫn Như chào tạm biệt đi vào trong, cô vào nhà khóa cửa lại hắn mới yên tâm mà quay trở về tầng dưới.

Mẫn Như vào trong cả người cô nhức mỏi không thôi! Cô đang lo lắng chuỗi ngày bình yên của mẹ con cô sắp không còn. Tiêu Chính Uy anh là người thâm độc, hôm nay nhẹ nhàng nhưng có thể mai sẽ rất tàn nhẫn. Cô không dám tin vào vận may của mình mãi sẽ có không bằng nghĩ ra một cách nào đó rồi đi thương lượng với anh. Bằng mọi giá cô không để đánh mất Lạc Lạc và Bối Bối, đều là tâm can một phần của trái tim cô.

Sáng hôm sau....

Mẫn Như thức dậy rất sớm, cô không tài nào ngủ được, Mẫn Như đến gõ cửa Thẩm gia vào lúc sáu giờ bốn mươi phút sáng. Cô tưởng đã đánh thức giấc

ngủ của mọi người nhưng thật sự thì nghe tin cô trở về bình an bà nội và bà Thắm đã muốn sang nhà cô nhưng sợ quấy rầy cô, họ mới chần chừ ở nhà, không ngờ cô lại tới.

Vừa mở cửa, bọn trẻ ủa ra khóc như mưa, thút thít ở vạt áo cô, trách móc cô bỏ rơi bọn chúng. Mẫn Như vừa thương vừa cười, xoa đầu hai đứa trẻ.

- Mẹ xin lỗi hai đứa! Hôm qua mẹ thật sự không cố ý! Gặp phải một sự cố nhỏ mà quay về trễ! Sẽ không có lần sau! Mẹ hứa với các con! Ngoan nào đừng khóc nữa có ai nói khi hai thiên thần của mẹ khóc sẽ rất xấu không!!! – Mẫn Như đùa giỡn xoa đi sự bất an trong lòng bọn trẻ.

- Mẹ hai đứa nói phải đấy! Mau lau nước mắt đi nhà bà sắp thành biển thành dòng sông mất thôi! – Bà Thắm trong phòng bếp đi lên, bà đang làm cô ăn sáng cho mọi người.

Sau khi ăn sáng xong, đưa bọn trẻ đến trường, cô quay về Thắm gia nói chuyện với mọi người, cô đã làm họ lo lắng bất an không thôi. Bà nội tuổi rất cao không nên gặp chuyện kích động như hôm qua.

Cô kể lại chuyện hôm qua cho mọi người nghe, xin lỗi vì sự bất cẩn của mình. Thắm Dương không nói gì, Bà Thắm suýt bật khóc, bà nội Thắm gõ đầu mắng cô thật ngốc nghếch! Tại sao cô lại mất bình tĩnh mạo hiểm đến mức mà chạy đi làm xe tải sắp cướp đi sinh mạng của cô.

Sau sự việc này, mọi người đều thương - đồng cảm cho Mẫn Như nhiều hơn, có trách mắng thì cũng nhẹ không nặng nề, vì muốn thoát khỏi tay của Tiêu Chính Uy mà cô lại hành động ngốc nghếch như thế. Chắc vì bản năng sợ bị bắt lại của một con người đang chơi một trò chơi trốn tìm.

Tối hôm qua, tài xế đưa cô về được anh ngầm đồng ý nên tài xế mới thả cô đi dễ dàng như vậy. Mẫn Như không biết rằng, nhờ cuộc gọi ban nãy mà anh đã định vị được nơi ở của cô, qua rà soát đây là nơi an ninh ổn định thế nhưng Chính Uy muốn đưa ba người đến biệt thự họ Tiêu sống – dù sao đây cũng là nơi rộng lớn, tiện lợi hơn tòa nhà cô đang ở. Cũng thuận lợi việc canh giữ cô không thể chạy trốn lần nữa.

Anh có một cuộc họp cực kỳ quan trọng vào ngày hôm nay, mới đó đã cận kề ngày khai mạc buổi lễ, càng sát ngày công việc của anh bận rộn đến nỗi chắc chắn sẽ không chú ý được ba mẹ con họ. Mẫn Như cô càng ngày càng tỉnh quái, anh chỉ cần sơ sót lập tức cô sẽ có cơ hội dờ dẫm ngay. Tiêu Chính Uy nhìn tập tài liệu tổ chức của buổi lễ, trong đầu vẫn miên man suy nghĩ dự liệu đối phó với Mẫn Như.

Thời gian thẩm thoát – ba ngày sau....

Mẫn Như hôm nay ở cửa hàng hoa, một tay cầm cành hoa hồng một tay thì cắt, hành động lặp đi lặp lại rất đều đặn, chỉ là nhìn kĩ đôi mắt cô đang thần thờ. Sau tối hôm đó, anh không tìm đến cô, có khi nào đã buông tha cho cô.

Mẫn Như lắc đầu dẹp tan cái suy nghĩ ngớ ngẩn đó, anh là ai, anh luôn là người nguy hiểm, thù đoạn vô biên, có chết cũng sẽ không buông tha cho người dám dờ dẫm thù đoạn đối phó anh. Vậy mà cô lại là người dờ dẫm bỏ trốn gây kích động đến tổng giám đốc Tiêu thị, chắc chắn sẽ không thoát khỏi bàn tay của anh.

Cô ước gì hôm đó không xuất hiện ở cửa hàng thức ăn nhanh, cô sẽ không đau đầu như hiện tại.

Cô nghe Thắm Dương nói qua, buổi lễ của thành phố D sắp được tổ chức, có sự đóng góp của Tiêu thị, cô đã rõ nguyên nhân vì sao anh lại xuất hiện ở thành phố D. Cái buổi lễ chết tiệt ấy đã làm sự bình yên của ba mẹ con cô tan nát, Mẫn Như cười bí ai trong lòng không thôi.

Bọn trẻ ngoài miệng luôn nói không cần sự che chở, quan tâm của cha ruột chính là Tiêu chết bầm kia. Nhưng trong lòng bọn trẻ khao khát biết bao được anh yêu thương ôm vào trong bàn tay ấm, đưa rước bọn trẻ, chơi đùa hay tối đến sẽ có người dạy chúng làm bài tập. Cả Bối Bối, Lạc Lạc của cô dù là con gái hay con trai đều cần cái điều bình dị đến đời thường liêng ấy.

Cô là một người mẹ trẻ đơn thân, dĩ nhiên sẽ đóng vai trò là một người cha, người đàn ông, người anh trong gia đình. Cái điều thiết yếu nhất là cô có làm cách nào, đóng góp xây dựng ra sao thì vai trò của một người đàn ông trong một tổ ấm là một hình bóng vĩnh hằng. Nó tồn tại mãi mãi trong sự sống lẫn hơi thở của một gia đình.

Nghĩ đi nghĩ lại hai bảo bối nhà này có đủ mọi thứ chỉ có cái thứ tình cảm kia là không được trọn vẹn, cô tức giận giùm các con của mình. Anh quá ích kỷ, quá độc tài, tàn nhẫn chẳng, ngay cả máu mủ của mình mà anh cũng không đưa mắt quan tâm đến một lần nào trong quá trình lớn lên của bọn trẻ.

Cô đã có một cái cơ giành lấy con với anh nếu thật sự hai người hầu tòng về việc tranh giành nuôi con. Anh đã có chị gái của cô, giữa hai người là tình yêu nam nữ tự nguyện, việc đám cưới sau rồi có baby theo luật tự nhiên là điều không tránh khỏi. Vậy cần gì anh phải nuôi dưỡng bọn trẻ, cô đã không phải là Mẫn Như, và càng không phải là một bà mẹ vô trách nhiệm, cô sẽ đấu tranh với người muốn chia cắt ba mẹ con cô tới cùng.

Mẫn Như suy nghĩ tư tưởng đấu tranh quá quyết liệt, quá mãnh mẽ mà những cây bông hồng sau đó bị cô hi hục cắt tã tòi còn đầu nụ hoa hồng. Khả Nam đi giao hoa trở về, thời tiết ở ngoài đã nóng cháy rực muốn thiêu luôn bộ tóc mới của cô ấy, lại bước vô cửa hàng bầu không khí còn muốn thiêu sống cả người ở trong lẫn hoa cỏ trong cửa hàng. Nhìn vào Mẫn Như như có một ngọn lửa bùng cháy dữ dội đang giết chết đi số hoa phải giao gấp trong chiều nay, Khả Nam hốt hoảng hét toáng lên

- Ngô Mẫn Như! Cậu định phá hết tiền đồ của chúng ta sao!

Tiếng la làm Mẫn Như thất kinh hồn vía trở lại, nhìn xuống thành quả mà cô làm ra:

- Aaaa! Chết rồi! Mình không phải cố ý! Nam Nam à mau giúp mình gom lại những bông hoa mình làm rồi!!!!

Mẫn Như nhanh tay dọn lại cái chỗ hoa mà cô vừa hủy hoại không một chút thương tiếc. Cô bị tên Tiêu chết bầm ấy ảnh hưởng rồi, phải nói là gặp hán hay nghĩ tới hán thì số mạng của lại đen liền aaaa!!!! Mẫn Như chửi rủa trong lòng.

- Cậu! Thật hết nói nổi! Chiều nay chúng ta biết đào đâu ra số hoa còn lại – Khả Nam chút ăn tươi nuốt sống nhìn Mẫn Như.

- Nam Nam à!!! Tớ không phải cố ý mà là do tớ đang....!!!! – Mẫn Như cúi gằm hời hợt với Khả Nam

- Đang mơ về tổng giám đốc Tiêu thị chứ gì!

- Sao cậu biết! – Mẫn Như ngạc nhiên trở mặt

- Tớ hiểu cậu quá mà!!! – Khả Nam đắc ý cười ha hả

- Nói cho cùng cậu biết tớ suy nghĩ về hán nhưng là đang nghĩ về cách đối phó đó di 2 của tôi ơi!!! – Mẫn Như búng vào trán của Khả Nam

- A ui! Tớ chưa nói hết mà! Cậu ra tay thiệt nhẫn tâm với tớ! Quá đau đó biết không! Cậu... Cậu mau đi tìm cái chỗ hoa còn lại đi hoa hồng này thuộc loại hoa hiếm, ít người bán, tớ tìm được phải là một thiên tài rồi. Vậy mà bị hủy cho tôi tá! Nếu không đền chỗ hoa đó cho tớ, tớ sẽ không tha cho cậu đâu!!! – Khả Nam hờn dỗi nhìn Mẫn Như.

- Rồi! Tớ xin lỗi! Lát nữa tớ sẽ đi mua! Đừng nóng giận cậu có nếp nhăn rồi mấy anh chàng handsome sẽ bỏ qua cậu đấy há há – Mẫn Như cười phá lên

- Cậu cậu dám chê tớ sao!!!

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Mẫn Như hồi hả đi tìm loại hoa hồng leo Golden Celebration thuộc chủng hồng English Leander Hybrid, được coi là loại hoa hồng giá trị nhất trên thị trường.

Nhiều hào môn thế gia (nhà giàu quyền thế) không tiếc mua cả trăm Golden Celebration xây dựng thành một khu vườn, ngay cả những buổi tiệc lớn, nhỏ cũng đều ưu tiên cho họ Golden Celebration.

Có điều loại hoa Golden Celebration trong thế giới này thuộc hàng hoa hiếm, Khả Nam tốn 2 tháng trời, cất công đi tìm mới đặt được chỗ hoa này của một vườn trồng hoa, phí mua lẫn phí giao hoa đã cao ngất ngưởng.

Ngay khi hoa vừa được treo là có bán, tiệm hoa của hai người lập tức được các phu nhân quyền quý, quý ông giàu có, thiếu gia danh môn tìm đến hỏi đặt, là vì muốn lấy lòng người yêu.

Chiều nay sẽ giao gấp cho năm người, một bó thôi thì đã có hai con số 0 ở đằng sau, lại bị Mẫn Như cắt không chút lưu tình, chả khác nào đập tắt tiền đồ của bọn họ. B

Bây giờ có bó tung các tiệm hoa của thành phố mà mua thì là vô ích, đến kì giao hoa mà chưa có tiệm của bọn họ phải đền bù tiền tổn thất cho khách hàng.

Khả Nam vô cùng đau đầu, cô ấy cũng lên web lượn vào khu bán hoa của các shop hỏi thăm. Liên lụy người bạn tồi tệ tới mức như Thẩm Dương phải bỏ hết công việc mà đi tìm kiếm chung.

Họa lần này Mẫn Như gieo vô cùng sóng gió rồi đó aaaa!!!!

Tiếp đó tìm được chỗ có thì rắc rối lại dính vào thời gian, loại hoa này được trồng ở thành phố F, muốn đi đến thì mất một ngày hơn mới đến được, hoa có đến thì cũng là xong xuôi mọi việc, trừ khi có phi cơ riêng chạy đường thẳng với tốc độ ma chề quỹ hòn bay không lại.

Mọi người sốt ruột suy nghĩ tìm chỗ khác, thế nhưng lại không có chỗ nào ngoài nơi này, có nên xem Mẫn Như đã tới kì hạn đen đui rồi.

- Cô có thấy mình gây họa rồi không? – Thẩm Dương đang chờ cô chút bực bội ngoái đầu nhìn Mẫn Như

- Tò! Tò! Xin lỗi thật không có ý mà! – Mẫn Như cúi gầm tỏ vẻ hối lỗi không cần hấn trách móc cô đang kiểm điểm chính mình đây.
- Chính vì sự nhất thời hại mọi người hốt hải bỏ công việc đi làm một cái chuyện không đâu là tìm hoa? – Thẩm Dương trừng mắt
- Tò! Thật không muốn!
- Nãy giờ đi suốt mấy tiếng trên đường rồi! Đi mấy nơi trồng và bán hoa cũng chẳng có loại hoa nào như loại hoa đó! – Hấn chán nản nói
- Đây là hoa hiếm dĩ nhiên những nơi đó sẽ không có! – Mẫn Như giải thích cho Thẩm Dương
- Ô rồi hay! Cô tuyệt đỉnh biết là hoa hiếm còn đi cắt nát cành! Cô có phải là một thợ làm hoa chính hiệu hay không? Tò! đang nghi ngờ khả năng của cô – Thẩm Dương trả lời
- Chuyện này đâu thể trách tôi được! Tại cái tên Tiê... Mà anh cũng vậy thôi từ nãy đến giờ cứ đi lòng vòng những nơi quy mô nhỏ, có đào hết những cái chỗ như vậy cũng không có tốt nhất là đi kiểm chỗ nào bự nhất có thể! Nhờ anh làm tôi tốn thời gian!!! – Cô lảng qua chuyện khác để hấn biết được thì cái tên này rồi sẽ chiêm chọc có cơ kiểm chuyện với cô.
- Xem tôi dạy cô ra sao! Còn dám nói móc người giúp đỡ mình! – Hấn một phát vịn mạnh tay lái chuyển tốc độ nhanh cực kỳ.

- Tên điên! Chạy chậm lại! Tôi còn con nhỏ không muốn một xe hai mạng! Tôi còn rất nhiều chuyện để làm aaa dừng lại aaaa!!! Anh điên rồi!!! – Mẫn Như bị giật mình sợ hãi la toáng lên tay giữ chặt hông của Thẩm Dương.

Chính vì giữ chặt quá, vô tình cô ngắt luôn phần thịt của cái hông Thẩm Dương, làm hấn tưởng cô có ý ra tay ngắt mình Thẩm Dương càng vịn ga chạy nhanh hơn nữa.

Suốt đoạn đường đi tiếng xe cùng tiếng la của cô hòa với tiếng gió gây âm thanh chói tai, ai biết được nhìn cô dịu dàng, nhỏ nhẹ như vậy lại có chất giọng cực kỳ mạnh mẽ. Sau chuyện đó Thẩm Dương phải đi bệnh viện vì tình trạng tai có vấn đề.

- Sao rồi có không? – Thẩm Dương ngồi ở ngoài thấy Mẫn Như đi ra lập tức lên tiếng

Cô lắc đầu ra hiệu và nhanh chóng đi ra, hai người liền đi tìm chỗ khác nữa.

Sau khi hai người rời đi, có một người phụ nữ đi vào, tầm vài phút thì người phụ nữ ấy bước ra, ngồi vào trong chiếc xe hơi Crosstrek, bên cạnh có một người đàn ông lạ mặt ngồi ở vị trí lái xe.

Người phụ nữ trực tiếp từ trong ví lấy ra chiếc điện thoại nhấc vào cuộc gọi đã thiết lập sẵn, rất nhanh sau đó có người bắt máy.

- Ông chủ! Những gì ngài dự đoán Ngô tiểu thư đang gặp một sự cố! – Một tiếng kêu nghe rất cung kính tác phong làm việc nhanh gọn
- Uhm – Giọng trầm ấm nhẹ thôi nhưng người nghe lại rét run vì mức độ lạnh lùng lãnh khốc cỡ nào.

Người phụ nữ ấy hẳn là đã làm việc rất lâu mới tiếp thu được cách làm việc vô cùng khó chịu chán nản này.

- Tiểu thư đang đi tìm loại hoa Golden Celebration! – Người phụ nữ tiếp tục nói
- Tiếp tục bám sát! – Anh mất hướng về lap ở trước mặt làm việc, miệng vẫn nói về chủ đề trong điện thoại
- Đã rồi! - Hai người đối thoại ngắn gọn rồi cúp mạnh

Mười phút sau, người đàn ông dời tay về điện thoại, lập tức hướng đến bàn phím điện thoại, nhả nhặn nhấn một dãy số. Tiếng bên trong bắt đầu “bíp” chuyển thành cuộc gọi.

- Elsa! Cô mau điều tra những thông tin gần nhất về Ngô Mẫn Như! Tôi muốn có liên trong vòng 1h nữa!
- Thưa ngài 1h nữa sẽ có! – giọng nữ trả lời dứt khoát

Cúp điện thoại xuống, anh thả người vào ghế tựa hồ thoải mái, nhắm mắt nghiền suy nghĩ.

Cô đang gặp vấn đề, ba ngày hôm nay công việc tăng lên gấp ba lần ngày thường, anh bận rộn giải quyết, sực nhớ là tìm được cô nên anh phái người đến thì người của anh phát hiện ra cô có những biểu hiện kì lạ, hành động tranh thủ, còn có một người đàn ông khác đang ở cạnh cô nữa, họ đang sắp sửa đi đâu đó.

Họ lập tức báo lại cho Chính Uy nghe, anh nghe xong, bình thần chỉ thị một câu “hãy đi theo hai người đó” dặn dò người của mình tuyệt đối khéo léo, cẩn trọng.

Người đàn ông tốt bụng giúp người phụ nữ đó là ai? Anh vô cùng hứng thú chả lẽ hấn không biết gì về cô? Hay bị danh tiếng Tiểu thư của cô làm hoa mắt mà sẵn lòng phục vụ cho cô....

Chỉ là anh hứng thú nhưng chưa có ý định tìm hiểu về người đàn ông kia. Việc quan trọng là nắm rõ hết thay hành động của cô, như vậy anh mới dễ dàng kiểm soát không cho cô một cơ hội dờ dẫm bỏ trốn lần nữa.

1h sau....

- Tổng giám đốc! Tôi đã chuyển hết những thông tin đánh thành văn bản sang cho ngài!

- Cảm ơn! – Anh chỉ nói một câu này ngoài ra không mở miệng nói gì nữa.

Anh vốn là người kiệm lời với người ngoài nên hình thức giao tiếp chỉ có qua thư điện tử, các cuộc họp thật cần thiết mới xuất hiện, còn qua là có hai trợ lý đặc lực thay mặt anh ra giao tiếp.

Mở văn bản lên, Chính Uy chăm chú đọc từng chút từng chút một, tựa hồ tập trung làm việc nhưng thật ra là đang thăm dò cuộc sống của người ta mà.

Cô ngoài sở hữu tiệm thức ăn nhanh, còn có một tiệm bán hoa, anh kinh ngạc trong vài giây, rồi nhanh chóng đọc tiếp.

Sáng nay cô lỡ tay cắt gần sạch đóa Golden Celebration cần giao cho khách hàng! Đây là loại hoa hiếm mà chiều nay bắt buộc phải giao hoa cho những khách hàng lớn.

Anh nở một nụ cười âm thầm người con gái này xuất hiện nhiều điều mà anh không ngờ đến. Phải chăng cô đang đến giai đoạn trưởng thành của người lớn đầu óc khai phá hướng kinh doanh là buôn bán, không tệ!!!

Chính Uy kiểu ngao đánh giá sau đó lại chau mày khi đọc những dòng còn lại.

Sợ không giao hoa đúng thời hạn, một cô gái tên không rõ tên, làm việc trong cửa hàng hoa đã gọi thương lượng với từng khách hàng, trong đó có hai người là vị khách có quyền thế nhưng kiều căng, không xem người trong mắt trực tiếp không hài lòng ngược lại còn bắt đền ngay lập tức.

Mẫn Như cực kỳ căng thẳng nên lập tức rủ một người bạn của mình cùng cô ấy đi tìm loại hoa đó.

Cô có phải ngốc hay không? Loại Golden Celebration đã hiếm thì cô có tìm suốt thành phố D cũng sẽ không thấy, điều này anh cam đoan trong lòng. Huống chi đây không phải mùa hoa nở.

Do sức ép của hai vị khách này ư? Để xem họ là khách lớn như thế nào mà chèn ép người quá đáng? Một người là vợ của tổng giám đốc họ Mã – phu nhân Mã, người còn lại là một thiếu gia còn búng ra sữa bám lấy tiền gia đình mà đặt mua lấy lòng người bạn gái hiện tại.

Ồ! Hai người này xem ra gia cảnh không quá đặc biệt tổng giám đốc Mã, ông ta là tổng giám đốc của một công ty thuộc công ty con của tập đoàn Tiêu thị, chắc hẳn sẽ dễ dàng thương lượng chứ!

Còn thanh thiếu niên thiếu gia kia không quá khó anh sẽ nhờ người nói chuyện dễ nghe với hắn để hắn không làm khó cửa hàng của cô nữa. Nếu còn mặt dày thì anh đành biện pháp mạnh với người bạn gái của hắn.

Anh thuộc tuýp làm việc nhanh gọn, chỉ cần nghĩ ra phương án lập tức thực hành liền không do dự, cách đó gọi là liều mạng, anh không nghĩ đến sẽ có hậu quả gì? Chính Uy tựa hồ không quan tâm, anh chỉ biết muốn có được một Tiêu thị mãnh mẽ, vững chắc, quyền lực như hiện tại thì phải biết cơ hội, liều với tất cả, ra tay tất nhanh tất thắng.

Thiên phú là người có đầu óc nhanh nhạy, tính toán cân trọng anh biết cái gì nên hay không nên. Cách liều mạng của anh cũng không phải là xấu xa gì nhưng quá liều lĩnh đi.

Chuyện của Mẫn Như sẽ được giải quyết êm đềm, anh không muốn có người phá đến chuyện của mình, thuận tay liền dọn dẹp trong gang tấc, đó mới là phong cách làm việc của người kinh doanh.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

- Sao! Cậu nói hai người khách kia không yêu cầu giao hoa nữa? Họ chỉ cần cho họ một lời xin lỗi thỏa đáng? – Mẫn Như trở mắt ngạc nhiên, cô không nghĩ tình hình lại biến chuyển nhanh như vậy.

- Phải! Tiêu Như không cần nữa rồi! Cậu quay về giao số hoa Golden Celebration còn lại! Tớ sẽ đi xin lỗi họ. - Khả Nam bình tĩnh nói

- Uhm! Tớ sẽ quay về cậu cảm ơn bọn họ giúp tớ! – Mẫn Như hạ điện thoại trong tay xuống.

Cuối cùng chuyện Golden Celebration không đủ đã thuận buồm xuôi gió qua đi. Cô không vật vã ngoài đường để đi tìm loại Golden Celebration nữa rồi.

Tối nay cô sẽ mời Thẩm Dương và Khả Nam đi ăn tối để cảm ơn với họ. Mẫn Như biết cô vừa rồi gây rắc rối phiền thoái đến cho hai người, thật cảm thấy mất mặt mà, cái gì cô cũng ra tay khéo léo, có chuyện đi cắt cành hoa làm không được.

Thẩm Dương đi một vòng gần đó, dừng xe nơi Mẫn Như đang nghỉ chân, anh ngồi trên xe cầm lấy chai nước, ném về phía cô một chai rồi lên tiếng “Ồ đây xem ra không có tôi nghĩ có đi hết thành phố D cũng không có loại cô tìm”

Mẫn Như bắt lấy chai nước từ tay Thẩm Dương ném qua, cô vịn nắm chai rồi uống một hơi, con khát qua đi, cô đập nắp chai nước lại, nhìn về mặt Thẩm Dương vô cùng chán nản.

- Chúng ta không cần tìm nữa! Nam Nam vừa mới thông báo khách không yêu cầu Golden Celebration nữa cho nên tôi và anh không cần chạy đi kiếm trong vô vọng! – Mẫn Như tươi cười nói

- Cô ấy mới gọi à! Cô chắc chắn thông tin chính xác? – Thẩm Dương kinh ngạc một lúc

- 100%!

- Vậy tôi không cần chờ cô đi lòng vòng giữa nắng gắt gao nữa rồi! Thượng đế đang thương tôi, ngài không đành nhìn cô hành hạ tôi! – Thẩm Dương châm ngòi cuộc chiến

- Tên điên! Nắng rất nắng! Anh bị nắng làm cháy não rồi! Ăn nói nhảm nhí – Mẫn Như phát hỏa giữa trời nắng

- Tôi là tên điên bị cháy hồng não lại có người bắt tôi chờ lòng vòng mấy tiếng đồng hồ ngoài trời! Tôi có bị cháy não cũng do cô gây ra! Đại gây họa! – Thẩm Dương tranh cãi bằng được

- Mẫn như tôi đang có ý tốt mời anh ăn một chuyến để cảm ơn! Vậy mà anh làm tôi thất vọng quá! Tôi không thể để bữa ăn tối của tôi bị một tên nào bị cháy đến gây rối loạn được! – Mẫn Như nhe luôn nụ cười nguy hiểm trước mặt hắn

- Đây là cái thể loại gì? Người tốt như tôi cũng không được cái người Đại gây họa cảm ơn một câu, cả bữa ăn thay lời cảm ơn cũng không có! Cô xem có phải tôi quá ngây thơ bị một con mèo già như cô chơi sỏ không? – Thẩm Dương dơ tay hai lên trời như tội nghiệp lắm, hắn còn nói to đến mức khiến người đi đường tò mò nhìn hai người họ.

- Anh không cần làm quá vậy đâu! Nhìn mọi người nhìn chúng ta như sinh vật lạ rơi xuống thành phố D kia! Tôi thấy anh mới là bị cháy não nên hồng thật rồi! – Mẫn Như nhìn Thẩm Dương nói chỉ có mức hai người đủ nghe

- Cô! Khá lắm! Tôi dĩ nhiên sẽ không cháy não mà chờ một người Đại gây họa như cô về nữa! Cô tự đi xe về đi!

- Anh! Nói cái gì! Anh là người đưa tôi đi cũng có trách nhiệm chờ tôi về! Nếu không tôi sẽ la lên anh là kẻ dụ con gái nhà lành ra đường rồi lấy hết tài sản có giá trị trên người tôi! – Mẫn Như ánh mắt đanh đá nhìn hắn

- Được thôi! Tôi thua ván này! Vì tôi là nhân vật khắp thành phố D này ai cũng biết nên sẽ không để đại gây họa là cô hủy hình tượng! Lên xe chúng ta sẽ đi nói chuyện rõ ràng! – Thẩm Dương ngồi lại vị trí trên xe máy hồi thúc Mẫn Như đi nhanh ra xe

Cuộc nói chuyện của hai người chưa dừng lại, xe đi đến đâu hầu như đều nghe tiếng chí chóc đến đó, những người đi xe máy luôn phải ngoái đầu nhìn âm thanh phát ra tiếng ồn từ xe của hai người.

Bên làn đường dành cho xe bốn bánh chiếc xe hơi Crosstrek vẫn chạy theo hai người không để lộ một vết tích theo dõi nào cả.

Lúc Khả Nam gọi cho Mẫn Như thì hai người họ dừng xe nghỉ ngơi gần một công viên bên đường. Con đường này chạy một thêm khoảng nữa thì về đến shop hoa nên Thẩm Dương chạy xe rất nhanh khoảng mười phút đã đưa Mẫn Như về được cửa hàng bán hoa.

Sau đó hắn trả xe máy lại cho cô, một bóng dáng cao ráo mở cửa chiếc BMW mền yêu đang đậu sẵn, nổ máy xe cầm tay lái hắn di chuyển xe thì thấy có một chiếc xe hơi chắn đường, Thẩm Dương bóp còi xe ra hiệu cho chiếc xe hơi đó nhường đường cho xe hắn chạy đi. Chiếc xe hơi kia lấn bánh nhích lên một chút thuận tiện cho xe Thẩm Dương đi qua.

Đó chính là chiếc xe hơi Crosstrek đang quan sát nhất cử nhất động của Mẫn Như trong cửa hàng bán hoa.

Người phụ nữ ngồi bên trong mở điện thoại gọi cho ông chủ của mình. Đầu dây bên kia hồi đáp rất nhanh chưa đến mười giây đã nhắc máy.

- Ông chủ! Cô ấy đã về đến nơi! – giọng nhỏ nhẹ mà cứng ngắt

- Uhm! Hai người quay về được rồi! Cô ấy cứ để tôi lo! – Chính Uy bên đây nói không nhanh không chậm tiếp tục làm việc

- Vâng!

Cúp điện thoại xong, người phụ nữ gỡ kính mát ra rồi nói với người đàn ông đang ở vị trí lái xe:

- Siven! Lái xe trở về tập đoàn!

Mẫn Như dọn dẹp cửa hàng lại cho ngăn nắp, cửa hàng chưa tới giờ cao điểm đông khách cô bung ra một cái rổ mây chứa đựng ruy băng, nơ.... đặt lên bàn. Đây là những phụ kiện cô đi siêu thị mua được trông chúng vô cùng đẹp mắt.

Bối Bối được tên Thẩm Dương mua cho nhà búp bê và hai chị em búp bê liền thích thú bắt cô phải may nào là váy dạ hội quần áo đẹp cho búp bê. Mẫn Như có một cô con gái bé nhỏ dĩ nhiên là cô đồng ý may trang phục cho búp bê của cô bé nhưng cô sẽ không làm tất cả.

Bối Bối sẽ được cô dạy cách xỏ kim rồi tập khâu từng mũi kim trước khi chính thức may trang phục cho búp bê. Con gái cô nên biết những việc này sớm để bàn tay mềm mại có thể linh hoạt nhiều hơn.

Cô muốn mình có vai trò như một người bạn đối với các con để có thể làm được điều này, không cách nào khác hơn là tạo được sự gần gũi, thân mật, tin tưởng ở bọn trẻ để chúng có thể dễ dàng chia sẻ những tâm tư, tình cảm của mình.

Lạc Lạc là đứa trẻ nhất gan nhưng lại không để người ta nhìn được tâm tư của nó. Mẫn Như phải có biện pháp mềm dẻo với cậu bé không thôi hiệu quả sẽ đi ngược lại. Cô đang sợ hãi với tính cách này của con trai mình chắc chắn tính cách này là giống người cha độc tài Tiêu Chính Uy mà ra.

Mẫn Như lắc đầu ngao ngán không suy nghĩ về anh nữa tiếp tục chọn phụ kiện đẹp mắt nhất đem về nhà cho Bối Bối lựa dính vào váy dạ hội búp bê. Cô nhớ lại lời con gái nói mà cười mỉm

“Sao con không lựa mà bắt mẹ lựa”

“Con tin tưởng đôi mắt biết nhìn của mami, mẹ có đôi mắt “hỏa nhãn kim tinh” của tôn ngộ không”

“Tôn ngộ không chỉ là nhân vật trong truyện mẹ đã từng đọc không có thật”

“Dù mami có nói gì con vẫn tin tưởng đôi mắt của mẹ”

Cô ngả ngửa với lời nói của con gái những câu chuyện cô kể cho bọn trẻ nghe có liên quan vài phần ở thế giới thật.

Con bé không yêu thích Nàng Tiên Cá, Công Chúa Ngủ Trong Rừng hay Nàng Bạch Tuyết và Bảy chú lùn như đứa bé gái khác mà lại thần tượng Tôn Ngộ Không trong truyện Tây Du Ký đã vậy còn đem cô so sánh có đôi mắt như Tôn Ngộ Không thật không thể tưởng được.

Mẫn Như ngồi làm việc được một lúc thì đến giờ cao điểm có khách đến mua hoa. Cô bỏ riêng những phụ kiện mình lựa cẩn thận rồi cất cái rổ mây đi và trở lại công việc bán hoa của mình, cùng lúc đó Khả Nam cũng quay về.

- Mami! Con và Lạc Lạc dọn chén lên rồi! Còn thức ăn thôi ạ! – Bối Bối chạy xuống bếp nói giọng đầy tự tin

- Giỏi lắm! Hai đứa làm việc rất hiệu quả! lát nữa sẽ cho các con coi phim sau giờ học bài – Mẫn Như đang bận rộn chiến cá

- Yeah! Mẹ là nhất! – Hai đứa nhóc đồng thanh đáp

Món cuối cùng là canh cũng xong, cô cẩn thận để lên bàn ăn, gọi bọn trẻ đi rửa tay rồi bắt đầu ăn cơm tối.

Bữa tối của ba người rất vui vẻ, Lạc Lạc và Bối Bối kể hôm nay bọn trẻ đã học và được làm những gì. Cô giáo còn khen là hai anh em làm toán rất nhanh và chính xác còn có một vài bạn nữ bắt đầu để ý đến Lạc Lạc rồi.

Cô mới đùa tại sao chỉ có Lạc Lạc còn Bối Bối của cô đâu?

Lạc Lạc mới cười rung cả cái ghế ngồi, Bối Bối im lặng ngay lập tức, gắng hỏi mãi thì ra con gái cô trong lớp không có hình tượng của một cô bé dịu dàng trong mắt các bạn nam cùng lớp mà là một “siêu quậy” con bé vô cùng nghịch ngợm gây ra nhiều trò đùa làm cho các bạn nam cùng lớp phải sợ hãi, chịu thua trước những trò mà con bé bày ra.

Mẫn Như cười nhưng không dám cười thành tiếng, ai mà ngờ rằng mới đi học được một vài tuần mà bọn trẻ hòa nhập vô cùng nhanh.

“Ting teng”

“Ting teng”

Chuông cửa nhà reo lên hoãn lại cuộc nói chuyện của ba mẹ con. Mẫn Như định đứng lên ra mở cửa thì Bối Bối nhanh chân hơn chạy ra. Chắc chắn là đang xấu hổ đây mà mới ba chân bốn cẳng chạy nhanh thật nhanh ra mở cửa không muốn bị anh trai và mẹ cười châm chọc.

- Mẹ! – Bối Bối tự nhiên gọi cô thật to

- Ai thế Bối Bối? – Mẫn Như

- Là là.....!!!! – Con bé ngạc nhiên xen lẫn hoảng sợ

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Sắc mặt Bối Bối tái nhợt, đôi mắt run rẩy không kìm được cảm xúc đang chuyển biến phức tạp.

Bóng dáng cao lớn mạnh mẽ đứng trước mắt, người này sở hữu dung mạo bảy tám phần như cô bé và anh trai làm Bối Bối kinh ngạc đến hoảng loạn.

Cô bé tự nhéo mình một cái để biết rằng đây là sự thật chứ không phải là mơ.

Người cha trong truyền thuyết nói đúng hơn là trong TV lẫn sách báo được truyền thông báo chí ca tụng đang xuất hiện trước cửa nhà bé. Một giây không tả nổi được sự hạnh phúc trên khuôn mặt nhỏ “Cha đến tìm chúng ta sao?” nhưng giây thứ hai khuôn mặt đó lại bộc lộ sự thất vọng.

- Mẫn...! Bối Bối! - Chính Uy có vẻ khẩn trương cứ tưởng người mở cửa là Mẫn Như định mắng cô chậm chạp nhưng người mở cửa là một bóng dáng bé xú đầy tình nghịch

Chính Uy thoáng bất ngờ anh định dang tay ôm cô bé thì Bối Bối lùi chân lại vài bước né tránh cái ôm của anh.

Ôm hụt người Bối Bối đôi mắt anh cứng nhắc bất động, anh không nghĩ con bé lại tránh né cái ôm của mình. Lúc này rất nhanh thôi ánh mắt anh dường như hiện lên bất mãn lẫn mất mát không tả được chỉ là nó trôi qua rất nhanh nhanh đến mức không ai có thể nhìn thấy.

- Mẹ! – Bối Bối bị giật mình liên sợ hãi chạy về phía phía Mẫn Như.

Lạc Lạc chứng kiến cảnh tượng tất cả cậu bé không hẹn với Bối Bối đều chạy ra núp sau lưng Mẫn Như.

Mẫn Như bị một lực đẩy sau đẩy lên, bàn tay cô theo phản xạ bắt lấy cái ghế suýt nữa thì cả ba người té thẳng xuống đất rồi.

- Có mẹ ở đây không sao đâu! – Giọng nói nhẹ nhàng trấn an nỗi sợ hãi của các con

Cô quay sang nhìn Chính Uy lịch sự nói – Anh ra ghế sofa ngồi đợi một chút!

Rồi cô quay sang ra dấu hiệu với bọn trẻ là không có gì phải hoảng sợ cả. Baba của họ chỉ đến đây thăm hai người mà thôi. Tâm lý bọn trẻ dễ xúc động cô không muốn bọn trẻ bị kích thích nên nói bừa một lý do.

- Lạc Lạc và Bối Bối khi người lớn đến nhà các con phải làm gì đầu tiên? – Mẫn Như giả vờ không lo lắng nhằm tạo không khí thoải mái

- Chào người lớn ạ! – Cả hai cùng đồng thanh đáp

- Tốt! Hai đứa nói rất đúng nhưng vừa rồi mẹ bắt gặp có hai đứa trẻ thấy người lớn không chào! Các con thấy hai bạn ấy có lẽ phép không? – Mẫn Như mỉm cười vỗ nhẹ vào đầu Lạc Lạc

Lạc Lạc và Bối Bối nhìn Mẫn Như không chớp mắt, mẹ không phải đang ám chỉ hai đứa trẻ thấy người lớn không chào là bọn họ sao? Ngoài hai người là hai đứa trẻ mẹ bắt gặp ra thì còn đứa trẻ nào nữa!

Chết rồi, họ quên mất lời dặn dò của mẹ và bà nội Thẩm (bà Thẩm) gặp người lớn thì phải chào hỏi cho lịch sự thế mà vừa gặp baba truyền thuyết liền sợ quá quên luôn.

Mẹ họ mà nở nụ cười dịu dàng như nàng tiên trong truyện cổ tích thật chẳng phải điều tốt đẹp!

Thế mà các bạn học trong trường của họ lại bị đánh lừa bởi nụ cười này mới chết chứ còn gan tị với hai người có một người mẹ vừa xinh đẹp vừa dịu dàng. Các bạn ấy không biết Mẫn Như càng dịu dàng bao nhiêu thì chốc nữa không có người sẽ kinh khủng đến bấy nhiêu.

- A! Bọn con biết rồi chúng con sẽ đi chào hỏi ngay mà! – Giờ phút này có sợ baba truyền thuyết lạnh lùng đến thế nào cũng sẽ không đáng sợ bằng mami nổi tiếng có nụ cười dịu dàng của bọn họ!

Hai đứa trẻ nhích chân chuẩn bị đi ra thì quay đầu lại nhìn nhau. Lạc Lạc tưởng Bối Bối, Bối Bối nghĩ Lạc Lạc rõ ràng hai người họ đang bước đi sao bị kéo đứng lại rồi!!

- Khoan đã! Mau rót nước mời người lớn uống nước! – Mẫn Như là người nắm áo hai đứa trẻ lại – Các con lại quên mời người lớn uống nước có nên dạy lại cách làm một đứa trẻ ngoan không?

Phòng khách của nhà Mẫn Như không cách phòng bếp xa xôi là mấy đi mười bước chân là tới nơi rồi. Cô muốn gọi vậy cho lịch sự chứ đi vài bước là tới nhà bếp thuận tiện vô cùng không phải chạy lên chạy xuống mà kiếm phòng bếp muốn đi đâu như mấy cái biệt thự to đùng xa hoa kia.

Tối hôm đó cô đã nói xe dừng cách tòa nhà cô ở một đoạn rồi cơ mà! Anh làm sao làm sao mà tìm được nơi này. Chính Uy đột nhiên đến đây nơi cư trú của ba mẹ con họ bốn tháng qua khiến cô phút chốc muốn trốn cũng trốn không kịp.

Quả thật người đàn ông này quá nguy hiểm!

Hai đứa trẻ một rót một ly nước lọc một mang đĩa trái cây mang lên khỏi phải nói là thao tác vô cùng nhanh nhẹn. Nhờ mấy tháng được làm nhân viên siêu cấp cửa hàng cho Mẫn Như mà thao tác như một bồi bàn chuyên nghiệp.

- Lạc Lạc và Bối Bối chào ba! – Hai đứa trẻ đồng thanh đáp nhưng người ngoài nghe vào nghe được biết bao sự lạnh nhạt trong giọng nói.

Tiêu Chính Uy không mở miệng anh chỉ gạt đầu một cái nhận lấy đồ từ trên tay bọn trẻ rồi bỏ xuống bàn.

Nãy giờ hành động của ba mẹ con đều thu vào tầm mắt của anh.

Cô gái này đang trở thành một người mẹ đúng nghĩa! Cách dạy con của cô rất khéo léo, không nạt nộ đánh mắng như trước đây cô từng làm, ngược lại nói chuyện vô cùng nhẹ nhàng đủ làm cho bọn trẻ phải vâng lời.

Anh âm thầm đánh giá căn hộ của ba người đáng phải khen là một căn hộ hoàn hảo cả về công năng lẫn thẩm mỹ. Tất cả các đồ nội thất trong nhà đều được làm bằng thủ công rất chắc tay. Nét nổi bật của thiết kế này chính là sự giản đơn tối thiểu trong cách trang trí.

Anh đang nghĩ có phải cô đã thuê một kiến trúc sư về trang trí căn hộ này không nhưng lập tức bác bỏ. Cô biết chế biến những loại thực phẩm thành một món ăn ngon chắc chắn sẽ biết vun vén cho căn hộ nhỏ của mình.

Chính Uy mới đến đây có một lần nhưng anh lại không phát hiện chính mình bị căn hộ nhỏ này thu hút đến sự ám áp lạ kì cho trái tim lạnh lùng của anh.

- Anh đến đây để thăm bọn trẻ hay có ý gì khác? – Mẫn Như dọn dẹp bàn ăn rồi đi ra ghế sofa ngồi đối diện với Chính Uy nhìn anh đầy nghi ngờ.

- Tôi đến đây muốn xem bọn trẻ như thế nào? Xem em có bạo hành các con của tôi hay không? – Anh lạnh lùng nói chuyện với cô

- Anh...! Tôi trước đây độc ác như vậy nhưng hiện tại tôi hiển nhiên rất thương yêu các con mình sẽ không bạo hành chúng như anh nghĩ! – Cô nói lại với anh một cách đầy tự tin

- Tôi nghe em nói vậy tạm yên tâm! Nhớ rõ điều này cả em và người đàn ông đang ở bên cạnh em chỉ cần tạo một vết tích cho bọn trẻ tôi chắc chắn sẽ không bỏ qua! – Chính Uy ánh mắt lạnh thấu xương đe dọa Mẫn Như

- Con tôi tuyệt đối sẽ không có chuyện gì! – Cô trừng mắt nhìn lại anh mặc dù trong lòng có chút hỗn loạn

Anh nở nụ cười nửa miệng giọng nói dịu đi – Em chăm sóc bọn trẻ rất khéo léo Lạc Lạc và Bối Bối nhìn rất ngoan ngoãn và khỏe khoắn! Tôi tin tưởng bàn tay khéo léo của em!

- Oh! Đây coi như là một lời khen dành cho tôi đi! Cảm ơn anh – Mẫn Như vui vẻ nói cười lộ ra lúm đồng tiền duyên bên má

- Ngực khí vô cùng tự tin! Đúng là một người phụ nữ kiêu ngạo! – Anh đánh giá nhìn về phía cô

Có trời mới biết bây giờ bọn trẻ nghe lời Mẫn Như vào trong phòng coi phim hay chơi game gì đó thì ngược lại chúng úp tai vào cửa phòng nghe lén cuộc nói chuyện đầy sóng gió giữa hai vị phụ huynh.

Lạc Lạc và Bối Bối lần đầu tiên nhìn baba truyền thuyết ngoài đời, cả hai bé bị vẻ đẹp như vị thần thoại của Chính Uy hấp dẫn ngay lập tức.

Nhưng truyền thống báo chí nói không sai baba rất lạnh lùng ông ấy không chỉ lạnh lùng mà còn tỏa ra khí thế áp đảo người đối diện – một người làm người khác phải nể sợ và kính phục.

Có điều lớp băng đó bị phá đi bởi một người phụ nữ khác là Ngô Mẫn Như.

Hai đứa trẻ tiếc thắm trong lòng sao người phụ nữ đó không phải là mẹ của bọn họ cơ chứ!

Dù sao hai người cũng là con trai và con gái của ông ấy mà đáng lẽ phải cho họ một gia đình hạnh phúc như các bạn trong lớp mới phải!

Đây là suy nghĩ của hai đứa trẻ nhưng Mẫn Như không còn là Mẫn Như của trước đây. Người con gái mà yêu Tiêu Chính Uy điên cuồng, người mẹ sinh ra hai người đã về với Thượng đế rồi.

Người con gái hiện tại trước mắt anh, người mẹ của hai người bây giờ là một cô gái đến từ thế giới thật được thượng đế đem đến để thay thế người con gái, người mẹ trước kia không làm tròn trách nhiệm của mình hiển nhiên chuyện này chỉ có một mình cô biết không ai biết được cả.

Muốn cô có một mối quan hệ một tình yêu với người khác phải là điều không dễ dàng bởi suốt tuổi thanh xuân của cô chưa từng có một mối tình để yêu say đắm cho nên nhắc tới tình yêu khiến cho Mẫn Như trở nên ngại ngùng như một đứa trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Mới sáng sớm cả thành phố D đã tràn ngập không khí phấn khởi và màu sắc. Cứ ba năm sẽ có ngày hội Tuần lễ truyền thống được tổ chức với quy mô rất hoành tráng. Năm nay là năm thứ hai có sự góp mặt của các tập đoàn tài chính đứng top năm toàn thành phố.

Với các dự án lẫn cuộc thi được đầu tư chuẩn bị kỹ lưỡng hơn một tháng nay bảo đảm sẽ có một tuần lễ đầy sôi động cuồng nhiệt.

Khắp thành phố D từ con hẻm nhỏ đến các con đường lớn đều treo cờ chào mừng tuần lễ đặc biệt này. Một tuần này lượng khách du lịch từ những thành phố lớn, nhỏ khác sẽ bay đến để tham gia Lễ hội truyền thống của thành phố D.

Trong suốt tuần Lễ hội truyền thống diễn ra các khách sạn, nhà hàng và quán bar địa phương sẽ mở ngày đêm trực tiếp để đón khách du lịch có nhu cầu vui chơi và thưởng thức các chương trình lễ hội đặc biệt này.

Đây thực sự là một tuần lễ đặc biệt của thành phố D cuộc thi ba năm một lần thường được tổ chức ngay trung tâm thành phố nên Thẩm Dương từ sớm đã có mặt. Hẳn là một nhân tố quan trọng của thành phố D dĩ nhiên sẽ không thể thiếu trong các cuộc thi được.

Các đoàn lễ hội và đoàn xe diễu hành qua những con đường đủ sắc màu. Hàng trăm ban nhạc, ca sĩ và những vũ công tụ hội nhảy múa chung quanh.

Lễ hội truyền thống này có nét như lễ hội đường phố Carnival ở thế giới thật của Mẫn Như.

Điều làm nên đặc biệt của lễ hội chính là điệu nhảy Chosa có nguồn gốc xa xưa nay trở thành biểu tượng của thành phố D. Hơn hai trăm nhạc công mọi nơi đã cùng hòa mình vào màn biểu diễn ca khúc The cup of life.

Năm tập đoàn tài chính đại diện cho năm thành phố lớn nhất, cường thịnh nhất: Tiêu thị đến từ thành phố A, Hà thị đến từ thành phố C, Mạnh thị đến từ thành phố S, gia tộc Jonasea giàu có đến từ thành phố E và Lý thị đến từ thành phố D.

Tiếp đó kể đến ba người có ảnh hưởng nhất của thành phố D chính là nhà hùng biện Lý Mạnh Quân chủ tịch đương nhiệm của Lý thị, luật sư trẻ tài năng tiểu thư Kim gia Kim Hồng Kiều và quán quân của những cuộc thi đấu thể thao chủ nhiệm của Hội quán Thẩm gia Thẩm Dương.

Sau khi thị trường thành phố D kết thúc bài phát biểu khai mạc và giới thiệu các đại biểu quan trọng thì trống kèn của đoàn âm nhạc diễu hành lần nữa thời bùng lên. Lần này âm thanh hết sức căng tràn lửa nhiệt huyết và vui tươi của mọi người.

Kể đến tập đoàn Tiêu thị đầu tư vào hàng trăm dự án nhỏ lớn khác nhau nhưng dự án Tuần lễ truyền thống là một dự án tiền tỷ khổng lồ với bao công sức mồ hôi nhiệt huyết tập thể nhân viên các cấp Tiêu thị.

Họ đã lên ý tưởng sắp xếp trang trí thiết kế với sự kỳ công, miệt mài của một tập thể đoàn kết giúp cho Tuần lễ truyền thống có thêm một phần rực lửa và bùng cháy.

Không như năm ngoái đơn thuần là cuộc thi chạy đua marathon được vé khứ hồi miễn phí đi đến nơi họ muốn trong vòng sáu tháng.

Năm nay sẽ bùng nổ với cuộc thi đêm sân cỏ giành cho các đội bóng vô địch cấp thành phố thi đấu giành chức quán quân.

Tiêu điểm lần này chính là duy nhất đội thắng cuộc được tập đoàn trao giải thưởng bằng tiền mặt mà không phải là Cup vô địch và tám vé khứ hồi miễn phí của hãng hàng không AirA đang hợp tác với Tiêu thị trên cả ba thị trường lớn, họ sẽ được tới những địa điểm mà họ mong muốn trong vòng ba tháng.

Âm thầm đánh giá khả năng nỗ lực của Chính Uy, thật lợi hại và không tầm thường mới nghĩ ra được dự án kinh khủng này.

Cuộc thi kết thúc Tiêu thị sẽ tốn một khoản tiền không nhỏ có thể ảnh hưởng đến một số lĩnh vực đầu tư khác nhưng tiếng tăm họ thu về lại vô cùng bành trướng.

Sau chuyện này tập đoàn Tiêu thị sẽ vang danh đến đâu nữa đây! Tiền trao đi vẫn có thể đem về nhưng danh tiếng chỉ có một lần cơ hội được vang dội.

Trên thương trường phải biết nắm bắt thời cơ tóm gọn tất cả đành liều một lần sẽ có hai kết quả một là thất bại nhưng đặt lại nền tảng cho lần sau, hai là không có thất bại chỉ có hai chữ thành công.

Quán ăn và shop hoa của Mẫn Như ngày thường đã đông khách nhưng hiện tại con số khách ra vào tăng gấp ba lần. Quán ăn của cô chưa dùng hình thức quảng cáo nào cả nhưng lại có vẻ nổi tiếng bởi lời đồn xa tiếng gần.

Mẫn Như đã mang ẩm thực của thế giới thật vào thế giới tiểu thuyết bằng tâm huyết lẫn tình yêu của một người yêu ẩm thực cùng với khả năng sáng tạo kì diệu.

Cô là bà chủ quán vừa giỏi giang vừa xinh đẹp trong mắt mọi người bởi tài năng kì lạ trong cách chế biến thực phẩm.

Cô có hai đứa con thiên thần làm chao đảo các vị khách tới quán, chưa từng dạy con mình làm chiêu trò để quyến rũ khách hàng vào quán ăn, với đầu óc thiên bẩm bọn trẻ đã thực sự thu hút khách ghé vào quán vào lúc quán mới khai trương.

Từ đó quán ăn của Mẫn Như nổi tiếng với biệt danh là “thiên thần quán” chứ không phải là cái tên gốc mà cô đặt ban đầu.

Số lượng khách tăng đột ngột khiến cô phải tuyển thêm năm nhân viên phục vụ trong cái quán nhỏ bé chứa lượng người nhất định của mình. Tổng cộng là bảy phục vụ làm việc trong cửa hàng của cô có một số bạn chỉ làm giờ chạy thêm để kiếm thêm tiền học phí.

Thử hỏi một quán ăn nhanh có vị trí tuyệt đối nhỏ nằm trong góc một trung tâm thương mại sẽ chứa được số khách gấp 3 lần thường ngày như thế nào? Dĩ nhiên sẽ không nổi nhưng các khách hàng lại vô cùng chịu khó chờ đợi đột ngột này đến rồi đi không có việc xô đẩy tranh giành chỗ ngồi lẫn nhau.

Đây là một thế giới con người đối xử với nhau rất tiến bộ thậm chí cửa hàng đông quá đi mất họ cũng mua về rồi mang ra ngoài xem cuộc diễu hành.

Cuộc sống của thế giới này xen lẫn cổ đại và hiện đại đều có những phong tục tập quán, truyền thống văn hóa, đạo đức xưa và nay.

Tối hôm đó khi nói chuyện với cô, anh nói luôn vấn đề cần nói bởi anh không thích nói nhiều với người khác.

Anh muốn đưa bọn trẻ về biệt thự hiện tại để dễ dàng bù đắp mất mát bốn năm nay anh chưa làm được cho hai người. Lúc Tiêu Chính Uy nói Mẫn Như có thể cảm nhận điều này rất thật lòng cho dù giọng nói anh có lạnh khốc, lạnh lùng đến mấy chẳng nữa!

Bản năng làm cha là thứ vô hình luôn tồn tại trong một người đàn ông, Tiêu Chính Uy cũng vậy đã đến lúc bọn trẻ cần được một sự yêu thương chăm sóc của người cha.

Nhưng bù lại giúp đỡ cho anh cô sẽ mất đi những đứa con của mình bởi cô không biết chuyện gì tiếp có thể xảy ra, bàn tay thần thánh của tác giả đã bảo vệ nhân vật chính là anh và Ngô Mẫn Như được an toàn cho đến cuối truyện.

Còn cô một nhân vật nữ phụ nhỏ bé chưa chắc sẽ sống sót sau trận chiến giành quyền nuôi con với nam chính.

Tình yêu của một người mẹ cô không cho phép ai tước đoạt đi quyền của cô.

Giờ đây, Mẫn Như đang đứng trước tình thế khó xử giữa một người mẹ giành quyền nuôi con và nhân vật nữ phụ chiến đấu chống lại nam nữ chính trong truyện.

Bọn trẻ vừa đi học về liền bắt cô đưa tới trung tâm thành phố gặp Thẩm Dương. Tối hôm qua hắn có hứa bọn trẻ đi học ngoan ngoan đem phiếu bé ngoan của trong ngày về hắn lập tức cho bọn trẻ tham gia lễ hội cùng hắn.

Hiển nhiên đi bên cạnh Thẩm Dương sẽ được ưu tiên và có nhiều quyền lợi. Bối Bối và Lạc Lạc nguyên một ngày tỏ ra là một học sinh ngoan ngoãn, được cô giáo khen thưởng cho hai phiếu bé ngoan trong ngày.

Vừa mới ra khỏi cổng trường đã hí hửng bắt buộc Mẫn Như đưa tới chỗ làm việc của hắn.

Đường phố có nhiều vũ đoàn diễu hành nên bị cấm lưu thông, ba mẹ con họ đành đi bộ đến trung tâm thành phố. Thật may khu vực nào có diễu hành mới cấm xe lưu thông nếu thật sự cấm hết xe trên phố chắc chắn Mẫn Như sẽ nổi điên mất.

Cô còn chưa kịp nhìn thấy ai với ai, hai bảo bối nhà cô ở đằng xa đã trông thấy bóng dáng của Thẩm Dương đang dặn dò trợ lý một số điều gì đó trên sân khấu trống.

Bọn trẻ lập tức chạy thật nhanh tới chỗ của hắn mà không để ý người mẹ đằng sau đang bị chúng nhائن tâm bỏ rơi, chen chúc giữa hàng trăm người.

- Dad!!! – Lạc Lạc Bối Bối phấn khích lớn tiếng gọi

Thẩm Dương nghe tiếng gọi phía sau, quay đầu lại thì thấy hai cái đáng bé xíu đang chạy lại phía mình.

Hắn đang căng thẳng với việc trợ lý làm sai dặn dò nhưng khi nhìn thấy ba bóng dáng đang tiến về phía mình, nụ cười sáng lạn bỗng chốc nở ra.

- Hai bảo bối của ta! – Thảm Dương ngồi chồm xuống ôm lấy bọn trẻ

- Dad! Lạc Lạc và Bối Bối hôm nay rất ngoan đem về cho người phiếu bé ngoan như lời hứa! – Bối Bối tự hào khoe tấm phiếu mà cô bé có được lượn qua lượn lại trước mặt hẳn.

- Anh sắp sửa vào lễ hội! Lát nữa sẽ có truyền hình chiếu trực tiếp! – Chính Uy trong phòng lớn ở tòa nhà đối diện nghe điện thoại

-.....

- Được! Sau khi kết thúc anh sẽ chờ về - giọng nói lãnh khốc có phần nhỏ nhẹ

-.....

- Tạm biệt!

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 44

“Tạm biệt” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói ôn nhu, anh cúp điện thoại, đứng dậy xoay người.

Một cảnh giống như bốn người một nhà, người đàn ông cao lớn vững chãi trên tay bế bé trai và bé gái, bên cạnh đi theo một cô gái thanh tú vừa đi vừa nói nói, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt thản nhiên.

Mọi người gần đó lẳng lặng nhìn hai người chậm rãi bước đi, vốn là đường phố ồn ào lại phẳng phất hoàn toàn yên lặng một góc, nhiều cô gái suýt xoa ngưỡng mộ gia đình đẹp như tranh vẽ hạnh phúc trước mặt.

Họ cũng muốn có một người chồng tuấn tú và có hai đứa con xinh xắn ở trước mắt này, cô quả thật rất may mắn khi có một gia đình tuyệt vời như thế. Đây là gia đình tiêu biểu của thời đại mới này.

Tay nhét vào trong túi quần thành nắm đấm, qua lớp kính bên tòa nhà đối diện trên cao, Tiêu Chính Uy lẳng lặng đứng đó thu hết tất cả vào con người âm u lạnh lẽo.

Một cảnh tượng khiến anh không kịp chống đỡ bị một quả tạ ngang nhiên rơi thẳng xuống đầu người cao ngạo như anh.

Tiêu Chính Uy chột xoay người lại, lạnh lùng quét mắt nhìn bỗng chốc đá mạnh vào bình hoa, mắt không chểnh mảng này rống to “Ngô Mẫn Như, cô dựa vào mình tiêu thư quyền rũ đàn ông, ôm ấp trước mặt bọn trẻ, người phụ nữ không xấu hổ”

Bình hoa đầu tiên là quay trong trên mặt thâm vài vòng sau đó mới va vào tường vỡ thành mảnh vụn ở dưới đất.

Anh đi về phía cửa lớn, thu hồi về lạnh lùng thường có, mở cửa, ra dấu hiệu cho vệ sĩ của mình kêu người thu dọn bình hoa bị vỡ trong phòng, lấy tờ chi phiếu được kí sẵn trong túi quần ra đưa cho vệ sĩ còn lại, chi phí đền bình hoa bị anh đá vỡ.

Vệ sĩ và nhân viên phục vụ bước vào trong liền hoang mang, bình hoa chất lượng tốt như thế, lại có số sui xẻo gặp phải người đàn ông mạnh bạo một cước đá vỡ bình hoa tan nát thành vụn.

Mẫn Như và Thảm Dương cho bọn trẻ vào cửa hàng gà rán bên đường.

Cửa hàng gà rán này nổi tiếng ngon số dách của thành phố D ngày thường đã đông, mấy ngày Lễ như thế càng đông hơn nữa.

Thời điểm cửa hàng nghỉ khách như vậy, khó trách bốn người phải đứng đợi một lúc mới có chỗ cho bốn người bọn họ.

Thảm Dương nhận được phiếu bé ngoan muốn thưởng cho hai bảo bối của hắn một bữa tối ngon lành. Hai đứa trẻ hứa với hắn cái gì sẽ thực hiện xuất sắc, không phụ lòng ba nuôi của chúng.

Mẫn Như bẽ mặt nhìn cảnh tượng ngựa mất này, không thấy Thảm Dương hai bé con của cô là hai đứa trẻ đứng đấy, thế mà gặp hắn liền khác biến thành bộ dạng làm nũng quăn quýt không rời, điệu bộ của chúng vô cùng là loi, ổng ẹo.

Kỳ thật cô đã giáo huấn bọn trẻ vài lần, những lần trước đều tác dụng, gần đây lại xuất hiện nhưng bộ dạng còn chầy nước hơn trước.

Mẫn Như nào biết, bị cô giáo huấn vài lần xong, hai bảo bối trong lòng uất ức đi mách Thẩm Dương đòi lại công bằng.

Mọi người trong nhà ngoài khu ai cũng biết, cô có cái miệng đánh đá cỡ nào, mỗi lần đấu khẩu với cô thì hội chứng đau tai của hấn tái phát, nên không muốn khẩu chiến với Mẫn Như.

Hấn lại xót cho hai cục bánh bao nhỏ bị Mẫn Như bắt nạt, bày ra thâm kế khi có Mẫn Như bỏ ngay bộ dạng là loi, ông ọ đi, khi nào có hấn muốn bày ra thế nào, cô cũng sẽ không nói vì có hấn ở sau lưng hai đứa rồi.

Lâu ngày nuôi dưỡng thành tính làm cho hai ông bà cụ non có chút tính cách quái dị. Đâu mà ra tất cả là do sự sùng ái đến tận trời của nhà họ Thẩm giành cho hai đứa nhóc này, đặc biệt người có công nhất chính là Thẩm Dương.

Phân gà rán gia đình chính hiệu được bày tới bàn, thơm lừng chút nữa bọn trẻ chảy luôn nước miếng, ánh mắt sắc bén của Mẫn Như hướng tới, Lạc Lạc, Bối Bối ngoan ngoãn xách mõng đứng dậy đi tìm nhà vệ sinh rửa tay rồi quay về bàn của bốn người.

Gà rán ngon trước mắt sắp sửa bọn họ được thưởng thức nhưng hai miệng nhỏ không quên hô to “Mời dad và mami ăn tối”.

Không chờ Mẫn Như có cơ hội gạt đầu, Thẩm Dương gạt đầu trước, nói bọn họ có thể ăn được rồi, xem ra hai đứa nhóc này thấy thịt là sáng mắt, hấn nở nụ cười vui vẻ đưa thịt gà cắt sẵn vào miệng.

Bốn người lập tức bị cuốn vào bữa tối của món gà rán số dách thành phố D này.

Ngoài kia trời bắt đầu chuyển màu sẫm báo hiệu một buổi tối lại bắt đầu. Không khí se lạnh của mùa thu vẫn không thể nào dập tắt ngọn lửa sôi động ở ngoài đường, âm nhạc đường phố lẫn tiếng reo hò của mọi người.

Vào 19 giờ tối nay, buổi lễ khai mạc sân cỏ chính thức khai mạc cùng sự góp mặt của rất nhiều ngôi sao trong làng giải trí, hứa hẹn sẽ diễn ra sôi động nhất lịch sử Tuần lễ truyền thống.

Nhưng chưa đến giờ hàng nghìn người đã đổ dồn về phía sân vận động lớn nhất thành phố D, ban tổ chức từ sớm đã có mặt để chuẩn bị sân khấu biểu diễn, kiểm tra an ninh của buổi lễ.

Bối Bối ăn no liền lười biếng đi bộ, nằng nặc làm nũng đòi Thẩm Dương bế, hấn không bế cô bé mà để Bối Bối cõng lên cổ, cho thấy hấn vô cùng cưng chiều cô bé nhỏ này.

Lạc Lạc ăn xong muốn đi vệ sinh, Mẫn Như đi theo tiện thanh toán tiền ăn, vừa ra hai người thấy cảnh này, một màn làm người ta ghen tị.

Cô sẽ không ghen tị và Lạc Lạc cũng sẽ không, chỉ là người ngoài nhìn vào quá chói mắt đi. Mấy cô bé nhỏ nhìn thấy con gái nhà cô luôn miệng gọi Thẩm Dương là “dad”, thái độ của hấn lại cưng chiều con bé, nhìn vào ai cũng tưởng họ là cha con thật.

Đĩ nhiên mấy cô bé nhỏ ấy cũng bắt cha mình làm điều như Thẩm Dương cõng bọn họ lên cô, có người được có người không, sau đó là một màn náo động của trẻ nhỏ trong cửa hàng.

Cả bốn người cô lập tức rời đi, ở lại chắc chắn sẽ gây cảnh gà bay chó sủa mất, họ đi về phía nơi hàng nghìn người hội tụ xem buổi thi đấu.

- Bối Bối! Hôm nay con nhõng nhẽo rất nhiều rồi! Lát nữa chú Thẩm vào trong sẽ rất bận rộn không được nhón nháo bằng không mẹ phạt con chép phạt năm mươi lần đoạn làm đứa trẻ ngoan trong cuốn sách hôm qua chúng ta đọc! – Mẫn Như nghiêm giọng chỉnh đốn

- Dạ! Con hứa với mami sẽ không quấy nữa! Mẹ đừng phạt con! – Bối Bối chu cái miệng nhỏ, nắm hai tai nhận lỗi.

- Được! Nhớ lời con nói! Có bốn người làm chứng! – Mẫn Như nhìn Bối Bối vui vẻ mỉm cười

Bốn người bọn họ đến sân vận động, Thẩm Dương là khách mời nên được bố trí chỗ ngồi rất tốt, có thể thấy toàn cảnh của trận thi đấu. Những vị khách mời khác cũng dắt gia đình đi theo, họ bất ngờ khi thấy hấn đi chung với một cô gái và hai đứa trẻ.

Báo chí có đăng tin gần đây vua các giải thưởng Thẩm Dương xuất hiện với hai đứa trẻ lạ trên đường, mặc dù không nhìn thấy được mặt hai đứa trẻ nhưng thấy sự chăm sóc chu đáo của hấn, tin tức lại rầm rộ.

“Vua các giải thưởng có con năm tuổi với người tình bí mật”

“Thẩm Dương vua giải thưởng kết hôn từ năm năm trước”

“....”

“....”

Hàng loạt tin tức được đăng rầm rộ lên mạng, nhưng hấn không lần nào lên tiếng phản đối hay thừa nhận, chỉ im lặng mặc báo chí đưa tin.

Hôm nay lần đầu tiên hấn xuất hiện với hai đứa trẻ lạ ấy cùng một cô gái được cho là mẹ của hai người. Bốn người họ đi bằng đường phía sau sân khấu nên không gây ồn ào, hiện tại những người ngồi quanh bị chấn động không nhỏ.

Ánh sáng của sân khấu quá chói mắt không nhìn thấy rõ được mặt Mẫn Như nên mọi người không nhận ra cô, nếu không có ánh sáng chói mắt một số người trong giới thượng lưu chắc chắn sẽ nhận ra cô bởi chuyện tình tay ba nhà họ Tiêu Ngô quá nổi tiếng.

Được một lúc chai nước suối trong tay bọn trẻ sạch sẽ, chúng lại than khát nước, nhân viên phục vụ không biết chạy đi nơi nào, hần đành đứng dậy đi tìm nước suối.

Tiêu Chính Uy suốt một buổi tâm trạng rơi vào trạng thái nặng nề, hình ảnh bốn người như một nhà xuất hiện trong đầu hần. Người đàn ông đó là ai? Bọn trẻ của anh vô cùng quần quýt người đàn ông đó.

Hai đứa trẻ tươi cười với hần trông vô cùng hạnh phúc, cái này còn hơn là anh đầu thua vật giá trong lúc đầu giá nữa. Đau lòng mà nói con cái của mình chưa bao giờ nở nụ cười thân nhiên có chút yêu thương với mình như thế.

Chiều nay Mẫn Như đi sau Thẩm Dương nên nhìn từ phía trên tòa nhà đối diện khiến Chính Uy hiểu lầm cô và hần đang sánh bước hạnh phúc trước mặt bao người.

Thẩm Dương vui vẻ cầm ba chai nước suối quay về chỗ ngồi, vô tình đụng phải Chính Uy không hề hay biết.

Anh đang suy nghĩ thì bị đụng một cái làm cho anh giật mình nhìn người đụng mình thấy được bóng dáng chút quen mắt này và chiếc áo thun màu xám của người đàn ông chiều nay, anh đứng dậy đi sát phía sau đập nhẹ vai người phía trước.

Thẩm Dương có người đặt sau chạm vào mình, bàn tay một người đàn ông, hần liền đề phòng định quay sang vật ngã người phía sau. Là người đàn ông biến thái suốt ngày đi theo theo dõi hần chụp hình về đời tư của hần? Còn ngang nhiên đập vai hần nữa chứ phải cho tên này một bài học!

Cánh tay hần chuẩn bị vực ngã người ngoài sau thì người này cũng nhanh tay biết võ nghệ né được cú lộn ngược của hần. Lúc này bốn mắt chạm vào nhau, hai người thoáng chốc sững sờ vài giây.

Thế nhưng sau đó Thẩm Dương lấy nhanh được tinh thần trước, mặt mày đang nhăn nhó lại nở nụ cười hào hứng:

- Tiêu con! Lâu rồi không gặp!

- Là anh! Thẩm Dương! – Tiêu Chính Uy gặp lại người chiến hữu của mình trong quân đội khi không nở nụ cười hiêm có chào hỏi.

- Ngại quá! Cú lộn ngược của tôi anh phản ứng rất nhanh! Xem ra vẫn tay chân còn linh hoạt? – Thẩm Dương đâm một phát vào lồng ngực rắn chắc của anh, kiểu chào của quân đội khi gặp lại chiến hữu.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Các bạn thân mến! Chính Uy là nam chính nhé vì chưa đến cảnh hai người phát sinh tình cảm cho nên quan hệ của họ vẫn nhạt nhẽo. Còn Thẩm Dương mình sẽ lựa một cô gái phù hợp với nhân vật này nhất. Xây dựng hình tượng cho một nhân vật làm cho mình cảm thấy bị bối rối viết có chút sơ sót mong mọi người bỏ qua nhé

Cuối tuần thường tập luyện! – Tiêu Chính Uy nhàn nhạ nói

- Nhan đội trưởng hay nhắc đến anh! Thầy ấy rất nhớ học trò Tiêu! Cuối tháng anh em đến quân đội thăm thầy, không bận thì đi với anh em coi như đổi gió một ngày! – Thẩm Dương cười tươi nhìn Chính Uy

- Được! Tôi sẽ thông báo lại sau! – Tiêu Chính Uy từ tốn nhận lời

- Xin lỗi chuyện lúc nãy! Tôi cứ tưởng tên nhà báo biến thái tìm đến gây phiền phức! – Hần cười ngại ngùng

- Không sao! Tôi cũng nhìn nhầm người đều là phản xạ tự nhiên! – Tiêu Chính Uy bình tĩnh nói

- À! Tôi phải quay về bảo bố đang đợi tôi! – Chợt nhớ ra bọn nhóc đang khát nước mà hần lại đứng tán dóc

- Bạn gái?

- Oh không! Bọn trẻ người quen đưa đến đây coi thể thao! Tạm biệt! – Thẩm Dương phá lên cười nhanh chóng chạy đi

- Uhm! Tạm biệt!

Là đáng người đàn ông anh nhìn thấy chiều nay nhưng xoay thân hình lại là Thẩm Dương – một đồng đội thân thiết của anh trong quân đội. Cái áo thun của hắn cùng màu với áo thun của người đàn ông đó.

Trừ khi hai người cùng là một, người đàn ông đó chính là Thẩm Dương. Thẩm Dương cũng là người đàn ông làm anh hao tổn tâm trí. Anh không biết những suy nghĩ của mình là chắc chắn nhưng dư cảm rất mạnh nói lên anh nghĩ sẽ không sai!

- Chủ tịch! Tôi giờ rồi! – Thư ký đi đến bên cạnh nhìn đồng hồ nhắc nhở
- Chủ tịch! – Thấy anh không có động tĩnh liền lớn mật gọi to

Anh đang đắm chìm trong thế giới riêng bị thư ký lớn tiếng gọi lập tức hần giọng: “Uhm! Chúng ta đi thôi”

Một Tiêu Chính Uy lạnh lùng mạnh mẽ như một vị thần quyền lực, những bước chân bước đi vô luận thế nào cũng đều chắc chắn, chưa bao giờ nao núng mà vấp ngã giữa chừng.

Thẩm Dương quay lại chỗ ngồi khuôn mặt có phần hớn hờ của hắn khiến bọn trẻ tò mò ngạc nhiên, Mẫn Như hoài nghi: “Hắn xem ra đi lấy nước cho các con đựng phải người đẹp cho số điện thoại mới biến ra như thế?”

- Dad người xin được số của ai! Cô ấy có nói người đẹp trai không? – Bối Bối mắt ngáy thơ hỏi hắn
- Cô ấy rất đẹp sao? – Lạc Lạc hoang mang

Thẩm Dương lắc đầu cốc nhẹ lên đầu bọn trẻ một cái: “Con nít không được nghe lời nói vô căn cứ không tốt!”

- Aui! Đâu phải con tại Bối Bối nói trước mà! – Lạc Lạc ủy khuất nhăn mày
- Anh trai! – Bối Bối chu mỏ hờn giận
- Đó là một nụ cười xã giao! Dad vừa mới gặp một người quen! – Giọng nói lẫn về mặt than thở nhìn về Bối Bối, Lạc Lạc
- Mẹ! Tất cả là tại người! – Hai đứa nhỏ ghen ngào
- Các con bị hắn mắng quay sang trách mẹ! Nhìn điệu cười phản kích đến như vậy không phải đi treu hoa ghẹo nguyệt thì cũng là gian ác! – Mẫn Như khoanh tay trước ngực hừ lạnh
- Đại phiền toái! Cô đúng là miệng đánh đá bảo bối của tôi sống chung với cô thật là tội nghiệp cho bọn trẻ! – Thẩm Dương ánh mắt đau lòng nhìn về hai đứa trẻ

Hai người nói qua nói lại lớn tiếng, mọi người ngồi gần cảm thấy khó chịu, họ không thể tập trung coi được, một người đàn ông bắt mắt gần giọng “Cậu trai trẻ hai người cũng đã có con, vợ chồng cãi nhau trước mặt trẻ nhỏ tôi nghĩ nên về nhà đóng cửa dạy bảo nhau”.

- Đúng! Anh này nói phải vợ chồng hai người ồn ào chúng tôi không thể coi được buổi biểu diễn – Người đàn ông khác lên tiếng

“Haha... haha... dad, mami ... hai người có nghe bác ấy nói gì không?” Lạc Lạc và Bối Bối cả người run rẩy cười sặc sụa.

Mẫn Như then quá hóa giận, vừa nghe người đàn ông kia nói phút chốc hai bên má cô một mảng ửng hồng, cô với hắn chưa từng nói câu yêu đương làm sao tiến tới hôn nhân nhanh như vậy.

Thẩm Dương rất muốn giải thích giữa hai người không có quan hệ như mọi người tưởng nhưng hắn chưa kịp mở miệng thì còi thông báo buổi khai mạc sân vận động vang lên.

Sau lời tuyên bố khai mạc trận đấu của ban tổ chức, hai đội lần lượt ra sân. Đội mặc áo đỏ quần xanh đến từ thành phố S, đội mặc áo xanh quần trắng của thành phố E. Hai đội làm thủ tục bắt tay nhau, chào khán giả.

“Kính mời mọi người đứng lên làm lễ chào cờ” giọng nói của cô phát thanh trên phòng quan sát vọng ra, hàng nghìn khán giả nghiêm túc đứng dậy làm buổi lễ chào cờ trang nghiêm này.

Buổi chào cờ kết thúc mọi người ngồi xuống, giây phút trang nghiêm qua đi sân vận động lập tức nóng lên, hàng nghìn khán giả vỗ tay reo hò cổ vũ cho đội đặt cược.

Tiếng còi của trọng tài vừa cất lên hai đội đã lao vào cướp bóng, giây phút này, cả khán đài trống hòa tiếng hét vô cùng phấn khích họ đã chờ xem trận đấu này lâu lắm rồi.

Vừa vào trận, đội tuyển S đã tấn công liên tục, uy hiếp khung thành đội tuyển E hết đợt này đến đợt khác.

Mẫn Như thán phục đội trưởng đội tuyển S dẫn bóng, đường đi của anh chàng rất hay, quả bóng đi lắt léo, luồn qua chân người này người khác khiến cho các cầu thủ đội tuyển E không làm cách nào lấy được bóng.

Tiếng người phán thanh luyện thuyên không ngừng

“Đội tuyển S đã có mặt từ rất sớm ngay sau đó có một buổi tập cùng ngày để làm quen với thời tiết. Điều đó cho thấy sự quyết tâm rất cao của đội”

“Điều đặc biệt huấn luyện viên đội tuyển S yêu cầu cho họ được tập phòng kín không có sự theo dõi của truyền thông họ muốn mục tiêu lần ý chí không bị đánh bại”

“Trước những đối thủ đội tuyển E to cao và khỏe mạnh thì đội tuyển S sẽ gặp phải nhiều khó khăn lớn hơn”

Trận đấu diễn ra vô cùng hấp dẫn và nhiều gay cấn. Không lâu, đội tuyển E đảo ngược tình thế tấn công quyết liệt, áp đảo khung thành đối phương.

Một cú trái bóng bay thẳng vào khung thành đội tuyển S, lừa qua hậu vệ đối phương rất ngoạn mục và sút một quả như tên bắn, những khán giả đội tuyển E đứng lên vỗ tay hoan hô lấy tinh thần nhanh chóng. Trái bóng vừa sút xong cũng kết thúc hiệp 1.

Ba người bên cạnh cô Lạc Lạc, Bối Bối và Thẩm Dương quá khích hét điên cuồng đến nỗi còn lấy chai nước không đập vào nhau mà cổ vũ. Cô mất mồm mớ to nhìn bọn trẻ quý dị, thôi rồi nhìn vào bọn trẻ gào thét muốn xé cả họng quá sung sướng đi.

Thêm một lần nữa đội tuyển E ghi bàn trước sự bất ngờ của cầu thủ đội tuyển S, trải qua hiệp 2 với tỉ số 2-0 nghiêng về đội E.

Đã đến lúc phải chia tay cầu thủ đội S và hẹn gặp lại vào ngày mai giữa đội tuyển B và đội tuyển A.

Sau tiếng còi báo hết giờ tất cả đều đứng lên vỗ tay, khán giả đặt cược đội tuyển E thắng phấn khích reo hò trên khán đài không ngừng. Các cầu thủ đội tuyển E ôm nhau mừng rỡ vào vòng trong.

Mọi người bắt đầu đi xuống khán đài để đi về, họ đi nhường nhịn không chen chúc xô đẩy, cô cảm thấy thật an toàn ít ra không lấn mà làm ảnh hưởng trẻ nhỏ đang đi.

Lần này hai đứa nhóc kia la hét điên cuồng nên mệt mỏi không có sức mà đi. Hấn lại phải hy sinh cho hai bảo bối trèo lên mà bế.

Tự nhiên cô lại mắc chứng chóng bụng chắc từ chiều đến giờ quá phá chưa giải quyết mới thành ra. Mẫn Như thỏa mãn đi ra khỏi nhà vệ sinh sau đó cô trực tiếp đi tìm ba người kia.

Bãi đỗ xe ở gần đó Tiêu Chính Uy có chút mệt mỏi nên muốn rời khỏi quay về biệt thự nhưng vừa lên xe anh lại nhìn thấy bóng dáng bốn người xuất hiện một lần nữa.

Anh vô thức nắm vô lăng siết chặt, đôi mắt u ám đến tận tủy, cả người anh đang toát ra vẻ lạnh lẽo đến thấu xương!

Mẫn Như cảm giác sau lưng mình lạnh lẽo rợn người cô quay lưng lại thì đằng sau không có người. Tại sao lại sinh ra cảm giác ghê rợn này chứ!

Từ lúc đi về cô và hấn không nói một tiếng nào với nhau. Cả hai hiểu được đối phương dành cho nhau chỉ là tình bạn nhưng lời nói có chút làm cả hai phải im bật.

Lạc Lạc và Bối Bối lên xe than mệt nhắm mắt ngủ ngay cả về đến phòng vô chán ấm nệm êm còn không biết.

- Để tôi! – Mẫn Như giành lấy phần đắp chăn cho bọn trẻ
- À ừm Mẫn Như khuya rồi! Tôi quay về sáng mai lại gặp! – Thẩm Dương nhẹ nhàng nói chuyện
- Được! Cảm ơn anh vì tối nay! – Cô cười dịu dàng
- Không có gì! Tôi muốn hai đứa trẻ được vui vẻ thôi! – Hấn gãi đầu lúng túng
- Tạm biệt!
- Ủ! Ngủ ngon Mẫn Như! – Thẩm Dương nói xong rồi đi cô cũng lập tức đóng cửa lại

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

- Ngô tiểu thư đã bán biệt thự cho vợ chồng con! – Mỹ Doanh nhìn vị phu nhân trước mặt mình giấu diếm nói

- Sao? Biệt thự bị các người mua? – La Mỹ Kim choáng váng

- Vâng!

- Cô có thể nói rõ cho tôi bi.. biết được không? Mẫn Như sao lại bán đi biệt thự? – La Mỹ Kim lắp bắp

- Vợ chồng con muốn mua một nơi bình yên dưỡng thai! Một người quen giới thiệu Ngô tiểu thư muốn bán biệt thự! Chồng con nhìn thấy biệt thự đã thích nên anh ấy chấp nhận mua lại còn nguyên nhân cô ấy bán đi xin lỗi con thật sự không biết! – Mỹ Doanh bình tĩnh.

- Xin lỗi cô đến đây là tìm ai?! – Lê Minh đi chợ về nhìn thấy vợ mình đang nói chuyện với một người phụ nữ lạ.

- Ta! Ta đến tìm...! Cậu! Cậu là người mua nơi này tôi chỉ muốn hỏi thêm một câu xin hai người nói thật cho tôi biết! Con bé bán nơi này lâu chưa! – Giọng nói của bà yếu ớt hơn.

- Gia đình con dọn đến sống được năm tháng rồi! – Lê Minh bối rối

La Mỹ Kim vừa nghe xong, chân bà một chút cũng không có sức đứng vẫn liền té xuống, Lê Minh phản xạ nhanh anh ta lấy tay đỡ bà, hoảng hốt “Dì, có sao không?”

- Tôi! Tôi không sao! Cảm ơn cậu!

Sau vài phút bàng hoàng, bà định thần lại bình tĩnh đi ra xe, có điều hơi thở của bà đang nặng nhọc đi từng chút từng chút một.

- Anh Luru! Lái xe về nhà chính! – Bà vừa bước vào xe đóng cửa ra lệnh cho tài xế

- Bà chủ! Sắc mặt bà không được tốt! Có cần tôi đưa bà đi bệnh viện! – Tài xế Luru là tài xế lâu năm biết được bệnh tình của La Mỹ Kim lo lắng hỏi

- Không! Tôi muốn về nhà! – Bà nói nhỏ hơn giọng khó chịu, tay ôm trước ngực trái.

Chiếc xe Maybach 62 nổ máy lái ra khỏi chỗ đậu, quay đầu xe theo hướng đường lớn mà lái đi. Để lại sự ngỡ ngàng, hoang mang cho hai vợ chồng Lê Minh, Mỹ Doanh.

Xe lái đến biệt thự Tiêu gia chờ người ra mở cổng rồi trực tiếp lái vào sân.

- Bà chủ! Tới nhà rồi! Bà không khỏe sao! – Tài xế Luru tắt máy xe gọi phu nhân

- Đỡ tôi vào! Cảm ơn anh!

- Vâng!

Tài xế Luru mở cửa xuống xe, kêu vú Trương phụ ông mở cửa đỡ La Mỹ Kim, bước chân của bà nhẹ nhàng không phát ra tiếng động.

Đưa bà vô đến phòng khách thì gặp Tiêu Chính Hàn đang quay người không nhìn thấy trạng thái của La Mỹ Kim “Bà xã, bà nói đi thăm Mẫn Như sao lại về sớm thế”.

- Ông chủ! Bà chủ! Bà chủ bà không sao chứ! Tay chân bà lạnh ngắt vậy! – Lúc này vú Trương hoảng hốt hét toáng, xoa tay chân cho La Mỹ Kim

Ông Tiêu đang chăm chút cho chậu cây kiểng nhỏ nghe tiếng hét, giật mình làm vỡ chậu cây, chạy đến bế La Mỹ Kim về phòng vừa đi ông vừa lay gọi:

- Mỹ Kim! Mỹ Kim bà sao thế đừng làm tôi sợ! Mấy người còn đứng đó bao nhiêu người nhanh thu dọn rồi gọi bác sĩ cho tôi! Mau mang thuốc đến!

- Ông xã! Con trai ... con bé... – Giọng bà thủ thỉ tay vẫn ôm ngực không buông

- Tôi đây! Bà làm sao vậy! Con bé đó lại chọc bà phải không! Hồn xược mà! Tôi sẽ dạy dỗ nó cho bà! – Tiêu Chính Hàn ánh mắt tức giận.

Lúc này La Mỹ Kim nước mắt không ngừng chảy xuống, giọng nói của bà run rẩy nhịp thở gấp gáp “C...con bé Mẫn Như nó mất tích...”

- Chẳng phải nó đi du lịch hay sao! – Ông ngây ngốc nhìn vợ mình

- Không! Con trai ...lừ...lừ chúng ta! Thằng bé nói dối! Thật ra... nó biết con bé bỏ đi nhưng kh...ông nói cho ...chú..ng ta biết. Ông xem tôi phải làm sao? Hức hức ... – Nước mắt lăn chã gần từng chữ khó khăn nói xong ngắt đi.

- Anh Luru! Sao bác sĩ còn chưa tới! Anh chưa gọi sao? – Tiêu Chính Hàn khẩn trương quát

- Bác sĩ tới rồi! Ông chủ! – Tài xế Lưu sợ hãi

Bác sĩ Trần gần sáu mươi tuổi đã phục vụ cho Tiêu gia nhiều năm vội vàng mang theo hộp thuốc được vú trượng dẫn vào, ông hiểu rõ tình trạng sức khỏe của La Mỹ Kim cũng không nói nhiều, trong hộp thuốc đã chuẩn bị dụng cụ, trực tiếp châm kim truyền nước.

Sau khi châm kim cho bà, ông tiêm thuốc an thần để bà ngủ một giấc, có vẻ nổi giận đi ra mắng “Mọi người cũng biết Tiêu phu nhân có bệnh vậy mà còn chọc tức bà, có phải xem thường tính mạng của bệnh nhân”.

- Sáng nay bà ấy đầy sức sống ra khỏi nhà, trở về thì bệnh tim tái phát sau đó bà ấy khóc rồi ngất đi! – Tiêu Chính Hàn căng thẳng

- Bà ấy cần được nghỉ ngơi! Tôi khuyên ông và người trong nhà không nên gây ra sự việc như hôm nay - tim Tiêu phu nhân rất yếu! – Bác sĩ Trần ôn tồn

Tiền bác sĩ về, ông quay trở lại phòng nhìn vợ mình nằm bất động, trong đầu quanh quẩn câu nói “Con trai lừa chúng ta, thằng bé nói dối... Mẫn Như mất tích... bỏ đi”.

Ông phải làm rõ chuyện này không thể cho Mỹ Kim ủy khuất nước mắt ngăn nước mắt dài được đe dọa đến sức khỏe.

- Cha! – Tiêu Chính Uy nhìn vào dây số quen thuộc bất máy

- Đưa con bất hiếu! Anh mau về cho ta! – Tiêu Chính Hàn phẫn nộ nói trong điện thoại.

- Cha! Người khoan nóng giận! Con còn vài công việc chưa giải quyết! – Tiêu Chính Uy giải thích.

- Anh còn không lập tức trở về! Mẹ anh đi thăm Mẫn Như còn khỏe mạnh nhưng quay về thì bà ấy lên cơn đau tim trước khi ngất nói anh lừa dối, con bé kia thì mất tích bỏ đi! – Ông quát to

Tiêu Chính Uy trong nháy mắt bị dọa đến ngây người. Trên mặt luôn lãnh khốc, lúc này như phủ thêm một tầng hàn băng “Vâng! Con sẽ trở về!”.

- Elsa lập tức mua bốn vé bay trong ngày về đến thành phố A!

Anh bước ra ngoài cầm lấy áo vest, dù sao anh cũng phải đi tìm cô, bắt ba người nhanh chóng trở về. Anh không nghĩ mẹ anh đã tìm đến cửa, chuyện anh lo sợ đã xảy ra bà cứ nhiên không chịu được.

Cô lái xe máy đến trường đón bọn trẻ, hai đứa ngồi phía sau đang lú lút không ngớt, Mẫn Như mỉm cười vui vẻ.

- Mẹ! Chiều mai bọn con được đi xem bóng đá với dad nữa được không? – Lạc Lạc vô tư

“Kít”

Một chiếc xe sang trọng bỗng dừng vượt lên xe máy của Mẫn Như rồi dừng đột ngột, nếu cô không thắng xe gấp ba mẹ con đã té lăn ra đất, cô kinh hãi “Tên kia, anh đậu xe cũng phải biết lựa chỗ, đường người ta đi dừng lại có phải muốn hại chết người mới chịu không?”

Người đàn ông trong xe nghe được tiếng la mắng của cô ngoài kia, nhưng anh vẫn làm động tác không nghe, ấn nút mở dây thắt an toàn ra, rồi mới bắt đầu mở cửa xuống xe

- Anh! Tôi nói!

Cô im bất những gì mình sắp nói, người đàn ông vừa bước xuống xe không ai khác chính là người cô không muốn gặp nhất, anh lại chắn đường có ý định gì nữa đây.

Giọng Tiêu Chính Uy lạnh lùng “Ba người xuống xe liền theo tôi về thành phố A”

- Anh đang nói cái gì? – Cô ngạc nhiên

- Tôi không muốn lặp lại! Lạc Lạc, Bối Bối xuống xe theo cha!

Bọn trẻ sợ hãi trước sự lạnh khốc của anh, tay chân chúng lạnh đi.

- Không! Có mẹ ở đây, không ai bắt các con đi được! – Cô kiên quyết

- Em không nghe gì? Nhanh xuống xe chúng ta cần trở lại thành phố A mẹ tôi đã biết được em bán đi biệt thự dẫn theo bọn trẻ bệnh tim liền tái phát! Nếu không nhìn thấy ba người e rằng sẽ có chuyện thực sự! – Anh mềm mỏng nói

Chuyện này xảy ra cô không biết, trong nhật ký Mẫn Như không đề cập đến mẹ của Tiêu Chính Uy, đối với cô quay lại thành phố A mà nói chính là sấm sét giữa trời quang.

- Anh! Chúng ta có thể về nhà thôi! Đây là ngoài đường rất nguy hiểm không nên giành co! – Mẫn Như bình tĩnh

- Bọn trẻ phải lên xe của tôi! – Anh bắt buộc

- Được! Anh không được làm bọn trẻ sợ, làm phiền lái xe chậm một chút!

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Cô trấn an tinh thần bọn trẻ, cô sẽ đi phía sau ba người, không việc gì phải lo lắng cả, để cho chúng an tâm lên xe của Tiêu Chính Uy.

Bốn người đi về nhà, Mẫn Như nói “Tôi sẽ đi với anh nhưng các con không thể đi”

Mẫn Như cô điên rồi, tại sao không nghĩ đến mẹ anh, thiếu bình tĩnh quá “Có phải em muốn hại chết bà ấy mới vui vẻ”

“Để bọn trẻ ở đây không ai chăm sóc không an toàn tôi không đồng ý”

“Về vấn đề này tôi tin có người sẽ giúp đỡ anh yên tâm” – Mẫn Như trả lời

“Mẹ tôi yêu thương em và hai đứa trẻ đến thế nào, đừng làm bà ấy đau lòng” – Nét mặt có chút không vui của anh

“Tôi biết nhưng bọn trẻ cần phải đi học” – Cô nhìn anh kiên nhẫn

“Tôi sẽ giải quyết, tốt nhất vẫn đưa bọn trẻ về”

“Không! Nếu anh nói như vậy ba mẹ con tôi sẽ không một ai đi theo anh cả” – Mẫn Như cứng đầu

“Em! Đừng thách lòng kiên nhẫn của tôi” Anh trừng mắt

“Bọn trẻ không thể nghỉ, coi như tôi xin anh vì người làm cha muốn bù đắp cho con mà cho chúng ở lại, cuối tuần được nghỉ sẽ cho chúng đến thăm bà ấy.” - Cô cương quyết

“Em ra điều kiện cho tôi

Lạc Lạc, Bối Bối con có muốn như vậy không”

Anh quay sang nhìn lũ trẻ

Hai đứa nhóc không nghĩ ngợi liền gật đầu.

Nhìn bọn trẻ gật đầu, Tiêu Chính Uy lập tức im lặng, chúng không muốn trở về, anh cũng không muốn bắt ép chúng “Cha sẽ cho các con ở đây”.

- Mẫn Như con nhớ kỹ phải chăm sóc Mỹ Kim thật tốt, cho ta gửi lời thăm đến bà ấy! Còn nữa con phải ăn uống đúng giờ không có ta nhắc nhở! – Bà Thẩm rung rung

- Di! Con sẽ nghe lời! Cho con gửi Bối Bối và Lạc Lạc vài ngày! Đừng chiều chuộng bọn chúng như vậy không tốt! – Cô xúc động

- Được! Ta và mọi người sẽ chăm sóc chu đáo cho hai đứa nhỏ!

- Con cảm ơn di! – Cô ôm lấy bà Thẩm

Sau khi kiểm tra không thấy thiếu thứ gì nữa, cô đóng vali lại để xuống nền nhà rồi kéo vali ra khỏi phòng.

Bên ngoài bà nội Thẩm, Thẩm Dương, Khả Nam và hai đứa trẻ - người ngồi ghế sofa, người thì đứng - khuôn mặt không là mấy phần vui vẻ.

- Kia! Tôi chỉ đi vài ngày rồi quay trở lại! Mọi người đừng về mặt chán nản như thế được không? – Cô nở nụ cười giả dối

- Như Như! – Khả Nam bật khóc ôm chầm cô

- Nam Nam! – Cô giật mình

- Mami! Con và Lạc Lạc sẽ ngoan! Mẹ đừng lo lắng! – Bối Bối lên tiếng.

- Bối Bối, Lạc Lạc ngoan! Mẹ tin hai đứa! Chiều nay các con xin mami đi xem bóng đá với dad phải không mẹ cho phép đi đấy nhưng không được gào thét điên cuồng không có lợi cho cổ họng! Thẩm Dương anh phải quản chúng kĩ hơn giúp tôi!

Thẩm Dương vừa nghe được điện thoại của mẹ hắn, liền trở về gấp bỏ luôn chuyện tham dự trận đấu bóng đá chiều nay “Được rồi, cô yên tâm. Mẫn Như nhớ giữ sức khỏe, tôi không muốn nhìn thấy khi cô quay lại đã không còn sức cãi nhau với tôi.”

Hắn còn tâm trạng để trêu chọc cô, Mẫn Như cười đau khổ “Ừ”

Nửa giờ sau, tài xế và trợ lý riêng của Tiêu Chính Uy đi đến căn hộ đón Mẫn Như ra sân bay. Cô vừa kéo vali bước ra khỏi cửa, thấy Bối Bối và Lạc Lạc mỉm cười mạnh mẽ.

Mặc dù vậy nhưng với bọn trẻ và cô đây là lần đầu tiên ba mẹ con phải xa nhau trong nhiều ngày khiến họ chưa kịp chuẩn bị tâm lý.

Chuyến đi này có chút gấp gáp, anh bỏ hết dự án ở lại cho trợ lý giải quyết, tức tốc bay trở về.

Anh mua bốn vé nhưng đi chỉ có hai người nên chỗ ngồi còn dư, Mẫn Như lựa chỗ xa nhất với Tiêu Chính Uy, rõ là cô không thèm ngồi cạnh anh.

Suốt nhiều giờ ngồi trên máy bay từ thành phố D bay về thành phố A, cả hai không nói chuyện với nhau một câu nào.

- Cô ơi! Làm phiền cho tôi một phần cháo hành tiêu! – Mẫn Như đi vội vàng cô cũng chưa ăn tối, hiện tại thấy đói bụng.

Nữ tiếp viên trở mắt nhìn cô, Mẫn Như sợ cô ấy nghe nhầm “Trên máy bay không có cháo hành tiêu sao”

“Dạ có, quý khách đợi một chút”.

Mẫn Như mức sạch muông cháo cuối cùng, cô rất đói a!!! Dù ăn lót dạ nhưng cô cảm thấy bao tử cũng không reo nữa.

Mọi hành động của cô đều bị anh thu vào tầm mắt bỗng chốc anh khẽ cười...

Cuối cùng đã đến, ra khỏi máy bay, Mẫn Như hít một hơi sâu, xoa huyết thái dương. Khi hạ cánh Mẫn Như bị ù tai cực kỳ không thoải mái.

Cô chỉ có một vali, hành lý của Tiêu Chính Uy cũng không nhiều, anh đề nghị để chung, cô cũng không ý kiến, lập tức hành lý được bỏ lên xe đẩy rồi chậm chậm ra khỏi cửa kiểm soát.

Thành phố A lạnh hơn thành phố D, Mẫn Như bị gió lạnh thổi tới không chịu nổi mà rùng mình.

- Chính Uy – Mẫn Như ở cửa ra vào phát tay với anh

- Mẫn Như? – Chính Uy thoáng sững sốt

Mẫn Như đi phía sau bữu môi, tin tức rất nhanh, mới bước ra khỏi cổng, một nửa đang đợi, quả là một đôi ân ái.

Nhìn thấy bóng dáng người đàn ông ngày đêm mong đợi, Ngô Mẫn Như cảm thấy thật hạnh phúc nhưng bóng dáng nhỏ nhắn đi sau anh không phải Mẫn Như thì là ai? Áo khoác màu, váy maxi dài đụng đến chân, mái tóc uốn xoắn cột gọn gàng càng toát lên vẻ nhỏ nhắn, cô vẻ mặt chán nản đi sau.

Mẫn Như sững người, từ khi nào con bé này có lối ăn mặc giản dị, không cầu kì như thế!

- Mừng anh trở về! – Mẫn Như ôm lấy Chính Uy

- Hừ! – Cô ho nhẹ

- Ồ ừm! Chào mừng em! – Có vẻ ngượng ngùng đỏ mặt chìa tay sang chào hỏi

Mẫn Như không quen bắt tay người khác “Vâng, chào chị”

Thấy cô không bắt tay, Mẫn Như rút tay lại mỉm cười “A, chúng ta chào hỏi đủ rồi xe đang ở ngoài đi thôi”

Mẫn Như không nói rồi đi sau hai người kia, cô vừa mới ra tới xe, tài xế Lâm nhìn cô có vẻ không ưa nhưng vẫn lịch sự “Nhị thiếu, Nhị tiểu thư”

Cô và anh cùng lúc gạt đầu

Ngồi vào trong xe co vẻ không khí ngột ngạt, vì không ai mở lời nói chuyện, thấy có sự hiện diện của cô nên Mẫn Nhu mọi hành động đều giữ khế.

--- ---

Xe không về Ngô gia mà đến thẳng Tiêu gia, chiếc xe lăn bánh vào sân.

Khuôn viên rất rộng, trồng đủ các loại cây cô đang say sưa nhìn ngắm cảnh vật thì âm thanh mở cửa cùng tiếng chào của người làm phá tan.

Mẫn Như hít một ngụm rồi thở thật sâu, mới mở cửa bước ra, cô cũng được tất cả cúi đầu chào đón.

- Thiếu gia! – Vú Trương vừa thấy anh rung rung gọi
- Vú! Mẹ của con? – Giọng anh căng thẳng vài phần lo lắng
- Bà chủ mới thức trong phòng đang ăn cháo! – Bà nở nụ cười trấn an
- Vú ở đây còn mẹ đang ở với ai! – Anh sốt ruột
- Có tiểu An nó ở trên! Vú đi lấy thêm nước cho bà chủ!
- Để con đi lấy chung với vú! – Mẫn Nhu lên tiếng
- Dạ được!
- Mẫn Như tiểu thư! – Trước khi xoay đi bà cúi đầu

“Vâng” Mẫn Nhu lên tiếng, còn Mẫn Như khách sáo gạt đầu.

Cô hoàn toàn có cảm giác xa lạ với mọi thứ ở đây, cô muốn nhanh chóng lên lầu, không khí ở đây thật giả tạo.

Đi theo ba người, cuối cùng cũng đến phòng của vợ chồng Tiêu lão gia, căn phòng rất lớn nhưng kiến trúc làm cho người ta dễ chịu vô cùng.

- Mẹ! – Tiêu Chính Uy dịu dàng gọi, không gặp một tháng hơn nhìn bà gầy đi tìm anh có chút đau xót.

Lúc này Tiêu phu nhân - La Mỹ Kim đã ăn xong chén cháo của nhà bếp, tiếng gọi bật ra khiến cho bà có chút giật mình.

- Đưa con bất hiếu! Anh còn về đây để chọc tức tôi! – Nhìn thấy anh cảm xúc của bà tăng vọt lấy cái gối kê đầu ném thẳng vào mặt anh.
- Mẹ! Con xin lỗi – Anh đau lòng
- Xin lỗi sao! Anh giấu diếm tôi chuyện con bé Mẫn Như nó.! – La Mỹ Kim lập tức đứng hòng, sau đó lại gất lên - Chính Uy! Anh còn dắt người lạ về nhà!
- Haha... Mẹ người không nhận ra đây là ai sao? Mẹ chỉ ngủ một giấc liền quên đi con gái cưng! – Anh tự nhiên mỉm cười
- Con nói.. nói cô gái này là Như Như? – bà không tin vào mắt mình

Anh tiếp tục cười trước câu hỏi của bà! Phải lần đầu tiên anh nhìn bộ dạng hiện tại của cô không tin nhưng cũng không nhìn đến ngơ ngẩn như vậy.

- Vâng! Viên minh châu của Tiêu phu nhân đang ở trước mặt mà mẹ còn không nhận ra!
- Di Tiêu! – Cô nhỏ giọng kêu lên một tiếng
- Như.Như! – Bà thốt lên bất ngờ

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Thật sự là quá mức, không kìm được hô lên một tiếng, người trước mắt nhìn thế nào cũng không phải người con gái suốt hai mươi bốn năm qua được

chính bà nuông chiều nuôi lớn.

Cô cảm thấy ánh mắt dò xét của Tiêu phu nhân – La Mỹ Kim nhìn chăm chăm vào mình, Mẫn Như khẽ gọi “Tiêu phu nhân”.

La Mỹ Kim sững sốt “Như Như, con có gọi sai hay không?”

“Con...” – Mẫn Như lắp bắp không biết mình vừa gọi sai xưng hô với La Mỹ Kim.

“Như Như có phải mấy tháng nay ta không đến thăm con, hiện tại con tức giận không muốn gọi ta là mẹ” – Bà đau lòng nhìn cô

Mẫn Như kinh hãi, tức thời không nói thêm một câu nào!

“Ngô Mẫn Như nếu cô giờ thói cũ làm mẹ tôi xảy ra chuyện đừng nói cô là mẹ của con tôi, tôi cũng sẽ không bỏ qua.” – Anh đi đến sau lưng già vờ làm rớt cây viết rồi nói nhẹ, lời nói tuy nhẹ nhàng nhưng chứa đựng đầy tính đe dọa.

“Anh nghĩ tôi muốn làm bà ấy có chuyện sao? Một thời gian chúng tôi đã lâu không gặp nhất thời tôi không biết xưng hô thế nào cho lễ phải” – Cô gằn giọng nói khẽ lại, tôi là Mẫn Như nhưng không phải Mẫn Như của các người.

“Tôi chỉ muốn nhắc nhở cho em biết bước vào Tiêu gia! Dù là người Tiêu gia hay không phải đều phải tuân theo quy tắc” – Lời nói vẫn nhẹ nhàng nói phía sau cô

“Tiêu Chính Uy anh có phải đi một tháng chân tay có vấn đề có cây viết mà nhặt lên không nổi”- La Mỹ Kim trách móc, bà nhìn thấy sắc mặt đang khó coi của Mẫn Như, chắc chắn con trai bà đang hăm dọa điều gì với con bé.

Tiêu Chính Uy bị La Mỹ Kim mắng một câu, hành động nhanh hơn nhặt cây viết bỏ lên cái tủ gần đó, mỉm cười ôn nhu “Đầu cây viết bị Mẫn Như đập phải, con chỉ nói cô ấy nhích chân để nhặt lên nên có chút chậm chạp”.

“Hừ, anh đừng qua mặt tôi? Tội của anh còn lớn hơn con bé, đợi tôi xuống giường được sẽ giáo huấn lại đứa con như anh!” – Bà lên giọng

“Được, mẹ chỉ cần nghỉ ngơi bình phục con sẽ đợi người dạy dỗ”

“Như Như con lại đây thời gian vừa qua con sống có tốt không? Có phải con trai ta lại chèn ép đến nỗi con phải bán đi biệt thự” – Bà chưa xót

“Mẹ, người nghĩ con có thể làm vậy?” – Anh cười khổ

Bà không nói gì nhìn về phía Mẫn Như kiên nhẫn nhìn cô đi đến.

Cô thận trọng đi đến ngồi cạnh bà, tay cô chạm đến tay bà có một cảm xúc lạ kì, tình yêu của Tiêu phu nhân làm cho cô cảm nhận được, tiếc là Mẫn Như đã mất, cô ấy sẽ không thể cảm thụ được.

Vì cô ấy mà bà dám lấy tất cả những thứ bà có mà bảo vệ cô cho bằng được. Trên đời này gặp được một người không phải mẹ ruột mà yêu thương mình hết thảy thì có phải cô ấy là người quá may mắn!

“Tiêu phu... Mẹ, Như Như vừa nãy lỡ mồm đã làm người phải đau buồn” – Mẫn Như ôm bà nói nhỏ

“Như Như ngoan, có con ở đây ta sẽ không đau buồn” – Giọng nói run run, bao lâu rồi đứa nhỏ này mới chịu ôm bà, La Mỹ Kim chút nữa nghẹn ngào mà rơi lệ.

“Chính Uy, anh ấy không chèn ép đến con là tự con bán đi biệt thự thật ra... thật ra...” – Mẫn Như liếc nhìn Tiêu Chính Uy, sau đó lúng túng nói với La Mỹ Kim

“Thật ra cái gì con nói đi đừng sợ ta sẽ không trách cứ con” – Bà dịu dàng an ủi

“Thật ra.. thật ra một người bạn của con muốn chuyển giao cửa hàng thức ăn, đã đến một vài lần thấy cửa hàng thức ăn của nó thuận mắt nếu sang đi thì rất tiếc, con đành liều một vốn bán đi căn biệt thự để có được cửa hàng đó. Mẹ việc bán đi biệt thự con không nói là lỗi của con – Mẫn Như xin lỗi người” – Mẫn Như hít một hơi thật sâu rồi nói một tràng mặc dù không phải là sự thật nhưng cũng đủ làm La Mỹ Kim tin tưởng.

“Uhm ra là vậy đứa nhỏ này con hành động quá mạo hiểm rồi! Bán đi biệt thự ba người các con sống ở đâu?” – Biết được sự thật tâm tình bà thoải mái quan tâm hỏi

“A... bán biệt thự mua lại cửa hàng thức ăn nhưng cửa hàng thức ăn không nằm trong thành phố A mà nó nằm ở một thành phố khác! Mẹ yên tâm của hàng kinh doanh vô cùng thuận lợi nên cuộc sống của ba mẹ con không có gì trở ngại chẳng qua nửa tháng trước có chuyện phiền toái làm mất đi cuộc sống bình yên của bọn con! Nhưng mấy hôm nay đã được giải quyết tạm thời không cần lo lắng!” – Mẫn Như tươi cười nói

“Nhìn con mở được một cửa hàng mà trưởng thành không ít ta rất vui mừng sau này có ... hặc... hặc” – Bà định nói tiếp nhưng con ho kéo đến làm tắt cả lời muốn nói đều bị đội vào trong.

“Mẹ người có sao không? Phiền anh cho tôi một ly nước” – Mẫn Như vỗ nhẹ lưng cho bà.

Ánh mắt tràn đầy yêu thương nhìn Mẫn Như, câu bà muốn nói tiếp chính là “Sau này có nhắm mắt cũng không sợ con phải sống khổ cực” nhưng ông trời không cho bà nói câu này, có lẽ vẫn cho một người có bệnh nan y như bà sống tiếp.

“Cạch”

Cửa phòng lúc này mở ra, vú Trương và Mẫn Như mang đồ ăn nước uống đến cho ba người họ, nghe tiếng ho kéo dài của La Mỹ Kim cũng khiến họ có phần khản trương.

“Bà chủ, tôi chậm trễ” – Vú Trương đưa ly nước và một ít thuốc cho La Mỹ Kim.

“Được rồi tôi không trách chị đâu” – La Mỹ Kim nhận được thuốc và thuốc bỏ vào miệng uống cẩn thận.

Vú Trương sau khi xong việc, rồi lui xuống, trong phòng ba người thì hiện tại thêm Mẫn Như.

La Mỹ Kim biết ba người này có mặt cùng một lúc, cho dù không xảy ra mâu thuẫn nhưng im lặng thì không phải là không có chuyện, ngược lại không khí sẽ rất căng thẳng, nó không khác lúc bọn họ xung đột.

Mẫn Như thấy được vẻ mặt không được vui vẻ của bà liền chú ý đến sự hiện diện xung quanh, cô hiểu ra vấn đề khéo léo nói “Mẹ, con để túi xách trong vali để con ra ngoài lấy”.

Giọng nói trong trẻo của cô phát ra phá tan đi bầu âm thanh ngọt ngào, La Mỹ Kim biết được ý của Mẫn Như vui vẻ phối hợp “Được, con đi lấy đi rồi nhớ quay lại với ta”

Mẫn Như mở cửa, quay lại gạt đầu “Dạ”

Mẫn Như là người nhạy cảm hiển nhiên hiểu được lời Mẫn Như và Tiêu phu nhân, không phải ám chỉ có ba người ở đây bầu không khí trở nên u ám sao!

Dù trong phòng có bật điều hòa nhiệt độ nhưng không khí đang tăng cao,

Mẫn Như có ý đi ra ngoài để giảm đi nhiệt độ không khí, Tiêu phu nhân biết được ý của con bé già vờ đồng ý cho nó đi nhưng câu nói khẳng định muốn nó quay trở lại với bà.

Người phải đi chính là cô! Tức thời cô hòng của Mẫn Như nghẹn lại, thời gian nó không có ở đây bà ấy quay sang quan tâm cô nhưng nó vừa trở về thái độ thay đổi chớp mắt.

Cứ coi như vì bị bệnh mà tâm tình của Tiêu phu nhân muốn ở cạnh Mẫn Như nên cô sẽ không để ý chuyện ngày hôm nay.

Đợi đến lúc Mẫn Như lấy túi xách trong vali trở lại phòng, Mẫn Như kéo Tiêu Chính Uy chào tạm biệt La Mỹ Kim rồi biến mất.

Tiêu Chính Uy không nói gì đi theo Mẫn Như, anh biết ý tứ của mẹ mình nên sẽ không can thiệp để cho hai người nói chuyện với nhau. Dù sao còn có buổi tối anh sẽ đến thăm sau!

Hai người mà cô ghét nhất đi rồi, tâm tình Mẫn Như buông lỏng! Tiêu phu nhân thật sự rất yêu thương Mẫn Như, bà ấy còn có ý nói khéo để hai người kia rời đi cho cô dễ thở, Mẫn Như nhìn Tiêu phu nhân với ánh mắt cảm kích.

“Như Như, Chính Uy và Mẫn Như đi rồi, kể cho ta biết thời gian qua con sống có khó khăn không?” – Bà từ tốn

“Kìa mẹ người không tin con là đang nói thật với người sao?”- Mẫn Như nhìn bà

“Ta tin con, tin Như Như của ta! Ban đầu con không gọi ta là mẹ xưng hô Tiêu phu nhân, tâm tình phút chốc rất đau, để con bị ủy khuất nào xứng đáng làm mẹ của con nữa! Tuy ta không phải mẹ ruột của con nhưng ta xem con như con gái ruột của mình!” – Bà đưa tay chạm vào má Mẫn Như nhìn cô với ánh mắt thẳng thắn

Cô xúc động chân thành nói “Mẫn Như thời gian này không chịu thiệt thòi, con chợt nhận ra quá khứ gây không ít lỗi lầm hiện tại muốn thay đổi trước khi không còn kịp nữa, đặc biệt là bọn trẻ, dù con học hành không tử tế nhận ra đã muộn nhưng con vẫn ý thức được điều gì nên hay không nên để dạy bọn trẻ, con muốn cho chúng lớn lên như những đứa trẻ bình thường không bị cảm dỗ bởi nhung lụa xa hoa, thị phi không nên có đánh tách biệt bọn trẻ với mọi người, mẹ người sẽ không trách con chứ?”

Bà một phen tán loạn, kinh ngạc “Như Như ta chưa bao giờ nghĩ đến điều này, con nghĩ được cho thấy thời gian qua con đã học được cách làm một người mẹ, một người mẹ đúng nghĩa có trách nhiệm với con cái, Lạc Lạc, Bối Bối thông minh chắc hẳn hiểu được tâm tư của con mà ngoan ngoãn. Bọn trẻ đang sống ở đâu? Từ nãy đến giờ không thấy chúng?”.

Cô nói tiếp “Mẹ bình tĩnh nghe con nói? Hiện tại con và bọn trẻ không sống ở thành phố A mà sống ở thành phố nơi cửa hàng của con đang kinh doanh để đi lại thuận tiện, Lạc Lạc, Bối Bối cũng đang theo học tập ở đó con đã tìm hiểu rất kỹ mới đăng kí cho bọn trẻ đi học tại một trong những trường tốt nhất ở thành phố dù không danh giá như những trường thượng lưu nhưng chất lượng vô cùng tốt”.

“Uhm, con là mẹ bọn chúng muốn quyết định ra sao thì tùy vào con! Nhưng đừng chia cắt bà cháu chúng ta và Tiêu gia” - Mẫn Như làm như vậy đều có lý do, bà sẽ không xen vào nhưng để bọn trẻ không xuất hiện trước mắt bà làm La Mỹ Kim tức thời nửa đùa nửa thật nhún gọng với cô.

“Vâng, Mẫn Như không bao giờ để Lạc Lạc, Bối Bối quên đi nguồn gốc của mình mẹ uống sữa đi con sẽ ở đây chăm sóc đến khi nào mẹ khỏe thì mới thôi” – Cô cầm ly sữa hơi nguội nhưng còn nóng đưa cho La Mỹ Kim.

Ngoài lề truyện

Giờ thành phố A và thành phố D sẽ chênh lệch cách nhau rất nhiều.

VD: Thành phố A 12h trưa thì thành phố D 24h đêm và ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Tối đến Tiêu Chính Uy trở về nhà cũ Tiêu gia, biệt thự rất yên lặng, chỉ còn trên tầng hai sáng đèn.

Lên đến tầng hai, định gõ cửa phòng cha mẹ, thì anh nhìn thấy Tiêu Chính Hàn đang cầm một ly trà bước về phòng riêng, căn phòng mà Tiêu Chính Hàn đi vào ngày thường là phòng đọc sách của ông, nếu tự nhiên biến thành phòng ngủ chính là vợ chồng xảy ra chiến tranh.

Nói đến Tiêu gia, Tiêu Chính Hàn nổi tiếng cưng chiều vợ đến tận trời, hai người con trai của bà cũng hiếm khi nào trái ý với mẹ mình, cho nên trong gia đình sẽ không tồn tại khái niệm nam quyền mà là phụ nữ mới có quyền.

“Cha” Tiêu Chính Uy đi đến phòng Tiêu Chính Hàn

“Đi với tiểu Nhu về rồi à” Tiêu Chính Hàn thư thái ngồi xuống, cầm ly trà nhấp một ngụm nước, mới nói chuyện với Tiêu Chính Uy.

“Hai người lại cãi nhau sao” Tiêu Chính Uy thắc mắc

“Mỹ Kim đêm nay muốn ngủ cùng với con bé Mẫn Như, nói với ta sang đây ngủ tạm” Tiêu Chính Hàn đặt ly trà xuống, cầm lên cuốn sách đọc còn dang dở.

“Cha đọc xong hẳn đi nghỉ ngơi, sức khỏe quan trọng, con về phòng” Tiêu Chính Uy không còn chuyện để nói chuẩn bị đứng lên đi ra khỏi phòng.

“Chính Uy, mẹ con vẫn thức sang thăm bà ấy một chút đi, còn nói có chuyện cần nói với con” Tiêu Chính Hàn ngẩng đầu nói

“Vâng, ngủ ngon” Tiêu Chính Uy khép cánh cửa lại.

Tiêu Chính Uy không về phòng mình, trực tiếp đi đến phòng cha mẹ lần nữa, dơ tay gõ cửa, trong phòng giọng nói trầm ồm phát ra “Vào đi”.

Anh khẽ đẩy cửa phòng bước vào, cảnh tượng trong phòng khá yên tĩnh, trên giường là Mẫn Như ngủ say bên cạnh mẹ anh, trên tay cô có một cuốn sách, chắc là đọc cho mẹ anh nghe để bà dễ ngủ, nhưng ngược lại cô đọc được nửa giờ thì con buồn ngủ kéo đến, tầm mười lăm phút sau cô đã lăn ra ngủ làm cho La Mỹ Kim phì cười.

“Mẹ, người tìm con có chuyện?” Anh đi đến đỡ bà xuống giường lại ghé quý phi cạnh đó ngồi.

“Không có gì to tát, ta muốn bàn bạc với con về Mẫn Như sẽ ở lại đây với ta. Dù sao biệt thự con bé cũng đã bán đi” La Mỹ Kim ngồi xuống tựa hồ có chút mệt mỏi.

“Chuyện đó tùy ý mẹ quyết định, con hy vọng cô ấy sẽ không náo loạn trong nhà là được” Tiêu Chính Uy lạnh nhạt

“Ta đảm bảo sẽ không có chuyện gì, một ngày hôm nay con bé ở với ta rất ngoan ngoãn” La Mỹ Kim nhìn Tiêu Chính Uy khẳng định với anh về Mẫn Như của bà.

“Sắc mặt mẹ không còn nhợt nhạt như buổi trưa hẳn tinh thần rất tốt” Anh quan sát hỏi thăm

“Cha con lúc nãy cũng nói thế, Như Như kể chuyện cho ta rất nhiều toàn những câu chuyện ta chưa từng nghe bao giờ, nào là Tôn Ngộ Không đại náo Thiên Cung, Tôn Ngộ Không cứu sư phụ, có bảy mươi hai phép thần thông, bay được hàng nghìn dặm... Con bé còn nói Tôn Ngộ Không chính là thần tượng của bọn trẻ nhà chúng ta, bọn chúng rất thích nghe, mà ta tự nhiên cũng rất thích Như Như kể truyện, mặc dù ta nghe không hiểu nhưng dường

như xung quanh con bé có gì đồ tươi mát tỏa ra nên đặc biệt làm cho người khác nhìn vào cảm thấy dễ chịu. Chính Uy à, con xem Như Như thật ra cũng có lúc đáng yêu” La Mỹ Kim nhất thời phấn khích quay lại nhìn Mẫn Như.

Anh nở nụ cười nửa thật nửa giả trông nham hiểm vô cùng, nhìn theo La Mỹ Kim nhìn về Mẫn Như đang ngủ ngon.

Điều mẹ anh nói không phải không đúng, anh từng một lần ở gần cô, mùi hương trên người cô thật sự rất tươi mát.

Cô còn biết nấu ăn, chắc mẹ anh chưa biết điều đó ở cô, mới nếm qua một lần nhưng Tiêu Chính Uy vẫn còn nhớ rất kỹ. Món ăn của cô như là mùi hương trên người cô rất dễ chịu làm cho tinh thần lẫn cơ thể người tiếp xúc bị mê mẩn, hấp dẫn.

Một thời gian ngắn không gặp, Mẫn Như làm sao lại thay đổi nhiều đến vậy? Muốn đánh đá cô sẵn sàng đánh đá, muốn dịu dàng cô sẽ dịu dàng, cô khiến anh thấy thú vị rồi!!!

Nhưng...

Ánh mắt Tiêu Chính Uy xao động có vẻ đánh lại, trở nên sắc lạnh đi.

Nếu đây là con người thật của Mẫn Như thì cuộc sống vẫn bình thản trôi đi, còn nếu là đóng kịch để âm mưu tổn hại người thân, anh tuyệt đối không tha thứ cho cô một lần nào nữa.

Cứ chờ một thời gian, anh vẫn sẽ quan sát nhất cử nhất động, hy vọng cô thật sự thay đổi làm một người con gái tốt bụng trong mắt mọi người.

Sáng hôm sau, Mẫn Như dậy rất sớm, có thể là thói quen của cô từ xưa tới nay của cô, La Mỹ Kim bên cạnh vẫn còn ngủ, Mẫn Như nhẹ nhàng bỏ chân xuống đất đi đến vali lấy một bộ đồ ra rồi tranh thủ làm vệ sinh cá nhân mới đi xuống dưới lầu.

Cô lặng lẽ khép cửa sau đó đi xuống dưới nhà, xem ra căn biệt thự này rộng thật, đúng là nhà giàu có một cơ ngơi quá hoành tráng, ngày hôm qua đi sau Tiêu Chính Uy cô có len lén đảo mắt nhìn vú Trương và Ngô Mẫn Như hướng về khu nhà bếp, cho nên không khó cho Mẫn Như dễ dàng tìm được khu nhà bếp cao cấp sang chảnh này.

Cô kim hãm chính mình không được phát ra tiếng, kinh ngạc thẳm trong lòng thôi!!!!

OMG!!!! Có cả một khu bếp riêng, mọi thứ không khác gì nhà bếp năm sao, người làm nhìn thấy Mẫn Như tất nhiên cung kính gật đầu chào cô, cô biết có một số người nhìn vào cô ánh mắt đầy chán ghét, khinh bỉ nhưng cô không quan tâm, cô chỉ tính làm gì đó cho Tiêu phu nhân ăn điểm tâm.

Di Thảm đã dặn một số món dành cho người bị bệnh tim ăn sẽ rất tốt cô chỉ tốt bụng muốn Tiêu phu nhân tốt hơn thôi.

Mẫn Như tính đi tính lại nếu chỉ làm cho Tiêu phu nhân, còn Tiêu lão gia, ông ấy là chủ nhà này, còn cô là khách ở nhờ, như vậy thì thật không đúng đắn, cứ coi như nấu một bữa để cảm ơn họ cho cô một chỗ ngủ vậy đi!!!

Nghĩ là làm cô xắn tay áo bắt đầu làm, người làm bếp ban đầu họ không cho cô đứng vào nói cô là “cảnh vàng lá ngọc” không nên xuống bếp để cho họ nấu là được rồi. Thật ra họ nói là ngoài mặt nhưng trong lòng lại nghĩ “Cô là tiểu thư đệ nhất thành phố A, chưa bao giờ xuống bếp, để cô xuống bếp thì tháng này họ không có tiền lương nuôi gia đình”

hoặc là “Cô xuống bếp có tình làm cho mình trong mắt nhị thiếu gia thêm tốt đẹp chứ không biết dụng tay dụng chân”.

Mẫn Như thuyết phục mãi đầu bếp trưởng mới cho cô làm, có vài phần dè chừng không tin tưởng vào tay nghề của Mẫn Như.

Người bệnh tim không thể ăn quá mặn, hay mặn nên cô nếm vừa đủ ăn, Tiêu phu nhân một nồi cháo son tra nhỏ, còn Tiêu lão gia cô nghĩ làm spaghetti vậy dù sao cũng là món làm nên thương hiệu của cô, đặc biệt là nước sốt không chê vào đâu được.

Mẫn Như xuống bếp rất thành thực khiến người làm khi nãy còn lo sợ nhưng hiện tại đã không tin vào mắt mình.

Nhị tiểu thư biết nấu ăn cách cô ấy làm như một đầu bếp chuyên nghiệp.

Đội sau khi cô làm xong cũng là lúc chủ nhà thức, La Mỹ Kim ngủ dậy không tìm thấy Mẫn Như, bà có vẻ lo lắng sợ cô làm loạn, Tiêu Chính Uy nhà bà sẽ không tha cho cô.

Vú Trương nói Mẫn Như đang ở dưới bếp với mọi người nên bà cũng tạm yên tâm, chuẩn bị một hồi bà đi xuống dưới cùng với vú Trương, hôm qua nằm một ngày trên giường người La Mỹ Kim ê ẩm một chút.

Khi bà đến phòng ăn của gia đình thì nghe giọng nói vô cùng vui vẻ của Tiêu Chính Hàn, ông ấy đang tán dương ai đó “Đầu bếp, tay nghề của anh không tồi, hôm nay anh học đầu ra cách làm nước sốt ngon như vậy, tôi muốn một phần nữa thật ra nó quá TUYỆT”.

“Anh làm gì hôm nay tinh thần sáng khoái đến thế” La Mỹ Kim kéo ghế ngồi xuống, người làm mang một chén cháo son tra lên cho bà.

“Bà chủ người nên ăn món cháo son tra này, buổi sáng tinh thần sẽ tốt như ông chủ, sức khỏe của bà cũng được bồi bổ khỏe hơn” Đầu bếp nháy mắt với

Mẫn Như hí hửng cười

“Như Như đứng đó làm gì, con lại đây ăn chung với chúng ta” La Mỹ Kim vui vẻ vẫy tay gọi Mẫn Như.

“Vâng” Cô gật đầu tới ngồi kế bên.

“Ừm, anh nói đúng, tôi còn chút nữa bắt bẻ là anh bắt tôi ăn cháo còn ông ấy thì được ăn món ngon kia nhưng không ngờ món này ngon quá đi. Xem ra tháng này phải tăng lương cho đầu bếp Tiêu gia rồi” Bà cười tươi đùa giỡn.

“Mỹ Kim nói đúng, món ăn này làm anh rất hài lòng” Tiêu Chính Hàn gật gù

“Ông chủ, bà chủ hai món này không phải tôi làm cho hai người mà nhị tiểu thư Mẫn Như dậy rất sớm để chuẩn bị” Đầu bếp Tiêu gia thật thà

Tiêu Chính Hàn và La Mỹ Kim đang thương thức bị lời nói của đầu bếp dọa cho kinh hãi, hai người không hẹn đồng thời xoay mặt nhìn về phía Mẫn Như.

“Con..con làm” La Mỹ Kim ngạc nhiên đến lắp bắp

“Vâng” Cô tự nhiên trả lời, không nghĩ họ lại phản ứng mãnh liệt như vậy.

“Cha, mẹ sáng nay có vẻ rất náo nhiệt, Mẫn Như đã làm cho hai người khiếp sợ rồi” Tiêu Chính Uy từ đâu xuất hiện, anh mặc bộ âu phục trên người kéo ghế ngồi xuống.

“Mẹ con dự định sẽ chuẩn bị bữa sáng cho người nhưng nghĩ lại còn có người lớn trong nhà là Tiểu lão ... bác Tiêu nên con mới làm thêm một phần spaghetti” Cô giải thích khi nhìn Tiêu Chính Hàn không biết nên xưng hô thế nào liền gọi bằng bác hẳn ông ấy cũng không nhỏ tuổi, gọi vậy là lịch sự nhất.

“Oh, con suy nghĩ như vậy cũng đúng, một thời gian không gặp Như Như của ta đã biết xuống bếp lại còn nấu rất ngon nữa chứ ” La Mỹ Kim hí hửng cười khen ngợi cô.

“Cô ấy là chủ của một cửa hàng hiển nhiên sẽ biết nấu thôi” Tiêu Chính Uy lên tiếng.

Mẫn Như thầm nghĩ có phải sáng nay anh ta bị té xuống giường mà đầu óc dẫn đến chạm đây hay không cứ lời cô vào lời nói của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

“Dad, con muốn nói chuyện với mẹ?” Lạc Lạc cầm điện thoại sau đó ngẩng đầu nhìn Thẩm Dương.

“Con nhớ mẹ lắm sao?” Thẩm Dương xoay sang, đôi mắt bọn trẻ chứa u sầu chờ câu trả lời của hắn.

“Vâng, con rất nhớ mẹ, có thể gọi không?” Lạc Lạc vẻ mặt ủ rũ.

“Bối Bối lại đây” Thẩm Dương dang tay ôm Bối Bối vào lòng “Được rồi, ba chúng ta cùng gọi”.

Mẫn Như ngồi đọc báo buổi sáng cho La Mỹ Kim trong nhà kính Tiêu gia, tinh thần buổi sáng La Mỹ Kim rất tốt, ăn xong liền kéo cô vào nhà kính, thương thức trà do Mẫn Như pha.

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, phá vỡ cả bầu yên tĩnh.

Nghe được tiếng chuông điện thoại, Mẫn Như dừng lại không đọc tiếp mà ánh mắt quét qua màn điện thoại, là bọn trẻ gọi đến, cô phải xin ra một góc nói chuyện mới được.

“Mẹ, có người gọi đến con xin phép ra kia một lát” Mẫn Như để tờ báo xuống bàn, khẩn trương nhìn La Mỹ Kim.

“Con nghe đi” La Mỹ Kim chau mày hơi khó chịu, tiếng động điện thoại phá tan cảm giác thư thái của bà.

Mẫn Như gật đầu, đứng dậy đi ra một chỗ mà La Mỹ Kim không thể nghe được, trực tiếp nhấn máy trả lời.

“Mẹ” Lạc Lạc gọi một tiếng.

“Hai bảo bố mẹ nhớ các con lắm” Mẫn Như xúc động nói

“Mọi người cũng rất nhớ mẹ” Lạc Lạc trả lời, bên cạnh Thẩm Dương và Bối Bối áp tai vào nghe.

“Mọi người trong đó có các con không?” Mẫn Như đùa giỡn.

“Có a, tụi con nhớ mẹ rất nhiều” Bối Bối giắt điện thoại nói to.

“Con gái bảo bố...”

“Đưa đây cho anh”

“Không, điện thoại không chỉ mỗi mình anh nghe, em cũng phải được nói chuyện với mẹ” Bối Bối rống lên

“Đưa đây để dad mở loa lên cho mọi người cùng nghe” Thẩm Dương lấy điện thoại từ tay Bối Bối, ban nãy cô bé giắt điện thoại trong tay Lạc Lạc cho hấn một cú đấm ngay cằm, suýt nữa lưỡi hấn thành đôi.

“Mẫn Như cô có nghe rõ không” Thẩm Dương bật loa ngoài.

Mẫn Như trả lời “Rất rõ”.

“Hai đứa còn lơ mững như nửa phút trước, dad sẽ cho các con đi ngủ ngay” Thẩm Dương nghiêng răng đe dọa, cái lưỡi của hấn giờ phút thật đau.

“Mẹ” Cả hai đồng thanh

“Ừm, giờ thì nghe rõ rồi! Hai đứa không được tranh nhau chuyện nhỏ như thế, mẹ dặn dò là anh em phải biết chia sẻ, bảo vệ nhau” Mẫn Như nhấn giọng.

“Bọn con biết rồi sẽ không tái phạm”

“Ngoan” Mẫn Như hài lòng.

“Mẫn Như chuyện bên kia thế nào rồi? Có ai gây khó dễ cho cô không” Thẩm Dương sốt ruột lên tiếng

“À, mọi việc đều ổn, Tiêu phu nhân tinh thần tốt hơn rất nhiều. Xem ra vài ngày nữa tôi có thể trở về” Mẫn Như thành thật trả lời.

“Ừm, phải cẩn thận, người ở đó toàn là kẻ thông minh, sơ hở một chút cô lại rước thêm gánh nặng” Thẩm Dương dặn dò

“Cảm ơn anh, phiền anh mấy ngày này chăm sóc cho bọn trẻ giúp tôi”

“Bọn trẻ là con của tôi dĩ nhiên tôi sẽ chăm sóc chúng” Thẩm Dương trả lời cứng rắn như thật sự Lạc Lạc, Bối Bối là máu mủ của hấn.

Mẫn Như hơi ngại ngùng khi nghe Thẩm Dương tuyên bố trắng trợn như thế. Hiện tại được gọi “dad” cha trong miệng của bọn trẻ nên bảo vệ Lạc Lạc, Bối Bối là nhiệm vụ lớn nhất của Thẩm Dương.

Cô không biết nói gì với hấn, liền lảng sang nói với Bối Bối, Lạc Lạc “Hôm nay dad đưa hai đứa đi đâu?”

“Đi cỏ vũ đá bóng” Cả hai đồng thanh.

“Để anh nói trước”

“Em kể trước”

“Thôi, em kể trước đi” Lạc Lạc nhường nhịn Bối Bối.

“Cảm ơn anh, anh trai” Bối Bối cười tươi.

“Mẹ con nói người nghe hôm nay dad cho hai bảo bối đi bơi, đi ăn tối, cỏ vũ trận bóng đá, ... cuối cùng mua một thùng kem chất đầy ở tủ lạnh cho tụi con ăn đó” Cô bé nói không ngừng nghỉ, hôm nay được đi nhiều nơi, tâm trạng Bối Bối vô cùng vui vẻ.

“Dad còn mua cho anh em mỗi người một bộ đồ cỏ vũ thể thao nữa” Lạc Lạc bổ sung thêm câu chuyện mà Bối Bối kể.

“Hai đứa...”

“Như Như con ở đâu”

Giọng nói La Mỹ Kim vang lên, ngăn lại lời cô muốn nói, Mẫn Như dơ tay cho La Mỹ Kim nhìn thấy “Con ở đây”.

“Là bà nội, bà đang kiểm mẹ” Bối Bối nhận ra giọng nói của La Mỹ Kim.

“Phải, có gì ngày mai sẽ gọi cho hai đứa, chơi một chút rồi ngủ sớm, không được thức khuya, nói với dad của các con, hai bảo bối của mẹ gầy đi, mẹ liền tính sổ hần, bao gồm hai đứa cũng sẽ có phần” Mẫn Như sốt sắng

“Ngủ ngon” Mẫn Như nói câu cuối cùng rồi cúp điện thoại.

La Mỹ Kim lúc đó vừa đến chỗ cô đứng, cô đi nghe điện thoại khá lâu, làm cho bà tưởng có chuyện rất quan trọng, sợ ảnh hưởng tâm tình của Mẫn Như xấu đi, nên mới đi tìm cô.

Nhưng cô ở đây nói chuyện rất vui vẻ, xem ra bà lo lắng thừa rồi.

“Mẹ thấy trong người không khỏe sao?” Mẫn Như vừa đỡ La Mỹ Kim vừa hỏi thăm.

“Không, con đi nghe điện thoại không quay về ta tưởng có chuyện gì quan trọng mới đi xem” La Mỹ Kim giải thích.

“Vâng”

Đến chiều tối, La Mỹ Kim kéo Mẫn Như xuống bếp nấu ăn, sáng nay được thưởng thức tài nghệ của Mẫn Như, La Mỹ Kim rất phấn khích, bà ấy như vừa tìm được một người hợp với sở thích của mình.

Mẫn Như không nói thành lời, Tiêu phu nhân có thực sự bị bệnh tim, chưa từng gặp qua người có bệnh mà năng động sôi nổi như bà. Cô ở kế bên cũng khá lo sợ, bỗng nhiên Tiêu phu nhân quá nhiệt tình, thì cũng không tốt cho cơ thể.

Buổi tối hôm nay ở Tiêu gia vô cùng náo nhiệt, do bà chủ ngẫu hứng xuống bếp làm bữa tối cho mọi người, còn rủ thêm nhị tiểu thư người mà sáng nay đã làm cho họ có cách nghĩ khác về cô.

“Anh, chuyện Mẫn Như anh tính sao?” Ngô Mẫn Như giọng nói nhẹ nhàng, hai tay choàng lên vai ôm Tiêu Chính Uy từ đằng sau.

“Em muốn nói chuyện gì?” Tiêu Chính Uy trầm giọng, hai tay bỏ nhẹ vào túi quần, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ lớn.

“Em... Mẫn Như có phải sẽ ở lại đây với gia đình anh” Ngô Mẫn Như trả lời e lệ.

“Ừ, mẹ anh muốn cô ấy ở đây” Tiêu Chính Uy gật đầu

“Nhưng... con bé có biệt thự vì sao lại không quay về đó” Ngô Mẫn Như thắc mắc.

“Tự em đi hỏi cô ấy vì sao lại không quay về” Anh xoay người ôm Ngô Mẫn Như sủng nịnh đùa giỡn.

“Nếu em hỏi được thì không cần hỏi anh” Ngô Mẫn Như phụng phịu với Tiêu Chính Uy.

“Xem kìa, em ganh tị với em gái của mình” Tiêu Chính Uy nhéo mũi Ngô Mẫn Như mỉm cười.

“Ai mà thèm, em chỉ lo lắng thôi, con bé hay hành động lỗ mãng, không suy nghĩ lại gây phiền phức thì khổ cho mọi người” Ngô Mẫn Như cho rằng bản thân mình rất hiểu em gái nên trả lời đầy tự tin.

“E hèm” Tiêu Chính Uy nhỏ giọng, Ngô Mẫn Như em quá tự tin, Mẫn Như em gái của em không còn như em nghĩ đâu.

“Bọn trẻ anh có gặp chúng không?” Ngô Mẫn Như đang dúi đầu vào ngực Tiêu Chính Uy bỗng ngẩng đầu lên hỏi.

“Em nói Lạc Lạc, Bối Bối sao? Anh có gặp qua bọn trẻ, dạo này nhìn bọn trẻ rất cứng cáp và ngoan ngoãn, Mẫn Như quả là người mẹ không tồi” Tiêu Chính Uy tự hào tán thưởng.

“Em không tin, Mẫn Như thế nào lại chăm bọn trẻ tốt như vậy, có khi nào mời giáo viên và bảo mẫu về không, chờ sau này bọn trẻ về sống với chúng ta, em sẽ làm một người mẹ tốt với chúng” Ngô Mẫn Như bĩu môi chê trách, mắt xa xăm về tương lai, tuy không sinh ra bọn trẻ, còn là bác của bọn chúng, quan hệ có chút phức tạp nhưng từ từ rồi sẽ quen.

“Uhm, anh rất mong ngày đó” Tiêu Chính Uy hôn nhẹ lên trán Ngô Mẫn Như, ôm chặt người con gái yêu thương vào lòng mình, bọn họ đã có quá nhiều sóng gió để có được ngày hôm nay, anh tuyệt đối sẽ bảo vệ tình yêu của hai người.

“Hắc xì”

“Hắc xì”

Mẫn Như dọn quần áo vào tủ, bên Tiêu gia họ đã biết cô đã không còn sống trong biệt thự, nên bố trí một căn phòng cho cô ở lại, Mẫn Như chỉ chờ ngày bác sĩ Trần thông báo Tiêu phu nhân không vấn đề gì, cô sẽ lập tức quay về thành phố D.

Thế mà ai cứ liên tục nhắc đến cô, Mẫn Như cứ hết ngứa tai rồi hắc xì, cô chửi thầm mười tám đời tổ tông nhà người đó, cô có gây thù chuốc oán với họ chắc, mang cô ra mà làm đề tài.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 51

“Mẫn Như, cuối tuần này đưa bọn trẻ trở lại, hãy cho chúng sống ở thành phố A” Tiêu Chính Uy đứng dựa lưng vào chiếc cửa kính, hai tay khoanh lại nhìn cô.

“...” Cô im lặng ghi chép gì đó vào cuốn sách của mình.

“Tôi sẽ tìm một ngôi nhà cho em sống, em vẫn có thể làm những thứ mình thích mà không ai có thể can thiệp, sống một cuộc sống thoải mái như trước đây, tôi công nhận mặc dù ở thành phố D bọn trẻ được sống trong môi trường tốt” Tiêu Chính Uy ngưng một chút rồi lên giọng nói “nhưng sống với gia đình luôn là điều tốt nhất, tôi vừa bù đắp được mất mát của bọn trẻ, tiểu Nhu vừa có cơ hội gần gũi với chúng, sau này...”

“Sau này hai người kết hôn, bọn trẻ sẽ dễ dàng chấp nhận chị ta là mẹ của chúng” Mẫn Như ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Tiêu Chính Uy.

“Uhm, nếu em đã đoán đúng tôi cũng không giấu giếm, chúng tôi đã chọn được ngày cử hành hôn lễ, sau kết hôn tôi và tiểu Nhu muốn bọn trẻ sống với chúng tôi, cô ấy tự nguyện trở thành một người mẹ” Tiêu Chính Uy thoáng sững sờ, anh khôi phục dáng vẻ bình tĩnh nói tiếp vấn đề với cô.

“Đủ rồi” Mẫn Như hét lên, không khí chợt im lặng đến đáng sợ, sau tiếng hét ấy, cô giơ bàn tay ra chặn miệng bắt anh phải im lặng ngay tức khắc.

“Chị ta là bác ruột của bọn chúng, anh là cha ruột của bọn chúng, hai người kết hôn thì thôi đi, còn bắt chúng gọi chị ta là mẹ thật tức cười, nếu đem ra để nói đúng thì khi kết hôn bọn trẻ sẽ gọi anh là bác cả chứ không phải là cha, chúng là con của tôi, các người bắt kè là ai cũng không có quyền chia rẽ mẹ con tôi, ngay cả anh có là cha của chúng thì cũng không có quyền đó nghe rõ chưa” Cô nói to, đôi mắt tức giận trừng lớn nhìn Tiêu Chính Uy, âm mưu của người này đã lộ rõ, đừng mong cô từ từ với anh một lần nào.

“Khẩu khí lắm, nói rất hay, năm năm nay có ngày nào em hoàn thành vai trò một người mẹ đúng nghĩa, ngoài bạo hành con ruột của mình, chị gái cùng máu mủ cũng bị em hại cho suýt chết sau đó vì sợ mọi người tố cáo mà em đem con bỏ trốn rồi giả vờ trở thành một người mẹ từ từ, em nghĩ mọi âm mưu của em có thể qua mắt được tôi” Tiêu Chính Uy nói giọng đầy chế giễu, mỉm cười nhìn cô.

“Tôi đem con bỏ trốn cũng là vì các người ép buộc tôi cả thôi. Lần đó nếu như chị ta có xảy ra chuyện đó thật thì tôi cũng không yên ổn đến bây giờ, cũng chính trận đòn thừa sống thiếu chết do anh ban tặng mà tôi đã thức tỉnh. Anh ra tay đánh tôi vô cùng tàn độc, hại tôi suýt nữa mất mạng. Anh nghĩ tôi sẽ để các con của tôi sống với loại người xem tính mạng người khác như cỏ rác được sao?” Cô thốt lên đau đớn rồi nói hết những phần nộ trong lòng, không chút gì e dè, sợ hãi.

Mẫn Như cô ở trên cao nhìn xuống, hôm nay tôi sẽ đòi lại công bằng cho cô, bắt người đàn ông tàn nhẫn kia phải hối hận, đôi mắt nhắm nghiền, tuy không phát ra tiếng, nhưng nước mắt cứ như một chuỗi hạt bị đứt, từng giọt từng giọt lăn xuống “Tôi không phải một người mẹ tốt, nhưng còn anh năm năm qua người cha như anh đã ở đâu? Vì tình cảm cá nhân anh sẵn sàng bỏ rơi con của mình, có lần nào anh thử đến gần bọn trẻ chưa hay toàn tìm cách xa lánh chúng? Chúng là con của tôi, cũng là con của anh, chúng ta không thể đem lại cho chúng một gia đình hoàn chỉnh nhưng có thể giúp chúng có đủ tình yêu thương, sự quan tâm của cha và mẹ. Thay vì lẽ đó anh lại đem bọn trẻ chia cắt với mẹ ruột của chúng. Anh còn thẳng thắn nói rằng tôi có âm mưu? Vậy đôi mắt, lỗ tai của anh đã nhìn và nghe âm mưu tôi bày ra nó như thế nào hả Tiêu tổng?”

Tiêu Chính Uy khẽ mím môi, nắm chặt tay, vào giờ phút này, lần đầu tiên Mẫn Như dám to tiếng, mắng vào mặt anh nhiều đến như vậy, nếu đổi lại như là trước đây anh đã sớm xuống tay, nhưng tình trạng hiện giờ, anh lại mềm lòng, một cảm giác khó chịu như đè vào lồng ngực khiến anh không thể không kéo cô, ôm lấy đầu cô áp vào ngực, nhẹ nhàng an ủi “Tôi xin lỗi, tôi không nên nói những điều làm em tổn thương, nín đi chúng ta sẽ bàn bạc về chuyện bọn trẻ sau, không nên khóc lóc như thế! Có ai nói nhìn em khóc trông vô cùng xấu xí hay không?”

“Tôi muốn khóc lắm hay sao? Chính anh là người kiếm chuyện trước” Cô vừa thút thít vừa nghẹn ngào, tránh đi cái ôm của Tiêu Chính Uy, ôm người phụ nữ khác rồi cô ôm cô, Mẫn Như cảm thấy thật dơ bẩn “Tôi tuyệt đối không để các người bắt bọn trẻ, cho dù có đấu tranh đến cùng tôi cũng sẽ giành lấy các con, hờ dừ không ăn thịt con”.

Tiêu Chính Uy chấn động “hờ dừ không ăn thịt con” hờ tuy động vật ăn thịt rất hung dữ, nhưng cũng không bao giờ ăn thịt con mình. Câu thành ngữ hàm ý là con người ai cũng có tấm lòng thương con, cô đang muốn nói cô rất yêu thương bọn trẻ, hay đang cảnh cáo anh qua câu thành ngữ xưa này.

Tiêu Chính Uy nhếch môi cười nhạt, anh dường như khám phá ra ở Mẫn Như một sự mới mẻ. Mẫn Như không còn đơn giản!!! Một người phụ nữ mưu mẹo, xảo hoạt nhưng vô cùng lý trí.

“Cuối tuần này vẫn phải đưa bọn trẻ về vì đã hứa với mẹ rồi em nghe rõ không?” Anh bình tĩnh nói.

“Được, chỉ cần anh không bắt chúng bỏ học tôi sẽ cho chúng ở chơi cuối tuần với mọi người” Mẫn Như dứt khoát

“Hừ, em dám ra lệnh cho tôi?” Tiêu Chính Uy lạnh lùng nhìn cô.

“Tôi không ra lệnh mà muốn anh nhớ lại lời hứa trước đó” Cô phản bác.

“Hôm nay nói chuyện rất mạnh mẽ, cuộc sống ở thành phố D giúp em có thêm sức mạnh phản kháng với tôi rồi sao?” Tiêu Chính Uy lạnh giọng khen.

“Không liên quan đến anh, giờ thì hết chuyện rồi, mời anh ra khỏi phòng, tôi muốn nghỉ ngơi” Mẫn Như trực tiếp đứng dậy mở cửa, giọng nói lạnh nhạt.

“Được thôi, nghỉ ngơi sớm, chúng ta còn rất nhiều chuyện để giải quyết, em cũng cần ổn định lại tinh thần vừa nãy thật kích động.” Anh cười đùa giỡn.

RẦM

Vốn vẻ mặt không muốn biểu hiện nhưng cô đang nở nụ cười vô cùng chói mắt.

Ngô Mẫn Như cô có nghe được lời nói xin lỗi của anh không?

Tôi đã nói sẽ đòi lại công bằng cho cô mặc dù chỉ là lời xin lỗi nhưng nó cũng khiến anh ta hạ mình rồi!!!

Tôi không đủ sức để chống lại anh nhưng bằng mọi giá có thể tôi sẽ bảo vệ bọn trẻ. Nếu cô hiểu được tâm lòng của tôi, Mẫn Như hãy cho tôi thêm sức mạnh.

Đây là những điều mà cô có thể làm cho Mẫn Như đã chết.

Một linh hồn mượn xác như cô vẫn phải có trách nhiệm với những gì cô cho là đúng, kể cả việc đòi lại công bằng cho cô ấy.

Cho dù cô ấy có tệ đến mức nào cũng không thể tàn nhẫn như Tiêu Chính Uy, một con người quá tàn độc đi!!!! Cô ấy từng sinh con cho anh vậy mà ra tay tuyệt tình chỉ vì tình cảm cá nhân.

Vài ngày sau, vào cái ngày mà Lạc Lạc, Bối Bối được nghỉ học, Tiêu Chính Uy đã sắp xếp chuyến bay cho bọn trẻ bay về thành phố A vừa nhanh nhất vừa được an toàn.

Trên máy bay có đến hàng chục vệ sĩ của Tiêu Chính Uy đến bảo vệ hai cục cưng của Thẩm Dương nhưng điều đó vẫn không thể nào làm cho hần yên tâm

Kết quả của ba tiếng làm trò như ăn vạ, dụ dỗ thậm chí dùng bạo lực với các nhân viên sân bay, hần cũng dành được một vé lên chuyến bay và có trọng trách là tiếp viên hàng không dự bị.

Nói tiếp viên hàng không dự bị như vậy cho oai nhưng thật ra là nhân viên quét dọn nhà vệ sinh máy bay, vì tất cả các khoang máy bay đều kín chỗ, mà tiếp viên các khoang thì lại được bố trí đầy đủ và đảm nhận nhiệm vụ riêng.

Nếu thông tin hần làm “nhân viên quét dọn nhà vệ sinh trên máy bay” mà rò rỉ ra ngoài thì hình tượng “vua các giải thưởng” của Thẩm Dương sẽ bị châm chọc nhưng nhân viên làm việc rất hiểu biết điều này tuyệt đối sẽ không bị tiết lộ ra. Hần mừng thầm vì tính bảo mật rất cao, vì hai bảo bối mà hần phải hy sinh mình nhiều như thế này, giá mà chúng biết được...

“Lạc Lạc, anh vào trước đi” Bối Bối chống nạnh nói.

“Đợi anh đó” Lạc Lạc đi vào điệu bộ vội vàng.

Bối Bối đứng bên ngoài chờ đợi Lạc Lạc, vẻ mặt của cô bé vô cùng chán nản, Bối Bối không muốn quay lại thành phố A, sống ở thành phố D rất tốt, có bà cố, bà nội Thẩm, cô Nam Nam và cả daddy đều rất thương yêu cô bé và anh trai.

Thẩm Dương ngồi trên ghế, trông thấy Bối Bối, hần thật muốn chạy ra ôm con gái nhỏ, nhưng sẽ không làm như thế, hần đang giả trang thì phải thực hiện tốt, cũng không muốn lộ ra mình đang âm thầm đi sau bảo vệ hai đứa nhỏ.

Bối Bối ngó nghiêng xung quanh, đảo mắt một hồi thì dừng lại nhìn chú lao công vệ sinh trước mặt, chú này bịt khẩu trang kín mặt nhưng Bối Bối cảm thấy người chú này vô cùng quen mắt.

Cô bé lân la muốn tới chào hỏi, nhưng mà vừa chuẩn bị mở miệng...

“Cô chủ, có chuyện gì sao?” Vệ sĩ đi theo nói.

“Dạ không, chú không cần lo lắng, người này nhìn giống một người quen nhưng chắc cháu nhìn nhầm, giờ này người quen của cháu đang đi xem bóng đá

rời” Bối Bối xua tay, chờ mỗi khi nghĩ đến Thẩm Dương, daddy không ôm tạm biệt cô bé một cái, đã vội vàng phóng xe đi mất.

Nói rồi Bối Bối quay người đi, mở miệng “Cháu xin lỗi suýt nữa chú bị hiểu lầm rồi”

Thẩm Dương gật đầu, lòng âm thầm thở dài, cô bé này quá là tinh mắt, thiếu chút nữa là lộ ra hết.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Lạc Lạc, Bối Bối bước ra cửa lớn của sân bay, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Mẫn Như trong tầm mắt, con người của chúng bỗng chốc sáng lên, vội vàng chạy nhanh đến chỗ Mẫn Như, mừng rỡ hét lên một tiếng “Mẹ”.

Mẫn Như mắt đảo dáo dác xung quanh, tìm kiếm bọn trẻ trong vô số hành khách đang đi ra phía cửa lớn, bị chú ý bởi tiếng hét lớn, cô đưa mắt nhìn tới, khóe miệng cong lên cười “Lạc Lạc, Bối Bối”.

Xe đưa ba mẹ con về biệt thự Tiêu gia, bước xuống xe Lạc Lạc, Bối Bối ngờ ngàng, biệt thự Tiêu gia thực sự kinh khủng hơn trí tưởng tượng của chúng, nguy nga tráng lệ tựa một tòa lâu đài, bốn bề còn có những tòa nhà kính cao thấp khác, cách thức xây nhà quá đặc biệt.

Bọn trẻ có tìm hiểu đôi nét về biệt thự đồ sộ này, nó được thiết kế kì công do bàn tay phép thuật của kiến trúc sư Amante Yap - một kiến trúc sư vô cùng nổi tiếng trong giới.

“Lạc Lạc, Bối Bối nghe mẹ dặn vô trong nhà các con phải biết lễ phép với tất cả mọi người rõ chưa.” Mẫn Như cẩn thận.

“Dạ rõ” Bọn trẻ nghịch ngợm giờ tay lên trán như tuân lệnh của Mẫn Như.

“Được rồi, chúng ta vào thôi” Cô lắc đầu vui vẻ đi với chúng.

Mẫn chào hỏi người trên kê dưới Tiêu gia lẽ ra chỉ có mười phút, chính vì sự đến thăm hỏi bất ngờ của ba vị phu nhân Lê, Huỳnh, Hồ mà thời gian kéo dài hơn một giờ.

Ba vị phu nhân lần đầu được tận mắt thấy cặp sinh đôi bị giấu kín hơn năm năm nay đối với báo chí truyền thông, cả giới thượng lưu liền hứng thú kéo bọn trẻ ra trò chuyện.

La Mỹ Kim thức thời không biết ngăn chặn như thế nào, trong ba vị phu nhân thì Hồ phu nhân là người lăm chuyen nhất. Chỉ sợ nhìn thấy mặt bọn trẻ bà ta lại đi kể lể tán dóc cho những người khác nghe.

Suốt năm năm Tiêu gia, Ngô gia không để mặt bọn trẻ lọt ra ngoài, tránh ảnh hưởng đến cuộc sống của bọn trẻ. Thế mà hôm nay lại bị những vị phu nhân rảnh rỗi này bắt gặp.

Sau khi ba người chuẩn bị ra về, La Mỹ Kim kéo Lê phu nhân ra một góc thì thầm gì đó, nét mặt khá căng thẳng, cuối cùng Lê phu nhân nói nhỏ trong tai La Mỹ Kim một vài câu, thì cơ mặt của La Mỹ Kim mới giãn ra.

“Lạc Lạc, Bối Bối bà nội rất nhớ hai đứa.” La Mỹ Kim xúc động ôm chầm lấy Lạc Lạc, Bối Bối.

“Bối Bối cũng nhớ bà” Bối Bối gian xảo bày ra bộ mặt thương tâm, giọng sụt sùi như là thật.

“Lạc Lạc rất nhớ bà nội” Lạc Lạc không có đóng kịch giỏi như em gái, không kìm nổi cảm xúc, trả lời chân thật.

“Ba bà cháu các người muốn biến nơi này thành biển nước hay sao mà khóc mãi thế” Tiêu Chính Hàn ở trên lầu đi xuống, nói giọng cực kỳ lớn.

“Im đi ông già, tôi rất lâu mới gặp chúng, thể hiện tình cảm không là gì sai” La Mỹ Kim liếc Tiêu Chính Hàn la to.

“Được rồi, bọn trẻ vừa mới về chưa nghỉ ngơi để cho chúng nghỉ ngơi đi rồi ba bà cháu tình cảm không muộn” Tiêu Chính Hàn phân trần giải thích.

“A, ông nói cũng phải, Lạc Lạc, Bối Bối đi nghỉ đi, vũ Trương, bé Ba dẫn tụi nhỏ lên phòng tôi đã chuẩn bị trước, nhớ chăm sóc chúng cẩn thận” La Mỹ Kim buông hai đứa trẻ ra, vẫy tay gọi vũ Trương đến, cẩn thận dặn dò.

“Mẹ đi đâu bà có biết không?” Lạc Lạc đi được bậc thang thì nhìn xuống nhỏ giọng hỏi, Bối Bối cũng đứng lại, cô bé lo diễn kịch cũng không để ý là mẩu thân biến đi đâu mất.

Tuy Lạc Lạc nói nhỏ nhưng La Mỹ Kim vẫn có thể nghe được, bà dịu dàng nói “Mẹ các con đi siêu thị mua ít thứ, tối nay sẽ làm bữa tối cho chúng ta, con không cần lo lắng lát nữa sẽ quay về”.

Lạc Lạc à vâng, cậu bé gật đầu, rồi hai đứa nhỏ đi lên lầu theo người làm.

Trung tâm Tiêu Chính thuộc sở hữu Tiêu thị...

Mẫn Như đang ở tầng hai mua thức ăn, nghĩ đến bọn trẻ lòng cô lại rất ấm áp, gần cả tuần cô chưa nấu gì cho chúng nên tối hôm nay quyết định xuống bếp, thực phẩm trong tủ lạnh Tiêu gia rất đầy đủ nhưng có một số thứ còn thiếu trong thực đơn món ăn.

Cô mới phải để tài xế của La Mỹ Kim đưa đi, tài xế Lưu được phân phó đưa Mẫn Như đi chợ nên ông ấy chở Mẫn Như đến trung tâm Tiêu Chính. Người phụ trách mua thực phẩm trong nhà bếp thường xuyên lui tới đã chỉ cho ông đến chỗ nơi họ thường hay mua.

Cô không muốn làm phiền tài xế Lưu, nhìn ông ấy vô cùng tận lực nghe lời La Mỹ Kim luôn bên cạnh Mẫn Như, làm như thể cô rất gượng gạo, tự nhiên có chút bực bội phải uy hiếp ông ấy mới chịu ở ngoài không đi theo cô vào bên trong.

Dù sao uy hiếp với người lớn tuổi hơn mình là không phải phép, nhưng cô phải làm, người như ông ấy nhìn sống quá gò bó, khuôn khổ, cô nghĩ cho ông một chút thời gian riêng tư, làm thứ mình thích, sẽ dễ chịu hơn.

Mẫn Như đẩy xe đi đến gian hàng rau củ, nhìn thật tươi, rau củ quả xanh mướt trải dài trên những cái kệ, cô chọn lấy một vài cái, rồi tiếp tục đẩy xe sang gian hải sản. Tôm, cua, cá, ghẹ nhìn béo bở bắt mắt, Mẫn Như lựa thêm một số hải sản rồi đi ra tính tiền.

Cô đang định trở ra ngoài, chợt nhớ đến tin nhắn của Khả Nam, cô ấy là tin đồ mỹ phẩm, thành phố A cực nổi tiếng về mỹ phẩm, mà trung tâm Tiêu Chính có hợp tác với các nhãn hiệu mỹ phẩm nổi tiếng, trong đó có Sunshine một nhãn hiệu son cực nổi tiếng, Khả Nam nhờ cô mua cho cô ấy loại son Red...., Mẫn Như không thể nhớ nó tên gì, cô lấy điện thoại mở tin nhắn để coi lại, là Red Recipe màu #215 Ruby Tuesday vừa mới ra.

Cô chạy ra chỗ đậu xe của tài xế Lưu đưa thực phẩm vừa mới mua cho ông ấy, sau đó nói vài câu với rồi chạy vào trung tâm, nhấn thang máy đi lên tầng 5 nơi bán mỹ phẩm làm đẹp của chị em.

“Chào quý khách, chào mừng cô đến với sunshine, chúng tôi sẽ lựa chọn...” Nữ nhân viên chuyên nghiệp giới thiệu.

“Không cần đâu, tôi muốn mua loại Red Recipe màu #215 Ruby Tuesday làm phiền cô lấy cho tôi” Mẫn Như xua tay bảo nữ nhân viên không cần nói nhiều, cô chỉ muốn mua nhanh rồi về sớm.

“Vâng” Nữ nhân viên đi vào trong lấy loại son mà Mẫn Như yêu cầu.

“Cảm ơn” Cô nhẹ nhàng nói.

Tính tiền xong, Mẫn Như bước ra, không may va vào một người, những túi đồ trên tay không tự chủ cô ta rớt xuống đất, người đó khàn giọng hét lên một tiếng, đôi mắt cô ta như tóe lửa, quét qua người làm rớt đồ của mình “Con kia mày biết vừa làm rớt quần áo tao vừa tốn cả triệu bạc mua không?”.

Mẫn Như lo nhặt đồ giúp cô ta thế mà người phụ nữ này không biết điều thay như cùng cô nhặt hết toàn bộ đồ bị rớt ra thì cô ta chống nạnh la hét chỉ trích này kia.

“Chị bớt lắm miệng đi! Chị có biết từ nãy đến giờ có bao nhiêu người đã nhìn chúng ta, giúp tôi nhặt đồ chị hết đi này”. Mẫn Như vừa nhặt quần áo vừa hằn giọng.

“Con kia, mày biết tao là ai không để tao nói cho mày biết tao là tiểu...” Cô ta giọng sang sảng.

“Chị là ai tôi không quan tâm, nếu chị muốn giới thiệu cho mọi người biết thì đằng kia có micro của MC đang giới thiệu sản phẩm qua đó mà cầm micro nói cho tất cả mình là con gái của ai tiểu thư nhà nào?” Mẫn Như chỉ tay về hướng người ta đang quảng cáo sản phẩm.

“Mày này... Hôm nay xem ra tao không dạy mày thì mày không biết điều mà chọc bòn tiểu thư” Cô ta định lao đến thì có một tiếng gọi mềm mại ở phía sau phát ra.

“Mẫn Hồng” Ngô Mẫn Như đi mua sắm có dẫn theo Chu Mẫn Hồng đi theo, đây là cô em họ bằng tuổi Mẫn Như. Mẹ cô ta là em gái của Ngô Thâm (cha của Mẫn Như và Mẫn Như).

“Chị họ, chị đến rồi chị xem đi cô ta làm rớt đồ của em còn to giọng giáo huấn, chị phải giúp em dạy lại cô ta” Chu Cẩm Hồng nũng nịu nói.

“Nè, cô ăn nói cho đàng hoàng rõ ràng tôi và cô đụng phải nhau, quần áo của cô rớt xuống, không phụ tôi nhặt chúng lên, cô đứng đó la hét ầm ĩ, bây giờ lại đổ hết cho tôi” Đến lúc này Mẫn Như tức giận quá, cô đứng lên cầm hết túi đồ đẩy vào người cô ta.

“Mẫn Như” Ngô Mẫn Như kinh ngạc.

Có gì đó không đúng, tại sao người kia lại biết tên mình, gọi một cách như quen biết lắm.

Là nữ chính!!! Ngô Mẫn Như chỉ ta làm gì ở đây? Còn đi chung với loại người này?

Chu Mẫn Hồng ta không nghe nhầm đó chứ, chị Mẫn Như gọi cô gái ăn mặc bình thường như vậy là Ngô Mẫn Như!!!

Ngô Mẫn Như là loại người làm sao cô ta không biết được!! Hết tám mươi phần trăm là khoe da hờ thịt, mặt mũi luôn trang điểm đậm còn người này một chút hờ hang, trang điểm cũng không có.

“Mẫn Hồng, em nhìn lại đi đây là Mẫn Như.” Mẫn Như kéo tay Mẫn Hồng lại gần.

“Chị, người này thật là Mẫn Như”. Chu Mẫn Hồng trở mặt

“Mẫn Như em không nhận ra Mẫn Hồng sao? Là con gái của cô, vừa là em họ của chúng ta vừa người bạn thân của em đó!”

Mẫn Hồng? Có phải Chu Mẫn Hồng, người bạn chí cốt của thân thể này!

Trong bộ truyện đình đám của bạn thân cô có nhắc đến người này nhưng cô ta là một vai phản diện, ăn đua nịnh hót vì lấy lòng mọi người không tiếc bán đi tình bạn của bản thân và Ngô Mẫn Như. Người như thế không thể nào xứng đáng kết giao được.

“Mẫn Như là cậu sao, mình mình không nhận ra luôn ấy chứ, cậu khác đi quá” Cô ta lật mặt chạy đến ôm Mẫn Như dịu giọng.

“Có thể buông ra được không” Mẫn Như gỡ tay của Chu Mẫn Hồng, mùi nước hoa hay mùi kinh tởm mà cô ngửi thấy trên người của cô ta, cô rất muốn nôn.

“Không phải em đi đón bọn trẻ? Vì sao lại xuất hiện ở đây?” Ngô Mẫn Như quan sát hỏi, trên tay Mẫn Như đang cầm túi son hiệu Sunshine, không nghĩ vẫn còn đựng đến mỹ phẩm, cứ ngỡ là thay đổi, chỉ là đóng kịch quá đạt đi.

“Bọn trẻ về rồi, vào đây mua thức ăn làm cho bữa tối, tiện sẵn mua son để sử dụng, có chuyện gì sao chị gái?” Mẫn Như lạnh nhạt nói.

“Không”

“Vây em đi trước, chú Lưu đang sốt ruột đứng chờ ở ngoài, chị với Mẫn Hồng ở lại vui vẻ” Mẫn Như tìm một lý do chuồn lẹ.

“Em đi trước đi” Ngô Mẫn Như nói nhẹ nhàng.

“Chị, Mẫn Như về rồi còn rất khác nữa” Chu Mẫn Hồng lay cánh tay của Ngô Mẫn Như.

“Chị biết, em không cần phải quá kinh ngạc như vậy”

“Nếu cô ta giờ trò quý nữa thì sao?”

“Hai lúc nào cũng hơn một, bao lâu nay để nó đè đầu cưỡi cổ, hăm hại rất nhiều chỉ cần nó tiếp tục sẽ ...” Ngô Mẫn Như cười gian trá, cánh tay đưa lên kéo ngang cổ.

“Vâng” Chu Mẫn Hồng cười nịnh ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chiếc xe audi chậm chậm chạy vào phía cổng biệt thự đang mở, năm giây sau thì chiếc xe dừng hẳn, một người đàn ông trung niên mở cửa bước ra, cánh cửa xe đối diện đồng thời cũng mở.

Thẩm Dương bước xuống, cười vui vẻ “Chú thấy sao?”

Người đàn ông trung niên đó được Thẩm Dương lễ phép gọi là chú Tạ mỉm cười “Kĩ thuật lái không tồi”.

“Hai người đã về! Thẩm Dương đi đường dài, uống một chút nước đi con! Ba con Tuyết cũng thế” Bà Tạ bung hai ly nước cho hai người đàn ông trước mặt.

“Cảm ơn thím” Thẩm Dương nhận lấy ly nước uống cạn.

“Thím đã dọn dẹp phòng cho con, đi tắm rửa cho sạch sẽ, rồi xuống ăn cơm tối” Bà Tạ nháy mắt với hắn.

“Okk, con sẽ đi tắm rồi thưởng thức đồ ăn, con rất nhớ thịt viên của thím” Thẩm Dương nói rồi liếm lưỡi.

Thẩm Dương đi rồi, bà Tạ nhìn chồng, cười hỏi “Không phải sân bay rất gần đi một chút là về”

“Thẩm Dương đến tìm địa chỉ nhà một người quen cũ của chị Thẩm mới đi lâu như vậy. À con bé Tuyết có gọi về không?” Ông Tạ quay sang bà Tạ trông chờ câu nói của bà.

“Nó có gọi về nói chuyện với tôi cả giờ đồng hồ, tiếc thật con bé có ở nhà thì bữa cơm này sẽ vui vẻ biết bao nhiêu” Bà tặc lưỡi tiếc nuối nói.

“Ồi, cái bà này” Ông cười ha hả trạng thái của vợ.

Khi Mẫn Như thông báo có thai với Chính Uy, cả hai gia đình đều rơi vào trạng thái sững sờ rồi tốt cùng phần nộ cuối cùng là bi thương.

La Mỹ Kim sống chết với Tiêu Chính Hàn, bằng mọi giá cũng phải cho bọn trẻ mang họ Tiêu, đứa nam là Tiêu Chính Nguyên, đứa nữ là Tiêu Mẫn Quân, không thể để con cháu Tiêu gia bị gọi là con hoang được.

Tiêu Chính Hàn thoát đầu với Lạc Lạc Bối Bối không vui vẻ, nhưng nhìn mặt bọn trẻ bảy tám phần là huyết mạch Tiêu gia, còn được Thẩm gia và Mẫn Như dạy dỗ biết kính trên nhường dưới, không phân biệt giàu nghèo mà đối xử rất phải phép với người xung quanh. Người làm trong Tiêu gia lấy lý do trên mà yêu quý bọn trẻ vô cùng.

Tiêu Chính Hàn cũng thấy được điểm đặc biệt đó của hai đứa cháu, dần dần tình cảm dành cho Lạc Lạc, Bối Bối được phát sinh.

Thẩm Dương tắm xong, mặc áo choàng tắm đi ra, chuyến đi này như mọi khi hắn tới thành phố A, hắn không mang hành lý đi theo, bởi trong tủ lúc nào cũng có sẵn quần áo, bà Tạ cứ đến kỳ hạn sẽ lọc bỏ quần áo cũ, và bổ sung vào những quần áo theo mùa cho hắn.

Lấy một bộ đồ mặc ở nhà được gấp sẵn trong ngăn kéo, hắn nhanh chóng mặc vào, tinh thần nhờ vậy mà sáng khoái hẳn ra.

“Tít”

Tin nhắn từ điện thoại vang lên, Thẩm Dương cầm lấy điện thoại ngay bàn và mở tin nhắn là Bối Bối gửi đến “Dad, con và anh trai đến rồi”.

Trên máy bay hắn suýt nữa bị nhận ra, hiện tại còn nhận được thông báo là đến rồi. Con gái ơi là con gái, mẹ con sao có thể sinh ra một đứa trẻ tinh anh trong tình anh đến thế.

Hắn cười thầm rồi gửi tin nhắn đi “Nhớ ngoan ngoãn, yêu các con”.

- Hừ! Đâu cần phải nhắn ít như thế đáng lẽ phải hỏi thăm bảo bối đã ăn chưa hay bảo bối nhớ ăn uống đúng giờ v.v.v!!! Đã vậy không ra sân bay chào tạm biệt nữa! – Tin nhắn được gửi đến, Bối Bối hí hửng mở ra đọc nhưng lập tức trung bày bộ mặt mất hứng, miệng lẩm bẩm trách cứ.

- Bối Bối con đang nói về ai đó? - Mẫn Như đang bằm một ít gia vị, phát hiện Bối Bối lơ là công việc mới lên tiếng nhắc nhở.

- Dad, là dad rất quá đáng! – Cô bé đôi giọng giận dỗi.

- Dad, hắn chọc gì mà làm con gái của mẹ phát hờn như thế! – Mẫn Như dùng tay đi đến chỗ Bối Bối.

- Dad không ôm tạm biệt, còn nhắn rất lạnh nhạt nữa! – Bối Bối nhăn mặt.

- Chỉ vậy thôi sao? – Mẫn Như kinh ngạc.

- Dạ! Chỉ vậy thôi! – Bối Bối nhìn Mẫn Như trả lời.

“Phốc”

- Ui da! Sao mẹ lại búng trán con! – Bối Bối la toáng.

- Con gái! Mẹ con tưởng là con bị hấn chọc giận chuyện to tát mới đi đến an ủi còn chuyện này là một chuyện nhảm nhí! Với lại giờ ở hai thành phố rất khác nhau hẳn là còn buồn ngủ nên mới nhấn tin qua loa vậy thôi! – Mẫn Như đứng dậy, bước về chỗ tiếp tục bữa gia vị.

- Mẹ, bình thường dad rất dậy sớm để đưa bọn con đi học mà! – Bối Bối biện minh.

- Sáng là sáng thứ bảy các con không đi học, huống chi hai đứa đang ở thành phố A, daddy của các con nhàn rồi không chừng đang ngủ nướng! – Mẫn Như khẳng định.

- Con không tin! – Bối Bối phản bác.

“Con không tin” Mẫn Như ngẩng đầu nhìn Bối Bối, sau đó có nét mặt nhảm nhảm, nở một nụ cười chói lóa “Bối Bối, con với mẹ giao kèo hay không? Người thắng có quyền đưa ra một yêu cầu, người thua phải cam tâm chịu phạt”.

“Mẹ, người tính giao kèo daddy có như lời nói là đang ngủ nướng, nếu con thua phải ngoan ngoãn tham gia cuộc hành trình đi tìm kho báu ẩn trữ với bọn nhóc ở chung cư?” Bối Bối nhanh chóng đoán ra.

“Bingo, con nói rất chuẩn, không hổ danh là con gái của mẹ, thế nào con có chịu giao kèo không?” Mẫn Như cười tươi lộ hai cái lúm trên má.

“Con... Vâng! Con sẽ giao kèo với mẹ! Nếu con thắng con sẽ có quyền yêu cầu với mẹ nha” Bối Bối hào hứng.

“Được được, Lạc Lạc làm nhân chứng, sau bữa tối mẹ sẽ gọi cho daddy các con”.

Buổi tối ở khu vực phía Nam ở thành phố A rất lộng gió, đây cũng là nơi dành cho những nhà giàu sinh sống.

Nếu nói ở khu phía Tây dành cho những tòa nhà, biệt thự đậm phong cách cổ Châu Âu giống như biệt thự của Tiêu gia.

Ngược lại phía Nam sẽ là những biệt thự mang dấu ấn hiện đại, có phong cách rất riêng tùy thuộc vào chủ sở hữu biệt thự đó. Thẩm Dương là người chuộng thể thao nên ngôi nhà mà hẳn chọn lựa dĩ nhiên sẽ là một trong những biệt thự hiện đại ở phía Nam lộng gió này.

Thẩm Dương vui vẻ ngồi thưởng thức trà nóng với ông bà Tạ ngoài vườn. Mấy ngày hôm nay quả thực vất vả, mờ mắt dậy thì xung quanh hẳn chỉ có ba vấn đề chăm sóc cho bọn trẻ, chạy đến điểm tổ chức lễ hội để làm việc, làm bồi bàn thuê cho cửa hàng của Mẫn Như hay nhân viên giao hoa.

- Thẩm Dương! Nhìn con có vẻ nhọt nhọt! Ở đây thím sẽ bồi bổ cho con! – Bà Tạ gọt trái cây.

- Haha! Con cảm ơn thím! Chẳng qua.. nhòam nhòam... thành phố D có lễ hội suốt tuần, công việc mới tăng lên gấp bội so với thường ngày! – Thẩm Dương bỏ miếng táo vào miệng nhai rồi nói.

- Tuổi trẻ tài cao! Làm gì thì cũng phải chú ý đến sức khỏe của mình! – Ông Tạ ngồi kế bên nhâm ly trà nóng.

- Vâng! Phải rồi Tuyết có hay gọi điện cho chú thím không? – Thẩm Dương nhìn ông bà Tạ hỏi thăm.

- Có! Chiều nay nó có gọi biết con đến nó rất vui, tiếc không ở nhà đón tiếp anh Thẩm Dương của nó với ba mẹ! – Bà Tạ khẽ mỉm cười khi nói về con gái.

- Con bé biết suy nghĩ hơn rồi chú thím! Mai sau lấy chồng cũng không làm ba mẹ lo lắng! – Thẩm Dương cười đùa, bóc miếng kiwi trên đĩa bỏ vào miệng.

- Thật ra con bé....! – Bà Tạ bị tiếng chuông điện thoại Thẩm Dương làm cho im lặng.

“Reng”

“Reng”

- Con xin lỗi có điện thoại gọi đến! – Mẫn Như gọi đến, Thẩm Dương nhìn ông bà Tạ cười xin lỗi, đứng dậy ra một góc khá xa bắt máy.

- Được rồi, con nghe điện thoại đi để người khác chờ không tốt đâu! – Ông Tạ gật đầu nói.

“Đại phiền toái, cô gọi tôi có chuyện gì?” Thẩm Dương trêu chọc.

“Dad, là con, không phải mẹ” Bối Bối nói to trong điện thoại.

“Ôi con gái, sao không gọi vào điện thoại của con, dad cứ tưởng là mẹ của con, xin lỗi bảo bối nhiều nhé” Thẩm Dương nhận ra giọng lạnh lạnh quen thuộc chuyển giọng nhẹ nhàng hơn.

“Dad, con nhờ người một chuyện, chỉ cần trả lời không cần phải làm gì cả” Mẫn Như lay người Bối Bối bảo nói vào trọng điểm.

“Rồi rồi, nghe giọng con có vẻ nghiêm trọng nói đi” Thẩm Dương hơi lo lắng.

- Bối Bối em mở loa ngoài đi, nghe như vậy mẹ và anh trai không nghe được! – Lạc Lạc ở kế bên nói.

“Chuyện gì mà phải cả ba cùng nghe” Thẩm Dương sốt ruột.

“Con mở loa ngoài rồi, daddy hãy nói to, daddy đang làm gì?” Bối Bối nhấn giọng.

“Chỉ vậy thôi sao? Daddy đang ...”

Bên kia sắc mặt của Bối Bối và Mẫn Như có chút khẩn trương, cả hai đều muốn nghe câu trả lời của Thẩm Dương.

“Daddy đang nằm ngủ bị điện thoại gọi cho tỉnh dậy” Hần đảo mắt một hồi tìm lý do.

“CÁI GÌ?” Bối Bối la lên

- Yeah! Chính xác! Con thấy không mẹ nói đâu có sai! – Mẫn Như phản kích, vô cùng sung sướng.

- Như vậy phần thắng thuộc về mẹ, Bối Bối em thua kèo rồi – Lạc Lạc công bố.

“Huhu daddy người hại con rồi, con sẽ không nói chuyện với người nữa” Bối Bối méu máo, vùi đầu vào gối, không thèm ngẩng mặt lên.

“Daddy không hiểu ba mẹ con đang nói gì?” Thẩm Dương ngớ ra.

- Lạc Lạc con nói chuyện với dad đi! – Mẫn Như đến an ủi Bối Bối, đưa điện thoại cho Lạc Lạc.

Lạc Lạc gật đầu tiếp nhận điện thoại từ tay Mẫn Như, trầm tĩnh kể hết cho Thẩm Dương nghe, hần suất nữa cười lớn trong điện thoại, nhưng ngậm ngùi cười trộm.

Thật không hiểu, con gái lại hờn hấn vì không đến sân bay tạm biệt, câu gắt hần nhấn tin nhặt nhèo, hiện tại lại giận hần không thèm nói chuyện. Mẫn Như cũng thực là lại còn cá cược với con bé, biết vậy hần sẽ nói là đang ở cửa hàng, không chừng Bối Bối sẽ không thua với Mẫn Như.

“Con đưa điện thoại cho Bối Bối đi”

- Bối Bối, dad muốn nói chuyện nè! – Lạc Lạc nhìn Bối Bối.

- Anh nói đi! Em không muốn nói với daddy! – Bối Bối khoanh tay, nghiêng đầu sang chỗ khác.

“Con ép điện thoại ngay tai con bé giùm dad đi” Thẩm Dương cười khổ.

- Em đã nói không muốn nghe rồi kia mà! – Bối Bối vùng vẫy.

“Bảo bối, con gái ngoan, dad biết sai rồi, con có muốn nghe dad nói một bí mật không?” Thẩm Dương quái dị nói.

“Bí mật?” Bối Bối tò mò.

“Phải, chỉ có daddy, anh trai và con biết thôi”

Sau đó, Bối Bối thật sự hết giận đối với hần, cả hai đứa đeo tai nghe vào, mỗi đứa một bên trực tiếp nghe bí mật của Thẩm Dương vô cùng chăm chú.

Mẫn Như bị đẩy sang một bên, có dad liền quên mẹ, là đặc tính của hai đứa trẻ sinh đôi nhà này, cô cứ tưởng bọn trẻ không có Thẩm Dương sẽ quẩn lầy cô, nhưng điện thoại làm hỏng hết dự tính của Mẫn Như.

Đáng ghét nhất là tên thần kinh Thẩm Dương, đã vậy còn nói cô là đại phiền toái, người cô cảm thấy phiền toái nhất chính là hần, bọn trẻ nhà cô có hần thì không nhớ đến người mẹ này, có muốn ghét bỏ thì phải ghét bỏ hần đầu tiên.

Chương sau sẽ hé lộ ngoài làm vua các giải thưởng ở thành phố D Thẩm Dương lại có một sự nghiệp bí mật ở thành phố A chờ xem đó là nghề gì nhé!!

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

“Đây là bảng kê khai và báo cáo số lượng xe ra vào từng cửa hàng trong tháng. Con xem có sai sót gì báo lại với chú?” Ông Tạ đưa sấp tài liệu đủ màu cho Thẩm Dương.

“Con cảm ơn, chút nữa con sẽ xem” Thẩm Dương đeo kính cận, bàn tay lướt thoăn thoắt trên bàn phím laptop, phong tác làm việc vô cùng nhanh nhẹn.

“Chú đi ra ngoài kiểm tra thị trường bên khu phía Bắc, con nhớ báo cho thím chú sẽ không về ăn tối” Ông Tạ xoay người thông báo.

“Vâng, chú đi cẩn thận” Thẩm Dương giọng trầm ổn nói, ánh mắt không di chuyển vẫn dán chặt vào màn hình.

Cánh cửa đóng lại, một mảnh yên tĩnh trong phòng, kết hợp với thái độ nghiêm túc là chiếc kính cận làm cho khuôn mặt hấn nồng đậm mùi vị của người đàn ông trưởng thành. Hôm nay hấn chọn một cái áo thun body màu trắng sọc xanh phối với áo vest xanh navy, chiếc quần jean màu chàm thông thường tạo ra phong cách thanh lịch, hơi hướng nổi loạn.

Ngoài chức vị nhà vô địch các giải đấu, giám khảo hay huấn luyện viên một cuộc thi thể thao, Thẩm Dương vẫn muốn phát triển sự nghiệp theo một hướng khác nên hấn lựa chọn mục tiêu là kinh doanh.

Thành phố A rất thích hợp để thực hiện mục tiêu, theo thống kê số liệu vài năm trở lại đây, thị trường buôn bán ô tô đang tăng cao và dự đoán sẽ còn tiến xa hơn nữa do số người đi lại bằng ô tô rất phổ biến.

Có thể mở được cửa hàng buôn bán các loại xe nổi tiếng là một chuyện hay vô cùng!! Nhưng nói đi phải nói lại xe dơ thì phải rửa, xe bất ổn cần chăm sóc, thế nên lối kinh doanh tạo hứng thú cho Thẩm Dương chính xác là mở dịch vụ làm sạch và chăm sóc xe hơi.

So với hai năm trước chỉ có một cửa hàng nhưng hiện tại thì có đến hai mươi chín cửa hàng trên toàn thành phố A, trụ sở chính là cửa hàng đầu tiên của dịch vụ làm sạch và chăm sóc xe.

Nhờ vậy dịch vụ làm sạch và chăm sóc chỉ dành riêng cho xe hơi được mở rộng ra với nhiều loại xe hơn như xe tải, xe máy... đem về cho hấn không nhiều nhưng cũng không ít lợi nhuận, thậm chí là lợi ích.

Người thay hấn điều hành là ông Tạ, Thẩm Dương đứng phía sau theo dõi và kiểm soát toàn bộ phần chốt điểm. Trước hấn vẫn thường xuyên đi lại giữa hai thành phố nhưng bây giờ thì không vì hấn còn có hai đứa trẻ. Hấn thiết lập một hệ thống theo dõi tình hình chung về từng cửa hàng, cuối tuần tất cả được ông Tạ tổng hợp rồi gửi cho hấn.

Nói về ông Tạ, ông là con trai của cụ Tạ, hàng xóm dưới quê của bà nội Thẩm, ông Tạ có một người vợ là bà Tạ và hai đứa con gái sinh đôi tên Tạ Tuyết và Tạ Uyên. Thế nhưng, vào một năm kia ở vùng quê có dịch bệnh, làm chết đi hàng chục người, Tạ Uyên cũng không tránh khỏi.

Dịch bệnh đi qua nhưng dưới quê nhà nào vốn giàu thì còn tiền sống tiếp, không thì phá sản, nhà nghèo khó dĩ nhiên phải bỏ xứ đến nơi khác làm thuê. Ông bà Tạ bỏ quê lên thành phố tìm việc làm, nhưng nông dân học ít làm nhiều, cả hai ít nhiều cũng bị từ chối.

Có thể nói số phận của họ thay đổi khi ông Tạ vô tình cứu được Thẩm Dương, vì người quen cũ với Tạ gia, ông bà Thẩm nhận họ làm việc cho hội quán. Sau này, ông Thẩm mất, hội quán cũng do ông Tạ một thời gian thay mặt, đợi đến khi Thẩm Dương đủ tuổi sẽ trả lại. Ngày đó đến cũng rất nhanh, Thẩm Dương trở thành quán quân cuộc thi tìm kiếm tài năng trẻ triển vọng của thành phố D là lúc ông trả lại ghế chủ nhiệm cho hấn.

Tình cảm Thẩm Dương dành cho vợ chồng ông bà Tạ rất sâu sắc, coi họ như cha mẹ của mình, hấn đối với Tạ Tuyết vô cùng bao bọc. Khi hấn có dự định với mục tiêu mới, ông Tạ cũng là người ủng hộ, cùng hấn phấn đấu đến ngày hôm nay cho nên hấn và ông Tạ thêm gắn bó.

- Mẹ, Lạc Lạc! Nhanh chân lên đi thật chậm nga ~! – Bối Bối vừa chạy trước vừa hô hoán.
- Con không thấy mẹ phải đi cạnh bà nội sao! – Mẫn Như xụ mặt trách móc nói.
- Hê hê! Anh trai, mẹ đi với bà được rồi! Chúng ta đi theo ông nội, nhìn xem ông dẫn đầu kìa! – Bối Bối cười hóm hờ.
- Bối Bối! Đây là đường dốc đá gồ ghề, chạy nhảy trượt chân là không ai đỡ kịp đâu! – Mẫn Như nôn nóng nói.
- Mẹ yên tâm! Con gái của người vô cùng cẩn thận sẽ không té ngã được đâu! – Bối Bối quay mặt nhìn Mẫn Như nói giọng bình thản.
- Như Như, Bối Bối nó vốn rất giống con! Đáng đáp đến tính tình không lệch một chút nào! – La Mỹ Kim thờ phỉ phò vừa cười nói.
- Mẹ! Người có mệt chút nào không? Chúng ta ngồi nghỉ chân một lát! – Mẫn Như quay sang La Mỹ Kim quan tâm hỏi.
- Mẹ không sao! Chừng nào mệt mẹ sẽ nói! – La Mỹ Kim xua tay.

Thời tiết ngày thứ bảy rất thích hợp đi ra ngoài, tờ mờ sáng Ngô gia đã khua chiêng đánh trống tới Tiêu gia, kêu gọi tất cả thành viên đi chơi cuối tuần, chủ yếu muốn thay đổi không khí ngột ngạt của thành phố, người đề nghị chuyến đi này dĩ nhiên là Ngô đại thiếu gia – Ngô Kiến Bách, em trai của Ngô Mẫn Như và Ngô Mẫn Như.

Ngô Kiến Bách là đích tôn của Ngô gia, đại thiếu gia số một của thành phố A, một tay đua xe chuyên nghiệp. Hiện tại tròn hai mươi tuổi và đang độ

thân, giới con nhà giàu không ai không biết đến cậu, hiển nhiên biết luôn cậu có hai người chị gái xinh đẹp và một người anh rể bá đạo. Tuy cậu căm ghét những trò lố bịch mà Mẫn Như gây ra nhưng đối với chị gái Ngô Kiến Bách vẫn rất dễ tâm.

Trong phần ngoại truyện của tác phẩm Yêu Anh, có nói về số phận của Mẫn Như sau khi hai đứa con bị lấy đi, Mẫn Như liên tục chịu quá nhiều đau khổ, cậu chính là người lúc đó ở bên cạnh chăm sóc cho chị gái những ngày cuối cùng của cuộc đời.

Từ nhỏ Mẫn Như đã mạnh mẽ, cứng rắn, chị em có gắn gũi nhau thì Mẫn Như luôn dùng thái độ nghiêm khắc với hai đứa em của mình. Thế nên Ngô Kiến Bách có tình cảm gần gũi với Mẫn Như nhiều hơn. Có điều về sau Mẫn Như đột ngột biến thành bạch xà tiểu thư, làm cho mọi người đứng ngồi không yên, ngay cả chị ruột cũng phải sống dở chết dở, mà cậu ở một bên khuyên giải không được, chán nản mới bỏ ra nước ngoài du học một thời gian.

Còn hiện tại, được nghỉ hai tháng, cậu mới trở về thăm gia đình, nửa muốn nửa không muốn gặp Mẫn Như. Không ngờ, lần này Mẫn Như lại ở biệt thự Tiêu gia, cho nên chuyến đi này vô tình có cô và bọn trẻ đi theo.

Và cũng theo như như nghi ngờ của Tiêu Chính Uy và Ngô Mẫn Như về Mẫn Như thì nghĩ cô đang đóng kịch nên họ luôn đề cao cảnh giác, cô có tấn công thì họ cũng có phòng thủ sẵn.

- Mẹ, Kiến Bách con có thấy Mẫn Như nó có gì khác so với trước không? – Ngô phu nhân cầm tay Ngô Kiến Bách vì cậu đang đi cùng với bà.
- Con thật không để ý nhưng thấy chị ấy có vài phần dịu dàng hơn so với trước! – Ngô Kiến Bách giọng trầm khàn.
- Ủ! Mẹ có nghe Như nhi nói về nó, không biết lại đang bày ra tâm kế gì hại chị gái của nó nữa! – Ngô phu nhân lạnh giọng nói.
- Con nghĩ chị ấy không làm như vậy nữa đâu! Di Kim, con thấy rất vui vẻ, nét mặt vô cùng phấn khởi! – Ngô Kiến Bách vui đùa.
- Cái bà đó thấy Mẫn Như như bắt được vàng, mẹ mong Mẫn Như không lợi dụng Mỹ Kim để mà hại chị gái của nó! – Ngô Phu Nhân lo lắng trong lòng.
- Vâng! – Ngô Kiến Bách gật đầu tiếp tục đi cùng Ngô Phu Nhân.

Ở phía sau hai mẹ con Ngô phu nhân là Ngô lão gia, Ngô Mẫn Như và Tiêu Chính Uy. Ngô lão gia rất thích Tiêu Chính Uy, vì có người nói chuyện, họ gặp nhau là bàn bạc đến vấn đề làm ăn. Ba người vừa đi vừa nói vô cùng vui vẻ, vô cùng ăn ý.

Còn năm người ở phía sau nữa, chính là người làm của hai gia đình, họ đi theo theo sự phân công của ông bà chủ, có hai người làm bên Ngô gia, và ba người làm bên Tiêu gia.

“Bối Bối, cái con bé này con không nghe lời mẹ dặn sao?” Mẫn Như nhăn mặt nói.

“Mẹ, con không sao đâu” Bối Bối nghe rồi cười, cô bé mặc một bộ váy yếm xanh dương và một cái áo thun màu hồng, còn được thắt bím hai bên trông rất đáng yêu.

“Được rồi, con thật bướng, mẹ sẽ không nói nữa, đi đứng cho tử tế vào” Mẫn Như hét kiên nhẫn.

La Mỹ Kim đi được một đoạn liền thấy mệt nên cô và Lạc Lạc dừng lại cho bà ngồi lấy sức. Nhìn từ trên xuống, cô cảm thấy đoạn núi này rất dốc, nhìn một hồi là hoa mắt ngay.

“Lạc Lạc, con uống nước đi” Mẫn Như đưa chai nước cô chuẩn bị sẵn.

“Vâng, mẹ cũng uống đi, Bối Bối nó như thế nhưng sẽ không sao đâu” Lạc Lạc cũng mặc bộ đồ yếm xanh dương và một cái áo thun trắng, người mua đồ đôi cho bé là bà Thẩm. Bà nói đi đến đâu cũng phải cho người ta biết họ là anh em nên quần áo bà sắm đều y hệt, cũng sẽ không sợ bị lạc nhau.

Lạc Lạc trầm tĩnh bao nhiêu thì Bối Bối bốc đồng bấy nhiêu. Hai đứa trẻ này là sinh đôi nhưng sao quá trái ngược đi a!!!!

Vào lúc này, Tiêu Chính Uy có một cuộc điện thoại gọi vào điện thoại, người nọ gọi cho Tiêu Chính Hàn nhưng điện thoại ông không liên lạc được, đành gọi cho Tiêu Chính Uy, anh dừng cuộc nói chuyện và mang điện thoại lên cho cha.

Bối Bối cũng vào lúc đó, phấn khích chạy nhảy mà không để ý dưới chân có một cục đá, cô bé đạp phải lập tức mất thăng bằng ngã người ra sau, rồi lăn xuống đất.

Cô bé hét lên một tiếng “A” thật to.

Mẫn Như chuẩn bị uống nước, bị tiếng hét thu hút, cô ngẩng nhìn lên. Nét mặt bình thản của cô đột nhiên thay đổi thậm chí như không còn chút máu, hoảng hốt gọi “Bối Bối”.

“Lạc Lạc, con ở đây với bà nội, đừng chạy theo”

“Mẹ ơi”

“Mẹ ơi”

“Bác Tiêu làm ơn đỡ lấy con bé, nó đang lặn xuống” Mẫn Như hét lên.

“Dad”

“Dad”

Thẩm Dương ở bên này vẫn đang đánh máy, nhưng có cái gì đó không đúng, hần quơ chúng và làm chiếc ly trên bàn rơi xuống đất.

“Xoảng”

Thẩm Dương liền bừng tỉnh đại cuộc. ...

Cô chạy lên với tốc độ nhanh nhất.

Khi cô chuẩn bị đỡ lấy con bé thì có một cái bóng nhanh hơn đã làm điều đó. Ngoài Mẫn Như nghe thấy, hầu như mọi người ai cũng bị chú ý, Tiêu Chính Uy cũng không ngoại lệ.

Anh vừa đưa mắt lên thì thấy con gái đang lặn tự do, Mẫn Như cuống cuống vừa chạy vừa la lên.

Tiêu Chính Hàn cũng bị tiếng hét kinh động, ông quay xuống, cháu gái của ông đang ngã nhào, gần như ông không thể bắt kịp lấy con bé.

Theo bản năng như gần tới đích, anh chạy vọt qua cô và đỡ lấy thân hình nhỏ bé của Bối Bối.

Trong giây phút đó, cả đời Tiêu Chính Uy sẽ không bao giờ quên, giống như cả không gian và thời gian đều dừng lại lúc anh chụp được con gái không để con bé lặn xuống nữa, toàn thân anh đều toát ra một chuỗi kỳ lạ nó gần giống như bản năng của một người cha ôm đứa con gái của mình vào lòng để bảo vệ hoặc hơn như thế nữa, lúc đó anh không biết chính xác nó là gì như anh biết đây là một khoảnh khắc vô cùng đáng nhớ trong đời.

“Không sao rồi, có cha ở đây” Tiêu Chính Uy ôm lấy Bối Bối cẩn thận.

“Huhu” Bối Bối xanh mặt, tóc tai rũ rượi, quần áo xộc xệch, mặt mày lấm lem, trạng thái đều cho thấy cô bé mới trải qua một chuyện rất khủng khiếp.

“Con gái con có làm sao không?” Mẫn Như chạy đến xem xét từng chút một trên người con gái.

“Mẹ đã nói là cẩn thận rồi kia mà! Con làm cho mẹ tức chết mới vừa lòng phải không?” Mẫn Như òa khóc.

“Hức.. hức con x..in.. lỗii...” Bối Bối thút thít.

“Con ngồi dậy được không” Tiêu Chính Uy đỡ Bối Bối.

“D..ạ được” Không ngừng thút thít, chuyển sang tư thế ngồi cho Mẫn Như xem xét.

“Chết tiệt, quần áo bẩn không nói, tay chân, ngay cả mặt cũng trầy xước, mẹ nên tính sổ con như thế nào đây!” Mẫn Như nôn nóng quát, nắm tay Bối Bối, nước mắt đau lòng xen phần nộ từng viên chảy xuống.

“Đừng la con bé, nó đang còn sợ hãi” Tiêu Chính Uy ở bên cạnh lên tiếng.

Mẫn Như gạt đầu vội kiểm tra chân tay cho Bối Bối, tay không vấn đề nhưng dường như chân thì có, kêu nhẹ lên “A, đau”.

“Con bé có vẻ bị sưng chân rồi” Anh nhẹ giọng.

“Chính Uy, Mẫn Như, Bối Bối con bé không sao chứ?” Tiêu Chính Hàn vừa lúc này chạy xuống, hoảng loạn hỏi.

“Không sao rồi thưa cha, trừ chân bị sưng, vài chỗ trầy xước” Tiêu Chính Uy bình tĩnh đáp.

“Tốt, thượng đế vẫn nhân từ, cháu gái của ta không sao, cảm ơn người” Ông nhắm mắt cầu nguyện.

“Mẫn Như, con để ta và Chính Uy lo cho con bé, còn đoạn nhỏ nữa là đến chỗ nghỉ, xuống coi Mỹ Kim như thế nào giúp ta” Tiêu Chính Hàn nói.

“Cha, người xuống chỗ mẹ đi, để Mẫn Như ở đây, mẹ với con gái dù sao chăm sóc sẽ tốt hơn đàn ông chúng ta” Tiêu Chính Uy đề nghị.

“Ừ được, phải rồi đây là thuốc dùng cho người bị sưng chân tay hay bong gân, trật khớp v.v.v, con bôi cho con bé” Tiêu Chính Hàn định đi xuống thì nhớ ra, nhanh tay lấy trong túi một chai thuốc nhỏ.

“Bác Tiêu, cháu cảm ơn bác! Phiền bác coi Lạc Lạc giúp cháu” Mẫn Như xúc động.

Mẫn Như ngồi ở trong lều, ghen ngào nhìn Bối Bối, nước mắt vẫn rơi như không muốn ngừng a!!!

“Em gái, trong người có đau chỗ nào không?” Lạc Lạc lo lắng.

“Không sao, anh trai, em vẫn còn rất khỏe mạnh” Bối Bối cười yếu ớt.

“Mẹ, em gái nói tốt, sao người vẫn khóc” Lạc Lạc lo ngại nhìn cô.

“Mẹ không khóc, do nó muốn rơi là rơi, mẹ không thể ngăn lại” Mẫn Như xoa đầu Lạc Lạc giải thích.

“Mẹ, con xin lỗi, không tùy tiện cãi lời nữa” Bối Bối hối lỗi.

“Mẹ sẽ tha lỗi cho con, nhớ những gì con đã hứa, trong chúng ta thiếu một, hai người còn lại sẽ rất đau khổ, mẹ không muốn thấy điều đó, con biết không” Mẫn Như nhẹ nhàng dạy dỗ con gái.

“Vâng, con sẽ ngoan hơn, nghe lời mẹ dặn” Bối Bối gật đầu.

“Tốt”

“Reng”

“Reng”

Điện thoại reo lên, là Thẩm Dương gọi đến, hấn gọi có chuyện gì sao??? Hấn đã biết Bối Bối xảy ra tai nạn!!! Không, cô bỏ suy nghĩ này ra khỏi đầu, Tiêu gia hấn không quen biết thì làm sao lại biết được.

Mẫn Như mở điện thoại, cô gạt đi nước mắt, bình tĩnh trả lời “Có chuyện gì sao?”

“Ba người vẫn ổn chứ?” Thẩm Dương căng thẳng.

“Chúng tôi vẫn ổn, đang đi cùng họ leo núi, anh thế nào?” Mẫn Như giả vờ thành thật.

“Tôi không sao, leo núi vui chứ” Thẩm Dương nói dối.

Lúc này khi chiếc ly rơi xuống, thần kinh hấn lúc đó căng như chảo, không thể kiểm soát hấn đã đánh những gì trong lap.

Hấn gọi điện về cho Thẩm gia, mọi người nói không vấn đề. Vậy chỉ còn có ba mẹ con mới là đại cuộc??? Nhưng cô nói chuyện vô cùng bình thản, chiếc ly vậy là bị hấn vô tình làm rơi xuống sao!!!

“Cô cho tôi nói chuyện với bọn trẻ”

“Uhm, được rồi”

- Hai đứa tuyệt đối đừng kể gì cho daddy nghe, cứ nói chúng ta ổn với bản tính của hấn chắc chắn sẽ bay đến đây ngay lập tức!!! – Mẫn Như cảnh cáo.

Bối Bối, Lạc Lạc gật đầu, nghe lời của Mẫn Như, sau này sẽ xin lỗi daddy về sự nói dối trắng trợn này.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

“Con nhớ cách hai giờ phải xoa thuốc một lần, thuốc sẽ phát huy tác dụng chân sẽ không còn sưng” Tiêu Chính Uy xoa đều thuốc vào chân Bối Bối, thận trọng dặn dò, giọng nói vừa trầm vừa dịu.

“Cảm ơn cha” Bối Bối cúi nhẹ đầu thật lòng bày tỏ.

“Về chuyện? À chuyện này sao?” Tiêu Chính Uy ngạc nhiên nhìn con gái,

“Cha..cha đã cứu con” Bối Bối lúng túng nói nhỏ.

“Con là con gái của ta, không phải nói lời cảm ơn như thế” Tiêu Chính Uy hơi không thoải mái lên tiếng.

“Đó không phải là một câu nói dành cho con bé” Mẫn Như đột ngột xuất hiện mang theo tiếng phản bác.

Tiêu Chính Uy lẩn Bối Bối ngược lên, anh và cô bé đều dùng ánh mắt quái dị nhìn Mẫn Như, cô cất bước đi về phía anh với Bối Bối đang ngồi, nhẹ nhàng mỉm cười “Con bé là con anh thì đã sao? Anh đã cứu con bé thì bắt buộc phải có một câu cảm ơn, đó là cách mà Bối Bối được dạy dỗ! Con làm tốt lắm bảo bối!”

Cô xoa đầu con gái rồi nói tiếp “Lời cảm ơn biểu thị sự kính trọng và biết ơn những gì người khác đã làm cho mình, khi cảm ơn và xin lỗi được bày tỏ một cách chân thành sẽ giúp mọi người dễ cư xử với nhau hơn”.

Tiêu Chính Uy phì cười lên tiếng “Em lại dùng đạo lý để nói chuyện với tôi? Chắc có lẽ em không biết, từ trước đến nay chưa có ai lại dùng lý lẽ mà dám nói thẳng với tôi! Người đầu tiên có thái độ tự mãn trước mặt tôi chính là em”.

“Điều mà anh nói tôi biết rất rõ, anh là tổng giám đốc cao cao tại thượng, quyền lực bậc nhất thành phố A này, dĩ nhiên sẽ không ai dám nói trước mặt anh” Mẫn Như hơi châm chọc.

“Rất tốt cô gái, em biết rõ như thế vì sao còn dùng thái độ đó với tôi, em không sợ tôi sẽ tức giận sao?” Tiêu Chính Uy thích thú đối đầu với Mẫn Như.

“Tôi sợ chứ! Thế nhưng Tiêu tổng anh đã quên, lời nói của anh vừa nãy, tôi cảm thấy không thích hợp với Bối Bối mới lên tiếng chỉnh sửa, một công dân có quyền phát biểu ý kiến, bày tỏ quan điểm của mình, một người mẹ luôn có một quan điểm giáo dục con cái của riêng mình, dựa vào hai lý do đó, không thể nào tôi phải sợ anh cả!” Mẫn Như ranh mãnh nói, sau đó dường như nhớ ra điều gì, Mẫn Như đổi giọng.

“Bối Bối, phải rồi mẹ chuẩn bị bánh cho hai đứa, có loại táo mà con thích ăn, Lạc Lạc đang ăn một mình, theo tình hình thì mẹ đi khá lâu rồi! Đoán chừng anh trai có thể đang ăn phần của con!” Mẫn Như nháy mắt tình nghịch.

“A, cái gì, sao mẹ không nói sớm, Lạc Lạc rất tham ăn, đó cũng là vị mà anh ấy thích, con không nhanh tay thế nào cũng hết phần ăn thật” Bối Bối sốt sắng, miệng lải nhải, lẹ tay ôm lọ thuốc, hối thúc Mẫn Như đưa về lầu.

Tiêu Chính Uy nhếch mép, trước khi mẹ con Mẫn Như rời khỏi, Tiêu Chính Uy đứng lên, nói phía sau lưng Mẫn Như “Tuyệt, nói rất hay, tôi sẽ ghi nhớ những câu nói này”.

Câu nói này khiến cô có chút rung mình, nhưng rất nhanh cô lờ đi vì Bối Bối ầm ĩ đòi trở lại phòng nhanh nhất có thể.

Quả nhiên lời tiên đoán của Mẫn Như nói thành sự thật, heo Lạc Lạc ăn luôn phần của Bối Bối, sức mạnh của món bánh làm cho Lạc Lạc ăn rất nhiệt tình, không thể nào chối từ.

Thật ra, Lạc Lạc có kìm chế với bánh vị táo hấp dẫn, nhưng vì mẹ đi tìm em gái chưa quay về, cậu bé cảm thấy để miếng bánh lâu như vậy sẽ ngúi mất, nên ném thử, ném thử xong Lạc Lạc thấy miếng bánh có chút kỳ lạ, cậu bé lại ném thêm một miếng nhưng càng thử càng thấy lạ, đến khi nhìn bánh mất một phần, heo Lạc Lạc mới tá hỏa và heo Bối Bối vừa về kịp.

- Lạc Lạc! – Bối Bối hét lên.
- Bối Bối! – Lạc Lạc cười xòa, trên miệng vẫn còn dính bánh.
- AAAA! Bánh của tôi, miếng bánh còn chưa được chạm vào! – Bối Bối chưa xót, nhào đến vị trí để bánh.
- Hi hi! Anh chỉ thử bánh có ngúi hay không? Còn rất nhiều, em vẫn có thể ăn! – Lạc Lạc cười gấp gáp, dịu dàng nói.
- Grừ grừ! Lạc Lạc không ai mượn anh ăn thử! AAAAAA! Anh dám dám ăn bánh của em! Không thể tha thứ được! – Bối Bối gào lên.
- Bối Bối, anh không có ý vẫn còn nhiều món trên bàn! Em từ từ ăn, anh sẽ không giành! – Lạc Lạc xua tay, chỉ vào một đồng bánh kẹo màu sắc trên bàn.
- Em phải cho anh một bài học, bánh của em là của em không ai được đụng vào! – Lạc Lạc chưa kịp đặt chân xuống đất tẩu thoát, Bối Bối nhanh như cắt nhéo tai Lạc Lạc.
- AAAA! Đau! Em gái nhẹ tay thôi! – Lạc Lạc đau đón kêu í ới.
- Còn nói nhẹ tay nữa chứ! Em sẽ nhẹ tay hơn chút nữa! – Bối Bối nghiêng răng nói.
- Em chỉ có anh là anh trai thôi, muốn hành thích anh trai của mình a! Anh mà thân thể hao tổn thì không có người chơi với em đâu! – Lạc Lạc nhăn nhó.

- Thôi thôi! Hai đứa ăn đủ rồi! Bối Bối đang đau chân mà còn sức bạo lực! Mẹ chịu thua, mau ăn đi không thì nguội thật, rất dễ đau bụng lắm nha!
- Mẫn Như giải vây cho Lạc Lạc.

- HỦ! Chưa xong đâu anh trai Lạc Lạc! Dám ăn phần của bốn tiểu thư chờ đó coi ta sẽ xử người như thế nào! – Bối Bối thả tay ra, lấy khăn ướt lau tay rồi bắt đầu ăn bánh.

Bà Tạ ngồi chờ cửa, thấy Thẩm Dương lái xe vào bãi đậu, rồi quan tâm hỏi “Thẩm Dương về trễ thế con?”.

“Con bận kiểm tra danh sách cửa hàng mới tan muộn, chú chưa về hả thím” Thẩm Dương hơi mệt mỏi, nhưng vẫn cười tươi.

“Chưa, có lẽ bận đi khách hàng, thím gọi không bắt máy” Bà Tạ lắc đầu.

“Sáng nay, chú có nói là không ăn tối, đi xem xét ở bên khu phía Bắc, lái xe hơn chục cây số chắc sẽ về khuya, con làm việc quên thông báo với thím” Thẩm Dương cởi áo vest ra, quần lên tay, quay lại nhìn bà Tạ “Con lên tắm rửa rồi xuống ăn với thím”.

“Được rồi, con đi tắm nhanh xuống ăn với thím, thức ăn cần hâm nóng lại mới ăn ngon được” Bà Tạ đi vào trong bếp, lấy thức ăn bỏ vào lò làm nóng lại.

Một lúc sau, Thẩm Dương tắm xong, đi xuống ngồi vào bàn ăn cơm.

Bà Tạ thần thờ, không có ông Tạ ở nhà thì bà Tạ lại có cảm giác không được yên ổn. Bà Tạ thuộc tuýp phụ nữ truyền thống, xuất thân từ nông thôn nên sống rất có khuôn khổ, nề nếp, đặc biệt rất yêu thương chồng và con gái.

“Thím, thím ăn một chút đi” Thẩm Dương gấp miếng cải xanh bỏ vào chén cho bà Tạ.

“Con ăn đi, thím không thấy đói” Bà Tạ giải thích.

“Thím, hay là chúng ta gọi cho tiểu Tuyết, cho em ấy thấy con ăn cơm thím nấu, tiểu Tuyết mơ hồ sẽ ganh tị đó” Thẩm Dương vừa ăn vừa gợi ý.

“Con nói phải, để thím đi lấy Ipad rồi gọi nói chuyện trực tiếp với con bé” Bà Tạ đứng dậy, chạy lên phòng lấy Ipad, tươi tỉnh ra mặt.

Năm phút sau

- Hi! Cả nhà! – Giọng nữ qua màn hình có vẻ bị lạc đi rất nhiều khiến giọng nói không được trong trẻo.
- Hi! Em! – Thẩm Dương dơ tay chào.
- Con gái! Con đã ăn chưa! – Bà Tạ niềm nở hỏi.
- Con đã đi ăn với bạn rồi mẹ! Còn mẹ đã ăn chưa! – Tạ Tuyết nhìn bà Tạ.
- Ba em chưa về, mẹ em làm sao mà ăn được! – Thẩm Dương trêu đùa, miệng vẫn nhai nhóp nhép.
- Cái anh này! Tại sao không bắt mẹ em ăn cơm! Anh còn ngồi đó ăn ngon lành như thế! – Tạ Tuyết mắng.
- Anh có gấp thức ăn cho thím rồi! Em nhìn xem anh rất quan tâm thím! – Thẩm Dương đưa cái chén lên chứng tỏ.
- Haizz! Mẹ, mẹ ăn đi! Anh Dương ăn hết thức ăn ngon lấy gì mẹ ăn!
- Thức ăn nhiều như thế! Thẩm Dương ăn không hết đâu con đừng lo!
- Thím, thức ăn rất ngon! Con sẽ ăn hết thật đó!
- Nè nè, anh không được ăn hết phần ba mẹ của em! – Tạ Tuyết bên màn hình la lên.
- Anh cứ ăn đó làm sao! Em có ngon thì về đây mà giữ phần! – Thẩm Dương thách thức, hùng hổ gấp thức ăn trước mặt Tạ Tuyết.

Bà Tạ nhìn Tạ Tuyết và Thẩm Dương nói chuyện vui vẻ, tâm tình của bà cũng được vui lây!!! Bà Tạ theo tự nhiên cũng lấy thìa gấp cơm bỏ vào miệng, vừa ăn vừa nói chuyện với Tạ Tuyết bên kia.

Thẩm Dương và Tạ Tuyết quen biết cũng đã lâu mà hai gia đình cũng rất thân thiết! Hai người được xem là thanh mai trúc mã nhưng Thẩm Dương tôn thờ chủ nghĩa độc thân, Tạ Tuyết lại ham học làm cho không có tiền triển gì nhiều!

Có người lớn hai bên gia đình, nhất là bà Tạ đều trông chờ, nếu Thẩm Dương và Tạ Tuyết không có người yêu, không sớm thì muộn họ cũng sẽ tự gắn kết với nhau!!!

Trên bàn ăn chung của hai gia đình, vô số món ăn được bày lên, chủ yếu là những món ăn phù hợp với buổi cắm trại ngoài trời hôm nay. Lạc Lạc, Bối Bối ngoan ngoãn ngồi cạnh Mẫn Như mà chăm chú ăn cơm.

Bàn ăn này là do tất cả phụ nữ trong gia đình, thế nhưng đa phần là do Mẫn Như và Mẫn Như trổ tài.

“Woa, món thịt sốt này ngon quá! Chị cả làm sao?” Ngô Kiến Bách khen ngợi.

“Em nghĩ chị làm sao?” Mẫn Như ngờ ngàng.

“Không phải chị, không lẽ là mẹ hay là dì Kim?” Ngô Kiến Bách đoán già đoán non.

“Sai, Ngô thiếu gia từ khi nào mà nghề bói của em xuống dốc thế! Mọi người coi con nói có đúng không?” Mẫn Như nói đùa.

“Kiến Bách là chị hai của chú làm?” Tiêu Chính Uy lên tiếng.

“Ừc” Ngô Kiến Bách nuốt luôn miếng thịt vừa bỏ vào miệng, lời nói của anh khiến cậu sững sờ, mà ngay cả cha mẹ cũng giống như cậu. Ngô Kiến Bách biết hai người chị này đều chuẩn bị thức ăn nhưng cứ nghĩ Mẫn Như sẽ làm hết, không tưởng được thịt sốt này lại là do người chị hai thiên kim làm. Sau đợt này, cậu phải kiểm tra lại, chị gái tự dưng biết nấu ăn, nấu ăn được thì không nói nhưng lại ngon tuyệt cú mèo là đằng khác!!!

“Lạc Lạc, sao lỗi tai con đỏ vậy?” La Mỹ Kim quay mặt qua nhìn Lạc Lạc thì kinh ngạc vô cùng.

Lạc Lạc ngược qua Bối Bối, còn Bối Bối thì đưa ánh mắt sắc lém nhìn anh trai.

“Con lại ra tay với con cái sao Mẫn Như” Ngô phu nhân lạnh giọng “Tại sao suốt ngày đem con cái ra đánh, chúng nó có lỗi thì cũng dạy con từ từ”.

“Bà ngoại, mẹ không có đánh con” Lạc Lạc ánh mắt lạnh tanh.

“Không phải mẹ con, là ai làm?” Mẫn Như nghi ngờ nhìn Mẫn Như, chắc lại đe dọa chúng không được nói ra.

“Là con đẩy ạ!” Bối Bối lạnh lùng không khác Lạc Lạc.

“Bối Bối?”

Mọi người ngạc nhiên.

“Anh trai ăn bánh của con a, con chỉ muốn cho anh trai một lần nhớ thôi! Mọi người đừng hiểu lầm mẹ như thế” Bối Bối khó chịu nói.

“A, được rồi... chúng ta không biết nên mới như vậy, ba mẹ con đừng để ý nhé, mau ăn tiếp đi” Ngô Kiến Bách biện minh đại một câu.

Có người trong cuộc mới biết bàn ăn hiện tại căng thẳng đến mức nào!!!

“Mẹ, mẹ thấy người trách lầm chị chưa?” Ngô Kiến Bách nói nhỏ vào tai Ngô phu nhân.

“...” Ngô phu nhân im lặng, bà có chút gợn sóng trong lòng, không biết là sóng lạnh hay sóng dữ đang dâng trào.

Ngô phu nhân nhìn rất trẻ, ở độ tuổi tứ tuần mà còn giữ gìn được nhan sắc, đáng khâm phục, huống chi là đã qua ba lần sinh nở cơ chứ!!! Cô nghĩ chắc vì Mẫn Như cô ấy đã gây nhiều tội lỗi quá! Người làm mẹ đứng giữa hai đứa con cũng khó mà lựa chọn.

Ngô gia có nằm mơ cũng không nghĩ Mẫn Như lại biết nấu ăn!! Đến bây giờ họ mới phát hiện hầu như từ nãy đến giờ các món mà Mẫn Như làm đều được họ thưởng thức nhiều hơn so với các món Mẫn Như làm.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Sau bữa ăn tối có phần ngọt ngào mang theo xấu hổ thì mọi người quyết định thay đổi bầu không khí, cũng giống như khi xuyên đến đây Mẫn Như đã quyết định “Có nam nữ chính thì sẽ không có vật ngăn cản”.

Một khi có vật chắn đường nam nữ chính đến với hạnh phúc thì một trăm phần trăm rước về hậu quả khôn lường, sự việc trên bàn ăn là một minh chứng, cô vừa mới ngồi chung một bàn ăn thì nhận được hai câu răn dạy, là hai câu không hơn cũng không kém nhưng lần nữa hạ thấp đi danh dự mới lấy lại của

cô.

Mẫn Như không cưỡng cầu với nam nữ chính bất cứ điều gì, cô chỉ biết mình cần phải kiếm tiền nuôi con, danh phận thiên kim tiểu thư thật lòng mà nói không đáng giá bằng cuộc sống của lũ trẻ. Mẫn Như không ngần ngại bỏ đi danh phận mà nhiều người ao ước để đổi lấy vạn sự vui vẻ, vạn sự bình yên của ba mẹ con.

Ngô Kiến Bách đề nghị một trò chơi có tên “Thật và Thách” yêu cầu tất cả người tham gia đều phải tuân theo luật chơi, một chút cũng không được dối lòng và sẵn lòng chấp nhận yêu cầu được đề cử.

Mẫn Như không ngu dại mà chơi những trò này, thứ nhất có sơ hở nhỏ thôi đủ bại lộ tất cả mà cô giấu diếm, thứ hai có nam nữ chính, cô không ham nhảy vào hố lửa. Cô lấy lý do được đi cả hội thắm mà trong người thấy mệt mỏi không thể tham gia, chỉ cho Lạc Lạc và Bối Bối chơi.

Cô phụ giúp người làm thu dọn đồ đạc trên bàn, một thân yên tĩnh đi về lầu. Mẫn Như ở thành phố A là người vô công rồi nghề, chẳng có chuyện gì để làm, lẽ ra có thể tán dóc với người làm việc đôi ba câu, nhưng cô đã từ chối tham gia trò chơi thì không nên ở lâu với người giúp việc.

“Ting” Tin nhắn từ điện thoại chọt đến.

“Ba người đang làm gì?” Mẫn Như nhìn vào màn hình, vẻ mặt hơi lộ kinh ngạc, gấp gấp cô nhấn tin lại.

“Chúng tôi mới vừa ăn tối, bọn trẻ đang chơi với người lớn, anh và dì, bà nội đã ăn sáng chưa?” Mẫn Như vốn không biết Thẩm Dương ở thành phố A, mới giờ ở hai thành phố nghịch nhau, cô chỉ biết ở thành phố D đang là sáng nên mới thuận tiện chú ý.

Thẩm Dương nhận được tin nhắn, vô thức hần mỉm cười “một người phụ nữ mạnh mẽ nhưng lại ngốc nghếch”.

“Chúng tôi đã ăn sáng rồi! Cô không ra chơi với chúng à?” Thẩm Dương nửa thật nửa giả trả lời tin nhắn, ăn sáng với hần là ăn tối, bà nội và mẹ hần ở thành phố D cũng vừa nói chuyện với hần.

“Không có tâm trạng” Mẫn Như nhấn lại.

“Họ rất nhàm chán và tẻ nhạt sao?” Hần hỏi thăm.

“Tám mươi phần trăm là vậy!”

“Tôi phải đến cảm ơn họ một chuyến rồi!!!” Thẩm Dương bắt đầu châm ngòi.

“Vi sao?” Mẫn Như ngạc nhiên.

“Họ phải rất tài năng mới làm cho người đánh đá có miệng lưỡi sắt thép như cô bảo nhàm chán và tẻ nhạt”

Trán của Mẫn Như ba vạch đen “Anh đang trêu chọc tôi”.

“Tôi đang nói thật lòng!!! Có dịp ghé Tiêu gia tôi sẽ cảm ơn họ” Thẩm Dương vô cùng vừa lòng, chắc chắn cô đang nổi đóa ở bên đó rồi.

“Anh chẳng kém gì a, so với tôi còn độc gấp vạn lần. Lần tới trở lại thành phố D tôi sẽ tiết lộ lý do anh lại độc thân là vì chưa kiếm được người con gái nào miệng lưỡi tâm cơ với anh” Mẫn Như phản đòn.

“Tôi chắc chắn sẽ đến Tiêu gia, coi như cô giúp tôi, tôi giúp cô, mỗi người chúng ta quảng bá hình ảnh cho đối phương”

“Được, tôi sẽ giúp anh, nhưng anh cũng đừng quá cảm kích mà giúp tôi nhiệt tình như thế. Tôi không có gì báo đáp đâu!!!” Mẫn Như cười nghiêng răng.

- Mẹ!!! – Hai tiểu gia hòa bất ngờ xuất hiện.
- Hà! Cái gì? – Cô giật mình hai tay hốt hoảng không giữ kịp đánh rơi điện thoại xuống đất.
- Mẹ! Tụi con có... A, phát hiện rồi mẹ thân yêu đang nhắn tin phải không? – Lạc Lạc mắt tình ranh.
- Thằng bé trầm tĩnh này! Hôm nay bị con hù dọa!!! – Mẫn Như trách yêu.
- Mẹ đang nhắn tin với ai khai mau! – Bối Bối nhảy vào người cô.
- Hai quý nhỏ này! Mẹ đang chửi mắng thì đúng hơn!!! Tên điên đó hần cứ bói móc mẹ của các con! – Mẫn Như căm phẫn nói.
- Mẹ đang nói dad sao? – Lạc Lạc đoán.
- Còn ai trông khoai đất này! – Mẫn Như khoanh tay hừ lạnh.
- Mẹ, tụi con không hiểu nổi, dad và mẹ cách xa nhau như vậy vẫn có thể cãi vã? – Bối Bối lên tiếng.

- Đều do dad của các con thích nổ súng trước! Phải rồi sao không ra ngoài chơi!
- Ôi không! Con cho mẹ một ngạc nhiên! Cậu út cậu vô đi! – Bối Bối vẫy tay.
- Chị! – Ngô Kiến Bách cúi đầu đi vô lều.
- Bối Bối ra ngoài nào! – Lạc Lạc kêu nhỏ.

Mẫn Như ngẩng mặt lên, hai mắt thật căng thẳng nhìn về Ngô Kiến Bách đang chậm chậm tiến tới, đôi mắt cô ngẩn lẹ không kim được mà nhẹ nhàng rơi xuống, cô không hiểu sao mình lại khóc, vì cậu làm cô nhớ đến đứa em gái cũng chục tuổi này hay trái tim đau đớn như bị bóp méo vốn không phải của cô mà là của Mẫn Như phản ứng nhìn thấy em trai của mình.

- Chị! – Ngô Kiến Bách khề gọi.
- Bách Bách! – Mẫn Như tự thốt trong lòng “Trời ạ, cô có thể gọi cậu một cách thân thiết đến thế!”.
- Chị!
- Được rồi! Ngồi xuống hãy nói!
- Chị! Có phải đã có chuyện gì kinh động đến chị phải không? – Ngô Kiến Bách mặt hoang mang.
- Bách Bách chị vẫn ổn! – Mẫn Như điềm đạm trả lời.
- Không! Em không tin, chị đừng nói dối! Chị thay đổi đến mức em không nhận ra chị là chị của em! – Ngô Kiến Bách kích động.

Người con trai trước mặt này có đáng tin không? Cô sẽ liệu một lần vậy, dù sao cũng là người thật lòng đối tốt với cô ấy trong lúc Mẫn Như bị cả gia tộc bỏ rơi.

- Chị vẫn là chị của em nhưng có một sự thật chị đã không còn là con người trước đó! – Mẫn Như thái độ bình thản.
- Đã xảy ra chuyện gì?
- Em hẳn biết chị Mẫn Như có lần cấp cứu là vì chị! Lúc đó chị đã bị Tiêu Chính Uy dạy cho một bài học đến giờ chị còn thấy rung mình khi nói về nó! – Mẫn Như ngưng rồi lại nói – Đêm đó về nhà em có biết chị muốn làm gì đầu tiên không?

Ngô Kiến Bách lắc đầu.

- Chị muốn thoát khỏi thế giới này!
- Chị! – Ngô Kiến Bách la to.
- Đối với người đàn ông mình yêu đến tận xương lại làm như thế chị không còn cách nào nhưng khi chuẩn bị tự sát chị lại nghe được tiếng của bọn trẻ nức nở ở bên tai! Chị nghe thấy chúng oán trách đã sinh chúng ra không thể cho chúng một gia đình lại còn nhẫn tâm bỏ mặc chúng ở thế giới này! Chúng không muốn có một người mẹ ích kỷ, nhu nhược, ngu ngốc đến mức bỏ rơi con cái!
- Khi nghe chúng nói không muốn có một người mẹ ích kỷ, nhu nhược dường như dường như có cái gì đó đã tát thẳng vào mặt chị! Em có thể không tin nhưng chị nói thật chị đã thức tỉnh vì thứ tình cảm mù quáng đó chị đã đánh mất bản thân mình suốt năm năm, hại cho con cái có mẹ cũng như người dưng, có gia đình nhưng cũng không thể về, cả xã hội đều chế cười một con người như chị! Bách Bách vì con chị đã tỉnh táo, bù đắp tội lỗi của bản thân với chúng! Tình cảm dành cho Tiêu Chính Uy cũng bắt đầu nguội lạnh từ đó rồi! – Mẫn Như nghiêm túc nói.
- Chị! Em xin lỗi! Lẽ ra lẽ ra em không nên bỏ mặc chị để chị một mình suýt nữa làm ra hành động ngu xuẩn! Em đã hứa ở bên cạnh chị kia mà! – Ngô Kiến Bách dĩ nhiên tin lời Mẫn Như nói, rung rung trên khóe mắt, cậu thấy bản thân mình quá tội lỗi.

Mẫn Như bình tĩnh đến đáng sợ - Bách Bách! Chị muốn làm một cô gái đường hoàng, không lún sâu vào tội lỗi, một người mẹ mẫu mực! Em đừng khóc, chị thật sẽ đau lòng khi thấy em rơi lệ! Tất cả đều đã qua, chị vẫn sống đó thôi! Sống tốt là đằng khác!

Ngô Kiến Bách lau nước trên khóe găng hỏi – Em sẽ không khóc! Em sẽ trưởng thành để có thể bảo vệ chị và hai đứa nhỏ!

Cô không biết câu chuyện mình nói ra đã giúp Ngô Kiến Bách từ thành phố A trở lại trường học ngày đêm học hành chăm chỉ, nỗ lực đến mức hai năm sau cậu trở thành một trong những gương mặt đi đến đâu đều được ca tụng đến đó, đưa Ngô gia đã quyền thế lại càng phồn vinh.

- Em đến đây chỉ để hỏi chị chuyện này? – Mẫn Như thắc mắc.
- Còn một chuyện nữa! Em thay mặt mẹ xin lỗi với chị! Mẹ cũng rất thương chị nhưng với những việc chị làm trước đây khiến mẹ không thể một lúc mà lãng quên được! Cho nên trong bữa ăn đã nói nặng với chị như thế! – Ngô Kiến Bách không luống cuống nói.
- Ngốc! Làm cha mẹ ai cũng lo cho con cái! Mẹ cũng là người sinh ra chị nhưng chị lại gây ra lỗi lớn như vậy! Còn hại chị Mẫn Như suýt nữa mất

mạng tức giận là phải rồi! Chị sẽ không trách mẹ! – Cô mỉm cười nói.

- Chị em phát hiện chị gái của em có tấm lòng bao dung! – Ngô Kiến Bách nhỏ giọng.
- Thằng nhóc này! Giỏi nịnh! Em ra ngoài với mọi người đi! Chị muốn nghỉ ngơi!
- Vâng! Nhưng lúc này em đã nghe bọn trẻ gọi một người là dad! Chị có phải là đang!
- Mau đi ra! Có tin chị đã em ra ngoài không? Giữa hấn và chị không có chuyện gì cả! Hấn là thầy của bọn trẻ nhưng vô cùng yêu thương chúng, chăm sóc chúng còn hơn cả chị, chúng gọi là phải! – Mẫn Như giải thích.
- Em rất muốn gặp người đó! – Ngô Kiến Bách đứng lên nói.
- Được! Nếu có thời gian sẽ cho em gặp! – Mẫn Như cam kết.

Tiêu Chính Uy bất động đứng vài phút, anh không tính là nghe lén cuộc nói chuyện, ban nãy trợ lý có gọi điện cho anh thành thử anh phải tìm một nơi yên tĩnh mà trao đổi, anh không ngờ nhờ vậy mà nghe được một đoạn tâm sự của Mẫn Như.

Anh nghe được tất cả

“Chị muốn thoát khỏi thế giới này!”

“Đối với người đàn ông mình yêu đến tận xương lại làm như thế chị không còn cách nào”

“Khi nghe chúng nói không muốn có một người mẹ ích kỷ, nhu nhược dường như dường như có cái gì đó đã tát thẳng vào mặt chị!”

“Hại cho con cái có mẹ cũng như người dưng, có gia đình nhưng cũng không thể về, cả xã hội đều chê cười một con người như chị! Bách Bách vì con chị đã tỉnh táo, bù đắp tội lỗi của bản thân với chúng! Tình cảm dành cho Tiêu Chính Uy cũng bắt đầu nguội lạnh từ đó rồi!”

Những câu nói của Mẫn Như lặp đi lặp lại trong đầu anh, không sót từng chữ, ngược lại rất đầy đủ. Cô không còn tình cảm với anh, tức là buông tha cho anh và Mẫn Như, tức là cô bỏ ý định với anh, tức là anh không còn tồn tại trong tim của cô nữa, tức là.. tức là... tình cảm đã chấm hết.

Mẫn Như thà nói với Kiến Bách là cô đóng kịch sau lưng anh, Chính Uy còn nhẹ nhàng mà đón nhận nhưng đây là điều anh chưa bao giờ lường trước, cô nói tình cảm đã nguội lạnh với anh.

Tiêu Chính Uy phải nói cảm ơn cô đã buông tay với anh, anh với cô vẫn còn có thể là anh em không! Nhưng nếu là trước đây thì chắc chắn anh sẽ nói những lời nói đó còn hiện tại thì sao? Anh nhấc chân bước đi cảm thấy thật nặng nề, gió đêm đã lạnh càng khiến cơ thể anh lạnh lẽo hơn.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Sáng hôm sau...

- Đây là bạch đậu khấu! – Mẫn Như kinh hô.
- Mẹ! Đây là một loại cây dại thôi, cần thiết phải kinh ngạc đến mức luôn không? – Bối Bối chu miệng chê bai.
- Con mới ngốc! Cái loại cây dại trong miệng con ở thành phố muốn mua cũng phải thuộc nhà quyền quý mới mua nổi đó! – Mẫn Như tụt hứng nhìn con bé.
- Loại cây này đắt như thế sao! – Lạc Lạc ngỡ ngàng.
- Đúng! Mẹ mua một bịch để làm gia vị cho món mới cũng phải bỏ ra năm phần lợi nhuận ba tháng của cửa hàng chúng ta! – Mẫn Như sâu xa nói.
- Woa! Con không biết nó lợi hại như thế! – Bối Bối mắt sáng rực nhìn cái cây.
- Nói cho mẹ biết tụi con hái ở đâu!
- Mẹ ra đây! Mẹ đi qua được cái cây cổ thụ đó là một mảnh cây dại! – Bối Bối kéo Mẫn Như ra khỏi lều, chỉ tay nhìn cây cổ thụ ở phía xa đó.

- Các con dám đi mà không có người lớn đi theo sao!! – Mẫn Như truy vấn.
- Dạ không! Sáng nay tụi con đi theo cậu tập thể dục! – Lạc Lạc xua tay.

Mẫn Như vòng sau cây đại thụ. Cô cũng sốt không thôi! Đây là cuộc sống hiện đại nhưng vẫn còn vô số loại thảo mộc xanh urom mọc lên, xem ra khu vực này được bảo hộ rất tốt.

Sau đó, cô xắn lại tay áo mình, tiến về phía trước, một tay nhỏ lấy cây bạch đậu khấu đó lên, trên mặt cô ánh lên nụ cười rạng rỡ.

“A a a.....” trong cổ họng của Ngô phu nhân không ngừng gào lên.

“Ngô phu nhân” Mẫn Như xoay người, cơ thể đột nhiên run lên, bị dọa cho giật nảy mình.

“Mẫn Như cứu ta” Ngô phu nhân kinh hãi hô lên, ngồi bệt dưới đất đang hoảng sợ, yếu ớt lùi về phía sau mấy bước liền.

Cô cầm bạch đậu khấu hướng chạy đến chỗ bà ấy “Ngô phu nhân có sao không?”.

“Đừng, con đừng qua đây... Có rắn, rắn” Ngô phu nhân lắp bắp, tay chỉ về phía con rắn lục đang thè lưỡi, cặp mắt màu đỏ cực kỳ nguy hiểm như muốn lao đến.

Toàn thân cô nóng lạnh, trái tim nghẹn tới cổ họng, lập tức muốn nhảy ra ngoài, thần kinh tự hỏi làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Mẫn Như luống cuống, mắt lão liếc tìm kiếm.

Phía bên kia không xa có vài cành cây khô, cô chỉ tay cho Ngô phu nhân nhìn thấy “Ngô phu nhân, lấy con một cái cành cây đi, to một chút”.

Tránh ánh mắt tấn công của con rắn về Ngô phu nhân, cô liên tục chọi bạch đậu khấu vào con rắn lục, ném hết thảy cây bạch đậu khấu trên tay, cuối cùng con rắn lùi xuống một chút, nhưng sau đó cảm thấy không có đồ bắn vào nó nữa, ánh mắt đỏ hung ác nhìn về phía cô.

Con rắn nhanh chóng bò lại, thè lưỡi ngoan độc, ám hiệu muốn giết người trước mắt để trả thù.

Chết rồi, cô không còn gì để đáp trả, chả lẽ phải bỏ mạng ở đây sao!

Cô thất kinh hét lên “Á..á”.

“Xùy, xùy”.

“Mẫn Như cành cây này của con” Ngô phu nhân đưa cành cây cho Mẫn Như.

“Bốp”

“Bịch”

Con rắn bị Mẫn Như đánh bay về một hướng cách đó không xa, có điều đây là rắn con nên khi bị đánh bay ra một chỗ, nó thấy tình thế không ổn, không thể điều võ dương oai chiến đấu với người có hung khí trước mắt, con rắn lục bỏ chạy không đến chỗ của cô nữa mà hướng đến, quay đầu trốn vào bụi cỏ.

“Phù” Cô lau mồ hôi thở hắt ra một tiếng.

Cô đi đến nhặt lại bạch đậu khấu còn nguyên, cũng may chỉ nát một nửa, còn một nửa vẫn mang về sử dụng được.

“Mẫn Như, con có thể giúp ta về lều không?” Ngô phu nhân ngại ngần lên tiếng.

“Ngô phu nhân bị sao vậy” Cô lo lắng nhìn.

“Vừa nãy không cẩn thận vấp phải cành cây chắn ngang, ta bị ngã có lẽ trật khớp cũng nên”.

“Vâng” Cô gật đầu, không thể thấy nạn không cứu, huống chi nãy bà ấy cũng xua rắn giúp cô.

“Cảm ơn con” Ngô phu nhân cảm kích nhỏ giọng.

“Chúng ta đi chậm lại” Cô lên tiếng.

Mẫn Như đỡ Ngô phu nhân quay lại chỗ cắm trại ban đầu của bọn họ, vừa về đến nơi bắt gặp ánh mắt quý dị hướng về cô và Ngô phu nhân.

“Hừ hừ, chân bà bị làm sao thế” Ngô lão gia mắt tràn đầy lo lắng.

“Tôi... không cần thận bị ngã”

“Được rồi, đừng đứng như trời trồng ra đó, Mẫn Như, Kiến Bách đưa mẹ con về lều coi sao?” La Mỹ Kim lên tiếng.

Hai người con của Ngô phu nhân đến đỡ lấy Ngô phu nhân.

“Như Như, con về lều thu dọn đồ đạc đi, mẹ đã giúp bọn trẻ dọn đồ của chúng rồi, còn của con thôi, một lát nữa chúng ta sẽ quay lại thành phố” La Mỹ Kim hối thúc Mẫn Như.

Cô quay về lều bỏ đồ đạc riêng của mình vào balo, miệng lầm bầm “Người tốt lúc nào cũng bị hiểu lầm, mình chỉ có ý giúp đỡ vẫn bị họ coi là người xấu”.

“Ai nói em là người xấu” Tiêu Chính Uy thấp giọng.

Cô giật bắn người, tên ôn dịch đó làm cho cô sợ “Nè, anh không biết riêng tư sao, có đến cũng phải nói cho người ta biết, lịch sự cũng không có”.

“Tôi nghe nói hai người vừa gặp rần, em có bị gì không?” Tiêu Chính Uy ánh mắt lo lắng nhìn từ trên xuống dưới.

“Chưa chết” Mấy người giả vờ hỏi thăm để tôi cảm động ư, tôi sẽ không bị lừa gạt đâu!

“Ăn nói thô lỗ, người đàn ông nào gặp phải quả thực xui xẻo” Anh đùa cợt.

“Miễn sao không phải anh là tốt rồi” Mắt cô nghi hoặc “Anh đến đây làm gì, ở bên kia lo lắng cho mẹ vợ của anh đi, tôi vẫn còn khỏe lắm a, xem đi chân tay còn lành lặn, không sứt không mẻ một miếng da nào!” Cô xắn tay áo chỉ trỏ trên cánh tay lẫn dưới chân.

“Tôi thấy rồi, em không cần múa máy tay chân như con chim trĩ thế đâu”

“Anh nói xong rồi phiền đi ra, tôi cần thay đồ để còn đi về” Mẫn Như mắt căm ghét nhìn.

“Người em có chỗ nào tôi chưa ngó qua, đâu cần phải xấu hổ như con gái tuổi mười tám” Trong giọng nói chẳng có sự ngại ngùng nào hết.

“Anh..anh đi ra, đồ biến thái, tôi điên mất thôi, đi ra mà ngó hôn thê của anh đấy, mau biến, biến đi” Mẫn Như cầm lấy balo, vơ lên đánh tới tấp vào Tiêu Chính Uy.

Anh ta điên rồi! Trưng bày bộ mặt không bình thường chút nào nhìn về phía cô, chẳng phải luôn căm ghét cô sao!

- Bối Bối chân con vừa mới hết! Xuống núi phải cẩn thận hơn nghe rõ chưa! – Mẫn Như tỉ mỉ chỉnh lại balo của Bối Bối.
- Lạc Lạc, con đi theo em, hai đứa nắm tay nhau đi từ từ, đường xuống không dễ như khi leo đầu! – Mẫn Như đội mũ cho con trai.
- Mẹ, tụi con nhớ mà, mẹ nhắc là lần thứ mười tám rồi! – Bối Bối chán nản nói.
- Anh chị nhớ lắm! Lúc nào cũng làm cho người mẹ như tôi phải lo lắng! – Mẫn Như lườm Bối Bối.

Ngô phu nhân sau khi được bẻ lại chân, xoa thuốc của Tiêu Chính Hàn đưa thì hoàn toàn có thể đi lại được, nói chung chuyến đi leo núi của bọn họ kết thúc tại đây.

Đoàn người bắt đầu đi xuống núi cẩn thận, sợ trơn trượt mà vấp ngã, xuống núi còn khó hơn là đi lên, đó là toàn bộ cảm nghĩ của Mẫn Như sau khi đi xuống núi.

Biệt thự Tiêu gia.

“Ông bà chủ, nhị tiểu thư, tiểu thiếu gia, tiểu thư đã về” Tất cả người làm đồng loạt cúi đầu.

“Uhm” Tiêu Chính Hàn gật đầu nhẹ, giọng có đáp trả.

“Chị Trương nhà chúng ta có khách sao?” La Mỹ Kim phát hiện một chiếc xe MPV đậu trước bãi xe.

“Vâng, nói là bạn của nhị tiểu thư, ngồi đợi nửa giờ” Vũ Trương thấp thòm nói.

“Bạn?”

Cô kinh ngạc, ngoài Khả Nam thì cô còn người bạn nào! Không lẽ là một trong số người bạn của Mẫn Như cũ.

Cô bước chân đi vào, thấy hành động khẩn trương của cô, bọn trẻ cũng đi theo phía sau.

“Thẩm Dương” Cô ngờ ngàng.

“A, Dad”

“Dad”

Hai đứa trẻ kinh hỉ gọi lớn.

Thẩm Dương đang tán gẫu với ông Tạ nghe được ba giọng nói quen thuộc liền ngẩng đầu quay lại. Khuôn mặt nghiêm túc dần ra, miệng nở nụ cười vốn có “Hai bảo bối của dad”.

Bọn trẻ không hẹn mà cùng chạy đến, mặt mày hớn hờ chưa từng thấy, nhảy lên xà vào ôm Thẩm Dương.

“Dad, con rất nhớ người nha” Bối Bối tham lam ôm cổ hần.

Ông Tạ ở bên cạnh sững sốt, hai đứa trẻ nhỏ này là ai? Gọi Thẩm Dương là dad, dad có nghĩa là cha, Thẩm Dương chưa có vợ lấy đâu ra con cái, nghĩ quan bọn trẻ này phải nói là bé trai khôi ngô tuấn tú, bé gái là diễm lệ thoát tục, nhìn con xong tới nhìn mẹ, cô gái trước mắt này vừa lạ vừa quen mắt, phải rồi ông không đoán sai là Ngô Mẫn Như! Cô gái này là bạch xà tiểu thư trên các mặt báo chí, là con gái nuôi của Tiêu phu nhân đây mà! Thẩm Dương như thế nào lại quen biết cô!

“À, ừm” Tiêu Chính Hàn cũng không biết chuyện gì xảy ra, ông chỉ thấy hai đứa cháu mình quần lấy khách, ho khan vài tiếng ra hiệu cho bọn trẻ.

“Lạc Lạc, Bối Bối đừng luống cuống” La Mỹ Kim lên tiếng.

“Chào Tiêu lão gia, Tiêu phu nhân, con là Thẩm Dương, bạn của Mẫn Như, còn đây là chú Tạ, người đi chung với con” Thẩm Dương để Lạc Lạc, Bối Bối xuống đất, hần lịch sự cúi đầu chào hỏi, tay chỉ về ông Tạ.

“Chào cậu” Tiêu lão gia theo lễ nghi bắt tay.

Thẩm Dương vừa ngẩng đầu lên, La Mỹ Kim mấp máy môi “Mẹ con có Hữu Mỹ”.

Hần thoáng sững người, phu nhân trước mắt cũng biết đến mẹ của hần sao?

“Phu nhân, có quen biết với mẹ con?”

“Phải rồi, không thể ngờ được” La Mỹ Kim phấn khích nói “Cô biết hần là con không nhớ ta là ai nhưng ta lại nhớ ra con, nhìn vào là biết ngay là con trai của Hữu Mỹ, ta là dì Tiêu trong miệng con hơn chục năm trước đó”

“Dì Tiêu?” Hần đứng hình, người phu nhân cao quý trước mặt này là người dì hơn mười năm trước giận dỗi chồng bỏ nhà mà đến thành phố D ở nhà hần sao!

“Là ta, con nhớ ra chưa, hay ta già rồi con không nhớ dĩ” La Mỹ Kim hơi thất vọng nói.

“Con nhớ ra rồi, dì là bạn thân của mẹ con, có đến nhà con ở hơn mười năm trước” Hần theo trí nhớ mà nói.

Mẫn Như không hiểu cái chuyện gì đang xảy ra? Thẩm Dương hần, hần đến đây để thực hiện cái lời hứa điên khùng mà hần đã nhấn tới qua với cô? Đầu cần thiết phải thực hiện sớm như vậy!

“Mẹ con bảo con đến đây tìm ta sao?” La Mỹ Kim giọng trầm ổn “Chị Trương, đây là con trai của bạn tôi, nó đến tìm tôi, tại sao chị lại nói là tìm Như Như”.

“Tôi nghe cậu ấy nói tìm nhị tiểu thư” Vũ Trương oan uổng nói.

“Chị...”

“Phải rồi dì con đến đây quả thực tìm Mẫn Như, vũ Trương nói đúng!” Thẩm Dương lên tiếng.

“Hai đứa có quen biết nhau?” La Mỹ Kim ngây ngô nhìn.

“Con xin lỗi” Mẫn Như kéo áo Thẩm Dương lùi ra một chỗ.

Hần cao quá cô không thể nói tới được, đành kéo áo cho hần thấp người xuống. “Anh...anh đến đây làm gì?”.

“Tôi đến đây là để đưa cô và bọn trẻ về? Sao ngu ngốc thế, hay ở đây cô thích hơn là ở nhà mình” Thẩm Dương nói nhỏ mang giọng châm chọc.

“Anh, vì sao lại đến nhanh như vậy mới tới qua còn nhắn tin?”

“Chuyện đó nói sau? Nếu cô muốn về thì lập tức đi nói chuyện với Tiêu phu nhân, bọn trẻ cần được về sớm để ngày mai còn phải đi học, cô không muốn chúng nghỉ học chứ?”

“Được rồi, tôi biết phải làm gì? Anh đợi tôi một lát để tôi thu xếp”

“Con nói cái gì? Về là về đâu?” La Mỹ Kim sốt sắng.

“Mẹ, người phải từ từ, kích động, tim sẽ tái phát không tốt”

“Con phải nói rõ cho mẹ biết, nói như vậy không thể hiểu nổi”

“Vâng, ngày mai Lạc Lạc, Bối Bối phải đi học, Thẩm Dương đến đón chúng để quay về thừa mẹ, anh ấy nói cửa hàng của con đang kinh doanh có chút vấn đề, cần con đi theo về để giải quyết rắc rối” Mẫn Như bình tĩnh nói.

“Con với Thẩm Dương có quan hệ như thế nào?”

Mẫn Như nhắm mắt nói bừa “Anh ấy.. anh ấy là bạn trai của con”.

“Mẫn Như con đang nói đùa với mẹ?”

“Mẹ, con không dám nói đùa, vào lúc ba mẹ con túng thiếu nhất, Thẩm Dương là người ở bên cạnh, quan hệ tụi con rất tốt, tình cảm cũng từ từ phát triển, hai tháng trước, anh ấy còn tỏ tình muốn con làm bạn gái!”

“Con chấp nhận?” La Mỹ Kim nhìn, mắt ánh lên đau lòng.

“Dạ vâng”

“Còn tình cảm với Chính Uy thì sao? Con không còn gì với nó”

“Con đã suy nghĩ rất nhiều, lẽ ra phải vui vẻ tác hợp cho anh chị là điều con nên làm từ lâu, bây giờ để anh chị đến với nhau, như vậy sẽ bù đắp tội lỗi của con! Dù sao con đã tìm được người đàn ông hiểu mình và mình cần người đàn ông đó ra sao” Mẫn Như kiên định nói.

La Mỹ Kim mắt sâu xa nhìn, bà nhớ lại khung cảnh khi nãy, Mẫn Như nói chuyện riêng với Thẩm Dương, hai người xi xầm to nhỏ, nhưng đáng về thân mật, không giống như bạn bè bình thường.

“Nhưng lúc nãy là vú Trương nói là bạn” Tiêu phu nhân như không muốn chấp nhận tìm một cái cớ.

“Mẹ người là mẹ của con, xin người hãy tin con, vì không muốn làm mọi người nghi ngờ, anh ấy mới nói là bạn”

Tiêu phu nhân im lặng.

“Mẹ phải mừng cho con gái của người, con có người đàn ông yêu thương con thật lòng, đối đãi với Lạc Lạc, Bối Bối không tệ, với lại Thẩm Dương đã hy sinh rất nhiều cho bọn trẻ, người đàn ông như vậy có đào cả đời để tìm thì nói là rất khó, con xin mẹ hãy tình cảm của chúng con” Mẫn Như liên tục nói.

“Vậy, mẹ của Thẩm Dương bà ấy đã biết chưa?”

“Mẹ là người lớn đầu tiên biết, chỉ có một cô bạn của con là biết được mối quan hệ này! Tạm thời tụi con chưa dám công khai rất sợ bị mọi người phản đối”

“Uhm, con nói phải, con có con riêng, người làm mẹ nào cũng muốn con họ cưới được người vợ...” Tiêu phu nhân đau lòng nói.

“Mẹ có thể cho con quay về được không? Con cam đoan sau khi cửa hàng ổn định, con sẽ đón mẹ đến ở với con và bọn trẻ vài ngày” Mẫn Như dơ tay lên hứa.

“Chỉ vài ngày thôi sao? Con có keo kiệt với một bà già như ta không?”

“Hi hi, con không dám, mẹ muốn ở bao lâu tùy thích, con gái không dám đuổi người” Cô nịnh nọt.

“Được rồi, cô về giải quyết xong, nhớ đón người mẹ đang ngày đêm đợi cô nghe chưa” La Mỹ Kim dí tay vào trán cô.

“Vâng, con sẽ nhớ, vậy là mẹ đồng ý rồi!”

Tiêu phu nhân lắc đầu cười, trong lòng bà có chút mát mát không nhỏ, quanh đi quẩn lại con bé ngày nào được bà che chở, hiện tại có thêm một chỗ

vững chắc hơn cả bà để bao bọc, nếu như Hữu Mỹ biết được, còn chấp nhận quan hệ của chúng nó, chẳng khác nào Như Như của bà sẽ gọi thêm một người nữa là mẹ.

Thẩm Dương không tòi, bà cũng biết được về thành tích lẫn gia sản của hắn, Mẫn Như có thể gả vào là điều may mắn. Hơn nữa, tình cảm của Chính Uy và Mẫn Như cũng không còn người can thiệp, sẽ sớm thôi chúng nó ở bên nhau cho đến răng long đầu bạc

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

“Có cần chúng ta tiễn con ra sân bay không?” La Mỹ Kim mặt không nở, cầm tay Mẫn Như tiễn cô ra xe.

Mẫn Như kiên quyết từ chối “Những cảnh chia tay đầy nước mắt con đều thấy qua, con không hy vọng chúng ta giống họ, sức khỏe mẹ vẫn trên hết.”

Tiêu Chính Hàn tán thành với Mẫn Như, ông vỗ vai khuyên nhủ La Mỹ Kim “Như Như nó nói phải đó! Chúng ta để bọn trẻ đi trong vui vẻ, chúng đến nơi sẽ gọi điện thông báo.”

“Bác trai, bác gái yên tâm ba mẹ con cô ấy sẽ đến nơi bình an.” Thẩm Dương đẩy cốp xe xong, phẩy tay đi đến chỗ mọi người đang đứng.

“Cảm ơn con” La Mỹ Kim hài lòng.

Lạc Lạc, Bối Bối ôm La Mỹ Kim và Tiêu Chính Hàn “Tạm biệt ông bà!”

Sân bay thành phố A.

“Đây là vé của ba mẹ con” Thẩm Dương đưa vé máy bay cho Mẫn Như.

Mẫn Như lấy vé, chuyến bay không có hắn, cô nghi hoặc hỏi “Anh không về với chúng tôi?”

“Tôi ở lại giải quyết một số vấn đề của cửa hàng xe” Thẩm Dương giọng chán chường trả lời.

“Người như anh cũng kinh doanh?” Mẫn Như ngăn người ra.

“Người như tôi? À, cô tưởng tôi suốt ngày động tay động chân thôi sao! Cô ngốc này!” Hắn bật cười, cất giọng “Cô có thể kinh doanh tại sao tôi lại không?”

“Tôi thấy anh hợp với thể thao hơn! Nhìn cái mặt của anh, ai sẽ nghĩ anh làm ông chủ lớn chứ!” Mẫn Như miệng liên tục chê bai, tay nâng lấy cằm của hắn kéo qua kéo lại, nâng lên nâng xuống xem xét.

Mẫn Như không để ý đến Thẩm Dương, ánh mắt hắn kinh ngạc nhìn chăm chăm vào cô, cô là người con gái bạo gan hắn từng thấy, dám sờ mặt của một người khác phải đầy tự nhiên trước mặt nhiều người.

“Nè, tôi nói thế thôi! Sao anh im lặng rồi?” Mẫn Như gõ vào trán hắn.

“Cô..cô! Mà thôi, tôi không nói chuyện với cô nữa?” Hắn quay lưng bỏ đi, bước đến chỗ Lạc Lạc, Bối Bối, chúng đang hồn nhiên ăn kem.

“Ố!!!” Mẫn Như ngây ngốc nhìn.

“Daddy, huhu, con muốn dad về với con.” Bối Bối âm ỉ, ôm cổ Thẩm Dương không chịu buông.

“Con gái ngoan, dad phải ở lại giải quyết công việc, con về với mẹ và anh trai trước được không?” Thẩm Dương gỡ tay Bối Bối, hạ thấp người cho Bối Bối leo xuống.

“Không..huhu nhất quyết dad phải về với con. Daddy kết giao với bạn gái mới muốn bỏ con gái huhu..huhu..con không chịu!” Bối Bối khóc lớn.

“Dad có việc phải giải quyết mà!” Thẩm Dương khò sở nói.

“Bối Bối! Ngoan ngoan nào!” Mẫn Như dỗ dành cô bé.

“Không, con chỉ muốn dad về.” Bối Bối nhất quyết không chịu gỡ tay.

“Con gái, daddy sẽ về sau.” Thẩm Dương dịu ngọt.

“...” Bối Bối vẫn ngang bướng quẩn cổ Thẩm Dương.

“Bối Bối, con gái ngoan, mẹ thực không thích bộ dạng hiện tại của con! Dad hứa sẽ về sau, hán không thể bỏ con đâu! Daddy yêu thương hai đứa còn không hết nữa mà! Con nghe mẹ ngoan ngoãn thả tay ra, chúng ta sẽ trở chuyển bay mất!” Mẫn Như gỡ tay Bối Bối.

“Dad, hứa với con đi, con mới bỏ tay ra.” Bối Bối giọng sù sùi.

“Được, daddy hứa, con muốn gì nào?”

“Dad phải hứa hai chuyện, thứ nhất tối nay người phải về, con muốn daddy đưa con đi học, thứ hai daddy không được nói yêu đương với cô gái khác!”

“Con... Tưởng có chuyện gì to lớn! Mấy chuyện này không thành vấn đề, chúng ta ngoéo tay, thất hứa dad sẽ làm cún.” Thẩm Dương cười cảm thán, hán giờ tay lên muốn giao dịch.

Hán và cô bé giao dịch thành công, Bối Bối ngoan ngoãn leo xuống, tất nhiên vẫn còn nhen nhào, đi theo Mẫn Như vào trong phòng đợi. Thẩm Dương vẫy tay tạm biệt ba mẹ con một lần nữa, sau đó hán đi ra bãi đậu xe, chỗ mà ông Tạ đậu xe đợi hán.

“Phù” Hán thở một hơi.

“Họ đi vào rồi à!” Ông Tạ khởi động máy.

“Vâng” Thẩm Dương cài dây an toàn “Con bé nó khóc dữ quá! Dễ mãi mới chịu đi xuống”.

“Hai đứa nhỏ rất quẩn lấy con sao?”.

Chiếc xe chậm chậm ra cổng sân bay, hòa mình vào dòng xe cộ ồn ào.

“Vâng, bọn trẻ là học trò của con, tình cảm thầy trò rất khắn khít, con mới nhận chúng làm con” Thẩm Dương nhớ lại những ngày đầu làm thầy giáo dạy bơi cho Lạc Lạc, Bối Bối.

“Cả nhà không ai nói gì về con nhận bọn trẻ làm con nuôi?”

“Haizza! Cả nhà vỗ tay ủng hộ nữa là, chú không biết chứ! Mẹ và bà rất xem trọng Mẫn Như, mẹ còn trông coi cho cô ấy cả một cửa hàng, nhìn vào cứ ngỡ là mẹ và con gái!” Thẩm Dương mất đầy gan tỵ nói.

“Ba mẹ con của cô gái này có vị trí không nhỏ ở trong gia đình con!” Ông Tạ ý mơ hồ có chút sâu xa.

“Con cũng trong thấy, cuộc sống của con sẽ tệ nhạt nếu không có sự xuất hiện của ba mẹ con cô ấy!” Hán đưa mắt ra ngoài cửa, bọn trẻ và cô như là dòng nước êm ái chảy vào cuộc đời khô cằn của hán.

Thành phố A và Thành phố D cách nhau cả một đại dương mênh mông. Phương tiện phổ biến đi đến giữa hai thành phố chính là máy bay, người ngồi trên máy bay phải chờ mười bảy tiếng mới có thể đến thành phố mình mong đợi.

Thời gian của thành phố D luôn chậm hơn thành phố A mười hai tiếng. Lạc Lạc, Bối Bối sẽ có thêm một ngày nghỉ ngơi ở nhà, chuyển đi cắm trại và việc ngồi trên bay mấy nhiều giờ làm cho cơ thể cả hai đã mệt mỏi.

Chiếc máy bay vẫn cất cánh để hướng mình về phía trên trời. Ba mẹ con lần nữa trở về thành phố của mình, nơi này có thể nói nó như là nơi cô thuộc về từ khi đến với thế giới này.

Mười tiếng sau, chuyến bay cuối cùng cũng hạ cánh, ba người khá lừ đừ đi lấy hành lý, sau đó dự định sẽ bắt taxi về nhà nhưng cả ba vừa đẩy xe đến sảnh thì phát hiện có hai người ở đó chờ sẵn.

“Mẫn Như, Lạc Lạc, Bối Bối chúng ta ở đây” Bà Thẩm vẫy tay.

Bà Thẩm và Từ Khả Nam đã đứng đợi bà mẹ con nửa tiếng. Thẩm Dương gọi điện báo cho họ, ba mẹ con đang trên máy sắp quay lại, phiền bà Thẩm và Từ Khả Nam đón họ một chuyến.

Trong điện thoại hán còn nói rõ cả ba mẹ con đều ở trong tình trạng hoa héo vì họ mới đi chơi một chuyến chưa kịp nghỉ ngơi, liền bị hán mua vé cho trở về thành phố D ngay lập tức, có thể nói sức lực bị cạn kiệt là tất nhiên.

“Vắt và cho ba đứa rồi” Bà Thẩm xoa đầu hai đứa nhỏ.

“Đi không sao!” Mẫn Như nở nụ cười yếu ớt.

“Mừng cậu quay trở lại, hoa tươi tặng cậu!” Từ Khả Nam trao bó hoa trên tay cho cô.

“Cảm ơn cậu!” Cô cầm lấy bó hoa, ôm chầm Từ Khả Nam. Đây là người bạn tốt duy nhất của cô, họ trở thành bạn sau bao nhiêu vấp ngã của cuộc sống, thời gian biết nhau tuy muộn nhưng không nhằm nhò gì, bởi có được một người bạn hiểu mình từ đầu đến chân là điều may mắn.

“Chúng ta nên quay về nhà, ba đứa cần nghỉ ngơi nhiều lắm, nhìn mặt mày nhợt nhạt chưa kìa”.

Trưa hôm sau...

“Aaaaa, trễ rồi!” Mẫn Như xóc mềm bò dậy, miệng kinh hãi la hét.

Cô đứng là vô dụng! Vừa quay trở về là ngủ như heo chết đến trưa hôm sau. Bọn trẻ nhà cô đâu rồi! Sao không thấy đứa nào, chúng dậy sớm hơn cô mà không đánh thức cô dậy.

“Như Như, cậu làm gì mà như chộc tiết lợn vậy!” Từ Khả Nam đang coi tivi, tiếng thất thanh của cô trấn áp luôn giọng nói phát thanh viên.

“Nam Nam, bọn trẻ nhà tớ đâu?”

“Bình tĩnh nào, bọn trẻ dậy trước cậu một tiếng thôi, tớ phải công nhận là mẹ nào con nấy, nhưng cậu còn siêu cấp hơn con của mình, ngủ đến trời sập chắc cậu cũng không biết! Bọn trẻ đang ở nhà đi Thẩm ấy, chúng đang ăn trưa.” Từ Khả Nam chỉ lên trần nhà, nhà cô với nhà bà Thẩm khác tầng nhưng số thứ tự phòng lại giống nhau, có khác cũng là số đầu tiên của tầng.

“Đi chúng ta đi tính sổ chúng, bọn trẻ con nhà này chỉ biết có bà và daddy, còn mẹ chúng không thèm bỏ vào mắt, ngủ dậy liền đi tìm bà.” Mẫn Như kéo Từ Khả Nam

“Nè nè, đi tính sổ cũng không ở trong bộ dạng đầu xù tóc rối, người vẫn còn mặc đầm ngủ như thế chứ! A, cậu đi đánh răng chưa!” Từ Khả Nam nhìn bộ dạng của cô nhắc nhở một phen.

“AAAA, tớ điên mất” Cô bỏ tay Từ Khả Nam xuống, chạy vụt vào phòng của mình.

Từ Khả Nam ở bên ngoài phát ngốc nhìn cô, cô ấy chưa bao giờ thấy bộ dạng ma chê quỷ hờn này của Mẫn Như. Không lẽ việc đến thành phố A một tuần cũng biến thần trí con người ta có chút vấn đề rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59

“Cậu út không đi đưa xe, hẹn anh ở đây uống coffee đêm với chứ?” Tiêu Chính Uy dùng thìa khuấy coffee trong ly.

“Em hẹn anh ở đây có một chuyện quan trọng muốn nói!” Ngô Kiến Bách yên lặng một lúc thì trầm mặc nhìn Tiêu Chính Uy.

Anh là chủ tịch lẫn lộn trên thương trường nhiều năm hẳn sẽ tính ý với sự trầm mặc của cậu, còn cậu vẫn là một cậu ấm chưa nếm trải mùi đời, nhưng toát lên sự can đảm cơ trí hiếm có của một thiếu niên.

“Chuyện gì em nói đi?” Tiêu Chính Uy mỉm cười nhấp một ngụm coffee.

“Đó là chuyện của chị Như! Em sẽ nói không dài dòng, anh hãy nghe kỹ những điều em sắp nói!” Ngô Kiến Bách lấy một hơi dài bắt đầu nói thẳng những điều cậu trăn trở suốt đêm.

“Anh và chị hai là hai đường thẳng không có điểm dừng! Chị ấy biết điều đó đã tự nguyện buông tay, thành tâm chúc phúc cho chị cả và anh, điều chị ấy cần nhất hiện tại chính là bọn trẻ. Em tin tưởng những lời nói của chị ấy không phải giả dối. Anh hãy nỗ lực mối quan hệ tốt đẹp của anh chị trước đó, vì con nhỏ không thể vắng mẹ mà để cho chúng sống với chị gái được không? Chị cả và anh kết hôn vẫn có thể tạo ra một gia đình hoàn chỉnh!”.

Tiêu Chính Uy đặt ly coffee xuống bàn “Anh không thể tin đây là lời của một cậu nhóc như chú! Mẫn Như đã dặn chú phải nói những điều đó với anh!”.

“Chị ấy không can dự đến cuộc nói chuyện tối nay! Đây là tự em muốn nói chuyện với anh!” Ngô Kiến Bách vừa nghe thấy Tiêu Chính Uy hiểu sai Mẫn Như, không kiềm chế được vẻ mặt khó chịu đi vài phần.

“Được rồi! Lời nói của chú có vẻ thành thật, anh sẽ tin chú! Anh không nghĩ chú lại nói chuyện này, không phải chú và chị hai của chú đã im lặng suốt một thời gian rồi kia mà!” Tiêu Chính Uy không khách khí nói.

“Có im lặng cách mấy cũng là chị em ruột thịt, không có gì bằng máu mủ, em không thể trơ mắt đứng nhìn chị gái phải cô độc!” Ngô Kiến Bách nhận định đáp.

Tiêu Chính Uy hai mắt chột lóe, nâng ly coffee còn hơi nóng tỏa ra, anh nhẹ nhàng thổi rồi uống, sau đó đợi coffee đã xuống cổ họng tươi cười mà nói “Rất khẩu khí, người nhà quả là người nhà!”.

“Ý anh...” Ngô Kiến Bách thoáng lạnh người vì lời nói của anh, anh châm biếm, mỉa mai hay là khen ngợi. Cậu nghe qua rất nhiều về anh rể tương lai của mình, đây là lần đầu tiên cậu được chứng kiến bộ mặt âm trầm mà nguy hiểm, lời nói như dao sắc muốn cứa vào cổ người khác.

“Chị gái của em thường dùng lời lẽ đó nói với anh. Nếu em so với cô ấy còn kém xa, cô ấy sẽ nhìn thẳng vào mắt anh không do dự nói, thẳng thừng mà giáo huấn ngay tại chỗ!” Anh nhếch mép nhớ lại ngày hôm qua cô đã chinh anh bằng luật pháp. Mẫn Như không còn là Mẫn Như của ngày nào, tâm tư của cô anh chỉ nắm được chưa đến một nửa, một điều thú vị.

“Chị ấy vốn đã là người bản lĩnh, anh không hề nhận ra điều đó ở chị ấy!” Ngô Kiến Bách tự tin nói về con người của cô, cô dám nói dám làm, chẳng qua vì tình yêu mà làm mất chất của con người mình.

“Anh muốn chúng ta kết thúc ở đây! Khi tâm trạng xuống dốc con người sẽ làm ra điều gì không nói trước được, anh cũng không ngoại lệ! Chuyện của anh và Mẫn Như tự có cách giải quyết của người trong cuộc! Bọn trẻ chúng sống với ai cũng không phải là do anh quyết định, anh tôn trọng ý kiến của con mình!” Tiêu Chính Uy nói ra điều này dĩ nhiên biết mình đã nhường cô một bước, nước mắt của cô làm cho cả người anh không một phút được thoải mái, nó như một mũi kim chích thủng từng lỗ nhỏ của trái tim.

Ngô Kiến Bách nghe thấy những lời này, đành ôm tâm tư của riêng mình, cậu nhất quyết trở lại trường sẽ học hành tử tế, đợi khi cậu đã có quyền lực và cơ trí vững vàng thì bảo vệ chị là điều không đáng ngại.

“Cậu đi mới một tuần mà quên sạch sành sanh các kế hoạch sau tuần lễ của chúng ta bàn trước đó?” Từ Khả Nam mặt dầm dề sát khí chĩa vào mặt cô.

“Chuyện này... mình không có quên nha! Đùa một chút cho vui thôi!” Cô rút cổ thè lưỡi chối tội.

“Cái này còn nghe được! Cậu mà dám quên hết tờ hứa với quốc gia trừng trị cậu! Chúng ta có ba ngày để nghỉ ngơi, một tuần làm việc như cái xe liên tỉnh, chạy từ trạm này đến trạm kia, cũng phải biết dừng chứ! Sức khỏe của tớ đâu phải sức trâu kéo cày!” Từ Khả Nam giảng đạo với Ngô Mẫn Như. Sau lần làm hư cả khóm Golden Celebration thì Mẫn Như không oang oác nữa, ngược lại Từ Khả Nam lại ca cẩm suốt ngày.

Có khi nào bạn bè chơi với nhau rồi bị nhiễm tính nhau hay không? Đây là một câu hỏi hơi khó với cô nha! Cô không nghĩ nhiễm tính nhau nhanh đến thế, cô còn chưa oang oác đã cơ mà!

“Phải rồi, tớ suýt quên mất, tên...tên...ten Nam Nam cậu nhìn đi, đây là gì?” Mẫn Như lấy trong vali một hộp nhỏ vô cùng xinh xắn màu vàng đưa cho Từ Khả Nam.

“Ôi, trời ơi! Như Như cậu tát tớ một cái đi!” Từ Khả Nam mắt sáng rực, cười đầy e lệ như một thiếu nữ mới bắt được hoàng tử.

“Ch” Cô nhăn nhó.

“Tớ nói thì cứ tát đi” Từ Khả Nam gằn giọng rồi lại đổi giọng nhỏ nhẹ.

“Bốp”

“A, cậu không nương tay à!” Từ Khả Nam la lên.

“Cậu bảo tớ tát có nói nhẹ hay mạnh đâu! Tớ cứ thế mà tát thôi!” Mẫn Như ngoảnh mặt làm ngơ.

“Bỏ đi, tớ không so đo, huhu, tớ hạnh phúc quá! Cậu là người tuyệt vời nhất! Red Recipe màu #215 Ruby Tuesday cả cái thành phố này chỉ có cửa hàng nào oách nhất mới có nha! Còn ở thành phố A chia tiền một cái là có liền! Cậu đã giúp ước mơ nhỏ bé của tớ thành hiện thực! Yêu cậu quá!” Từ Khả Nam cầm cây son mê mẩn, giọng điệu thổ lộ sến chảy nước.

“Cho tớ xin, vì cây son của cậu tớ phải gặp chuyện chẳng lành” Mẫn Như nhớ lại hừ lạnh, toàn những bộ mặt già nhân giả nghĩa, mượn dao giết người.

“Chuyện gì chứ? Đi mua son thôi mà!” Từ Khả Nam ngây ngốc.

“Tớ có một người em họ bằng tuổi, haizza, con người cô ta rất thô lỗ, ăn nói rất ngỗ ngược, còn nữa tớ thề với cậu là con người mặt dày, có thái mỏng

da mặt cũng không biết phải thái đến bao lâu! Hai người đụng nhau thôi mà cô ta đã la oai oái làm ầm ĩ đổ lỗi cho tớ!” Mẫn Như chán nản kể lại cô còn nhớ rất rõ bộ mặt xinh đẹp mà lòng dạ rắn rết kia.

“Cô ta không nhận ra cậu là chị họ sao?” Từ Khả Nam lấy khăn thấm miệng, lau thật sạch có dấu hiệu muốn thử son mới.

“Không, tớ cũng không nhận ra nữa mà! Cho đến khi có nữ chính xuất hiện từ chuyện xấu thành chuyện tốt!” Từ lúc lọt lòng đến lúc đó cô có biết mặt Chu Mẫn Hồng đâu mà đòi nhớ đến dung mạo đó.

“Nữ chính?” Từ Khả Nam xoay mặt ngu ngơ nhìn.

“Nữ chính là chị ruột của tớ a! Đi đâu cũng có hào quang nên gọi như vậy!” Mẫn Như vờ giải thích.

“Cậu nói cũng phải! Nói tiếp đi!”

“Cô ta không nhận ra tớ! Nữ chính nói với cô ta tớ là Mẫn Như thì cô ta nhận ra bắt đầu đổi giọng. Cậu sẽ nổi hết gai ốc, cô ta đổi giọng lạ lắm, ngọt đến ngất ngây! Nói nào là tớ nhìn khác quá! Phong cách không giống như lúc trước, nhìn khó nhận ra v.v.v.” Cô ghét người lòng lang dạ sói nên đồ dầu vào lửa thêm vài câu.

“A, phải rồi, tớ nghe Bối Bối nói, trước đây cậu ăn mặc sành điệu lắm nha! Sao không giữ lại phong cách đó đi! Tớ phải thỉnh giáo cậu vài chiêu nha!” Từ Khả Nam soi gương, kéo cây son trên môi.

“Cái này... để tiện nấu ăn nên tớ không muốn để hư da mặt! Với lại có con gái cứ xoa xoa chết chết nó học theo thì khổ!” Mẫn Như bày tỏ.

“Oh” Từ Khả Nam gật đầu.

“Cô à đó không phải dạng vừa đâu! Theo như tớ nghĩ cậu đừng đụng vào hạng người đó! Cho dù là bà con cũng không được! Có cơ hội tớ sẽ lấy lại công bằng cho cậu”.

“Nè, cậu tô son xong chưa! Chúng ta đi tìm di và bọn trẻ, hôm nay tớ sẽ tặng cho mọi người một chậu spa thư giãn, mọi người đã làm việc vất vả lắm rồi!” Mẫn Như đẩy hào phóng.

“Hả, tớ có nghe lắm không Như Như”

“Cậu nghe lắm rồi! Tớ nói là tớ chỉ tặng cho di và bọn trẻ thôi! Cậu không có phần!” Cô chu môi đũa giỡn.

“Cái gì... Như Như cậu đừng quên tớ! Tớ là người cống hiến nhiều nhất!” Từ Khả Nam cười nịnh hót.

Thành phố A đã chìm vào tối từ lâu...

Trên tầng 1 trụ sở chính của dịch vụ làm sạch và chăm sóc xe vẫn còn sáng đèn hoạt động. Thẩm Dương đeo kính miệt mài với các mẫu giấy trên bàn, hần phải gấp rút làm những chuyện này để thực hiện lời hứa với Bối Bối.

Hần triển khai các kế hoạch mới nhằm có sự nâng cao trong cơ cấu chuyên môn của cửa hàng. Bản báo cáo về hai mươi chín cửa hàng là một tệp giấy dày, hần chỉ mới đọc được một nửa, còn một nửa hần sẽ đọc từ từ.

Thẩm Dương kinh doanh có một nguyên tắc nhỏ “Làm nhanh nhai kĩ”. Tốc độ làm việc của cửa hàng rất nhanh, nhưng vô cùng cẩn thận, chưa hần là chuyên nghiệp, chỉ cần có kĩ thuật và trình độ từ vừa phải đến cao, thì vẫn tạo ra được lòng tin của khách hàng.

Nhờ những yêu cầu của hần đưa ra và cách tuyển chọn không quá gay gắt, cũng đã giúp được một số người lao động tay chân có công việc ổn định. Hần sẵn sàng bỏ một khoản cho nhân viên mình đi học chuyên ngành này để mọi người được hiểu sâu và rộng hơn, tránh gây tổn thất không nên có cho khách hàng.

Cách làm này của hần vô cùng tốn kém, về lâu dài không thể kéo mãi được, hần đành chia ra có hai mươi chín cửa hàng thì cho những người có đầu óc nhạy bén đi học trước sau đó về sẽ chia sẻ và truyền đạt lại cho những người khác. Những người có ý định giấu giếm không bỏ ra những gì mình học thì phải đền một khoản tiền lớn cho cửa hàng vì đã làm sai qui định.

Thẩm Dương gỡ kính ra, xoa vùng mắt giảm làm việc nhiều bị mỏi mắt.

Hần day huyệt trên mắt, day huyệt thái dương, xoa vào vùng mắt, ấn huyệt thanh minh, xoa huyệt tứ mạch. Có một lưu ý là trước và sau thực hiện phải ở môi trường tĩnh lặng mới giúp cho mắt điều tiết lại và nghỉ ngơi.

Một lúc sau, hần chuyên tâm làm việc tiếp, hần đã hứa với cô bé thì phải thực hiện được. Lời hứa luôn là quan trọng! Không thể để con gái kêu mình là người thất hứa, lúc đó hần cũng thành cún mất.

Thần trí của hần vô tình tái hiện lại không gian lúc trưa...

Mẫn Như quá đỗi tự nhiên không nghĩ đến việc tiếp xúc với nam giới là vấn đề làm cho người hạn chế qua lại với nữ giới như hấn cũng tự thức mặt đỏ như quả gấc chín.

Mẫn Như thấy được dáng vẻ của hấn, cô sẽ bị ngây ngất đến hồn lạc phách bay hoặc là sẽ ngã lăn ra đất cười. (Đây là suy nghĩ của người làm việc căng chầu ☐)

Thẩm Dương không suy nghĩ nữa! Hấn tự nhiên lại suy nghĩ đến vấn đề tế nhị đó kia chứ!

Mẫn Như mà biết được hấn có suy nghĩ này chắc chắn sẽ chém bay đầu hấn. Đây là

20 phút đi đến spa...

Với thiết kế sang trọng, hiện đại và thân thiện cùng đội ngũ bác sỹ, chuyên viên giỏi chuyên môn, nhiệt tình được đào tạo bài bản. Thiết bị máy móc đều được kiểm tra y tế bảo đảm làm cho mọi người đều yên tâm và hài lòng khi đến tiệm spa BB Sunflower.

Điều đặc biệt chính là có các khoản dịch vụ cho khách hàng vừa túi tiền vốn có của mình, nó cũng không quá mắc mà cũng chẳng rẻ gì.

“Oa thật thoải mái!!!” Mẫn Như sáng khoái thốt lên.

“Đúng nha!” Từ Khả Nam công nhận.

Vừa có nhạc vừa có bàn tay ma thuật của kỹ thuật viên spa, gân cốt lẫn tinh thần của cô như bay đi hết, cô cảm thấy mình đang chìm trong một cõi thần tiên yên bình nào đó.

Lạc Lạc, Bối Bối ở một không gian riêng dành cho trẻ em. Chúng cũng đang thư thái ngâm mình vào trị liệu bằng nước. Như vậy sẽ đảm bảo một số bệnh cho chúng khi còn nhỏ, cũng vì lẽ này mà căn bệnh sợ nước thuyên giảm đi rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

“Nhị thiếu gia mới về!” Vũ Trương vừa mới bung sữa cho La Mỹ Kim, tay cầm một cái khay trống trong phòng đi ra.

“Mẹ của con vẫn chưa ngủ?” Tiêu Chính Uy khoan mở cửa phòng riêng, xoay người chào hỏi vú Trương.

“Bà chủ muốn uống sữa, tôi mang lên cho bà ấy” Vũ Trương giơ khay vừa mới có sữa lên trước mặt Tiêu Chính Uy.

“Mẫn Như không để người khác pha sữa. Vũ quên mất chuyện này rồi sao?” Tiêu Chính Uy nhắc nhở.

“Nhị tiểu thư và hai đứa trẻ đã về nhà của họ sáng hôm qua, không có ai pha sữa cho bà chủ tôi mới pha đó chứ!”.

“Vú nói cái gì?” Tiêu Chính Uy sững sốt quát lên.

“Cậu...cậu” Tiêu Chính Uy nhìn về vú Trương, giờ phút này vú Trương bị hù cho lắp bắp lời nói “Hôm qua có hai người... đàn ông đến đón ba mẹ con nhị tiểu thư... Tôi không biết họ là ai nhưng bà chủ biết, cậu đi hỏi bà ấy sẽ rõ hơn”.

“Cạch” Cửa phòng La Mỹ Kim bật ra.

“Mẹ cho cô ấy đi phải không?” Tiêu Chính Uy khó chịu nhìn La Mỹ Kim.

“Uhm, con bé có việc phải về nhà, ...” La Mỹ Kim nhẹ nhàng nói.

“Con chưa đồng ý, không ai có quyền cho cô ấy đi!” Tiêu Chính Uy giọng lạnh lẽo chặn lời nói của La Mỹ Kim.

“Chính Uy con ăn nói hồ đồ gì đấy? Con có quyền gì mà giữ con bé, huống chi con bé giờ nó cũng có bạn trai, đây là mẹ nghe được, nhà người ta nghe thấy thì ra thể thống gì nữa! Nhân tiện hôn sự của con mẹ sẽ đẩy nhanh một chút! Mẫn Như cũng sắp ba mươi, con bé đó không thể chờ gia đình ta hoài được!” La Mỹ Kim cả kinh về con trai lập tức lên tiếng, đồng thời Mẫn Như đã tìm được bến đỗ, bà cũng nên nghĩ về đám cưới của anh.

“Mẫn Như có bạn trai, mẹ có đang đùa con không?” Tiêu Chính Uy thất thần nói.

“Ta là mẹ con, có phải bạn đầu mà đùa chuyện quan trọng như vậy! Thằng nhóc đây tất cả đều không tệ, gia đình hai bên lại quen biết, mẹ nó chịu Như Như thì con bé sẽ có nơi dựa dẫm cả đời!”

“Rầm” Cánh cửa đóng mạnh lại.

“Thằng nhóc này, nó phát điên cái gì thế nhỉ?”

“Elsa, đặt cho tôi chuyến bay đi thành phố D sớm nhất” Ra khỏi phòng Tiêu Chính Uy lập tức gọi điện cho thư ký.

“Thưa các quý ông, quý bà!”

“Chuyến bay từ thành phố A đến thành phố D sắp hạ cánh đề nghị hành khách quay về vị trí ngồi của mình thắt dây an toàn. Xin quý khách lưu ý khi lấy đồ đạc từ trong giá hành lý thì xin chú ý an toàn. Quý vị nào có hành lý ký gửi thì xin đến chỗ nhận hành lý để lấy. Hành khách cần phải đổi máy bay đến nơi khác thì xin đến quầy chuyển đổi trong phòng chờ để tiến hành...” Giọng tiếp viên trầm trầm trong loa phát ra.

Khu vực nhận hành lý...

Hành lý luân phiên chuyển trên băng chuyền, Tiêu Chính Uy nhanh chóng lấy hành lý rồi đi nhanh ra cửa chính, anh không nghe thấy tiếng gọi ở phía sau.

Ngay khi tài xế Lôỉ chuẩn bị ngồi vào vị trí lái thì bên này phía cửa sổ của anh có tiếng gõ. Tiêu Chính Uy lười biếng hạ cửa kính xuống nhưng người ở ngoài gõ liên tục, anh đành phải hạ cửa kính xuống.

“Anh lấy nhầm hành lý của tôi.” Thẩm Dương lịch sự chỉ vào hành lý không phải của mình.

“Thưa ngài, ngài có nhìn nhầm chăng?” Tài xế lên tiếng trả lời.

“Tôi không nhìn nhầm đâu thưa anh! Hành lý của tôi có ảnh gia đình... Chính Uy... lại gặp anh... tôi tưởng anh đã về thành phố A rồi kia chứ!” Thẩm Dương tươi tắn cười.

Tiêu Chính Uy ngẩng lên thì nhận ra Thẩm Dương “Anh Lôỉ kiểm tra lại hành lý của tôi đi!”.

“A, đúng rồi, đây là hành lý của tôi!” Thẩm Dương vui vẻ la lên.

“Vậy là tôi lấy nhầm hành lý! Thật xin lỗi!” Tiêu Chính Uy cười nhẹ nói.

“Không sao, chỉ là chuyện nhỏ!” Thẩm Dương xua tay không nhận lời xin lỗi.

“Bữa khác sẽ hẹn gặp, tôi có chuyện quan trọng phải đi ngay!”

“Được rồi, không làm phiền anh nữa! Tạm biệt!”

“Các con đến trường rồi, mau xuống xe nào!”

“Tạm biệt mẹ!” Lạc Lạc, Bối Bối ôm hôn cô.

Mẫn Như vẫy tay tạm biệt bọn trẻ rồi nổ máy lái xe đi, chiếc xe vừa mới chạy qua khỏi cổng trường thì có tiếng la thất thanh kêu lên. Mẫn Như chắc chắn tiếng la kinh khủng đó là của con gái cô, cô căng thẳng tấp xe vào lề, chạy đến chỗ phụ huynh đứng nhìn.

“Bối Bối, Lạc Lạc có chuyện gì thế các con?” Cô hốt ha hốt hải, nét mặt hoàn toàn lo lắng.

“Mẹ, daddy về rồi!” Bối Bối hưng phấn nói to.

“Ôi trời!...” Cô thốt ra một câu.

“Bốn người không sao chứ!” Một vị phụ huynh bị chú ý đầy quan tâm hỏi.

“Chúng tôi không sao! Xin lỗi vì sự thất lễ này!” Thẩm Dương cười xuề xui đầu cúi hối lỗi.

Bốn người tìm một chỗ của sân trường ngồi xuống. Sự xuất hiện của Thẩm Dương làm cho bọn trẻ rất vui vẻ, nhất là Bối Bối phấn khích ra mặt. Cô bé cứ tưởng Thẩm Dương không giữ lời, thoạt rất hờn dỗi nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi vào lòng Thẩm Dương.

Bối Bối sẽ không hét lớn nếu như Thẩm Dương không bắt ngờ bắt lấy cặp bé. Cô bé sợ người lạ muốn bắt cóc nên theo bản năng mà hét lên để được

mọi người cứu.

Một lúc sau, tiếng chuông giờ học vang lên, bọn trẻ tiếc nuối tạm biệt cô và hân đi vào trong, còn lại hân và cô. Thẩm Dương tất nhiên sẽ theo xe của cô trở về, bình thường hân là người lái xe nhưng hôm nay có vẻ hân rất mệt mỏi để cho cô cầm tay lái.

Cô lái xe về đến chung cư, xe đậu vào tầng hầm thì dừng nổ máy, Mẫn Như xoay người gọi Thẩm Dương thì thấy Thẩm Dương ngủ say như chết, tư thế ngủ khiến cao thủ yoga nhìn thấy cũng không thốt nên lời.

“Thẩm Dương, chúng ta về rồi!” Cô lay người hân.

“Để cho tôi ngủ” Thẩm Dương nói khẽ.

“Lên nhà mà ngủ, chút nữa không ai mở cửa cho anh đâu!” Cô kiên trì lay người hân.

“Tur Tur, tôi nói không nghe, tôi sẽ đuổi việc cậu đấy!” Thẩm Dương mở mồm quát.

Mẫn Như ngu ngơ mình đã hiểu nhầm câu nói của hân. Bỗng cô nảy ra một ý tưởng, Mẫn Như xuống xe, mở cánh cửa sau di chuyển gần hân nói nhỏ vào tai “Chủ nhiệm, cô Mẫn Như đến tìm anh! Anh dậy đi đừng để người ta phải chờ nha!”.

“Mẫn Như? A, bà cô đại phiền toái, nói cô ấy về đi thôi, tôi còn buồn ngủ không có sức để cãi nhau đâu!” Thẩm Dương vẫn còn trong giấc mộng không để ý đến thực tại.

“Cô ấy rất phiền toái sao?” Cô bật cười nói.

“Cậu nói nhiều quá! Thôi để tôi nói cho cậu nghe, nhìn bề ngoài rất điềm đạm, đáng yêu nhưng thực chất là cậu có trăm cái miệng cũng chưa thể cãi lại miệng độc của cô ấy! Đây là người con gái có miệng chanh chua, đánh đá và hung dữ cần tránh xa một chút!” Thẩm Dương ngủ mơ nhưng thành thật nói.

Mẫn Như bỗng nhiên cười méo đi, hân dám chê bai cô công khai không để mặt, cô phải tính sổ hân “Này, anh dậy mau, dậy ngay cho tôi, dậy... dậy!”

“Tur Tur, anh rống cái gì? Để tôi ngủ đi nào!” Thẩm Dương rất buồn ngủ, lì lợm nhắm mắt.

“Anh dậy mau, mở mắt ra mà nhìn anh đang nói đến ai! Tôi không phải Tur Tur trong miệng anh!” Mẫn Như vừa gọi vừa vỗ vào mặt hân.

Thẩm Dương liên tục bị đá thương nên hân lập tức mở mắt ra, rất tức giận muốn dạy cho Tur Tur một bài học vì phá giấc ngủ của hân. Nhưng sau đó, hân ngóc ra một giây, đây là ở trong xe của Mẫn Như, tức là hân đã nói những lời mà hân cảm nghĩ bấy lâu nay cho cô nghe một cách sáng khoái nhất.

“Cô dùng tay tôi chỉ đùa thôi! Đùa thôi!” Thẩm Dương đỡ lấy mấy phát mèo cào của cô.

“Tôi vô cùng thích đùa nên giờ đùa lại với anh được chứ!” Mẫn Như tức giận tấn công.

“Bình”

“Bốp”

Người đánh người né, oan gia chính xác là oan gia, có đến đâu thì vẫn ồn ào, náo nhiệt.

“Dừng tay”

“A”

Cô và hân lọt thỏm xuống sàn ghế, bởi vì né tránh vỗ công mèo cào của Mẫn Như, hân bị trượt người xuống lúc nào không hay, theo phản xạ bắt lấy vật để thăng bằng, nhưng hân vô tình bắt lấy tay cô, Mẫn Như bị ngã theo Thẩm Dương.

Hiện tại hai người bất động như tượng sáp, chỉ có mắt trừng nhau. Họ rơi vào tình huống dở khóc dở cười này! Thật sự là có chút xấu hổ, hai người có kiểu ngã của cặp tình nhân đang ôm nhau say đắm. Chuyện này mà đồn ra còn đau mặt mũi của cả hai kia chứ!

Vào lúc này, trái tim của họ đã bắt đầu rộn lên vì ai đó...

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Tầng 9.

Mẫn Như đứng trước cửa căn hộ, cô lục ví tìm chìa khóa mở cửa.

Hình ảnh ban nãy thoáng vụt qua đầu, cô bất giác đứng khựng lại, chiếc chìa khóa ở trên tay chưa cắm vào ổ thì rớt xuống, cô quỳnh quáng ngồi xuống nhặt, có một bàn tay khác nhanh hơn lượm chìa khóa của cô.

“Cảm ơn!” Mẫn Như cảm kích.

Cô đưa tay tỏ ý lấy lại chìa khóa thì người đó nhanh chóng đứng dậy, cô cũng phải đứng lên theo người đó, cô định nói muốn lấy chìa khóa thì giọng nói có chút quen thuộc vang lên.

Tiêu Chính Uy cười nói “Trông em rất vui thì phải”.

“Tại..tại sao anh lại xuất hiện ở đây?” Cô ngẩng mặt ngạc nhiên kèm theo đó đôi mắt hoảng hốt không thể vật thể trước mặt.

“Tôi là cha bọn trẻ, con tôi ở đâu thì sẽ có mặt tôi ở đó!” Diệu cười không có ý khấp lại, vẫn còn trên miệng anh, biết hẳn anh sẽ không thể bình thường cười được, một biển sóng được giấu ở trong lòng anh.

“Anh...Bọn trẻ đi học rồi! Tối anh có thể quay lại!” Cô không muốn đôi co bằng giọng lịch sự cô khéo léo từ chối mời anh vào nhà.

Tiêu Chính Uy hiểu ý tứ của cô, phút chốc hiện lên ánh mắt khó chịu, anh vẫn nhẹ giọng “Em không thể mời tôi vào nhà, uống một tách trà được sao?”.

“Xin lỗi, để hôm khác, hôm nay tôi có hẹn phải chuẩn bị, không thể tiếp khách” Mẫn Như động tác chớp lấy chìa khóa, vội vàng mở cửa, hành động tất bật như thật.

“Tôi có hẹn.”

“Con bé nó cũng có bạn trai.”

“Rầm”.

Cánh cửa chất liệu nặng bị đá văng, cánh tay bị bóp chặt, cô không kịp phản kháng, Tiêu Chính Uy thô bạo kéo vào trong.

Tiêu Chính Uy khóa chốt cửa.

“Tôi sẽ báo cảnh sát!” Cô hơi run rẩy, dùng tay còn lại lần trong túi lấy di động ra.

Điện thoại chưa kịp ló đầu ra đã bị cánh tay nhanh như chớp gạt phăng mạnh mẽ đánh tiếp “cộp” xuống đất.

“Anh không được đến gần. Tôi sẽ la lên! Anh đột nhà dân bất hợp pháp”. Cô hoảng loạn cứ lùi xuống bao nhiêu bước thì anh lại tiến bấy nhiêu bước.

“A”.

Anh cúi đầu nhìn cô, trong đôi mắt dài hẹp như muốn phóng ra lửa.

Mẫn Như bị dồn đến bức tường, hai cánh tay khỏe mạnh chống lên, chặn đường thoát của cô.

Mẫn Như né tránh đôi mắt lửa đỏ, gần từng chữ một “Tiêu Chính Uy, anh thả tôi ra!”.

“Ngô Mẫn Như, lá gan của em đã được thay đổi, một chút cũng không sợ tôi! Còn dám dùng giọng đó nói với tôi, có phải rất muốn bị tôi giáo huấn một lần nữa” Anh như bộc phát thành quỷ Satan, sắc mặt lạnh lùng đến cực hạn, bóp chặt cằm của Mẫn Như.

“Tiêu Chính Uy, tên khốn khiếp này! Đồ khốn, đồ bất lương mau buông tôi ra...” Cô vùng vẫy lần đầu tiên dùng những lời khó nghe đến vậy với anh, giọng điệu tức giận và căm hận của cô bày thẳng trước mặt anh.

Nhận ra điều đó, giống như bị gáo nước hắt vào mặt, khiến ngực của anh tức tối, sắc mặt tái mét đi nhiều hơn.

Nhưng mà người đàn ông đó và cô ... Cô sẽ không dùng thái độ chán ghét nhìn anh như với hắn...

Càng nghĩ Tiêu Chính Uy càng ghi chặt cầm cô, không có ý buông tay.

Loại phụ nữ thủ đoạn đa mưu, gian xảo giả bộ ngây thơ, sau khi phá hoại tình cảm của anh còn ở sau lưng quan hệ với một người đàn ông khác, thì không có tư cách phẫn uất nhìn anh!

“Tiêu Chính Uy anh cho rằng anh có tất cả, muốn hành hạ ai là có thể hành hạ sao! Tôi sẽ không chịu nhục để anh hành hạ, tôi có xảy ra chuyện gì thì anh cũng không lành lặn để sống tiếp đâu! Tôi đã chúc phúc cho hai người, tôi thề sau ngày đó chưa bao giờ bày trò hãm hại ai cả! Anh vốn dĩ yêu thương chị gái tôi! Tại sao anh cứ hết lần này đến lần khác xuất hiện, không buông tha cuộc sống mẹ con tôi!” Mẫn Như phun hết những oán hận bấy lâu nay,

cảnh cáo việc làm tiếp theo của Tiêu Chính Uy.

“Im ngay! Chính em là người khởi màn cuộc chơi, để quân cờ sa lưới sau đó muốn vứt bỏ để tìm quân cờ khác thế vào cho cuộc đời mình sao! Tôi không cho phép, tuyệt đối không cho điều đó có thể xảy ra! Em chỉ có một quân cờ và không bao giờ có quân cờ thứ hai!” Một Tiêu Chính Uy đứng trên cao vốn chưa có ai dám sỉ nhục, nay lại gặp một Ngô Mẫn Như gan góc không bao giờ cúi đầu.

Căn hộ bị đốt nóng vì lửa giận trong lòng của hai người đang bùng cháy nghi ngút.

“Anh nói những nói cuối gì thế! Tôi nghĩ giữa chúng ta hiện nay bị ràng buộc vì bọn trẻ mà thôi! Còn cuộc sống của cả hai không can dự nhau! Anh có hôn thê, tôi có cuộc sống của mình, tất cả đã được sắp đặt cả rồi! Phiền anh tỉnh táo một chút!” Mẫn Như nói chuyện không chút khách sáo, có chăng cô đang tức giận đến ngu muội, không hề có nét giữ thể diện cho anh dùng ánh mắt lơ lửng quật cường mà nói.

Tiêu Chính Uy sừng sốt giấy lát, Ngô Mẫn Như người phụ nữ anh yêu như sinh mạng trước đó cũng không bao giờ nói năng thế này với anh.

“Xem ra em phải là người tinh táo hơn tôi, tôi sẽ giúp em, em có nhớ đã bắt đầu với tôi như thế nào để có bọn trẻ, thì tôi cũng sẽ bắt đầu với em như thế!” Tiêu Chính Uy cười lạnh lẽo, thả cánh tay ghi trên cằm cô, di chuyển xuống đến thắt lưng thì dùng sức kéo cô vào trong ngực.

Cô bị lao thẳng vào vòng tay người đàn ông nguy hiểm này, cả người cô bị hù cho dựng lên như nhím xù lông.

“Bỏ tôi ra, anh đừng chạm vào người tôi, nhất định anh sẽ hối hận! Tôi không tha thứ cho anh, mẹ và bọn trẻ cũng vậy! Thẩm Dương sẽ không bỏ qua cho anh!” Mẫn Như oán hận nhìn Tiêu Chính Uy.

“Woa, em đã nói đến tên người đàn ông trong miệng mẹ tôi! Tôi cũng sẽ không phí thời gian tìm tung tích của hắn! Người đàn ông sẽ che chắn cả cuộc đời cho em sao? Để xem hắn sẽ che chắn cho em như thế nào khi đụng phải tôi!” Tiêu Chính Uy bật cười thành tiếng mà nói.

Anh đã thành công làm cho Mẫn Như hoảng sợ. Tiêu Chính Uy là người có thể làm bất kể chuyện gì cho những ai ngáng đường anh.

Nhưng...

Mẫn Như chỉ là hoảng sợ nhất thời, lá gan của cô so với anh một chín một mười, lời cô thốt ra chắc chắn sẽ thực hiện “Nghe đây, Thẩm Dương mất một sợi tóc nào, tôi hứa rằng sẽ trả cho Ngô Mẫn Như mười lần như thế! Tôi không phải là Mẫn Như có thể nói mà không thể làm đâu!”.

Lời nói của Mẫn Như như một đả kích muốn lấy mạng vậy!

Anh ngạc nhiên, ánh mắt hơn là buốt giá, dần dần trở nên sắc đá, bỗng nhiên trông mắt hung ác nhìn cô, cánh tay vươn lên bóp cổ cô “Cô lặp lại mình vừa nói thử xem”.

Gương mặt của cô vốn đã đỏ ửng từ trước hiện tại càng đỏ bừng hơn, nhưng cô vẫn một mực dùng ánh mắt kiên cường “Anh chạm vào Thẩm Dương, tôi sẽ trả cho Ngô Mẫn Như mười lần như thế!”.

“Cô dám nói một lần nữa”

“Ngô Mẫn Như là người phụ nữ nào chẳng lẽ anh không nhìn ra! Lòng dạ của tôi có xấu xí, méo mó thế nào cũng không bằng lòng dạ chứa toàn rắn rết! Sớm muộn gì chị ta cũng sẽ phải trả giá!” Mẫn Như bắt đầu thở hỗn hển mà nói nhưng trong giọng nói vẫn có sự mạnh mẽ rõ ràng.

Cô bắt chọt được thả ra....

“Tôi không cho phép em đụng đến Mẫn Như, cũng không cho phép tên họ Thẩm lại gần em. Nhớ đấy những lời hôm nay tôi nói là lời không thể bỏ qua được!”

Tiêu Chính Uy nói xong xoay người bỏ đi, cánh cửa đóng lại, âm thanh chói tai ở đây hành lang yên tĩnh.

--- ----

“Ting tong”

“Ting tong”

Thẩm Dương bấm chuông liên tục.

Mẫn Như lười biếng mở cửa.

“Cô làm cái gì mà lâu quá vậy? Bọn trẻ.... Cầm cô bị làm sao vậy?” Thẩm Dương phát hiện cầm của Mẫn Như có dấu hiệu sưng lên.

“Sao là sao? Cầm tôi vẫn bình thường kìa mà!” Mẫn Như ngây ngô nói.

“Cô xem”

“Ừ”

“Rất đau đấy, sáng nay cô toàn ra tay đánh tôi, tại sao lại hình thành dấu này!” Thẩm Dương chỉ trỏ nói.

“Cái này là do tôi không cẩn thận!”

“Đúng là đại phiền toái mà!” Thẩm Dương tự nhiên đi thẳng vào trong, mở tủ lạnh tìm quả trứng.

Hắn bắt nồi nước bật bếp, vài phút sau có trứng gà nóng hổi.

“Cô nuôi bọn trẻ mất tay như vậy! Mà bản thân đựng đầu hư đó có phải rất lạ không?”. Hắn trách móc, lăn trứng gà lên cầm cô “Phải rồi, tôi quên hỏi, cô nói gì mà đi Tiêu lại thả cô đi vậy?” Thẩm Dương vừa lăn trứng gà vừa thắc mắc hỏi.

“Tôi đành bịa một câu chuyện có thể nghĩ ra lúc đó” Mẫn Như cười xòa, ngượng ngịu với câu chuyện mình kể cho La Mỹ Kim.

“Câu chuyện của cô hẳn rất chân thật mới khiến đi Tiêu tin 100%. Nhân lúc bọn trẻ chưa đi học về kể cho tôi nghe đi!” Thẩm Dương suýt xoa tán thưởng, ngồi gần hơn bắt Mẫn Như kể.

“Tôi không rành” Mẫn Như xua tay.

“Cô thì bận cái gì chứ! Tôi lăn trứng gà chứ có phải cô đâu! Từ nãy đến giờ cô chỉ có ngồi không hưởng thụ!” Thẩm Dương bép chếp lái nhai.

Một lúc sau...

“Tôi.. tôi xin lỗi” Mẫn Như chấp tay hối lỗi.

“Bảo cô là đại phiền toái rất đúng mà! Sau này còn ai dám theo đuổi tôi nữa chứ! Mẹ tôi mà biết được chắc chắn tôi sẽ tiêu đời!” Thẩm Dương khổ sở than vãn.

“Do tình thế cấp bách, tôi chỉ nghĩ mỗi chuyện này được thôi! Người rộng lượng, nhân từ như anh sẽ không chấp nhặt tôi đâu!”

“Đúng là Bối Bối di truyền từ cô mà!” Thẩm Dương oán than cười lắc đầu.

“Sáng nay tôi gặp một người?” Thẩm Dương đột nhiên về căng thẳng nhìn cô.

“Anh đang nói đến ai?” Cô bắt đầu chú ý đến thái độ thay đổi của hắn.

“Là Tiêu Chính Uy! Anh ta tìm đến cô rồi chứ! Tôi nghĩ anh ta biết cô trở lại thành phố D nên mới quay lại nơi này!” Thẩm Dương suy nghĩ một lúc rồi nói.

“Sáng nay... anh ta có tới! Chúng tôi... có cãi nhau và...” Mẫn Như không nghĩ hắn và anh lại có thể đụng độ nhau. Như vậy cô chọn kể sự thật không nên cô giấu diếm hắn, ít ra khi hắn biết cũng sẽ bảo đảm được một phần an toàn cho mình.

“Để tôi dạy cho anh ta một bài học!” Thẩm Dương ầm ầm nóng giận.

“Khoan đã, anh đừng đi! Đánh nhau không giải quyết được gì ngược lại còn làm cho tình hình tồi tệ!” Mẫn Như ngăn cản Thẩm Dương, cô trấn an “Tôi thật có lỗi khi lôi anh vào vụ này! Nhất định tôi sẽ nói rõ với mẹ để anh không bị hiểu nhầm! Anh cứ yên tâm!”

“Nếu đã như vậy thì cứ cho mọi chuyện tiếp diễn đi!” Thẩm Dương thẳng thắn nói.

“Anh có ý gì?” Mẫn Như nghi hoặc hỏi.

“Cô có phải ngốc thật hay già vờ thế! Tôi làm chuyện này vì bọn trẻ nhưng cũng... vì cô, chúng ta là bạn, hoạn nạn giúp đỡ nhau là chuyện thường tình! Sau này thì cứ để sau này giải quyết!” Thẩm Dương nói rất kiên quyết.

Hắn không ngờ, sự giúp đỡ của hắn là một bước ngoặt to lớn trong cuộc đời mình. Trái tim của hắn vốn đã lỗi nhịp cùng với trái tim của cô nhưng cứ để ý rằng đầu đó luôn có những thử thách dành cho chúng ta. Con người phải trải qua giông tố thì mới tìm được tình yêu chân chính của mình vì thế hắn và cô vẫn chưa thể nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Đang lúc Thẩm Dương suy tư, một huynh đệ trong hội quán gõ nhẹ vào vai hắn, người này tên Diệm, Diệm nhảy bạch xuống, ngồi cạnh Thẩm Dương, giọng khàn khàn hỏi “Chủ nhiệm, tối thứ sáu anh có bận không?”

“Tối thứ sáu làm gì?”

“Đi cùng với em xem mắt” Diệm trả lời thẳng thắn.

“Chú đang đùa với tôi đấy à!” Thẩm Dương chau mày, hắn bị người lớn trong nhà bức đi xem mắt đến nỗi hắn chán ghét với những cô gái có gắn mác chữ “xem mắt”.

“Anh nhìn em giống đùa sao? Con trai của đi đi xem mắt chấm được một người con dâu ngoan về cho bà, đi của em có tính soi mói thấy mẹ em một mình trong bếp, bà ấy liền mách mẹ bảo em đi xem mắt biết đâu có thể lựa được con dâu giống như con dâu của bà!” Giọng Diệm rất khàn che hết cảm xúc trong lời nói nhưng Thẩm Dương vẫn hiểu được lời chứa đầy uẩn khúc của Diệm.

“Mấy người kia đâu? Cậu biết tôi với chuyện này không vui về!!” Thẩm Dương bắt mẫn nói, xem mắt dành cho người nào có nhu cầu thực sự, còn những người chưa có nhu cầu không muốn bị áp đặt trong hôn nhân vội vã.

“Họ thứ sáu đều dành cho bạn gái cả rồi! Chỉ có chủ nhiệm với em vẫn là một mình với bức tường. Chúng ta thích hợp đi với nhau hơn.” Diệm thành thật nhìn Thẩm Dương mà nói.

Ai nói hắn không có bạn gái, mới vừa rồi lời nói của hắn với Mẫn Như là gì chứ! Thẩm Dương quên rằng chuyện lúc này chỉ có cô và hắn thì làm sao có người thứ ba biết được, hắn khoe khoang đây tự tin “Ai nói với cậu tôi không có bạn gái, sắp tới tôi sẽ dẫn cô ấy ra mắt với tất cả”.

Diệm ngẩng ngốc nhìn về tự mẫn của Thẩm Dương “Người con gái này có biết anh khủng bố đến mức nào không?”

“Rầm”

Thẩm Dương thẳng chân đá Diệm xuống đất, bộ mặt thẹn hóa giận “Coi như lúc này tôi chưa nói gì! Thứ sáu tôi cũng sẽ không đi với cậu”.

“Chủ nhiệm, em biết lỗi rồi anh đừng đối xử tuyệt tình như thế” Diệm cười cười hơi đau khổ nói.

“Đó là chuyện của cậu, không liên quan đến tôi”.

Buổi chiều có gió đầy mát mẻ, Lạc Lạc, Bối Bối cùng Mẫn Như tản bộ dọc con đường từ trường về đến nhà. Hai đứa trẻ vốn lanh lợi, được đi học chúng càng phát huy về lanh lợi. Cô thật thỏa mãn với chúng, Lạc Lạc bệnh trầm mặc, ít nói giảm đi một nửa, người mẹ như cô phần nào bớt lo lắng.

“Kem đây, ai ăn kem tôi bán kem cho” Người bán kem miệt mài đạp xe, lớn tiếng rao, đằng sau chở theo một thùng kem được làm bằng gỗ, trên tay cầm theo một cái chuông chính nhờ nó mà cái thứ âm thanh kia mới thu hút người nghe mua kem.

Mẫn Như bất chợt nhìn thấy hình ảnh của những chiếc xe bán hàng rong quanh đường làng, ngõ xóm những ngày còn nhỏ. Dù sao ngày xưa cô cũng có một thời gian sống ở nông thôn nên mặc nhiên nhớ lại những hình ảnh tốt đẹp, trong lòng không khỏi tiếc nuối xen lẫn nhớ nhung.

Thế hệ của cô tiếp xúc với môi trường ở làng quê đã từ rất lâu nhưng bọn trẻ bây giờ thì hiển nhiên sẽ hạn chế những vấn đề này. Chung quanh chúng chỉ có học hành, áo gấm lụa là, công nghệ trò chơi. Cô không muốn những hình ảnh về làng quê, đồng cỏ, cánh chim bay lượnsẽ mất dần dần... Như vậy là một câu chuyện kết thúc rất nuối tiếc.

Các nhóc con được giao du với môi trường hiện đại và cổ truyền thì sẽ đem lại nhiều điều mới mẻ, bổ ích hơn. Đây chính là quan điểm sống mà cô sẽ dạy cho hai đứa trẻ nhà mình.

Tiếng chuông “leng keng” cùng với tiếng rao “Ai ăn kem tôi bán kem cho” của người bán kem lại đem tới cho cô một sự thèm khát nhẹ về cây kem mát. Không đợi người bán kem rao lần nữa cô hô lớn “Ông kem cho cháu ba cây”.

Hai đứa trẻ đang đi cũng bị cô nắm lại để lấy kem, chúng không hiểu loại kem bình thường như thế có thể thu hút được cô.

“Nè, hai đứa cầm lấy ăn thử đi, mẹ thấy nó rất ngon” Mẫn Như chia hai cây kem bảy màu cho bọn trẻ, tay kia cô đưa lên nếm thử vị thanh mát của que kem.

“Mẹ, kem này không hợp vệ sinh” Lạc Lạc lùi lại, lắc đầu từ chối cây kem của cô mới mua.

“Bạn nhóc Lạc Lạc, con phải học cách bụi bặm với cuộc sống một tí, nhiều khi quá kỹ càng cũng gây bệnh nha” Mẫn Như nháy mắt, cười cười có ý đầy dụ dỗ.

“Bệnh như thế nào, mẹ nói con nghe đi?” Bối Bối chen ngang, miệng đã dính đầy kem, ai nói anh không ăn thì em nhin, Bối Bối luôn muốn bụng của mình không được reo í ới, mấy bạn khác nghe được sẽ cười mình chết mất.

“Một đứa trẻ bao bọc càng nhiều thì sức khỏe sẽ khác với những đứa trẻ lăn lộn với thiên nhiên, khi ra ngoài thời tiết thay đổi thì đứa trẻ đó dễ bị bệnh

lắm a~. Tin mẹ đi con cưng” Mẫn Như nựng má Lạc Lạc, kiên nhẫn đưa cây kem cho cậu bé.

“Em thấy ăn kem bình thường rất ngon đó! Nó có vị là lạ nha anh trai” Bối Bối phụ họa, quơ cây kem tới lui.

“Hai người... Con cũng chịu thua, để con ăn một lần thử vậy! Dù sao một lần không gây tổn hại đến sức khỏe nam nhi!” Lạc Lạc nhìn em gái ăn ngon miệng, cậu bé cũng có chút thèm thèm, nhưng vẫn giữ thái độ cứng rắn, giây phút cậu cầm que kem và liếm nhẹ thì đã mọi thứ đã bị đánh sập.

Ba mẹ con cô vô tư đi bộ tiếp, trên tay mỗi người là một que kem thanh mát, họ không để ý phía sau có người luôn dõi theo họ, ánh mắt tràn ngập ý cười, cánh tay thì che khoang miệng cũng cười không ngớt.

Thẩm Dương vừa về đến nhà, cái ghế chưa kịp nóng thì trường bối trong nhà sợ ba người này đi bộ cực khổ, bắt đầu âm ỉ bắt anh đi đón họ về nhưng mà nhìn thấy những hình ảnh vui vẻ, như vậy anh không nỡ phá đám dành cho xe tiến chậm chậm ở phía sau họ.

Đội cho kem trên tay chỉ còn cái que, Thẩm Dương mới cho xe chạy đến ba mẹ con có cái bụng no tròn đang đi, hần nhán vào ở giữa vô lăng, tiếng còi xe inh ỏi phía sau không có ý dừng lại, dường như ba mẹ con cô đi tới đâu thì vẫn nghe được tiếng còi xe đó.

Mẫn Như khá nóng giận, quay sang nhìn cái người vô duyên phá hoại thời gian yên lành của ba mẹ con.

Thẩm Dương ở trong xe, biết sự kiên trì bấm còi xe của mình đã có kết quả, người cần nhìn đã quay sang nhìn, hần vẫy tay ý kêu ba người lên xe, thế mà Mẫn Như cô cố tình không biết, tốc độ đi bộ của cô nhanh hơn thì phải thúc đẩy bọn trẻ cũng thay đổi vận tốc đi.

Hần mặt lạnh, bà cô đại phiền toái, có vẻ muốn chơi với hần, để xem ai giành thắng lợi trong trò chạy này.

Hần chạy chậm phía sau, còi xe liên tục inh ỏi nhưng mà cái người cứng đầu kia không dừng lại, còn quay sang cười tự đắc với hần, hai đứa nhỏ này sao nghe lời cô đến thế, bảo đi là đi, không quay lại coi ai ở phía sau, hần muốn đạp đầu vào vô lăng mất thôi.

“Mẹ, chúng ta mới ăn xong, con cảm thấy chúng ta hết đi bộ chuyển sang chế độ chạy mất tiêu rồi đó a~, có cái gì phía sau làm mẹ gấp rút như vậy!” Bối Bối vừa mới được tiếp năng lượng nhưng năng lượng chưa cung cấp đủ cô bé đi một hồi thấy thở ra hơi, quay sang nhìn cô trách móc.

“Con cưng đừng nhìn, cái người phía sau phá hoại thời gian rảnh rỗi của ba người chúng ta phải cho hần biết sự trả thù nhỏ này”. Mẫn Như lườm lườm phía sau, chân tăng tốc độ di chuyển.

“Con không đi nữa, con”

“Reng Reng, công chúa nghe máy của vệ sĩ đi”.

“Oa, dad gọi này, để con nghe máy, con sẽ mách luôn cái người ở phía sau cho”. Bối Bối nhảy căng lên, bật điện thoại mau chóng.

“Đừng” Mẫn Như vội ngăn lại nhưng không kịp.

- Alo! Công chúa nghe! Dad người đang ở đâu con có chuyện muốn vệ sĩ đến bảo vệ! – Bối Bối khẩn trương nói.

- Theo như thần thấy, giọng công chúa hơi mệt mỏi, có chuyện gì sao? – Thẩm Dương nhập vai của vệ sĩ nói chuyện với Bối Bối.

- Trời ơi, ở phía sau có một người phá đám ba mẹ con, dad tới cứu chúng ta đi! – Bối Bối la lớn.

- Sao chứ! Người phá đám? Con gái nghe ai nói bậy! Con nhìn phía sau đi xem người đó là ai? – Thẩm Dương đầu đầy vạch đen, giọng hơi nhăn nhó, hần là người tốt sao lại trở thành người phá đám.

- Mẹ kêu không được nhìn, cái người phá đám đó sẽ gây rối! – Bối Bối trả lời thành thật.

“Ôi con gái, con đang giúp mẹ đấy sao?” Mẫn Như cười khổ chóng nạnh, phát hiện ở xa là con người đầu đầy hắc tuyến. Thôi rồi, lần này cô tiêu, hần sẽ tìm mọi cách chơi khăm cô.

- Hừ! Con mau quay lại đi nhìn xem người đó là ai? Tin mẹ con quá coi chừng bị lừa đấy! – Thẩm Dương nói to trong điện thoại.

- Thật không? – Bối Bối liếc liếc, khuôn mặt của mẹ có vẻ không được tốt.

“Bối Bối, là dad, người phá đám nào chứ? Là mẹ lừa gạt!” Lạc Lạc chỉ tay nhìn người trong xe.

- Con nghe anh trai nói gì không? Nhanh lên vào xe không thôi chút nữa cảnh sát sẽ bắt xe dad đi mất! – Thẩm Dương thầm cảm ơn Lạc Lạc, con bé quả cứng đầu như mẹ nó, chỉ có Lạc Lạc thông minh của hần mới nhanh trí.

Hần! Hần phải đề cô ra đánh đây là đại phiền toái cô gây ra hay do miệng hần quá thom đi chẳng? Vừa mới cúp điện thoại thì cảnh sát trực tiếp gõ cửa bảo hần nộp tiền phạt.

Hắn bóp còi tự tiện ngoài đường phạm lỗi vì phạm giao thông, làm ồn ào nơi công cộng, bắt hất đền một triệu tiền phạt, chưa bao giờ hắn bị phạt giao thông nhưng lần này thì có và là lần vì phạm lỗi nhách nhất.

Hắn thề sẽ lần đầu cũng là lần cuối, việc này đồn ra ngoài thật là việc ngu xuẩn mà!

Nhìn người con gái tỏ bản mặt không biết gì, cô không có lỗi hắn muốn làm gì đó cho cô tỉnh táo. Không phải cô, tiền của hắn, không bay vô duyên như vậy.

“Dad, đừng tức giận, con sẽ đòi lại công đạo cho người” Bối Bối xoa xoa cánh tay của Thẩm Dương.

“Con bé kia! Mẹ là mẹ của con sao con lại bênh hẳn hơn mẹ chứ!” Mẫn Như chịu nhịn không được nhìn con gái với ánh mắt “thân thương”.

“Là mẹ làm sai đó, con sẽ không bênh người đâu!” Lạc Lạc cho hai tay vào túi, làm ra vẻ ông cụ non đi tới chỗ Thẩm Dương.

“Dad, đừng buồn tội con cùng phe với dad” Lạc Lạc cầm tay Thẩm Dương vỗ nhẹ lên an ủi.

“.....” Mẫn Như

Bọn trẻ quả quyết bảo vệ hắn cô không còn cách nào, một mình ta vẫn sống được tối nay cô sẽ đóng gói hành lý cho chúng qua bên Thẩm gia ở luôn!!!

Nhưng mà với bản tính vốn không thể rời xa được hai bảo bối trong lòng, Mẫn Như ngậm nuốt đắng cay chịu nhận lỗi với Thẩm Dương, cô nhẹ giọng “Được rồi, tôi sai, ba người đừng giận tôi nữa!”.

Thẩm Dương làm bộ không nghe, hắn nghiêng đầu sang chỗ khác.

“Thẩm Dương, tôi biết tôi sai rồi, anh tha thứ cho tôi đi, coi như bữa ăn tối nay tôi sẽ nấu tạ lỗi cho anh, bảo đảm sẽ có những món anh thích nhất được không?”. Mẫn Như nhìn hắn về rung rung.

“À,...” Có dễ cho cô quá không, một bữa ăn đổi lại 1 triệu không cánh mà bay.

“Dad con thấy ý này được, dù sao chúng ta vẫn thích ăn món mẹ làm” Bối Bối xoa xoa bụng, liếm lưỡi, chỉ nghĩ đến tối nay có một bàn thịnh soạn thì cô bé sẽ bỏ quên hết tất cả.

“.....” Thẩm Dương, con gái là con gái, ăn luôn là trên hết.

Mẫn Như hứa sẽ nấu ăn để chuộc lỗi, cô sẽ cho ba người kia một buổi tối căng cả bụng để họ không thể bắt lỗi cô nữa.

Dù sao hôm nay cô cũng muốn nấu trước mấy món mà cô đã nghiên cứu gần đây đưa cho ba người này thử, sau đó sẽ nhận xét các món cô làm. Cửa hàng thức ăn nhanh phát triển vô cùng thuận lợi, một thời gian nhỏ đã tạo nên cơn sốt cho người sành ăn.

Lượng thực khách đến rồi đi chỉ tăng không giảm, cô rất mừng vì điều đó, tiệm hoa thì không được như thế, do không phải mùa lễ, hay ngày đặc biệt nên hoa khá ế ẩm, Khả Nam túc trực ở tiệm hoa gọi điện than vãn với cô thường xuyên.

Nhưng có thể đi nữa thì thượng đế đã phù hộ cho cô có một công ăn việc làm ổn định, cô mới đủ kinh tế mà lo cho bọn trẻ, chống lại cái ác.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Sắc trời tối lại, trong quán bar khách càng ngày càng nhiều, đỉnh tai nhức óc với tiếng nhạc bên trong, muôn hình muôn vẻ điên cuồng vận vẹo thân thể.

Đèn bar đang phát tán ra màu sắc mờ ảo đèn thủy tinh chiếu xuống, mùi thuốc lá hương vị cùng rượu đỏ trong quán bar tràn ngập vị mê mê ảo ảo, trang phục bại lộ lớn mặt các cô gái một bên vận vẹo thanh xuân tứ chi, một bên cười vui vẻ địa cùng đến gần các nam nhân độ sức.

Các cặp tình nhân, tình cảm ngọt ngào, vành tai đến bờ vailuôn có vẻ hưởng thụ... Những tình cảnh này luôn thấy, không có gì là mới lạ.

Trong phòng vip, một người đàn ông đang cô độc yên tĩnh, phong thái của một chủ tịch kiêu ngạo thường ngày không thấy, vào đó là một gã ăn mặc không chỉnh tề, đầu tóc rũ rượi, một mình uống rượu, ánh mắt sâu hút chứa điều gì đó khó tả.

“Tiêu Chính Uy anh cho rằng anh có tất cả, muốn hành hạ ai là có thể hành hạ sao! Tôi sẽ không chịu nhục để anh hành hạ, tôi có xảy ra chuyện gì thì anh

cũng không lành lặn để sống tiếp đâu! Tôi đã chúc phúc cho hai người, tôi thề sau ngày đó chưa bao giờ bày trò hãm hại ai cả! Anh vốn dĩ yêu thương chị gái tôi! Tại sao anh cứ hết lần này đến lần khác xuất hiện, không buông tha cuộc sống mẹ con tôi!”

Lời nói đó mất rồi hiện, hiện rồi mất, ám ảnh trong đầu anh, khi anh rời khỏi nhà cô đến tận lúc này. Anh nốc chai rượu lên uống, miên man với suy nghĩ, anh đã ra tay quá mạnh với cô, làm cho Mẫn Như đối với anh hiện tại chỉ đầy chán ghét.

Anh không chán ghét cô sao? Oh, có chứ, con người đã phá hoại hạnh phúc của anh. Nhưng chính anh cũng không hiểu cô chán ghét anh bao nhiêu anh càng muốn lại gần cô bấy nhiêu.

Nhìn con của mình, người phụ nữ của mình cùng với người đàn ông khác vui vẻ như một gia đình, anh hận không thể xé nát gia đình vui vẻ đó. Nó chỉ là của anh, một mình anh thôi. Đừng ai khác mơ tưởng tới...

“Mẫn như, em mở cửa cho tôi” Tiêu Chính Uy đập cửa, giọng nhè nhè của kẻ say, đứng trước cửa mà ồn ào.

“Rầm”

“Rầm”

Tiếng đập cửa, tiếng chuông không có ý dừng lại, buộc Mẫn Như phải thức dậy, người nào lại mất lịch sự đến mức nửa đêm phá giấc ngủ của cô, còn âm ỉ ngoài nhà.

“Vụt”

“Bịch”

Cánh cửa vừa mở ra, một dáng người ngã xuống sàn, cô bị hải cả người ngay lúc đó.

“Em mở cửa rất mạnh đó, tôi té còn không biết đỡ dậy!” Tiêu Chính Uy chỉ trích.

“Nè, khuya rồi, anh uống say phải về biệt thự chứ? Sao lại đến đây!” Mẫn Như kéo hai tay Tiêu Chính Uy lùi đi, không có ý định đỡ anh đứng lên.

“Mẫn Như, em coi tôi là giẻ rách lùi đi không sợ quần áo tôi bẩn sao?”

“Dù sao người anh cũng thôi mùi rượu, có bản thì có chết chóc gì đâu! Anh ngồi đó đi tôi pha cho anh canh giải rượu!”

Mười lăm phút sau...

“Được rồi, anh về đi, tôi còn phải ngủ” Cô xua tay vẫy vẫy muốn anh đứng lên đi về.

“Tôi muốn ngủ lại”

“Đủ rồi, tôi nhân nhượng vì anh say, nhưng anh không có quyền đăng chân lên đăng đầu, anh nên ý thức đây là nhà một người phụ nữ, một người đàn ông ngủ lại sẽ không ổn.” Mẫn Như khoanh tay bực bực nói.

“Có cái gì không ổn, chúng ta quen biết nhau, tôi ngủ lại không ai nói được gì, với lại tên bạn trai của em biết tôi ngủ lại sẽ đá kích hấn như thế nào?” Tiêu Chính Uy đắc ý nói.

“Anh, tôi sẽ gọi bảo vệ đuổi anh đi” Mẫn Như định cầm điện thoại thì tay Tiêu Chính Uy đã lẹ làng bắt lấy điện thoại.

“Tôi đang mệt, không muốn cãi vã với em, tôi chỉ ngủ một đêm thôi, không tổn hại gì đến ba mẹ con đâu”

“Một đêm cũng không, tôi không thích anh, anh đi xa một chút ở gần anh tôi sẽ lên con đau tim mất” Mẫn Như tức giận tránh né Tiêu Chính Uy.

“Tôi...Hức...” Anh định nói gì đó bỗng lặn đầu xuống, Mẫn Như tưởng anh trúng gió liền ngồi xuống gọi khẽ “Chính Uy, Chính Uy, anh bị làm sao vậy? Đừng hù tôi”.

“Khò, khò” tiếng ngáy đều đều...

“Um, anh ta ngủ rồi, sáng mai anh sẽ chết với tôi, thật quá đáng mà” Mẫn Như đá một cú mạnh vào đùi anh cho hả giận, cô đi đóng cửa sau đó là đi thẳng vào phòng ngủ, mặc anh ngủ ở ngoài.

- Mẹ, cha đã ngủ ở đây suốt đêm sao? – Lạc Lạc ngáy ngô hỏi.

- Phải, anh ta uống quá nhiều đến nhà người khác ngủ như heo chết vậy! – Cô ngồi ăn sáng bực dọc.

- Sao cha lại uống nhiều như thế! – Lạc Lạc ngáy ngô lần hai.
- Mẹ không biết, con với Bối Bối ăn sáng đi! Dad sang là hai đứa đi học đây! – Mẫn Như dặn dò.

Tiêu Chính Uy đã tỉnh nhưng vờ ngủ, cô vô tình đến mức không cho anh một cái chần đắp đêm, sáng nay cũng không ngó đến anh một cái. Có con trai vốn bị anh lạnh nhạt nó còn hỏi han, còn con gái thì giống mẹ nó vậy! Tiêu Chính Uy phần nộ trong lòng không thôi.

Nhưng nếu anh dậy thì cô sẽ lấy chổi quét anh ra khỏi đây, đành phải nằm một lúc chờ cô trở lại phòng trong, anh sẽ thức dậy sau.

“Ting tong”

“Ra đây ạ!” Bối Bối nhảy xuống ghế to te chạy ra.

“Dad, buổi sáng tốt lành. Chụt” Bối Bối ôm cổ Thẩm Dương, nói về đây nũng nịu.

“Con gái buổi sáng tốt lành” Thẩm Dương nhéo mũi mỉm cười.

“Dad, đến rồi, con với Bối Bối đi học đây! Tạm biệt mẹ.” Lạc Lạc vội vàng đứng lên, lấy cặp của mình và em gái đi ra cửa. Trước khi, cậu bé ra khỏi cửa có quay sang nhìn trên ghế sofa, người đàn ông vẫn im lìm, dường như ngủ rất say chưa tỉnh.

Lạc Lạc muốn lại gần, nhưng thôi, cậu bé không thể để dad chờ lâu được.

Cánh cửa đóng lại, căn nhà im ắng hơn vì trẻ con đã đi học. Cô một chút đều xem người nằm trên ghế sofa không tồn tại mà bước đi thẳng vào phòng trong sửa soạn quần áo để đi đến cửa hàng.

Tiêu Chính Uy mở mắt, Mẫn Như đứng là đang chán ghét anh, chỉ muốn tổng anh đi cho vừa mắt, anh muốn xem cô có nhân cơ hội không có ai sẽ chạy tới nhìn anh, rồi nói những câu ngọt ngào mà anh khinh bỉ, không ngờ anh lại đoán sai.

Anh ngồi dậy, anh thực tỉnh táo, mặc dù đêm rất lạnh nhưng lòng cũng cảm thấy ấm áp, đây là căn nhà nhỏ của ba mẹ con họ. Anh được ở đây một đêm, nhà tuy nhỏ nhưng vẫn ấm áp hơn là căn biệt thự rộng lớn mà lạnh lẽo kia.

“Anh, tỉnh rồi! Tôi có nấu một phần sáng cho anh đó, không ngon như đầu bếp nhà anh nhưng ăn cũng được!”

“Uhm, cảm ơn em”

“Mẫn Như, tôi đến đón cô đây?” Thẩm Dương mở cửa bước vào cười vui vẻ

“Anh...” Mẫn Như bắt ngờ nhìn Thẩm Dương.

“Tiêu Chính Uy, tại sao anh lại xuất hiện ở đây?” Thẩm Dương ngạc nhiên, sau đó hơi phát cáu.

“Tôi, tại sao lại ở đây? Thẩm Dương, cậu hỏi một câu thực nực cười, tôi mới phải hỏi cậu sao lại đến đây?” Tiêu Chính Uy lạnh lùng nhìn Thẩm Dương, trái đất quả là tròn.

“Tôi đến đón bạn gái mình!” Thẩm Dương kéo cô sát vào người, hân ôm lấy cô vào vòng tay.

“Cái... gì. Anh có bị thần kinh? Tôi với anh khi nào...” Cô nói nhỏ vào tai hắn, mặt có chút mất tự nhiên, người càng né thì hắn càng siết chặt.

“Nè, cô quên là hôm qua chúng ta đã nói gì hả? Với lại trước mặt mẹ của anh ta cô khẳng định tôi là bạn trai rồi cho nên tôi mong cô hợp tác với tôi diễn cho tròn vai này!” Thẩm Dương nói thật nhỏ cho cô nghe tạo cảm giác cho người xem như chàng trai hôn vào vành tai của cô gái. Nhìn hai người rất tình tứ, chút mùi mẫn của cặp đôi đang yêu.

“Ok. Để tôi làm cho anh thấy!” Mẫn Như nháy mắt tinh nghịch, cười tỏa nắng với Thẩm Dương, chưa đến ba giây khuôn mặt chốc e thẹn, giọng ngọt ngào “Anh à, có khách, chúng ta không thể mất lịch sự, xin lỗi anh Chính Uy, Thẩm Dương là người thích thể hiện tình cảm ở mọi nơi”.

Thẩm Dương mặt ngây ngốc một lúc, bà cô đại phiến toái có lúc dịu dàng, ngọt ngào thật không thể tin nổi, hắn có chẳng đang nằm mơ rồi!

“Nhóc con, em nói ai thích thể hiện chẳng qua có khách em mới đồ hết cho anh, hôm qua không phải ai ở trong xe còn ngọt ngào với anh hả” Thẩm Dương vén nhẹ tóc cô ra đằng sau vành tai, cung chiều đầy sủng nịnh.

Mẫn Như “Trời ơi là trời, là giả là giả mà thôi, sao hắn quá nhập tâm cho vai diễn quá, hại con gái chưa chồng là cô sắp mất giá tới nơi rồi. Hắn không để cho cô có cơ hội tìm người yêu thương nữa hay sao ta.” Ánh mắt cô nhìn hắn đầy lừa gạt, Thẩm Dương anh rất thành công.

Thẩm Dương “Tôi biết cô cảm kích tôi, chỉ cần cô nấu cơm đủ bữa cho tôi, mọi thứ cứ để tôi lo” Đó là suy nghĩ của Thẩm Dương.

Tiêu Chính Uy nhìn hai người anh anh, em em khiến anh thấy mình dư thừa, lập tức con người lạnh lẽo hơn bao giờ. Cô không ngại mình là đã làm mẹ mà tình tứ với người đàn ông khác, là gan ngày càng lớn mật.

Anh lên tiếng “Hai người đã đủ chưa?”.

Thẩm Dương nhàn nhạ nói “Không đủ, chúng tôi sau bao lâu mới tìm được nhau, anh không thích có thể ra về phải không em yêu?”

“Uhm, anh đã ở đây rất lâu cũng phải trở về nhà thay quần áo còn đi làm. Tôi có hẹn với Thẩm Dương rồi, không thể tiếp anh lâu được.” Mẫn Như ra về nghiêm túc nói, nhưng sự thật thì có bao nhiêu lời giả dối trong đó.

Tiêu Chính Uy chưa bao giờ có cảm giác mất mặt như hôm nay. Rõ ràng Mẫn Như là người yêu anh sao bây giờ lại sang yêu người khác. Cô còn mạnh dạn xua đuổi anh đi.

Một chủ tịch cao ngạo như anh cũng có lúc bị phụ nữ chán ghét đến mức xua đuổi như chó sao? Thế nhưng cô nói cũng phải anh cần quay lại với công việc không thể nhếch nhác bị người khác cười cợt được. Trước khi xoay người bước đi, anh nhẹ giọng nhưng đầy tính cảnh cáo “Mẫn Như, tôi không muốn nhìn thấy tình cảnh này nữa, nếu không tôi không chắc mình sẽ gây ra cái gì sắp tới, em nhớ cho kĩ!”.

Cô cười lạnh, anh ta đúng là đe dọa người khác đã trở thành sở trường, ngoài cái đó thì anh ta không thể dọa người khác.

Phải rồi, anh ta đi ra khỏi cửa, không hề có ý quay lại, sao cái tên thần kinh này vẫn ôm cô lâu quá đi mức!

Mẫn Như ngẩng mặt lên, Thẩm Dương mặt đầy hân diện, pha ngây ngốc như một anh khờ, chắc là mơ cái gì tào lao nữa đây, cô đập một phát vào chân trái hắn.

“Aui, đại phiền toái, cô không đánh tôi, không chịu nổi hả?” Thẩm Dương gạt cô ra, ôm chân la hét ầm ĩ.

“Cho chừa, anh ta đã đi rồi, anh không biết buông ra, tôi phải nhắc nhở thôi” Mẫn Như cười thỏa mãn.

“Biết đâu, anh ta quay lại, tôi phải cảnh giác chứ?” Thẩm Dương nhăn nhó nói.

“Anh ta cảnh cáo thì chắc là đi luôn rồi! Tôi rất quen thuộc với điệu bộ của sếp lớn như các anh” Cô châm chọc.

“Tôi không phải sếp lớn như tình yêu đòi cô, đừng quơ đũa cả nắm. Cô là phụ nữ, mà phụ nữ chân yếu tay mềm, còn cô đập tôi một phát làm chân tôi thấy như bị đá đè vậy! Không hiểu cô có đầu thai lộn giới tính không nữa!” Thẩm Dương trách móc, cau có nhìn cô.

“Đây là nhẹ đó, anh có muốn tôi đập liên ba phát nữa không, anh khỏi đi đâu trong mấy ngày tới” Mẫn Như trưng bày đáng hù dọa, chống nạnh chỉ bàn chân mới bị đập của hắn.

“Tôi đến đón cô đi làm đây! Còn không biết cảm ơn, ngược lại đánh tôi”.

“Đi thôi” Cô cầm lấy túi xách liền ngang bước đi, để lại Thẩm Dương ngu ngơ vừa mới bị đập chân.

“Đi đâu chứ?”

“Không phải anh kêu đón tôi sao? Chúng ta đi thôi sắp trễ giờ mất tiêu, tôi còn phải chế biến vài món mới cho mẹ anh thử nữa?” Cô khăn trương lấy chìa khóa nhà ra.

“Tôi sẽ có phúc được ăn những món mới” Thẩm Dương mặt phấn khích thấy rõ.

“Anh có lẹ hay không?” Cô bước ra ngoài chuẩn bị đóng cửa, cái mặt bất mãn với con người trước mắt này. Ai nói hắn già rồi thì quả là sai lầm, hắn giống hệt bọn trẻ nhà cô, tới đồ ăn là sáng mắt.

“Oke, tôi ra đây” Thẩm Dương dơ tay ra hiệu, chạy vào ra khỏi nhà, cái chân đau cũng không thấy, thật là không hiểu được tâm hồn hắn lại con nít hơn với thân xác người đàn ông ba mươi.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Cô phải tiếp tục học!

“Cô cứ để anh ta đến gây rối hoài vậy sao?” Thẩm Dương lái xe, mắt vẫn chăm chú nhìn phía trước, hắn thấy bức mình thay cho cô, chưa bao giờ nghĩ đồng đội cũ lại trở thành kẻ thù của mình.

“Tôi chưa tính được gì! Anh ta có cả tập đoàn chống lưng muốn đầu cũng không phải dễ!” Cô muốn tránh xa những người dòng họ Tiêu-Ngô càng ở gần họ thì càng ngửi được mùi nguy hiểm, với kịch bản trong truyện thì Mẫn Như đang sống trong chuỗi ngày đau khổ, bọn trẻ bị đem đến một nơi thiên đường trong địa ngục.

“Tôi sẽ ở bên cạnh cô đến cùng!” Thẩm Dương mắt kiên định nói.

“Cảm ơn anh, gia đình anh tốt với mẹ con tôi quá! Chúng tôi không biết phải trả ơn sao cho hết!” Mẫn Như lòng ấm áp như được sưởi ấm, Thẩm Dương anh thật tốt, người con gái anh lấy làm vợ, tôi biết cô ấy sẽ có một cuộc sống hạnh phúc.

“Hahaha, muốn cảm ơn thì ngoan ngoãn nấu com cho tôi ăn, đó cũng là trả ơn cho tôi rồi!” Thẩm Dương quay sang nhìn cô, hẳn chỉ muốn và chỉ muốn được ăn hết tất cả đồ ăn cô nấu, không phải là vài ngày, vài tháng, hay vài năm mà là cả đời. Đi đâu tìm được người phụ nữ có bàn tay thiên phú nấu ăn như cô là một chuyện không dễ dàng có.

“Đó là chuyện dễ như trở bàn tay nha! Phải rồi, những món hôm qua anh thấy thế nào?” Mẫn Như lấy giấy viết trong túi ra, nhanh nhẹn ghi lại những nhận xét của Thẩm Dương.

“Món ăn thì không thay đổi nhưng hương vị thì khác đi, hẳn là cô đã đổi mùi vị! Theo tôi những món hôm qua nhìn vào sẽ không thấy gì đặc biệt nhưng khi ăn mới biết nó ngon bá cháy!” Thẩm Dương đã biết khen một chữ ngon thì chả làm được gì, cái cô cần là nhận xét tỉ mỉ, người sành ăn thì chắc chắn sẽ có vị giác chính xác, nên hẳn cứ thành thật nói ra mọi suy nghĩ của mình.

“Quán tôi nổi tiếng là nước sốt, việc các món ăn cứ để nguyên chỉ thay đổi nước sốt tôi thấy nó rất hay! Lần một anh gọi là cá chẻm sốt cam, lần hai sẽ là cá chẻm sốt me v.v.v... Tuy chỉ là một món ăn nhưng có nhiều nước sốt sẽ tạo hương vị mới cho món ăn đó khách hàng sẽ không bị chán ghi gọi món.” Mẫn Như nhẹ nhàng phân tích cho Thẩm Dương, cô đã suy nghĩ đến cách này vài ngày gần đây và quyết định thực hiện nó ngay.

“Cô thật thông minh, nếu cách này hiệu quả tôi tin cô sẽ mở thêm chi nhánh đó!” Thẩm Dương ủng hộ chiều hướng mới của Mẫn Như, cô học không cao nhưng đầu óc lại nhạy bén, cái này hẳn nghĩ liên quan đến di truyền chăng? Cha mẹ thông minh sinh ra con thông minh. Bởi chỉ có vậy hai đứa trẻ mới lanh lợi, Bối Bối lém lỉnh nhất.

“Ngày trước đi học tôi không tệ lắm đâu! Cái gì cần tiếp thu tôi không chừa lại, một chút cũng không bỏ sót!” Cô đầy tự hào khoe khoang.

“Vậy sao cô không học tiếp mà lại bỏ học dang dở?” Thẩm Dương thắc mắc hỏi.

“Chuyện này...” Sao cô biết được chứ, cô có phải Mẫn Như của mấy tháng trước đâu, cô ấy có cuộc sống giàu có, ăn cả đời còn không hết, lo lắng đến việc học thì quả là dư thừa với Mẫn Như.

“Hừ, cô không nói được hả?” Thẩm Dương chê trách nhìn cô, quá khứ về cô lừng lẫy đến thế, sống với tuổi trẻ buông thả, tiểu thư ăn chơi sô một thành phố A, có cái gì là không liên quan đến cô chứ. Nhưng hẳn không hiểu sao vì cái gì mà cô lại thay đổi 360 độ thành người tử tế chưa từng có.

“Anh lắm chuyện cái gì? Tôi thích thì tôi nghĩ!” Mẫn Như tức giận quát.

“Đúng là tiểu thư con gia đình giàu có! Muốn làm gì cũng được! Tôi chỉ tiếc cho cô thôi! Cô có tư chất rất cao học hành đằng hoàng thì tương lai cô rộng mở lắm đấy!” Thẩm Dương ngoa ngán thờ dài.

“Đúng vậy, tôi đang tiếc cho bản thân đây!” Mẫn Như cười khổ. Chính vì cái gọi là học không đến nơi đến chốn, cô mới không có cái gọi là sức mạnh địa vị để bảo vệ hai đứa nhỏ.

“Hay là cô đi học tiếp đi! Cũng có người ở tuổi cô, hoặc lớn hơn đi học đấy!” Thẩm Dương nhớ lại một người đàn ông từng bảo trì xe hơi bên hẳn, hai bên nói chuyện khá thân thiết nên hẳn được biết người đàn ông này vừa tốt nghiệp xong phổ thông.

“Tôi cũng biết vài trường hợp đấy! Họ chưa học hết nhưng đã nghỉ, sau một thời gian lại đi học với độ tuổi đã ra trường gần mười năm.” Cô có nghe qua nên biết đôi chút.

“Phải, tôi muốn cô giống họ hãy đi học tiếp! Không bao giờ là muộn cả!” Thẩm Dương càng nói càng thấy mình sáng suốt, thuyết phục Mẫn Như đi học, cô sẽ không bị những người khác xem thường, đặc biệt là những người phụ nữ ngực to não nhỏ chỉ biết trưng diện, họ không có tư cách khinh cô vì phẩm chất nói lên tất cả.

“Anh đùa à! Tôi còn rất nhiều việc như là lo cho con nhỏ, kinh doanh quán ăn, hoa tươi lấy thời gian đâu mà học!” Mẫn Như lắc đầu, cô rất bận, không việc này thì việc khác.

“Bọn trẻ lớn lên rất nhanh, đều tự lập được, không cần bận tâm với chúng nhiều quá, cô cũng phải suy nghĩ cho bản thân mình! Kinh doanh quán ăn, hoa tươi có mẹ tôi và Khả Nam quản lý. Còn tôi là quản gia kiêm vệ sĩ cho ba mẹ con cô còn cái gì mà không thể!” Thẩm Dương nói lớn đánh bay mọi suy nghĩ ngu ngốc của cô vừa rồi.

“Anh...!!!!”

“Tôi cho cô một lựa chọn là học tiếp! Muốn bảo vệ hai đứa trẻ cô phải thành đạt cái đã!” Chiều cuối cùng hẳn không tin mình không lay đổi được cái người cứng đầu này.

“Để tôi suy nghĩ!” Mẫn Như bị trúng huyết, hấn nói có lý lắm, cô sẽ cân nhắc đến chuyện này.

“Tạm biệt, nhớ suy nghĩ nhanh đó!” Thẩm Dương vẫy tay rồi quay đầu xe chạy đi.

“Ừm, anh lắm chuyện quá!”

Mẫn Như thần thờ, tên thần kinh Thẩm Dương nói chuyện tào lao nhưng có lúc lại có lý đến vậy!

Phải là khá lâu rồi, không đụng đến sách vở nên cô không tự tin nói mình sẽ học giỏi như trước đây được.

Cô sẽ ...

“Mẫn Như” Bà Thẩm gọi lớn.

“Con đây!” Cô giật mình trả lời.

“Con có nghe ta kêu làm hai phần cho khách không vậy!” Bà Thẩm không vui nhìn cô, quát “Cái con bé này, trong lúc nấu ăn mà cứ như người mất hồn nguy hiểm lắm nha chưa!”.

“Vâng, di đọc lại cho con hai phần lúc nãy đi!” Cô gật đầu nhận sai.

.....

Tiệm vắng khách, bà Thẩm kéo cô lại nói chuyện, bà thấy hôm nay cô không tập trung như mọi ngày. Phải chăng có chuyện gì lớn xảy ra?

“Con gái, nói cho ta nghe có chuyện gì làm con bận lòng phải không?” Bà Thẩm ân cần hỏi han.

“Dì, con có nên đi học lại không?” Mẫn Như cầm tay bà Thẩm hỏi.

“Đi học lại? Đây là chuyện tốt, con lại băn khoăn cái gì mà không quyết định?” Con bé này nhìn thông minh nhưng lại học không từ tể, cô có ý định này làm một phen ngạc nhiên.

“Con đi học thì không ai trông bọn trẻ, phụ dì...”

“Tương cái gì! Thẩm Dương sẽ thay con làm tất cả, thằng nhóc này có bản tính như dì, đều giúp người cho hết lòng, nó lại thương yêu bọn trẻ như vậy! Không đợi ta ép, nó cũng tự nguyện làm cho con đấy!” Bà Thẩm cười ha hả, con trai bà sinh ra thì bà dĩ nhiên biết được nó tính cái gì.

“Chủ kiến này cũng do Thẩm Dương đề xuất với con” Mẫn Như thành thật trả lời.

“Nó đã nói vậy, chính là vậy đi! Ta sẽ ủng hộ với ý kiến của nó!” Bà Thẩm vỗ tay Mẫn Như an ủi.

Mẫn Như cạn lời, mẹ nào con nấy, Thẩm Dương bá đạo là do giống mẹ hấn, bà Thẩm không nhiều lời như hấn thôi! Nhưng một khi đã nói ra thì chắc như đinh đóng cột.

Buổi chiều...

Mẫn Như cực kỳ vui vẻ vì bọn trẻ liên tục được hoa điểm mười, cô hưng phấn đến muốn bộc lộ hết ra bên ngoài.

“Hôm nay, mẹ sẽ cho các con ăn Mcdonal!”

“Yeah, mami là nhất, tụi con yêu mẹ” Lạc Lạc, Bối Bối đồng thanh, sung sướng nhảy lên.

“Hai đứa kia, không có người lái xe đến Mcdonal các con còn xem mẹ hai đứa là nhất hay không!” Thẩm Dương hừ lạnh nhìn chúng.

“Hihi, dad người cũng là nhất, tụi con cũng yêu người!” Hai đứa trẻ nhìn Thẩm Dương nịnh bợ.

“Vậy mới được chứ!” Thẩm Dương vuốt tóc tỏ ra đắc ý.

Xe chạy thẳng trên đường, hướng tới Mcdonal nổi tiếng, hai đứa nhỏ cực kỳ yêu thích đồ ăn ở đây, mỗi lần cô đưa đến đều bày ra thái độ vui vẻ chưa từng có.

Với chúng lần này có daddy yêu dấu nữa, bữa ăn càng thêm ngon miệng.

Ở thành phố D trời tối thì thành phố A trời đã sáng, biệt thự của Tiêu gia bắt đầu một ngày mới với nắng sớm.

Tại cái đình nhỏ của Tiêu gia

“Bà chủ, bà ăn sáng đi, mấy hôm nay bà ăn ít lắm!” Vũ Trương ở bên cạnh nhắc nhở.

“Tôi không đói vú à!” La Mỹ Kim giọng buồn buồn nói.

“Bà phải lo sức khỏe của mình! Bác sĩ đã căn dặn bà phải ăn uống đầy đủ, uống thuốc đúng giờ, bà không ăn thì làm sao uống thuốc được!” Vũ Trương bình tĩnh khuyên giải La Mỹ Kim.

“Chính Uy, đi là đi, nó không báo tôi một tiếng, còn Mẫn Như quay về nhà cũng không gọi điện cho tôi! Bà xem hai đứa nhỏ này, bọn chúng không ngừng làm tôi lo lắng mới thôi!” La Mỹ Kim thở dài, tâm tư của bà đâu có đặt ở đây, mà là đang ở thành phố D kia kia.

Bà biết tính con trai mình, cũng hiểu rõ Mẫn Như, dù sao hai đứa đã không hợp, dính lấy nhau thì sẽ có chuyện lớn xảy ra. Bà đứng ngồi không yên, muốn ăn cũng không được, mà nghỉ ngơi cũng không xong.

“Bà đừng lo, cô Mẫn Như dạo này rất tốt, công việc của cô ấy bận rộn không có thời gian gọi cho bà mà thôi” Vũ Trương nói khéo.

“Bận mà cũng không nghỉ ngơi, sức khỏe nó có tốt đâu, lúc sinh bọn trẻ cũng phải mất hai ngày mới tỉnh lại, ăn uống cũng khó khăn!” Càng nói lòng bà như có kim châm, sợ Mẫn Như quá bận rộn, bản thân chăm chút không tốt, sinh bệnh thì khổ bản thân, liên lụy đến bọn nhỏ.

“Bà chủ bà quên cô ấy còn có cậu bạn trai gì đó sao? Cậu ấy sẽ chăm sóc tốt cho cô chủ thôi!”

“Vú nói phải tui lo xa quá rồi! Bọn trẻ tự biết bảo ban nhau, thượng đế phù hộ cho Mẫn Như tìm được người đàn ông tốt, tôi thật rất yên lòng, chuyện của Chính Uy và Mẫn Như tôi sẽ tìm ngày đẹp mà tổ chức cho hôn lễ bọn nó! Dù sao chướng ngại của chúng là Như Như, nhưng con bé cũng đã chấp nhận buông tay thì tương lai sẽ không có chuyện gì xảy ra!” La Mỹ Kim âm thầm tính toán, nghĩ đến chuyện này bà cũng vui vẻ được một nửa.

“Bà chủ, mau ăn đi có như vậy thì mới lo chu toàn được!” Vũ Trương xếp lại đồ ăn ngay ngắn, tận tâm thuyết phục La Mỹ Kim.

“Uhm được, tôi ăn đây!”.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Mẫn Như ngượng ngùng

Nhịp sống mạnh dạn trôi, thấm thoát ngày thứ sáu với bọn trẻ cũng đến, sau ngày hôm nay chúng sẽ được nghỉ ngơi hai ngày, Bối Bối, Lạc Lạc vô cùng phấn khích. Ngày cuối tuần chúng sẽ được daddy dẫn đi bơi. Chứng sợ nước bị lãng quên từ lâu rồi, bọn trẻ tha hồ vùng vẫy dưới nước như cá.

Đó là chuyện hai ngày tiếp theo, quay lại với hôm nay mới là thứ sáu, Thẩm Dương có hẹn với Diệm cùng cậu ta đi xem mắt. Nhắc đến hai chữ này, không tự chủ cả người hần toát hết mồ hôi.

“Tại sao cô gái đó lại lâu đến vậy?” Thẩm Dương thiếu kiên nhẫn nhìn đồng hồ giọng vè cẩu gắt.

“Em không biết, chắc là có việc bận, thông cảm cho người ta một chút!” Diệm vội vàng giải thích.

“Chưa gặp người đó, cậu có vẻ bênh vực cô ta nhỉ?” Thẩm Dương châm chọc nhìn Diệm.

“Kia chủ nhiệm, thường con gái họ sẽ bận hơn cánh mày râu, em nói có gì sai!” Diệm phân bua với Thẩm Dương.

“Xin chào, tôi tên Tô Trần, chắc anh là Thi Diệm, tôi đến đây để xem mắt.” Một cô gái tầm độ tuổi hai mươi lăm, hai mươi sáu, đứng trước mặt Thẩm Dương, thoải mái giới thiệu, còn chia cánh tay ý định muốn bắt tay với Thẩm Dương.

Hắn lập tức ú ớ, khi nào hắn trở thành đối tượng xem mắt cơ chứ, hắn chỉ là người đi cùng. Thẩm Dương muốn lên tiếng phân minh thì Diệm đã chặn họng hắn “Phải, đúng rồi, cậu ấy là Thi Diệm, cậu ấy có hơi nhát gan, tôi thay mặt Diệm, tên là Thẩm Dương, rất vui được gặp cô.”

“Không, không phải, tôi là ...” Thẩm Dương định đứng lên thì Diệm vội ngăn hắn lại.

Thẩm Dương nhất thời tức giận, hần xoay mạnh chân phải, một nhấc đạp thẳng vào chân của Diệm. Đi theo cậu ta ngày hôm nay quả là sai lầm của hắn.

Thẩm Dương đứng lên, nhìn Diễm “Cậu đi theo tôi ra ngoài.”

Hắn lại nhìn về phía Tô Trân “Xin lỗi, chúng tôi cần nói chuyện, cô vui lòng ngồi đợi”.

Thẩm Dương nói xong đi phất ra ngoài, Diễm biết thực sự đã chọc đến ông la sát Thẩm Dương, nên ngoan ngoãn đi theo hắn, không quên mời Tô Trân ngồi “Cô ngồi đi.”

“Rằm”

Thẩm Dương đâm mạnh vào tường, mặt hầm hầm sát khí, phần nộ quát “Cậu tính giỡn mặt với tôi phải không?”.

“Anh, bình tĩnh, để em giải thích.” Diễm trấn an tinh thần Thẩm Dương.

“Cậu có ý định cho tôi xem mắt thì cậu coi chừng cái mặt của cậu đấy” Thẩm Dương đe dọa.

“Em nào dám, em thật tình đang thăm dò bản chất cô gái này, anh tưởng xem mắt hai bên đồng ý là xong rồi hả? Ăn bậy thì được nhưng không thể cười bậy bạ. Anh đóng giả em một thời gian thôi! Sau đó cô ta biết anh không phải em thì cô ta sẽ như thế nào? Không hỏi han ai là đối tượng thì đã làm quen, em không dám cam đoan sẽ là người vợ hiền, con dâu ngoan.” Diễm giọng không vui vẻ mấy, cư nhiên nói điều thấy ở cô gái, trong lòng cậu ta đầy về phiền muộn.

“Cậu cũng góp đấy! Lấy tôi làm thế thân. Nhưng nghĩ lại tôi thấy cậu cũng có lý riêng tôi sẽ giúp cậu dò bản chất cô gái này.” Thẩm Dương nghe xong lời giải thích thì tức giận tiêu tan. Hắn không lấy làm lạ những cô gái thời nay, một số thì bề ngoài hiền lành, bên trong lại nham hiểm và ngược lại.

Hai người họ quay lại bàn tươi cười, Thẩm Dương nói “Xin lỗi lúc này tôi quá kích động”

“VẬY anh là Thi Diễm phải không?” Tô Trân hơi hoang mang nhìn.

“Ừm, gọi tôi là Diễm được rồi!” Thẩm Dương ngồi xuống không quên liếc Diễm đang cười vui vẻ.

“Phù, tôi tưởng là mình nhầm lẫn” Tô Trân cười nhẹ vỗ ngực vỗ an.

“Thì cô làm thật nhưng vì anh em tôi phải giúp cậu ta” Thẩm Dương nghĩ trong đầu rồi nhếch môi.

“Được rồi, màn chào hỏi đến đây là kết thúc, tôi gọi món cho tất cả.” Diễm vẫy tay gọi phục vụ.

Họ bắt đầu nói chuyện, cách nói chuyện của “Thi Diễm” làm cho Tô Trân bị thu hút, nghe người giới thiệu kêu hắn là dân thể thao, am hiểu về nhiều môn, tuy nhiên khá cứng nhắc, hơi nham nhưng Tô Trân lại không thấy vậy. Cái người tên tự xưng Thẩm Dương mới giống những gì người giới thiệu miêu tả.

Chủ nhật...

“Hai đứa bơi cẩn thận đấy, Lạc Lạc dùng chân đạp mới có lực” Thẩm Dương ngồi trên bờ nhấc nhò. Hắn lo chỉ hai đứa một lúc, sau đó quay sang nhìn Mẫn Như, giọng hối thúc mang tính gây sự “Cô chưa gọt xong sao? Bây giờ lại thêm tạt chậm chạp.”

“Anh có ngon thì gọt, được tôi gọt cho ăn là may mắn cho anh rồi, còn ở đó lảm chuyện.” Mẫn Như vừa gọt vừa mắng.

“Cô hung dữ quá đi mất, tôi chỉ đùa một chút thôi” Thẩm Dương lấy một miếng táo đã được cô bỏ vào đĩa, cho lên miệng nhai nhồm nhoàm nói.

“Bộ dạng anh giống mấy người xấu xa lắm đấy! Ui...” Cô cứ lo chửi hắn mà quên mình đang cầm dao, phần táo được gọt rơi xuống đất, ngón tay quệt vào con dao, máu trên ngón tay Mẫn Như tuôn ra.

“Cô có sao không? Sao không cẩn thận!” Thẩm Dương hoảng hốt, hắn đứng dậy chạy qua chỗ Mẫn Như.

Mẫn Như nhìn ngón tay, lườm Thẩm Dương “Anh còn trách tôi, người nào bắt chuyện khiến tôi phân tâm bị dao cứa vào tay.”

“Xin lỗi, tôi...” Nhìn thấy máu tươi trên tay cô, Thẩm Dương đau lòng mang theo ăn năn, hắn cầm lấy tay cô, vội đưa vào miệng, hút hết máu chảy trên đó, nhẹ giọng hỏi “Còn đau không?”.

“...” Mẫn Như mặt đỏ bừng như quả cà chua chín. Cô rút tay lại, ấp úng nói “Tôi không sao...”.

Thẩm Dương không yên tâm “Chờ một chút, tôi lên phòng làm việc lấy băng urgo cho cô”.

“Để tôi tự làm.” Mẫn Như lấy băng urgo trong tay Thẩm Dương rồi băng lại ngón tay.

Thẩm Dương im lặng, di chuyển về chỗ ngồi. Một phút sau, hắn lấy trái táo khác, lau sạch đầu dao vừa dính máu, dịu dàng nói “Để tôi gọt cho, cô ngồi không được rồi!”.

Mẫn Như á khẩu, cô bây giờ chỉ biết câm nín, hành động vừa rồi đã chặt đứt dây nói của cô rồi.

“Nè ăn đi” Thẩm Dương chia miếng táo vào miệng cô.

“Anh.. anh bị điên à! Để tôi ... tôi tự ăn được rồi!” Mẫn Như như ngồi trên sa mạc, người cô nóng hết cả lên, có ai nói cho cô biết là cô đang bị ngai ngừng không.

“Tôi thấy mình có lỗi nên dứt cho cô ăn là giải hòa. Cô còn mắng tôi, đúng là đại phiền toái không biết tốt xấu.” Thẩm Dương nằng nặc, ý tốt của hắn cô lại chửi hắn điên.

“Chúng, chúng ta... không nên thân thiết quá. Người ta nhìn kéo hiểu lầm.” Mẫn Như nói xong thì má, tai đều đỏ phừng phừng.

“À, nhưng mà thân thiết không sai nha!” Thẩm Dương hiểu ra, không ngờ cô cũng có lúc bối rối nhìn trẻ con như vậy. Hắn muốn chọc cô thêm chút nữa.

“Gi.. chứ” Mẫn Như nhìn hắn chăm chăm.

“Hai ngày trước, đối diện Tiêu Chính Uy cô còn nắm tay tôi rất tự nhiên, hôm nay lại e ngại chứ!” Thẩm Dương hồi tưởng lại, giọng nhẹ nhàng nói đầy mờ ám.

“Anh... Đó là nhất thời tôi muốn đuổi tên kia đi, anh mơ tưởng cái gì chứ!” Mẫn Như uất ức nhìn.

“Còn ở trước mặt di Tiêu kêu tôi là bạn trai, tôi còn nghĩ cái mặt của cô phải là dày lắm!” Thẩm Dương chọc cô lần nữa.

“Nè, anh tránh xa tôi ra, đồ điên, đồ thần kinh, ảo tưởng...” Cô tức giận chọi dếp về phía Thẩm Dương.

Hắn cười khúc khích, vừa chạy đi vừa quay đầu nói vài câu, làm cô ngượng nghịu.

Một người thì chửi mắng, một người thì chọc phá, không gian náo nhiệt hẳn lên.

Lạc Lạc, Bối Bối chỉ biết nhìn nhau, hai người không nghe rõ người lớn nói gì nhưng theo thái độ của họ thì daddy đã chọc mẹ cái gì đó làm cho mẹ của chúng phải điên lên đến mức mặt đỏ như gấc.

Thẩm Dương bị Mẫn Như đuổi đánh, hắn phải chạy sang siêu thị tránh, nhân lúc này thì mua một ít kem về tặng trư trong tủ lạnh. Khi nào coi phim hay chơi game với bọn trẻ, hắn sẽ lấy ra chia sẻ với chúng.

Thẩm Dương hài lòng, kem nhiều đến đầy bịch, tha hồ mà ăn. Đúng lúc hắn cất kem vào tủ lạnh thì điện thoại có số lạ gọi tới. Thẩm Dương chán chừ một lúc, mới bắt máy.

- Alo, ai đấy!” Thẩm Dương lịch sự hỏi.
- Anh Diệm là em đây! Anh quên em rồi sao? – Giọng Tô Trân hơi trong hắn thiếu chút là không nhận ra.
- À, Tô Trân đấy à! Cô gọi tôi có chuyện gì? – Thẩm Dương thắc mắc.
- Anh Diệm chiều nay có bận không? – Tô Trân cười cười.
- Chiều nay? Có chuyện gì? – Hắn chán chường với mấy trò hẹn hò này.
- Em muốn mời anh đi xem triển lãm, anh đồng ý đi nhé!
- Cho tôi địa chỉ!
- Khoảng 5h nhé, em chờ anh!

“17h chiều nay tại địa chỉ này cậu đi đi giúp tôi.” Thẩm Dương nhắn tin cho Diệm xong thì hắn đóng cửa tủ lạnh lại.

Cuối tuần là thời gian hắn dành cho gia đình. Hắn không thích bị quấy rầy với những trò nhảm nhí này. Tô Trân là bạn gái xem mắt của Diệm, hắn cho cậu ta đi thì sẽ đúng hơn.

“Chu choa, cô nấu món gì mà thơm vậy!” Thẩm Dương khen ngợi.

“Tôi nấu theo sở thích từng người!” Mẫn Như vui vẻ nói.

“Cô cũng có nấu món tôi thích chứ!” Thẩm Dương mặt mày hớn hở.

“Dĩ nhiên là không, người đáng ghét như anh, tự đi mà nấu lấy!” Mẫn Như mặt khinh bỉ nhìn hắn.

“Tôi đáng ghét chỗ nào, khuôn mặt tuần tú, tính tình hiền lành, là người đàn ông trong lòng tất cả cô gái” Thẩm Dương mang về tự tin nói với cô.

“Oh, vậy người đàn ông trong lòng tất cả cô gái anh có thể kiếm một trong số cô gái hâm mộ anh nấu cho anh ăn, còn tôi chỉ nấu cho những người tôi không thấy đáng ghét thôi!” Mẫn Như chế giễu hần.

“Tôi chưa tìm thấy, nên tạm thời cô là người nấu cho tôi đi! Sau này tìm được rồi thì tính sau!” Thẩm Dương không vui nói.

Mẫn Như lắc đầu nhìn Thẩm Dương. Cô kêu không nấu món hần thích nhưng thật ra trên bàn ăn món hần thích chiếm đến ba món rồi. Mẫn Như phải công nhận cô ưu ái cho cái tên điên Thẩm Dương quá trời!

“Thôi được rồi, anh mau phụ người ta xách bàn ra đi, tối nay tôi nấu nhiều món phải có bàn để đồ ăn đấy!” Mẫn Như ra lệnh cho Thẩm Dương.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Thẩm Dương vô tình để cảm

Như thường lệ trong nhà hết đồ ăn dự trữ, Mẫn Như phải đi siêu thị để mua chúng. Cô dự tính đi một mình cho nhanh nhưng Thẩm Dương nằng nặc muốn đi theo. Để tiện tại hần biến đi đâu, một mình cô xách xách tay mang đứng trước siêu thị chờ. Xong bữa nay cô hết dám cho hần đi cùng, đó là suy nghĩ của Mẫn Như.

“Ting, ting” Điện thoại trong túi xách của cô reo lên.

“Mẫn Như, cô bắt xe về đi! Tôi có công việc phải giải quyết” Tin nhắn được gửi tới từ Thẩm Dương.

“Aizz, hần quả nhiên cho mình leo cây.” Đọc xong tin nhắn, Mẫn Như thờ dãi nói.

Cất xong điện thoại vào túi xách, cô bắt một chiếc xe taxi gần đó đi về. Vì là mưa rất nhiều thứ nên cô xách khá vất vả, tài xế taxi nhanh tay giúp Mẫn Như lấy một số thứ bỏ vào xe trước. Cô thấy tài xế thật tốt bụng chứ không như ai kia đi đâu mắt dạn.

Trên tầng năm của siêu thị...

Thẩm Dương đang chật vật trong quán cà phê, hần xúi quẩy đụng trúng Tô Trần cũng đang mua đồ. Cô ta nhìn thấy Diệm ngày đêm mà mình nhớ mong, mặt mày vui mừng như vớ được vàng, lập tức ồn ào trong siêu thị.

Cô ta gây sự chú ý cho nhiều người gần đó, hần mới đưa Tô Trần lên tầng năm quán cà phê.

“Diệm, bữa trước anh không đi, có thể nói với em hủy được mà, sao lại kêu người kia đi thế!” Tô Trần ủy khuất giọng hơi bức tức nói.

“Tôi không muốn cô vì tôi phá hủy buổi đi chơi” Thẩm Dương cố lấy một lý do giải thích.

“Người bạn này của anh rất nhảm chán, em phải tự nói chuyện cả buổi hẹn hôm ấy, anh ta chỉ biết ậm ừ rồi cười cho xong chuyện” Tô Trần nhớ lại buổi hẹn hôm ấy, cô ta không khỏi thất vọng, một buổi hẹn buồn tẻ.

“Hộc.. haha..” Thẩm Dương vội lấy tay che miệng, bản tính Diệm đã là người trầm tư, ít nói, đôi khi hần còn thấy cậu ta nhặt nhẹo đến chán ngắt.

“Anh...” Tô Trần bất động, hần không an ủi, hồi lỗi với cô ta, ngược lại còn vui vẻ cười to.

“Xin lỗi, tôi không nên để cô ngày hôm đó khổ sở như vậy!” Thẩm Dương nín cười, vẻ lịch sự nói.

“Anh biết vậy là tốt rồi! Hôm nay gặp được anh, em rất mừng. Mặc dù chúng ta mới biết nhau nhưng em thấy mình rất có duyên” Tô Trần sáng khoái thổ lộ, hải lòng khi nghe xin lỗi từ miệng “Diệm”.

“À, ừm tôi cũng thấy chúng ta rất có duyên.” Thẩm Dương cảm thấy hần cố tình tránh né cô ta thì thượng đế lại sắp đặt cho cô ta nhìn thấy hần, nên gọi sự gặp gỡ oan trái thì đúng hơn.

“Phải rồi, để cho chúng ta có cơ hội tìm hiểu nhau kĩ hơn, lát nữa anh đưa em về nhà đi, nhà của em cũng khá xa nơi này.” Tô Trần đề nghị.

“Được, vậy chúng ta về luôn đi, tôi cũng rất muốn biết nhà của cô” Thẩm Dương tìm cách kết thúc câu chuyện càng nhanh càng tốt. Bà chằn Mẫn Như bị hần cho leo cây, hần biết chỉ cần hần trở về sẽ biết tay cô.

Trái lại với Thẩm Dương, Tô Trân tưởng “Diễm” muốn đến nhà cô ta thật, trong lòng Tô Trân có cảm giác dễ chịu vô cùng. Cô ta đứng dậy, chạy lẹ đến khoát tay Thẩm Dương như một cặp tình nhân.

“Chủ tịch, tôi đã chụp được” Siven – trợ lý đắc lực của Tiêu Chính Uy.

“Gửi sang cho tôi” Giọng nói mang vẻ lạnh nhạt.

“Vâng”

Tiêu Chính Uy nhận được tin nhắn, khoe miệng nở một nụ cười thỏa mãn, đây là bằng chứng tố cáo sự phản bội của Thẩm Dương. Anh muốn tận mắt cô thấy những bức hình này, cô còn nói Thẩm Dương là tình yêu của mình nữa không.

Thẩm Dương đưa Tô Trân về đến nhà cô ta, cô ta không xuống xe mà ngồi lì một chỗ

Tô Trân suy nghĩ trong đầu. ...chỗ ngồi cạnh tài xế “Diễm” không cho cô ta ngồi, hẳn chỉ nói một câu “Chỗ này cho người quan trọng”. Ai là người quan trọng với hắn?

“Tô Trân về đến rồi!” Thẩm Dương khẽ gọi.

“...”

“Tô Trân” Không thấy động tĩnh, cô ta như bức tượng làm Thẩm Dương phải la to.

“Xin lỗi, em đang suy nghĩ về công việc, xuống ngay đây, anh tham quan nhà em một chút rồi về.” Tô Trân hoảng hồn, cô ta lú lút khần trương một lúc, rồi lịch sự mời Thẩm Dương.

“Đề khi khác, tôi có hẹn với bạn.” Thẩm Dương thấy cô ta xuống xe, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó lấy một lý do từ chối, không đợi cô ta nói tiếp đã nhấn ga cho xe chạy đi.

Hắn cho xe đi qua một đoạn đường, liền lấy một cái áo thun để sẵn trong xe thay ra, hắn không thích người khác chạm vào mình cho lắm, đặc biệt là những người xa lạ.

“Mẫn Như, tôi về rồi đây” Thẩm Dương mở cửa nhà của cô. Hắn đi vào trong thì nghe tiếng nước chảy róc rạch, có lẽ cô đang tắm không nghe thấy hắn gọi, Thẩm Dương nghe tiếng “cột, két, tung”, hắn tò mò đi về phía phát ra âm thanh.

Mẫn Như đang trong phòng tắm, sữa chữa vòi nước bị hư nhưng với sức của cô sao có thể vặn nổi cái vòi nước đang hư chứ. Hắn chẳng nghĩ ngợi, liền xắn tay áo xông vào trong, đẩy cô sang một bên nói “Đại phiền toái, cô đi cúp cầu dao nước, nước chảy rất mạnh cần cúp nước đi mới có thể vặn được”.

Mẫn Như răm rắp nghe theo sự chỉ dẫn của Thẩm Dương, khoảng nửa giờ sau, cái vòi nước được thay bằng vòi nước mới, vặn vào vặn ra đều không bị cứng như vòi nước cũ.

Do lúc nãy hắn sợ ý, làm nửa người trên bị ướt nhem, nhưng trông Thẩm Dương lúc này toát lên vẻ thu hút khó tả. Mẫn Như hết hồn với suy nghĩ của mình, lập tức hối thúc hắn “Người anh ướt rồi về thay áo đi, trong nhà tôi có bật điều hòa nên dễ nhiễm lạnh bị cảm lắm”.

“Cơ thể tôi rất khỏe, chút nước với điều hòa sao lại bệnh được chứ” Thẩm Dương xua tay cười hời hợt.

Mười một giờ trưa, cô mới nấu ăn xong, định mang bữa trưa cho bà nội Thẩm, rồi đi Thẩm và Khả Nam nhưng nhớ đến xe cô bị mềm bánh chưa đi bơm, đành nhờ Thẩm Dương chờ vậy.

“Thẩm Dương, anh chờ tôi đi đưa bữa trưa.”

“...”

Tên thần kinh kia đầu mất rồi, Mẫn Như lại phòng khách thì trông thấy Thẩm Dương mơ màng ngủ, cô tính đá hắn một cái trả thù hắn cho cô leo cây nhưng mà sao mặt hắn đỏ bừng bất thường, trên trán thấm đẫm mồ hôi. Theo bản năng, cô đưa tay lên trán hắn, thì thấy trán nóng ran.

Có lẽ vì sốt nên Thẩm Dương mới mơ màng, ngủ lịm trên ghế sofa. Mẫn Như vội vã kéo Thẩm Dương dậy, định đưa hắn đi bệnh viện nhưng Thẩm Dương còn lơ mơ buồn ngủ, giục tay ra khỏi tay cô, miêng lẩm bầm “Đề tôi ngủ”.

“Đi bệnh viện, anh bị sốt rồi, ngủ ngóng gì nữa!” Mẫn Như lắc người Thẩm Dương gọi hắn tỉnh.

“Sốt sao, tôi chỉ thấy người hơi mệt, ngủ một chút là hết thôi!” Thẩm Dương mũi sục sịt.

“Cố chấp, quần áo ướt dễ bị nhiễm lạnh, anh tưởng mình là super man sao!” Mẫn Như lớn tiếng quát.

“Tôi, không sao cô cho tôi ngủ một lúc đi, sẽ khỏi thôi.” Thẩm Dương hất tay Mẫn Như ra, sau đó là nằm xuống ngủ.

Mẫn Như lắc đầu, cô còn phải đi đưa thức ăn cho mọi người, lát quay về tính sổ hần, cô khép cửa lại rồi ra ngoài.

“Cạch” Cô đi đưa thức ăn về...

“Anh khỏe chưa” Mẫn Như mở cửa bước vô nhà, mọi thứ vẫn vậy không có gì thay đổi, Thẩm Dương vẫn nằm ì trên ghế.

Cô có dự cảm chẳng lành, liền đi đến chỗ Thẩm Dương, không phải là cái trán nóng mà bây giờ là cả người hần nóng như lò than, lòng bàn tay cô đầy mồ hôi nóng bỏng.

Mẫn Như lo lắng gọi “Thẩm Dương”, đập tay vào vai hần.

Thẩm Dương vẫn chìm trong giấc ngủ nặng nề, đôi mày hơi cau lại, sắc mặt trông khó chịu hần đi.

Mẫn Như đột nhiên chấn động, có vẻ như Thẩm Dương sốt rất nghiêm trọng, không thể đưa hần đi bệnh viện, cô chỉ có thể gọi bác sĩ đến.

Bác sĩ ghé qua, khám cho hần xong rồi truyền nước. Cô bị bác sĩ mắng “Chồng cô vì không thay quần áo ướt, nhà bật điều hòa lớn như vậy bị sốt lại còn để lâu, khó trách anh ta mới sốt cao như thế, cô nên lau mát thay quần áo khô cho anh ta”.

Mẫn Như im lặng, cô là vợ hần khi nào, hơn nữa là do hần lì lợm, nhưng nghĩ lại ban nãy cô kiên quyết hơn thì được.

“Cô còn đứng trời chông ra làm gì, không lo phụ tôi, riết vợ chồng trẻ các người chẳng ra làm sao!”.

Sau khi tiễn ông bác sĩ khó tính kia đi, Mẫn Như mới bắt tay lau khô người cho Thẩm Dương, dĩ nhiên cô không thể làm ... cho hần rồi đành để vậy. Cô bật điều hòa nhỏ lại tránh hần bị sốt cao hơn.

Cô đỡ hần lên giường Lạc Lạc, đắp chăn rồi lấy thuốc giảm sốt cho hần, làm xong cô mệt muốn đứt hơi. Thấy có vẻ hần chưa hết sốt, cô lại đi lấy nước ấm lau chân tay cho hần. Cô nghĩ bụng đợi hần hết sốt chắc sẽ đói vì bữa trưa hần cũng không ăn gì nên cô ra ngoài nấu một nồi cháo nhỏ cho Thẩm Dương.

Mẫn Như chăm sóc Thẩm Dương gần hết cả một buổi, cô cảm thấy mình cũng mệt mỏi, dần dần ngủ đi lúc nào không hay.

Chiều tà...

Mẫn Như giật mình tỉnh giấc...Đã năm giờ hơn rồi, bọn trẻ chưa có ai đón.

Cô bật dậy như lò xo và “bốp” một cái thật mạnh.

“A, đầu cô làm bằng đá hay sao mà đau quá vậy” Thẩm Dương hét toáng.

Đầu cô đập vào mặt Thẩm Dương...

“Tôi không có thời gian nói với anh, chúng ta chưa đi đón bọn trẻ” Mẫn Như quỳnh quáng, lấy chìa khóa, mặc áo khoác chuẩn bị đi ra ngoài.

“Hey, hey cô bình tĩnh, tôi đã lo xong việc đón chúng rồi!” Thẩm Dương cầm tay cô chặn Mẫn Như bước ra khỏi cửa.

“Anh đón chúng rồi sao, anh hết sốt chưa!” Mẫn Như bây giờ mới nhớ hần còn sốt, cô lấy tay sờ trán hần thì thấy đã hết nóng như than rồi.

“Tôi khỏe rồi!” Thẩm Dương cười nhẹ.

“Ai đón Lạc Lạc, Bối Bối?”

“Tôi nhờ Khả Nam rồi, cô ấy đang cho bọn trẻ ở với mẹ tôi!” Thẩm Dương giải đáp thắc mắc của Mẫn Như.

“Ừm, làm tôi cứ sợ chưa có ai đón chúng” Mẫn Như vỗ ngực an ủi.

“Lúc tôi tỉnh dậy, vừa vặn là giờ bọn trẻ về nhưng cảm thấy hơi mệt, nên gọi điện nhờ Khả Nam đón giúp” Thẩm Dương bổ sung giải thích thêm cho cô hiểu.

“Anh... anh tỉnh khi nào vậy!”

“Tôi tình khá lâu rồi, cháo cô nấu rất ngon” Thẩm Dương cảm động.

Bỗng ánh mắt Thẩm Dương nhìn cô đầy ảm áp, trong lúc hấn bị sốt, hấn vẫn cảm nhận, cô là người chăm sóc hấn lúc hấn đang mê man, bác sĩ mắng cô rất nhiều nhưng cô vẫn im lặng làm theo lời chỉ dẫn bác sĩ. Một cổ cảm xúc ngọt ngào chảy thẳng vào tim Thẩm Dương.

“Cô cho tôi ôm một cái cảm ơn nhé” Thẩm Dương dang tay kéo Mẫn Như vào lòng, ôm lấy cô một cách nhẹ nhàng nhưng thật lòng.

“Ờ”. Mẫn Như không biết nói gì hòng cô như bị chặn đề mặc cho hấn ôm cô vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Ngô Mẫn Như xuất hiện

Tóc của cô xõa lòa xòa trên gò má, vẫn còn hơi rối vì vừa mới ngủ dậy, nhưng gương mặt toát lên vẻ đáng yêu, đầm đìa khó tả.

Thẩm Dương đỡ đầu ngắm Mẫn Như, trông cô thật khác lạ, hấn bất gặp được ẩn sau hình ảnh mọi ngày cô là một tiểu thư bạn rạn, luôn đánh đá, hung dữ, lắm lúc xuề xòa thì lúc này rồi xa khỏi những thứ đó, Mẫn Như mang đến cho hấn cái nhìn về một cô gái trong sáng đến mức tinh khiết, rất cần được người bảo vệ.

Mẫn Như nhìn Thẩm Dương không chớp mắt, mặt cô dính phân hay sao mà hấn nhìn dữ thế. Ánh mắt hấn nhìn cô quả thật rất đáng ghét như một tên biến thái vậy, cô chau mày, lập tức nói “Anh mà nhìn tôi nữa tôi móc mắt anh đem ngâm giấm đấy!”.

Thẩm Dương nghe lời đe dọa vang bên tai thì cái mặt trở nên xám xịt, Mẫn Như vẫn thích lấy ra dùng mấy cái chiêu mèo cào, phi dép của cô, không biết là chả làm hấn đau được mà còn đang gãi ngứa cho hấn.

“Tôi muốn xem cô hiền được bao lâu, không ngờ diễn tề thật!” Thẩm Dương huyệt sáo lùi xa Mẫn Như.

“Người khác tôi còn hiền được với anh tôi không hiền nổi! Con người gì đâu thích đi gây sự với người khác bởi đến giờ ế là phải!” Mẫn Như bị hấn xia xối chê bai, bậm môi tức giận, cô liền đá kích hấn câu nói khác, cho hấn biết nên chê ai trước mới phải.

“Nam thần đẹp trai, vua các giải thưởng nổi tiếng như tôi có hàng tá cô em chân ngắn đến chân dài đang chờ được làm bà xã tôi đấy! Chẳng qua tôi hơi kén chọn thôi nên không có ế!” Cô chọc hấn ế, làm cho hấn phát bệnh tự sướng, hấn giờ chân duỗi thẳng đầy khoe khoang, cả khuôn mặt hấn biểu cảm rằng hấn đang nói thật.

Mẫn Như chỉ biết cười lớn, lấy chổi lông gà đánh chân hấn “Anh bớt nhảm đi cho tôi vừa, anh ế là sự thật cái gì mà nam thần đẹp trai, đúng là quá ảo tưởng.”

“Ờ, có cô mới nhìn không ra, được ở bên cạnh người đẹp trai, chẳng biết hưởng thụ!” Thẩm Dương khinh khỉnh nhìn cô.

“Xùy, tránh ra tôi đi đón bọn trẻ về!” Mẫn Như hất chân Thẩm Dương, cầm lấy chìa khóa nhà bước ra ngoài.

“Cô đang đuổi khách đấy à?” Thẩm Dương gồng cổ lên cãi.

“Tất nhiên, đến giờ không tiếp người, đành phải đuổi cổ thôi!” Mẫn Như khoanh tay nói.

Thành phố A...

Mới sáng sớm, Ngô Mẫn Như đã xuất hiện ở Tiêu gia, cô ta muốn tìm Tiêu Chính Uy, khoảng năm ngày nay cô ta đi công tác ở thành phố C, nhìn mãi trên màn hình cũng không thấy chồng sắp cưới của mình gọi. Cô ta có gọi thì Tiêu Chính Uy cũng không bắt máy, trực giác cho cô ta hay có chuyện gì không ổn sắp xảy ra.

“Mời đại tiểu thư ngồi, tôi đi gọi bà chủ xuống!” Vũ Trương cung kính với Ngô Mẫn Như.

“Được rồi vú, để tôi lên gặp riêng đi được rồi!” Mẫn Như chặn chân Vũ Trương, cô ta hơi sốt ruột nên muốn gặp trực tiếp La Mỹ Kim.

“Vâng, tiểu thư lên tầng hai rẽ trái, bà chủ đang ở ban công uống trà!” Vũ Trương hướng mắt lên cầu thang chỉ cho Ngô Mẫn Như.

Cô ta đi theo sự hướng dẫn của vú Trương, La Mỹ Kim đặc biệt thích tầng hai, bởi tầng hai là ban công ngắm một vùng cảnh thành phố A.

“Đi” Ngô Mẫn Nhu gọi nhỏ.

“Mẫn Nhu vừa về đây à! Qua đây ngồi!” La Mỹ Kim vẫy tay ý kêu Mẫn Nhu đi đến chỗ bà.

“Vâng!”

“Con sang đây tìm Chính Uy phải không?” La Mỹ Kim cười nói.

“Không có chuyện gì qua được mắt dì!” Cô ta ngoan ngoãn ngồi xuống, rót trà cho La Mỹ Kim, dịu dàng nói.

“Ta quá hiểu bọn trẻ các con rồi! Thằng nhóc đây lại phạm lỗi để con ủy khuất phải chạy đến đây méc dì!” La Mỹ Kim nói rồi cầm lấy ly trà được rót sẵn lên uống.

Hai đứa con gái nhà họ Ngô do bà tận mắt nhìn chúng lớn lên. Trải qua bao năm tháng, dù trong lòng bà yêu thương nhất là Ngô Mẫn Như nhưng đứa trẻ Ngô Mẫn Nhu cũng không làm bà chán ghét. Sắp tới đây, đứa trẻ này sẽ cùng con trai của bà vào lễ đường, sau đó sẽ gọi bà là mẹ, ít nhiều sẽ gắn kết với bà nên bà cũng không thể quá thiên vị.

Mẫn Như đã gọi bà bằng mẹ suốt hai mươi năm nay, không phải mẹ ruột nhưng trong lòng bà xem Mẫn Như chính là con gái bảo bồi sùng đến tận trời. Nếu không phải gia cảnh hai nhà quá nổi tiếng thì người ngoài sẽ hiểu nhầm Mẫn Như là con gái do bà sinh ra, quan hệ của hai người sâu đậm đến mức mẹ ruột còn không thể thân thiết bằng.

Bà cũng từng có mong muốn Mẫn Như làm con dâu bà nhưng nghiệt trái lại cho bà có cháu chứ không phải con dâu.

“Con rất lo lắng cho Chính Uy! Cả tuần nay chúng con không liên lạc với nhau!” Ngô Mẫn Như nhỏ giọng trong lời nói man mác buồn.

“Cái thằng này thật là! Ta tưởng một mình ta nó không nghe, hóa ra ngay cả con nó cũng vậy!” La Mỹ Kim lắc đầu, nhắc đến Tiêu Chính Uy thì bà lại bực bội nhiều hơn.

Cách đây hai ngày, bà gọi điện cho thằng nghịch tử này, nó cũng không nhắc máy, bà phải dùng đến điện thoại trợ lý lẫn thư ký của nó thì mới có người trả lời. Nó vui mình ở thành phố D, giải quyết công việc như thế nào đó mà không muốn có người quấy rầy, tất cả đều liên hệ qua người bên cạnh nó.

“Anh ấy cũng không trả lời dì!” Ngô Mẫn Như ngờ ngàng, không phải một mình cô ta bị từ chối điện thoại, La Mỹ Kim cũng không ngoại lệ. Tiêu Chính Uy làm cho cô ta lo lắng đến hoảng loạn.

“Con bình tĩnh đi! Dì đã gọi cho trợ lý nó rồi! Chẳng qua công việc quá bận rộn nó phải gạt bỏ mọi thứ để giải quyết!” La Mỹ Kim vội trấn an.

“Thật sao dì! Anh ấy không bị gì hết! Cảm ơn thượng đế!” Ngô Mẫn Như lấy lại bình tĩnh, cô ta quá lo lắng cho chồng sắp cưới rồi.

“Ta nghe nói Kiến Bách chịu quay lại trường để học tiếp rồi phải không?” La Mỹ Kim hỏi thăm. Cậu út nhà họ Ngô là phá gia chi tử, không kém thiếu niên ăn chơi ngày nay, bà nghe cậu đi học thì hơi ngạc nhiên, có vui mừng cho bạn của mình.

“Vâng! Sau buổi cắm trại vừa rồi, nó ngoan ngoãn bất ngờ, không đợi cho cha dùng người xách nó đến trường, nó cũng tự đi. Hiện tại cha mẹ con bớt đau đầu một phần về nó rồi!” Ngô Mẫn Như trả lời.

“Uhm, vậy cũng tốt! Kiến Bách sẽ trở thành một người tài giỏi! Ta rất có niềm tin!”

“Dì con muốn xin đi chỗ Chính Uy đang ở! Con đến gặp anh ấy sẽ bớt lo lắng hơn!” Ngô Mẫn Nhu đề nghị.

“Chính Uy đang ở thành phố D! Mẫn Như cũng đang ở đây!”

“Mẫn... Như ở đó sao? Nó sống ở đây sao lại ở thành phố D!” Ngô Mẫn Như trố mắt không tin được.

“Chuyện kể ra dài dòng lắm! Ta định đi thăm nó một chuyến nhưng ông già kia cứ cản ta lại! Con có đi thì báo cho ta biết chúng ta sẽ cùng đi!” La Mỹ Kim bình thản trả lời.

Hai người họ đang ở thành phố D! Đây là một tin thực sốc với cô ta!

Thái độ của Mẫn Như gần đây rất lạnh nhạt với Tiêu Chính Uy, chuyện đi vừa rồi cô ta thấy rõ điều đó! hẳn là hai người đó sẽ không có chuyện gì xảy ra....

“Thật xin lỗi dì, con quá bận rộn, chút nữa con có hẹn với đối tác cần về nhà sửa soạn một tí, có dịp con sẽ ngồi với dì lâu hơn! Rồi con sẽ sắp xếp báo cho dì sớm nhất!” Ngô Mẫn Như lễ phép đứng lên ra về.

“Uhm, con đi cẩn thận! Vũ Trương bà tiền Mẫn Như giúp thôi!”

“Daddy, người còn một không!” Bối Bối lấy nước cam có sẵn đưa cho Thẩm Dương.

“Không, có con gái bảo bố quan tâm dad không còn mệt nữa rồi!” Thẩm Dương hạnh phúc bế Bối Bối.

“Hic.. thế mà mami kêu daddy như tôm hùm, làm cho con hoảng sợ!” Bối Bối hơi hơi mếu máo.

“Con gái ngoan, dad không sao, mẹ con nói quá!” Thẩm Dương mặt đen như than, cái cô này ngoài chế nhạo hình tượng hần thì không bao giờ nói đẹp về hần trước mặt Bối Bối.

“Dad, con làm gừng cho người, ăn một tí để không bị lạc miệng!” Lạc Lạc bỏ một ít gừng vào tay Thẩm Dương. Cậu bé chỉ cho một miếng nhỏ, cậu biết ăn nhiều gừng sẽ không tốt cho bao tử.

Mới có mấy tháng, tình cảm của ba thầy trò đã rất gắn bó. Thẩm Dương vừa là thầy, vừa là cha nuôi, hần có vai trò trong cuộc đời bọn trẻ không nhỏ. Nghĩ lại ban đầu hần từ chối giúp cô thì hiện tại chính hần là người hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Bình yên trước khi đón sóng

“Các con có biết mới giờ rồi không?!!!”

“Sắp trễ giờ học còn làm heo nướng trên giường!”

“Trường học đóng cửa, mẹ sẽ cho các con đứng trước cổng trường luôn!”

Tiếng la thất thanh xuất phát trong một căn hộ ở tầng 9, người dân sống ở trong tầng này đều không lấy làm ngạc nhiên tiếng la ấy. Bởi tiếng la này, hầu như quen thuộc với họ, nhiều khi tiếng la kinh động đến mấy đứa trẻ có đi học vào sáng sớm, không đợi kêu dậy, chúng cũng tự giác tỉnh dậy.

“Mẹ, cô Ngô thật hung dữ!” Con gái của hàng xóm A vừa đánh răng vừa sợ sệt nói.

“Tội nghiệp cho Lạc Lạc, Bối Bối” Con trai của hàng xóm B cầm bánh mì trên tay, miệng nhai nhồm nhoàm phê bình, lắc đầu cảm thông.

“Con còn đàn ra đó làm gì! Mau vào bàn ngồi ăn đi! Hay muốn giống hai đứa trẻ nhà bên kia!” Phụ huynh C giọng hù dọa con mình.

Lạc Lạc, Bối Bối không chịu được, đành cúi đầu, cúi tay, bật dậy ngáp một hơi cho đã, mới lật đật chạy vào phòng vệ sinh.

Mẫn Như trông thấy hai con heo đã vào phòng vệ sinh, cô cũng bắt đầu dọn đồ ăn sáng, tối qua bọn trẻ đã ghi món chúng muốn ăn vào sáng hôm sau, nên cô chỉ có việc làm theo những gì chúng viết.

Mẫn Như cháo yến mạch, Lạc Lạc pancake xúc xích, Bối Bối nui trộn phô mai (con bò cười).

“Mẹ, buổi sáng tốt lành!” Hai đứa trẻ đồng thanh.

“Các con buổi sáng tốt lành!” Mẫn Như mỉm cười, nựng nhẹ vào cằm bọn trẻ.

Bữa sáng của ba mẹ con là sở thích riêng của mỗi người, Mẫn Như vẫn cho chúng ăn thoải mái, không theo món cô chọn, có khi lượng chất trong khẩu phần ăn của chúng không thích hợp, cô đành đề nghị đổi món khác mà thôi.

Khẩu phần ăn của ba người vừa đủ, tốc độ ăn sáng không nhanh không chậm, thời gian vẫn kịp lúc cho bọn trẻ đến trường.

Sau đó cô chờ chúng đến trường, còn bản thân ghé cửa hàng hoa, để lấy danh sách giao hoa tận nhà cho khách.

Ở một nơi khác, tòa nhà sang chảnh dành cho người giàu.

Tiêu Chính Uy đang ngồi trên bàn làm việc, khuôn mặt lạnh tanh, nhìn chăm chăm vào tài liệu trên tay.

Đối diện với anh, là thư ký quen thuộc, nghiêm túc báo cáo lại kết quả.

“Chủ tịch, đây là thứ ngài tìm về hai người ...!”

“Cảm ơn, cô ra ngoài được rồi!”

“Vâng, chào chủ tịch”.

Bỗng chốc, Tiêu Chính Uy nở nụ cười đầy thích thú, ánh mắt ánh lên điều gian xảo.

Hai người trong thứ anh cầm trên tay đều là đối tượng xem mắt. Anh không thể tin được, cô gái này lừa anh rất hay, nhưng xem ra trò lừa gạt của cô đã bị bại lộ.

“Tôi sẽ khiến em quay về bên tôi!”.

“Chúng ta sẽ cất cánh chiều mai!” Ngô Mẫn Nhu nắm tay La Mỹ Kim thân thiết vừa đi vừa nói.

“Nhanh vậy! Ta nghĩ phải tuần sau chứ!” La Mỹ Kim tỏ vẻ bất ngờ.

“Con có vé ưu tiên của hàng không!” Cô ta tự tin khẳng định.

“Ta quên mất, con là nhà thiết kế nổi tiếng, rất thường đi nước ngoài!” La Mỹ Kim cười xòa.

“Đi làm con ngại!” Cô ta dịu dàng nói.

“Haizza con nhỏ này, ta khen thôi! Con cũng ngại, sau này làm con dâu ta, được ta khen nhiều chắc con nỗ lực luôn rồi!” La Mỹ Kim chọc Mẫn Nhu.

“Con...” Cô ta đỏ mặt ấp úng.

Được làm con dâu của Tiêu gia là điều mong mỏi của bao nhiêu người. Ngay cả cô ta một tiểu thư danh giá bậc nhất cũng phải có mơ ước này. Thượng đế đã cho mơ ước của cô ta được một nửa, chờ thêm một thời gian cô ta sẽ chính thức thành con dâu của Tiêu gia lòng đầy này.

Ngô Mẫn Nhu nghĩ đến cũng cảm thấy sợ hãi cả người, không tự chủ cười đến nhìn như ngây dại.

La Mỹ Kim biết mình đã đánh trúng tâm lý của cô ta. Bà cũng tỏ ra bình thản, dù sao tham vọng được làm con nhà danh giá đều có ở nhiều người, đứa nhỏ trước mặt cũng không nói được.

“Diễm, anh không nhớ em sao?” Tổ Trần nhõng nhẽo trong điện thoại.

“Làm ơn dùng giọng bình thường, không thì đừng nói chuyện với tôi” Thẩm Dương nghe mà nổi cả da gà, hấn quá ngốc khi đi giúp tên Thi Diễm kia.

“Em chỉ đùa một chút!” Tổ Trần bị giọng cau gắt của Thẩm Dương, làm cho giật mình, đành giảm độ nhõng nhẽo của bản thân.

“Cô gọi tôi có chuyện gì?” Thẩm Dương không kiên nhẫn nói.

“Em nhớ anh!” Tổ Trần dùng chất giọng có thể éo là được.

Cái gì? Hấn với người này quen nhau chưa đến 30 ngày, cô ta lại dùng cái điệu bộ hồ ly tinh quyến rũ hấn. Haizza xem ra cô ta không thành công rồi, hấn nên báo với Diễm hủy bỏ quan hệ với cô này “Ồ, ừm, không có chuyện gì tôi gác máy đây! Tôi rất bận cô à!”.

“Sao anh lại lạnh nhạt với em vậy!” Tổ Trần hơi sực sùi.

“Gì gì, cô nói to lên tôi không nghe! Alo, alo” Thẩm Dương hết kiên nhẫn, giờ trò quỷ để cúp điện thoại.

“Anh, sao vậy, không nghe được em nói gì à, em nghe rõ anh nói lắm mà” Tổ Trần bị mắc lừa.

“Alo, alo, tôi không nghe được, có gì nói sau, tạm biệt” Thẩm Dương gác máy cái rụp.

- Người gì đâu! – Tổ Trần về bực tức nói, xưa giờ người ta chủ động làm quen cô ta, chẳng qua lần này ngoại lệ, nghe lời mẹ cô ta đi xem mắt một lần cho bà hết lải nhải, không nghĩ gặp được một anh chàng tuần tú.

“Mẹ nghe giọng con gái, con đang có bạn gái đấy à?” Bà Thẩm nghi hoặc hỏi.

Thẩm Dương cười hóa đá, mở miệng “Ây không có, cô gái này nhầm số!”.

“Nhầm sao được mà nhầm, ta nghe con nói có gì nói sau nữa kia mà! Có phải sắp tới cho mẹ một cô con dâu rồi phải không?” Bà Thẩm cười vui vẻ, nghĩ đến lòng bà rộn ràng, Thẩm Dương cũng hơn ba mươi rồi, cần có người làm hậu phương, một mình mãi cũng không tốt.

“Yên tâm, con sẽ cho mẹ một con dâu ngoan, nhưng không phải cô gái trong điện thoại, con với cô ta không có quan hệ gì!” Thẩm Dương đính chính

chắc nịch cho bà Thẩm nghe.

“Anh nhớ lời anh hứa đấy, không có con dâu, thì anh không yên với tôi đâu, anh xem thân là anh trai, để em gái có đến hai đứa con rồi, gọi mình bằng bác, vẫn không lo lấy vợ” Bà Thẩm hẳn giọng mắng.

“Ôi, thời đại này, tám mươi vẫn có vợ, mẹ không phải lo!” Thẩm Dương nhìn mẹ hần trên.

“Đợi anh tám mươi cưới vợ, thì bà nội anh với tôi đi gặp ba anh mất tiêu rồi!” Bà Thẩm kí đầu Thẩm Dương, cái thằng này ngoài trừ chọc người ta thì không có gì nên hồn cả.

“Không có đâu, nhiều người vẫn còn xếp hàng, chờ làm con dâu mẹ đấy!” Thẩm Dương nháy mắt.

“VẬY RƯỚC LIỀN CHO TÔI MỘT ĐỨA ĐI!”

“Hihi, từ từ con sẽ dắt!”

“Anh nói hay lắm, riết rồi mồm mép giao hoạt!”

“Con giống cha đấy! Con giống cha là nhà có phúc!”

“...”

Bà Thẩm không biết nói gì, độ tự sướng con trai bà ngày càng lợi hại. Mẫn Như có kể cho bà nghe, bà nghĩ nó sẽ nhẹ nhàng, không ngờ nó lại nặng đến vậy! Thôi xong rồi, ai sẽ làm vợ nó đây!

Thẩm Dương đưa bà Thẩm đến tiệm thức ăn nhanh, phụ giúp bà một lát, hần chạy đến hội quán để dạy võ, dù sao cũng nên tìm tên Diễm nói chuyện. Hần không muốn bị người phụ nữ kia quấy rầy, Mẫn Như biết hần giúp tên Diễm làm cái trò này, chắc chắn cô sẽ cười khinh miệt.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Ác mộng báo trước

“Phù, thật mệt mỏi, ngày nào cũng thế! Minh sẽ già mất!” Mẫn Như ôm mặt rầu rĩ, bàn tay trắng nõn nà, mịn màng bị cô sai khiến quần quật nhìn đến là như thanh chocolate biết cử động. Mái tóc xoắn được óng ả, cũng cháy nắng, da mặt mất hết vẻ căng mịn vốn có.

“Cậu quá ham công việc, bỏ bê bản thân, nhìn cậu thật tàn tạ.”

“Minh sẽ thay mặt hội đồng làm đẹp của chị em phụ nữ đề nghị cô Ngô Mẫn Như tút tát lại bản thân, trông cô không biết là người đến từ đâu, lại để bản thân ra cái hiện trạng này! Tôi nhìn cũng thật đau lòng cho bọn trẻ, cho chị em phụ nữ, còn đâu một biểu tượng thời trang trong lòng tôi!” Khả Nam đã chán chường, kêu ca với cô suốt cả buổi ngày hôm nay.

Aaaaaaa! Thật là khổ tâm, cô đang phải giành lấy tự do nên mới thành bộ dạng này, phụ nữ ai không sợ bản thân mình xấu chứ!

Mẫn Như đau lòng cho bản thân một hồi cũng chìm vào giấc ngủ.

Trong giấc mơ này, thật lạ quá! Cô đang ở đâu đây, phải rồi phòng ngủ của cô kia mà, còn có cả Diễm Diễm yêu quý! Diễm Diễm nhìn thấy chủ của mình, nó sủa lên vài tiếng mừng rỡ, chạy như ngựa về phía cô.

Diễm Diễm nhìn béo lên không ít, thiếu vắng chủ mà vẫn ăn ngon, vui vẻ đến vậy!

“Diễm Diễm, có nhớ mẹ không?” Mẫn Như ôm chặt chú chó.

“Gâu gâu” Diễm Diễm vẫy đuôi biểu đạt chắc là có.

“Nhìn mày béo quá, mẹ bế không nổi nữa”

“Gâu gâu”

“Hạ Tiểu Khê, có phải là cậu không?” Một người con gái có nét mặt trẻ con đang cầm khay thức ăn cho chó hồi hộp nói.

“Tư Cẩm”

Cô nghe ở phía sau tiếng gọi quen thuộc tưởng chừng không thể được nghe lại liền quay đầu lại, xúc động xen lẫn mừng rỡ.

“Ting” Khay đồ ăn rớt xuống.

Điềm Điềm sửa một tiếng “Gâu”, nó chưa kịp ăn đã bị người này san bằng chỗ ăn rồi, không phải xúc động ghê thế chứ.

“Con quý, cậu có khỏe không, nhìn cậu ốm quá!”

“Minh khỏe, mình sống rất tốt!”

“Cậu đã bỏ đi đâu vậy! Mọi người đều lo cho cậu”

“Cậu còn nói sao! Minh bị lạc vào thế giới của cậu viết nên đấy!” Cô oán trách Tư Cầm.

“Là sao?” Tư Cầm ngây ngốc.

“Là vậy ABC...xyz...” Cô thuật lại cho bạn thân mình nghe, giọng cô run rẩy kể.

“Hóa ra là vậy, cậu thật mạnh mẽ, gặp tớ chắc đã khóc sụt mướt rồi!” Tư Cầm rung rung.

“Đều do cậu hại, còn ở đó tào lao” Cô khoanh tay hờn dỗi.

“Hi hi, phải rồi cậu kể tớ nghe những nhân vật bằng cậu thấy tận mắt đi! Có phải toàn cực phẩm không?” Tư Cầm có sụi sụi có cười nói.

“Thua cậu! Cực phẩm thì là cực phẩm nhưng tính cách nhân vật quá nặng đi! Chẳng hạn như Thẩm Dương, hẳn là người thích gây sự, Tiêu Chính Uy cực kỳ lạnh lùng, đầy mưu mô xảo quyệt, còn có bà chị nữ chính Ngô Mẫn Nhu kia, v.v.v.” Cô chán nản kể lể.

“Có bọn trẻ là yêu nhất phải không?” Tư Cầm cười.

“Phải, cực cưng trong lòng mình, bọn chúng tuy lúc ông bà cụ non nhưng cũng là những đứa trẻ hồn nhiên, ngây thơ, đầy nghịch ngợm!” Cô gật đầu dịu dàng nói.

“A, nhưng là bọn trẻ với cậu sẽ không được ở cạnh nhau! Chắc cậu đã quên những phân đoạn mình đã viết!” Tư Cầm bắt chọt to tiếng.

“Cái miệng thôi của cậu, bốt nói lung tung đi! Mẹ và con không thể nào chia cắt!” Mẫn Nhu không tán thành.

“Chúng sẽ chia cắt với cô, chúng và cô không thể sống với nhau” Giọng một người phụ nữ cất tiếng.

“Là ai nói, cậu thấy cái miệng của mình chưa Tư Cầm... Ồ” Cô quay sang định mắng Tư Cầm thì khung cảnh một lần nữa lại khác, không phải gian phòng của cô, là một nơi trắng muốt, ảo ảo thần thần bí bí.

“Cốp, cốp”

Tiếng đế guốc lại gần hơn nhưng cách xa cô một khoảng và nói “Con của cô rồi chúng sẽ bỏ mặc cô, chúng sẽ có một cuộc sống mới nhưng không phải với cô”

“Cô là ai có ngon thì ra đây nói với tôi, đừng giờ trò hèn nhất làm cái bóng đen nói chuyện!” Mẫn Nhu bị nói cho giận đến nghiến răng.

“Tôi không nói gạt, cô chờ xem lời tôi nói có đúng không? Hahahaha! Một người phụ nữ đáng thương” Giọng nói đầy khiêu khích.

“Cô cô, đừng để tôi bắt được cô!” Cô định xông lên thì cô ta đã nhanh giọng “Giữ lấy người phụ nữ điên này!”

“Rõ” Hai tên áo đen giữ tay cô lại thật chặt, khiến cô có vùng vẫy cũng không được, nói chi là đến chạy.

“Thật là bỉ ổi, cô dám giờ trò đề tiện này, tôi biết cô là ai thì coi chừng!” Mẫn Nhu phẫn nộ nói.

“Cô nhìn xem” Cô ta chỉ tay về bên phải.

“Mẹ, cứu con, con không muốn đi” Lạc Lạc khóc lóc kêu cứu.

“Mami, họ bắt chúng con, con rất sợ, không muốn xa mẹ!” Bối Bối nức nở nói.

“Lạc Lạc, Bối Bối đừng sợ có mẹ đây!”

“Thế nào, coi tôi đã làm được gì không đợi cô bắt được!” Người phụ nữ đầy hả dạ nói.

“Cô đừng bắt bọn trẻ, chúng chỉ là con nít!”

“Hừ, bởi vậy là con nít nên cách xa cô ra. Một người như cô chỉ làm cho bọn trẻ hư hỏng!” Cô ta giận dữ đầy căm phẫn quát. Sau đó nhìn bọn trẻ “Hai đứa đã bị người phụ nữ này làm hư, ta sẽ cho hai đứa biết sự trừng phạt khi hư hỏng là như thế nào!”

Cô ta nói xong liền phất tay ám chỉ đưa bọn trẻ đi.

“Không, tôi không muốn đi các người thả tôi ra thả ra!” Lạc Lạc cố gắng kìm chân lại.

“Bỏ ra, tôi sẽ cắn chết các người” Bối Bối bị thương nói.

Nhưng sức người lớn vẫn hơn một đứa con nít, bọn trẻ không thể làm gì, người phụ nữ kia thì cười mỗi lúc một lớn hơn.

Cố gắng thoát ra để lấy hai đứa trẻ nhưng không được, cô vẫn bất lực bị nắm giữ...

“Cô thua rồi!”

“KHÔNG”

Mẫn Như rời khỏi ác mộng tỉnh dậy, cả người đầy mồ hôi, run rẩy, cô vừa mơ một chuyện thực kinh khủng.

“Mẹ người có làm sao không? Người gặp ác mộng rồi!” Lạc Lạc lo lắng.

“Không, có gì chỉ là hơi đáng sợ thôi!” Mẫn Như xua tay, cô ngược đầu về phía cửa sổ, thì hoảng hốt “Ôi trời sáng rồi, mẹ vẫn chưa chuẩn bị cho tụi con bữa sáng.”

“Vâng, sáng nay không thấy mẹ chuẩn bị bữa sáng nên mới vào xem mẹ dậy chưa!” Lạc Lạc ngây thơ nói.

Cô lập tức bay xuống giường trong bộ dạng ngái ngủ. Bối Bối ở ngoài coi tivi bị bộ dáng của cô làm cho hoảng sợ, mới sáng sớm mà mẹ đã quá mệt rồi.

Cô lật đặt pha sữa và làm nóng sandwich cho bọn trẻ, hôm qua cô lại quên đặt báo thức, lại gặp phải giấc mơ xấu xa đó, khiến cho buổi sáng rối tung rối mù.

“Mẹ dậy trễ chưa kịp nấu bữa sáng, các con ăn tạm sandwich bơ động phộng, chiều mẹ sẽ nấu bù nhé!” Mẫn Như đặt đĩa bánh lên bàn, lấy hai ly sữa, rồi mở tủ lạnh cầm hộp bơ đậu phộng đưa cho Lạc Lạc, tức tốc bay về phòng sửa soạn.

Máy bay hạ cánh xuống thành phố D.

Một lúc sau, chiếc xe taxi đang chờ khách, được hai người phụ nữ sang trọng, quý phái chọn làm phương tiện đi. Chiếc xe chậm chậm di chuyển, từ từ hòa vào dòng xe cộ trên đường, chạy mất hút.

Thời tiết của thành phố D rất đẹp, người ta nói tâm tình con người cũng phụ thuộc vào thời tiết, La Mỹ Kim nhìn cảnh trời đẹp, tâm tình của bà cũng tốt hơn bao giờ hết.

Bà cực kỳ háo hức được gặp Mẫn Như và bọn trẻ, thời gian vừa qua ở cạnh nhau không nhiều nên bà muốn ở lại đây một thời gian.

“Dì, chúng ta sắp đến biệt thự rồi”.

“Uhm, ngồi máy bay cả ngày, cả người ta cũng nhức mỏi! Con có báo cho Chính Uy chưa?” La Mỹ Kim quay sang nói chuyện với Ngô Mẫn Như.

“Dạ chưa, con muốn làm anh ấy bất ngờ!”

“Bọn trẻ thật là! Ta già rồi cũng bị lôi theo trò của mấy đứa!” La Mỹ Kim cười bất đắc dĩ.

Xe taxi đưa hai người đến biệt thự. Ngô Mẫn Như đứng trước cửa nhấn chuông, rất nhanh có người ra mở cửa.

Biệt thự ở thành phố A đã nguy nga, thì biệt thự ở đây cũng thua kém, nằm trên mảnh đất nghìn vàng, xây dựng bởi nhà kiến trúc sư nổi tiếng thế giới.

6h tối...

Tiêu Chính Uy vừa họp xong, muốn đi tìm Mẫn Như, thì có điện thoại của biệt thự gọi đến buộc anh phải về gấp vì có khách đến nhà, vị khách này rất quan trọng không thấy chủ nhà liền nào động.

Anh không biết ai có thể làm cho toàn bộ người làm sợ đến mức phải gọi anh trở lại, thật phiền toái. Mấy ngày nay anh chỉ làm việc tại văn phòng không về biệt thự, nên khẩu vị không được tốt cho lắm, Mẫn Như nấu ăn họp khẩu vị của anh, chưa đến đã bị chặn lại.

Tiêu Chính Uy bức bối quay lại biệt thự, anh vừa bước vào đã quát “Là ai mà làm cho toàn bộ mấy người cũng phải sợ!”

“Thằng con trời đánh, vừa mới vào nhà không ngó nghiêng ai đến đã làm ồn, anh có tin tôi dạy cho anh một trận ra trò không!!” La Mỹ Kim trên cầu thang đang đi xuống.

“Là mẹ sao!!!” Tiêu Chính Uy sừng sốt, nhanh chóng anh nở nụ cười vui mừng nói “Mẹ đến đây không báo để con ra đón!”.

“Hừ, có nói cũng vô ích anh có nhớ giao mọi cuộc gọi của mình cho trợ lý không vậy!” La Mỹ Kim mắng mỏ.

“Mấy ngày nay con rất bận, vừa mới giải quyết hết thì người của biệt thự gọi đến!” Tiêu Chính Uy giải thích.

“Tội cho Mẫn Nhu nó rất lo cho anh đấy biết không!” La Mỹ Kim không vui nói.

“Cô ấy, con sẽ gọi cho cô ấy ngay!”

“Không cần, nhìn xem ai đang ở trong phòng bếp!” Bà hạ bàn tay đang cầm điện thoại của anh xuống, trực tiếp kéo anh đi theo bà.

Ngô Mẫn Nhu cùng với vài người làm ở trong bếp đang chuẩn bị bữa tối cho Tiêu Chính Uy. Cô ta trông đảm đang như một người vợ nấu bữa cơm cho gia đình. Tiêu Chính Uy nhìn cô ta nhẹ giọng “Tiểu Nhu”.

Ngô Mẫn Nhu mỉm cười “Anh về đấy à! Em và đi làm cho anh bắt ngờ không!”

“Uh” Tiêu Chính Uy gật đầu.

“Con gái nhà người ta vì anh mà bỏ công việc đến đây! Mấy ngày này giảm lượng công việc lại mà bù đắp cho con bé đi!” La Mỹ Kim đứng kế bên nhắc nhở.

“Kìa di...” Cô ta ngượng ngùng.

Bữa tối sau đó được dọn lên, ba người họ bị cuốn vào những câu chuyện của người kể, không khí tràn đầy vui vẻ.

Đợi đến tối khi có không gian của hai mẹ con nói chuyện, La Mỹ Kim tra khảo Tiêu Chính Uy “Con có biết chỗ ở của Như Như không?”.

“Vâng”

“Ngày mai dẫn ta đến gặp con bé!”

“Vâng, sáng mai con sẽ đưa mẹ đi! Hiện tại mẹ đi máy bay cả ngày rồi nên nghỉ ngơi sớm!” Tiêu Chính Uy quan tâm nói.

“Mẹ biết rồi, giờ này là trẻ của người già như ta, nhưng với người trẻ như các con thì là còn sớm, mau dẫn Mẫn Nhu đi dạo hay gì đó đi nên quan tâm nó một chút. Dù sao con bé đó cũng chịu thiệt thòi! Nó bỏ cả gia đình để bay sang đây gặp con, mới biết nó yêu con thế nào!” La Mỹ Kim nói nhỏ vào tai Tiêu Chính Uy.

Anh cười khỏ “Vâng! Con sẽ làm theo lời mẹ!”.

Có ai biết vừa mới nhìn thấy mẹ mình và vị hôn thê của mình đến. Trong lòng anh không khỏi chấn kinh, có Mẫn Nhu thì kế hoạch của anh sẽ khó thực hiện. Dù sao Mẫn Nhu cũng là vợ sắp cưới, anh không muốn cô phải đau khổ nữa! Những chuyện trước kia đã quá đủ, Mẫn Nhu chịu nhiều áp lực, lần tổn thương giữa anh và em gái cô ta gây ra.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70: La Mỹ Kim đến

La Mỹ Kim dùng bữa sáng nhanh hơn thường ngày, điều bộ khăn trang của bà nói lên tất cả, thực ra bà đang rất nôn nóng gặp Mẫn Nhu.

La Mỹ Kim ngồi lên xe, thông qua cửa sổ trên xe, nghiêng đầu mỉm cười dặn dò Mẫn Nhu “Đi bắt Chính Uy ngày hôm nay nhé”.

“Vâng, đi đi vui vẻ!” Cô ta đoan trang nói.

Mẫn Nhu tiễn hai người ra khỏi cổng biệt thự. Nhìn không còn thấy xe, cô ta chỉ biết cười khỏ trong lòng, rõ ràng trong lòng cô ta không vui khi họ gặp Mẫn Như nhưng tình yêu của La Mỹ Kim còn lớn hơn lòng không vui của cô ta, Mẫn Nhu chỉ biết chấp nhận mặc Chính Uy đưa bà đến chỗ Mẫn Nhu.

Một người hầu trong nhà phát hiện được vẻ mặt ủ rũ của Mẫn Nhu kiểm cách lại gần khuyên nhủ “Đại tiểu thư, thành phố D có rất nhiều chỗ tham quan, cô đi ra ngoài sẽ thoải mái hơn ở trong biệt thự”.

“Cảm ơn chị, khi nào tôi muốn đi sẽ gọi tài xế Lưu” Mẫn Nhu nhàn nhạ đáp.

Thấy mình đã không còn gì để nói, người hầu cũng đi làm việc của mình, để quán gia thấy chắc chắn sẽ bị mắng một trận te tua.

Mẫn Nhu định quay về phòng ngủ, phòng ngủ của cô ta thông với phòng làm việc của Chính Uy. Để không mất một đoạn cô ta mở cửa vào phòng làm việc, tâm tình cô ta đang chán nản, nhìn thấy laptop trên bàn nên nhớ tới trong laptop của anh có một trò giải trí rất hay.

Chính Uy nổi tiếng cung chiêu vị hôn thê, anh luôn cho Mẫn Nhu cái quyền ra vào phòng của mình tùy ý. Mẫn Nhu theo thói quen ngồi vào chỗ, thành công mở được laptop. Màn hình vừa sáng lên, vẫn bản trong màn hình rõ ràng hơn.

“Anh ấy quên tắt văn bản! Phòng làm việc ở nhà và phòng làm việc trong tập đoàn đều như nhau, sơ sẩy sẽ bị kẻ xấu đột nhập cướp thông tin dễ gây tổn thất rất lớn. Mình sẽ nhắc nhở anh ấy!” Mẫn Nhu cầu nhàu nói, tay di chuyển màn hình con chuột ra chữ X để tắt.

Cô ta tắt đến cái thứ tư thì phát hiện những thông tin trong văn bản này không liên quan đến công việc của tập đoàn, chủ yếu là sơ yếu lý lịch và hoạt động gần đây của nhân viên tiếp thị Tô Trân, võ sĩ Thi Diễm.

Họ là ai kia chứ? Họ đã đắc tội với Chính Uy. Thượng đế mới biết anh trả thù ngoan độc đến mức nào. Khi nhớ đến đoạn phim Mẫn Như bị anh quật roi vào người vì trả thù cho cô ta, Mẫn Nhu vừa hả dạ cho tội ác mà Mẫn Như nên trả cũng vừa xót xa một phần dù sao Mẫn Như cũng là máu thịt của cô ta.

Xe chở La Mỹ Kim đến trung tâm thương mại, Mẫn Như từng có nói qua về công việc trong quán ăn, La Mỹ Kim thoát đầu nghe thấy công việc không mấy cực nhọc nhưng đến khi tận mắt thấy Mẫn Như chạy tới chạy lui rất vất vả.

Bà đột nhiên bị hù cho đến ngất xỉu, cái này cũng không trách được, Mẫn Như sớm là công chúa nhỏ của Ngô – Tiêu được cung chiêu, chưa bao giờ phải đụng đến một việc chân tay, bỗng nhiên cho bà nhìn thấy hình ảnh bảo bối bà nung niu, một cái đánh còn không nổi trong hình ảnh một cô gái bình dân chạy lui mư sinh khó mà thích ứng kịp thời.

“Mẹ, con là Mẫn Như, người mau tỉnh đi!” Mẫn Như lo lắng hai tay xoa vào lòng bàn tay của La Mỹ Kim.

“Ừm...” La Mỹ Kim mở mắt, rên lên một tiếng.

“Mẹ đúng là hù dọa bọn con!” Tiêu Chính Uy thở hắt khi nhìn thấy La Mỹ Kim cuối cùng cũng mở mắt, sớm biết bà bị kích động như vậy anh không dám cho bà đến đây.

“Như Như”

“Cậu Tiêu, Mẫn Như đỡ bà ấy ngồi dậy đi, uống tách trà nóng này sẽ lấy lại tinh thần nhanh hơn!” Bà Thắm đưa tách trà vừa mới pha cho Mẫn Như để La Mỹ Kim uống.

La Mỹ Kim uống xong tách trà được Mẫn Như xoa bóp vài chỗ thì không thấm mệt nữa.

“La Mỹ Kim, nếu bà có bất trắc thì quán ăn này sẽ đóng cửa! Lúc đó tôi sẽ đến thẳng Tiêu gia bắt các người nuôi sống!”

“Đi dám!” Chính Uy nhủ mầy nói.

“Có gì mà tôi không dám!” Bà Thắm đáp.

“Đi...” Chính Uy trừng mắt muốn nói thì La Mỹ Kim đã bóp tay chặn lại.

“Chính Uy không được thất lễ! Di ấy chỉ đùa thôi! Phải không Hữu Mỹ?” La Mỹ Kim cười bắt đắc dĩ.

“Hừ, xem ra có cậu còn sáng suốt!” Bà Thắm bật cười dang hai tay đến.

La Mỹ Kim có hành động tương tự, ngồi dậy ôm chầm lấy bà Thắm, một mặt ôm nhau một mặt trong khóe mắt rung rung.

Cuối cùng, hai người trẻ đứng ngây ngốc một lúc cũng hiểu, họ chính là bạn bè nên mới dùng hành động kì quặc này chào nhau.

“Nhị thiếu của Tiêu gia! Chàng trai này còn hơn Tiêu Chính Hàn năm xưa!” Bà Thắm đảo mắt đánh giá miệng cười nói.

“Thật ngại quá! Thăng nhóc này nó không biết nên mới thất lễ với cậu! Tớ thay nó xin lỗi!” La Mỹ Kim xấu hổ, không quên liếc Chính Uy một cái.

“Con trai bảo vệ mẹ là điều tốt! Thăng con trai của tớ cũng hay như vậy!” Bà Thắm xua tay do bà diễn quá lố nên người khác hiểu lầm.

“A.. Cậu nói thẳng nhóc Thẩm... gì Dương phải không?” La Mỹ Kim nghe bà Thẩm nói đến con trai thì sực nhớ ra đã từng gặp hẳn.

“Cậu biết nó à!”

“Dĩ nhiên nó là bạn tr...”

“Mẹ uống trà nữa đi!” Mẫn Như tức tốc rót trà đưa cho La Mỹ Kim.

Bởi ngồi hàn thuyên với bà Thẩm, La Mỹ Kim quên mục đích đến đây, bà tức giận búng trán cô một phát “Cái đứa con gái ngốc này!”

“A! Con đây!” Mẫn Như bất ngờ đau.

“Nói dối ta! Công việc của con rất tốt! Nhìn xem dáng vẻ của con giống từ nhỏ không được nuôi nắng chu đáo!” Càng nghĩ bà càng giận, lực búng vào trán có lẽ vì thế mạnh hơn.

“Ui, mẹ hiểu lầm cái gì rồi!”

“Con còn cãi! Ai bắt con đi làm những việc này! Nhà Tiêu Ngô không phải nuôi không nổi con!” La Mỹ Kim chăm chăm nhìn cô giọng đầy bức bối.

“Mẹ là không ai bắt con, tự con muốn!” Mẫn Như oán hờn nói.

“Ôi con gái số khổ của ta, có gì con phải nói cho mẹ biết chứ! Một mình vất vả, chưa bao giờ ta để cho con làm công việc gì nặng nhọc, con có biết ta chỉ mới nhìn thôi còn bị hù cho ngất đi” Bà xoa đầu Mẫn Như dịu dàng.

“Cậu ngưng diễn mẹ con tình thâm đi! Mẫn Như ở với tớ không đến mức khổ như cậu than!” Bà Thẩm bắt mẫn nhìn.

“Đi Thẩm nói đúng, Mẫn Như không sống tệ, làm chủ đến hai cửa hàng bán chạy nhất hiện nay!” Tiêu Chính Uy có ánh mắt và nụ cười hiện lên vẻ nham hiểm.

“Thật ư?” La Mỹ Kim nghi hoặc hỏi.

Mẫn Như cúi thấp đầu, anh nói không sai, cô có giấu diếm cũng không được.

“Hay quá, ta đã có cách ở lại đây với con rồi!” La Mỹ Kim cười mừng rỡ.

Sân Golf thành phố A...

“Vút”

Trái bóng bay lên không trung ba giây mới mạnh mẽ tiếp đất, tiếp đó linh hoạt lăn thân tròn nhỏ vào lỗ golf.

- Quá tuyệt!

- Hay!

Tiếng vỗ tay của mọi người trong sân.

Tiêu Chính Hàn tự đắc nở nụ cười, tới bây giờ ông vẫn là tay golf lão luyện nhất, người trẻ tuổi thi đấu giải nhất cũng không thắng nổi ông, đúng là đã già nhưng độ bánh bèo và nổi tiếng của ông còn vang dội không kém hai thằng con trai.

Nghĩ lại, một đời Tiêu Chính Hàn lấy lòng đến thế, chưa thua bởi ai, nhưng bị một người phụ nữ tên La Mỹ Kim thu phục dễ dàng. Ông yêu bà như mạng, vì quá yêu vợ nên sùng bà đến tận trời.

Tiêu Chính Hàn mà biết người vợ mình yêu như mạng có ý định để ông cô đơn lẻ bóng với cái giường thì sẽ chạy ngay đến lật tung cái quán của Mẫn Như luôn....

--- -----

Đến trưa thì xe chở Tiêu Chính Uy và La Mỹ Kim về lại biệt thự, La Mỹ Kim vừa vào trong chưa kịp ngồi xuống nghỉ ngơi, đã vội vàng kêu người trong biệt thự tập hợp.

Mọi người sợ làm bà chủ chờ đợi liền bỏ hết những việc đang dở mà chạy đến phòng khách tập hợp. Quán gia là người quản lý trong nhà mọi chuyện tất nhiên sẽ nghe những chỉ thị của La Mỹ Kim rồi giao phó công việc cho từng người.

Bữa tối trong biệt thự sẽ có khách đến, La Mỹ Kim muốn tất cả trong nhà từ trong ra ngoài phải được chuẩn bị tốt nhất nên bà mới tập hợp hết người hầu.

Chính Uy và Mẫn Như biết tính cách của La Mỹ Kim nên những gì bà dặn dò họ không dám hé răng nửa cái.

Sau khi đã dặn dò xong xuôi ai chờ về việc này thì cặp vợ chồng sắp cưới lên lầu đóng cửa phòng nói chuyện.

“Anh, là ai? Di phải tận tâm đến thế!” Mẫn Nhu sốt ruột hỏi.

“Đó là người bạn của mẹ!” Tiêu Chính Uy cười khuy áo ở cổ tay, tìm một cái áo thun thích hợp mặc vào.

“Quan trọng lắm sao?”

“Em nhìn thấy rồi! Tôi nay nhớ biểu hiện cho tốt đừng làm mẹ mất mặt!” Tiêu Chính Uy cười dặn dò.

“Hừ, nói như không!” Mẫn Nhu khoanh tay.

“Chiều tránh cho em bất ngờ thì có mời em gái nhỏ của em nữa đây!” Tiêu Chính Uy luồn hai tay áo vào trong rồi nói.

“Ai?”

“Em gái của em”

“Mẫn Như sao?”

“Còn ai vào đây! Tiểu thư ngốc!” Tiêu Chính Uy dịu dàng cười đùa.

“Có hai đứa nhóc không?”

“Đĩ nhiên là có rồi!”

“Trời, di biết em và con bé vẫn còn lạnh nhạt với nhau!” Mẫn Nhu cảm thán.

“Mẹ biết nên mới sắp xếp cho hai người làm hòa đây thôi! Cũng do nguyên nhân cô ấy sống với người bạn của mẹ nên mới có bữa tối hôm nay!” Tiêu Chính Uy ngồi vào ghế mở lap lên.

“Em mở máy anh đúng không?” Tiêu Chính Uy ngược lên nhìn.

“Vâng, quá nhàn rồi! Em mới tìm việc để làm! Trong lap anh từ khi nào chất đầy lý lịch của người ta thế! ”

“Em đã đọc được gì rồi!” Tiêu Chính Uy thấp thỏm.

“Không gì, ngoài tin lá cải về hai người em không biết!” Mẫn Nhu bình thản nói không phát hiện Chính Uy đã khác với bình thường.

“Sau này được động vào lap của anh nữa!” Tiêu Chính Uy lạnh giọng.

“Em vẫn luôn chơi mỗi khi thích mà!” Mẫn Nhu bị nhắc nhở liền bất ngờ.

“Đừng động vào là đừng động em nghe rõ đi” Anh mất kiên nhẫn nói.

“Anh...em thích thì động vào đó! Anh không được cấm em!” Mẫn Nhu bướng bỉnh không nghe.

“Không được, em nghe rõ không!!!!”

Tiêu Chính Uy quát to làm cho Mẫn Nhu chưa từng bị anh lớn tiếng đột nhiên bị úy khuất. Anh luôn cưng chiều cô ta nhất, có gì cô ta muốn anh không ngại điều cho, chỉ có việc nhỏ như thế! Anh lại quát cô ta, Mẫn Nhu run nói “Anh không bao giờ la em với mấy điều nhỏ nhặt này! Do anh bất cẩn không tắt, ngộ nhờ gặp phải người xấu lấy hết thông tin thì làm sao!”.

Tiêu Chính Uy cảm thấy mình có nóng vội bắt đầu nhẹ giọng “Mẫn Nhu, tài liệu này quan trọng, anh không muốn lộn xộn nên nhất thời la em, đừng giận nữa, ngày mai chúng ta sẽ ra ngoài!”.

“Em im lặng là đồng ý rồi nhé! Không giận anh nữa!” Tiêu Chính Uy đứng dậy an ủi Mẫn Nhu.

Cô ta bật cười với thái độ trẻ con của Chính Uy.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Bữa tối sóng gió

“Nhanh lên, khách sắp tới rồi!” La Mỹ Kim khẩn trương thúc giục đầu bếp.

“Còn món này nữa thôi!” Đầu bếp cười tươi nói.

“Chào đi” Thẩm Dương lễ phép cúi chào.

“Thẩm Dương, đừng khách sáo!”

“Bà nội!”, “Mẹ!” ba mẹ con Mẫn Như mỗi người một tiếng chào.

“Ừm, được rồi, mau vào trong đi!” La Mỹ Kim nhìn quanh không thấy bà Thẩm.

Thẩm Dương và Tiêu Chính Uy bắt tay chào nhau, thế nhưng cái chào này vô cùng chặt, như muốn thể hiện sức mạnh của đối phương. Còn hai chị em nhà họ Ngô, không nói lời nào, gật đầu chào một cái cho qua chuyện.

Bà Thẩm tuy rất muốn đi nhưng phải chăm sóc cho bà nội của Thẩm Dương cho nên thất hẹn với La Mỹ Kim. Trong lòng bà áy náy, bạn bè nhiều năm nhưng chưa có bữa ăn nào, bà Thẩm đành nói tiếng xin lỗi trước.

Bữa tối bắt đầu, bàn ăn được chuẩn bị vô cùng thịnh soạn, hẳn như bữa ăn cho vua chúa.

Bọn nhóc mời người lớn ăn, sau đó đến bốn người trẻ mời La Mỹ Kim, La Mỹ Kim cầm đũa lên gấp thức ăn thì tất cả được ăn.

“Lạc Lạc, Bối Bối ăn nhiều vào một chút!” Tiêu Chính Uy phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

Hai đứa nhỏ ngượng ngại nhận lấy, chúng chưa dám nghĩ đến người cha trong truyền thuyết sẽ gấp thức ăn cho chúng. Ánh mắt nhìn lên Mẫn Như, bắt được ám hiệu của cô, chúng hiểu ngay, đồng thanh “Cảm ơn cha”.

Chính Uy rất vừa lòng, mỉm cười bỏ miếng thịt vào miệng, anh đang cười, một nụ cười ít khi xuất hiện với người khác.

Hành động của Tiêu Chính Uy được Mẫn Như thu vào mắt, Chính Uy để ý hai đứa nhỏ là chuyện lạ nhất cô ta từng thấy. Năm ngoái, chúng ở Tiêu gia ba tháng, anh còn không liếc mắt đến chúng một cái, chuyển biến lớn nhất là buổi cắm trại vừa rồi, khi Chính Uy cứu Bối Bối.

“Thẩm Dương nói với mẹ cháu bà ấy phải cho đi một bữa ăn khác đây!” La Mỹ Kim hơi hờn dỗi.

“Vâng, cái này nếu mẹ cháu quên cháu cũng sẽ mời đi đến!” Thẩm Dương vừa ăn vừa nói.

La Mỹ Kim thỏa mãn “Tốt, nam nhi có khí phách! Mẫn Như nhà đi rất may mắn!”

Mẫn Như nhìn cái mặt khoe khoang của Thẩm Dương, cô chỉ muốn đánh vào mặt hắn mấy cái, chỉ được khen vài câu là cái mặt biến sắc, thấy mà ghét. Cô nhai con tôm mạnh bạo, chính là tượng tượng chính mình nghiền nát Thẩm Dương.

Bữa tối diễn ra khá suôn sẻ nếu không xảy ra chuyện Mẫn Như đột ngột bị dị ứng. Cô ở dưới bếp pha sữa, La Mỹ Kim suốt bữa tối chỉ ăn được một chén, hẳn là nên pha sữa trước khi đi ngủ cho bà.

Mẫn Như vừa cắt sữa vào tủ thì đã nhấc bước không nổi, cô dựa hẳn vào tường, từ từ khuỵu dần xuống. Một tràng ho sắc súa kéo đến, lồng ngực đầy cau có khó chịu, có cái gì bầu vào thanh quản làm cho cô ngứa ngáy.

Tiêu Chính Uy ở ngoài vườn nói chuyện với đối tác vừa xong, anh đi cửa sau vào nhìn thoáng qua Mẫn Như ngồi xuống đất, mặt mũi xanh xao, phát hiện cô nổi rất nhiều chấm hồng.

Tiêu Chính Uy cuống quýt đến chỗ cô “Mẫn Như”

“Tôi khó chịu”

“Đi bệnh viện”

Chính Uy bế Mẫn Như ra xe, ngồi vào chỗ lái, bật động cơ chạy đi. Mọi người trong nhà, nghe thấy tiếng xe, nghiêng đầu ra nhìn, La Mỹ Kim hỏi “Chính Uy đi đâu vậy kìa?”.

Mẫn Như trả lời “Anh ấy rất gấp gáp”.

Thẩm Dương thấy không ổn, hắn chạy vào trong bếp thì phát hiện cô không ở đây. Chết tiệt, Tiêu Chính Uy đưa cô đi mất rồi. Thẩm Dương chạy ra nói “Mẫn Như đang ở trong xe của anh ta! Con phải đi theo họ!”.

“Tôi cũng đi với anh nữa!” Mẫn Nhu gấp rút đi theo.

Chiếc xe thứ hai trong biệt thự cũng chạy ra ngoài với tốc độ nhanh như chớp.

Thông qua kính chiếu hậu Chính Uy nhìn thấy Mẫn Như vô cùng đau đớn, tâm anh phút chốc như bị cào xé “Em đợi một chút, chúng ta sắp đến bệnh viện rồi!”.

Chạy mãi xe của Thẩm Dương mới bám kịp chiếc xe của Chính Uy

“Chính Uy đưa Mẫn Như đi đâu chứ!” Mẫn Nhu lo lắng nói.

“...” Thẩm Dương không trả lời chuyên tâm lái xe.

--- ----

“Bác sĩ, cô ấy bị dị ứng nặng!” Anh bế thốc cô xuống chạy khẩn cấp vào phòng treo khám gấp.

“Chính Uy”

Anh quay đầu lại nhìn, giờ phút này trong đầu anh vẫn cuồng quyết an toàn cho Mẫn Như, không muốn trả lời với bất kỳ ai.

Trong phòng khám, một nữ bác sĩ khoảng gần 40 đang khám cho Mẫn Như. Sau khi thần sắc cô khá hơn bác sĩ mới hỏi “Cháu đã ăn những gì?”.

“Tôm nướng” Cô khó khăn nói.

“Cháu bị dị ứng với hải sản không biết sao?” Bà nhỏ giọng.

“Cháu... Tại cháu thèm ăn quá!”

“Thèm ăn cũng có mức độ, cháu có biết thể chất của cháu bị dị ứng rất nặng không? Nếu ăn quá nhiều có thể những đốm đỏ này sẽ trở thành bọ, có thể bị sẹo đó. Nguy hiểm nhất là ảnh hưởng đến tính mạng” Bác sĩ trách cứ.

“Em có bị điên không vậy! Lúc em mười hai tuổi cũng ăn tôm hàu cả nhà một phen! Bây giờ lại đi ăn những thứ này!” Chính Uy chen ngang mắng.

Mẫn Như bị mắng không biết nên giải thích gì cho họ hiểu đành câm nín.

“Các người là người thân của bệnh nhân phải chú ý cô ấy ăn gì! Đừng tùy tiện như hôm nay! Lần này may mắn phát hiện nên không sao! Để cô ấy ở đây khoảng hai tiếng nữa rồi hãy về!” Bác sĩ nhắc nhở rồi đi ra ngoài.

Thẩm Dương chở Mẫn Nhu về nhà, tính toán một lúc Tiêu Chính Uy là người đưa đi, cũng là người ở lại với Mẫn Nhu.

Phải có người quay lại đón bọn trẻ về nhà, Thẩm Dương là người thích hợp nhất, mối quan hệ chị em không tốt, Mẫn Nhu không thể ở lại.

Trong bệnh viện ...

“Cảm ơn!”

“Uhm! Em không sao là được rồi!” Chính Uy nói chuyện không vội.

Được ở cạnh cô yên tĩnh một lát, anh im ắng hưởng thụ.

Mẫn Như trước đây và Mẫn Như của hiện tại khác nhau một trời. Có lẽ anh thật sự bị cô chinh phục mất rồi! Tại sao anh không nhận ra sớm hơn. Nhưng hiện tại vẫn chưa muộn, anh và Mẫn Như chưa kết hôn, cô ấy còn có thể tìm người khác.

Nhìn cô đau đớn anh đã không chịu được. Nếu kế hoạch tiếp diễn Mẫn Như sẽ chịu tổn thương. Tiêu Chính Uy nhận ra rằng người con gái nằm trên giường đã cho anh biết mùi của lạnh nhạt, hờ hững anh từng cho cô thật sâu sắc đến nhường nào.

Anh có lỗi với bọn trẻ hơn nữa chính là không làm tròn trách nhiệm. Chúng không có tội nhưng anh lại định đoạt cho chúng có tội ngay khi sinh ra để chúng bị dưng dưng, hờ hững, nhìn anh bằng ánh mắt sợ sệt, xa lạ.

--- ----

“Nè, đại phiền toái, cô nghĩ mình là super mom à! Thích ăn gì thì ăn!” Thẩm Dương chất vấn.

“Lâu quá rồi tôi không ăn nhìn vào con tôm đó không chịu được!” Mẫn Như không biết thân thể này lại có dị ứng với hải sản, cũng bởi trước kia thân thể cũ của cô rất khỏe, vẫn cứ nghĩ thân thể mới này với thân thể cũ là một. Đến đây gần một năm, cô chưa đụng vào hải sản, mà hải sản là món yêu thích của cô nữa cơ, có cơ hội mới dùng, nào ngờ đụng phải một chuyện lớn.

“Cô từ chối Tiêu Chính Uy trở về, tôi nhìn vẻ mặt anh ta không vui.” Thẩm Dương kéo cần gạt xuống, đạp chân xe chạy nhanh.

Mẫn Như nhìn ra cửa sổ “Ai quan tâm anh ta vui hay không chứ!”.

Cô không biết lời nói của cô làm cho cục đá trong lòng Thẩm Dương bay mất. Thẩm Dương huyết sáo, chăm chú lái xe chạy về chung cư.

“Dì, uống sữa đi, Mẫn Như đã pha cho dì đấy!”

“Uhm, nó có sao không con?”

“Không sao ạ, dị ứng nhẹ thôi! Thẩm Dương đã đến đón con bé rồi!” Mẫn Như hơi chột dạ nói.

Tiêu Chính Uy mệt mỏi đi vào trong chào “Mẹ, tiểu Như.” Trực tiếp đi thẳng lên lầu.

“Con lên với nó đi chắc hẳn cũng bị dọa!” La Mỹ Kim vỗ vai ý tứ.

“Dì, uống sữa xong đi ngủ sớm nhé!” Mẫn Như vâng lời.

Trong phòng

“Chính Uy” Mẫn Như đặt tay lên vai anh.

“Em đi ra ngoài được không? Anh muốn một mình!”

“Có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Cô ta tình mắt cảm nhận được.

“Không!” Anh đáp thẳng thừng.

“Nhìn em, anh không thể nói dối em, chuyện có liên quan đến Mẫn Như phải không?”

Mẫn Như chạy ra trước mặt Chính Uy nâng mặt anh lên nhìn cô ta.

“Tiêu Chính Uy, anh phải nhớ chúng ta đã đính hôn rồi vào một ngày không xa sẽ kết hôn. Anh không thể có suy nghĩ ích kỷ cho bản thân được. Mẫn Như đã gây cho chúng ta bao nhiêu lần chật vật hẳn anh phải nhớ. Em có thể khoan dung nhưng không thể nào khoan dung mãi được. Thái độ của anh lần này khác hẳn những lần trước, anh đừng nghĩ em ngu ngốc mà không nhận ra.”

Tiêu Chính Uy hốt hoảng, thích hợp với anh chỉ có người phụ nữ này, suy nghĩ của anh chỉ có cô ta mới nhìn thấu. Tiêu Chính Uy tự cười chính mình, ở bệnh viện anh còn nghĩ sẽ bỏ qua cho Mẫn Như, vì anh nhận ra tình cảm của mình với cô.

Lần này sóng gió đến bên Mẫn Như càng lúc càng gần, không những là một cơn sóng mà là rất nhiều cơn sóng. Anh muốn cô phải đối mặt với nó để nếm được cảm giác đau khổ.

“Mẫn Như, em yên tâm! Quá khứ đau thương kia, chúng ta sẽ đòi lại, cô ấy từng làm em rời xa anh thì anh cũng sẽ cho Thẩm Dương rời bỏ cô ấy.”

“Lạc Lạc, Bối Bối còn quá nhỏ, anh muốn bù đắp cho chúng.”

“Được em sẽ cùng anh bù đắp cho chúng!”

Hai người họ quay lại là một cặp đôi tình nồng như thường ngày, không có biểu hiện đã xảy ra mâu thuẫn trước đó.

Ngoài kia bao la sóng lớn trong lòng anh còn có em, trong lòng em còn có anh thì mọi gian khổ, gian nan không thể cản chúng ta vượt qua.

Lời nói của một chàng trai giành cho một cô gái khi họ nhận ra họ thuộc về nhau.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Bàn chuyện đi học

Thẩm Dương đưa bọn trẻ đi học, nhân tiện có buổi hẹn với Tổ Trân.

Hắn đảo mắt một lúc, đi tới chỗ Tổ Trân, hỏi cô ta: “Cô chờ tôi có lâu không?”.

“Em cũng mới tới! Anh có gì muốn nói sao?” Tổ Trân nói.

“Ừ, tôi sẽ nói nhanh!” Hắn ngồi xuống, gác tay ý không cần kêu nước “Tôi tên thật Thẩm Dương. Người đàn ông hay đi cùng mới chính là Thi Diễm.”

Cô ta bình tĩnh hơn những gì Thẩm Dương nghĩ, nở nụ cười hơi chua xót, thẳng thắn nói: “Em cũng không bắt ngờ là bao. Buổi hẹn trước anh nhường cho anh ta đi thì em đã bắt đầu nghi ngờ do cả buổi chỉ có một mình em chủ động. Bà mới nói đối tượng xem mắt của em là người ít nói, hơi tẻ nhạt nhưng từ đầu ở anh không có hai điều nói trên, còn Thi Diễm thì có.”.

“Tổ Trân, xin lỗi đã lừa gạt cô. Thi Diễm sợ cô chê cậu ta nên mới nhờ tôi đóng giả.” Thẩm Dương mượn lý do để nói đỡ cho Thi Diễm, cô ta biết được lý do thật thì kết quả sẽ xấu đi.

“Không sao, chúng em sẽ có buổi nói chuyện riêng. Em rất mừng vì anh đã nói thật cho em biết!” Giọng nói Tổ Trân nửa điểm đều không có tức giận, nói chuyện rất biết điều, Thẩm Dương an tâm được phần nào.

“Đây là điều tôi nên làm.” Thẩm Dương bộc bạch thật lòng.

“Suốt thời gian quen biết em, anh không có một chút cảm giác gì sao?” Tổ Trân lấy can đảm hỏi.

Thẩm Dương thẳng thừng “Không.”

Cô ta trả lời yếu ớt “Em biết rồi. Mình có thể làm bạn được không?”

Tổ Trân đề nghị. Lòng mày hắn hơi nhú thoảng sừng sốt cũng trả lời “Được.”

“Cảm ơn anh, chúng ta sẽ làm bạn tốt!”. Tổ Trân nhấn mạnh.

Thẩm Dương đi rồi, Tổ Trân ngồi một lúc, cô ta mới lên tiếng: “Cô đi ra được rồi đó!”.

“Cô Tổ Trân tin lời tôi nói rồi chứ!” Người phụ nữ đắc ý nói.

“Hắn và tên khúc gỗ kia lại cấu kết biến tôi thành trò hề, tôi nhất định sẽ cho họ biết tay.” Cô ta tức giận quát.

“Cô đã nói thế thì hãy hợp tác với chúng tôi!”

“Các người có điểm gì tin cậy để tôi phải hợp tác.” Tổ Trân lờn nói.

“Chủ của tôi là người thế lực chưa từng thất bại dưới tay ai.” Người phụ nữ cười miệt kháng định.

“Tôi muốn biết người đó là ai?”.

“Chuyện này không dễ, cô phải là một thuộc hạ đáng tin cậy, thì mới biết được chủ của tôi là ai!” Người phụ nữ xua tay trả lời.

“Các người sẽ giúp tôi trả thù chứ!” Tổ Trân có điều còn ngần ngại chưa dám chắc chắn.

“Cô nên tin chúng tôi.”

“Được tôi tin các người. Chúng ta bắt đầu làm gì?” Tổ Trân bị thuyết phục.

“Đừng vội trò chơi mới khởi động. Trước tiên cô phải ký hiệp ước với chúng tôi có như thế thì mới đảm bảo.” Người phụ nữ cầm một bản thảo ra để trước mặt Tổ Trân.

“Thật rắc rối, chỉ trả thù thôi, còn phải rườm rà.” Cô ta giật phanh cây bút kí cái roẹt không do dự.

“Cô không đọc trước sao?” Người phụ nữ dò xét.

“Cần gì phải đọc, tôi có lợi sẽ chấp nhận hết!”.

“Thành công, hợp tác vui vẻ!” Người phụ nữ cười.

“Hợp tác vui vẻ.” Tổ Trân nâng ly uống cạn như sắp thắng lợi.

Tiền Tổ Trần đi, người phụ nữ cũng ra xe hơi đậu sẵn, vừa thắt dây an toàn xong, cô ta lập tức gọi cho Chính Uy “Chủ tịch, mọi thứ đã xong”.

“Tốt lắm, tôi sẽ thưởng cho hai người!” Chính Uy hài lòng.

Mới sáng tinh mơ tờ mờ con mắt, so với thế giới bên ngoài ồn ào, náo nhiệt, khu phố cho nhà giàu vẫn còn im ắng, thì trong đó biệt thự họ Tiêu đã âm ỉ. Phu nhân bậc nhất La Mỹ Kim nâng nặc bỏ vali lên xe ô tô, muốn chuyển chỗ ở đến nhà Mẫn Như nhưng hai người trẻ tuổi trong nhà ngăn cản không cho bà đi.

“Dì, đừng đi!” Mẫn Như giữ cửa.

“Dì muốn đến ở với Như Như.” La Mỹ Kim tìm cách qua cửa.

“Dì sức khỏe không tốt, đến chỗ đó con không thể chăm sóc cho dì được.” Mẫn Như viện lý do ngăn cản bà.

“Dì rất khỏe, con không cần lo lắng.” La Mỹ Kim phản bác.

“Chính Uy, anh không giúp em, còn ngồi đó ăn sáng.” Mẫn Như riu rít hét lên.

Tiêu Chính Uy vẫn ung dung ngồi ăn sáng chỉ mở miệng nói “Mẹ ngồi chờ chút, con ăn xong sẽ đưa mẹ đi.”

“Anh...” Cô ta lực bất tòng tâm thả hai tay xuống.

Chiếc vali của bà đặt trên sàn nhà thì Mẫn Như ngẫm hiểu La Mỹ Kim sẽ ở đây với cô.

“Tôi nhờ em chăm sóc mẹ.” Tiêu Chính Uy ghé vào tai cô nói nhỏ: “Mẹ xảy ra chuyện gì thì em không được yên đâu nhớ đấy!”

“Đây là trách nhiệm của tôi, anh bớt hù dọa đi!” Mẫn Như liếc Chính Uy.

Cô hóa ra lắm tướng anh tốt, mang chất giọng hăm dọa của ông chủ lớn, thiện cảm hôm qua giảm đáng kể.

Tiêu Chính Uy không nói năng nhiều, dặn La Mỹ Kim vài câu mới rời đi.

“Căn hộ này là con mua sao?” La Mỹ Kim đánh giá.

“Vâng, tiền bán ô tô con đặt vào đây!” Mẫn Như rót nước cho La Mỹ Kim “Nhà có ba phòng, Lạc Lạc là con trai không tính, còn Bối Bối và con, mẹ muốn ở phòng nào?”.

“Cái con bé này, con ở đâu thì cho mẹ ngủ đó, chúng ta có xa lạ lắm hì?” La Mỹ Kim dùng giọng địa phương trêu cô.

“Hi, nhà con nhỏ thế này sợ mẹ không quen.” Mẫn Như vội nói.

“Ngày xưa, mẹ giận dỗi ba Chính Uy đều chạy đến ở nhà dì Thẩm, nói sống không quen cũng không được.” La Mỹ Kim vui vẻ nhắc lại, ngồi ngắm một lúc bà thốt lên: “Tối nay con đưa mẹ đến Thẩm gia nên thăm hỏi họ một chuyện.”

Mẫn Như đáp “Vâng”.

Giải quyết quần áo xong xuôi, cô lấy xe máy chở La Mỹ Kim đến quán, La Mỹ Kim ngồi xe hơi đã quen, đi xe máy có bất tiện, ngồi một chút là than thở. Mất một lúc cũng tới, vừa xuống xe như giải thoát cho bà, La Mỹ Kim còn tuyên bố sẽ không ngồi loại xe này. Mẫn Như phì cười, lấy nón bảo hiểm cài vào cổp.

Tối hôm qua Thẩm phu nhân và Tiêu phu nhân nấu cháo điện thoại hơn ba tiếng đồng hồ, Tiêu phu nhân có thông báo sẽ đến ở với Mẫn Như, vừa tiện bồi dưỡng tình cảm mẹ con vừa có người bầu bạn nói chuyện, bà Thẩm biết trước nhìn thấy cũng không lạ.

Mẫn Như chờ La Mỹ Kim đến thì vừa lúc giờ mở cửa quán ăn, La Mỹ Kim vốn an nhàn quen rồi, nên để cho bà thay thế bà Thẩm làm thu ngân. Bà Thẩm tranh thủ xuống nấu phụ Mẫn Như một tay.

La Mỹ Kim ngồi làm thu ngân muốn hoa cả mắt, quán ăn vừa mới mở là đã có khách, đến mười một giờ thì khách kéo vào quán đông kinh khủng, tới bốn giờ chiều là lần đông khách thứ hai, bồi bàn làm theo ca, chạy đến chạy lui sợ làm trễ thực đơn.

Công việc tuy cực nhưng nhìn mọi người ai cũng cười tươi, La Mỹ Kim nhăn nhó cũng bật cười vài lần.

Giờ thì ý định đến khuyên Mẫn Như về nhà làm tiểu thư của bà đã có chuyển biến. Con bé vứt bỏ cái danh tiểu thư chạy đến đây là có lý do riêng của nó. La Mỹ Kim có thương cô đến đâu thì cũng không thể phá hỏng cuộc đời của cô được.

Hai nhà thống nhất lấy nhà Mẫn Như tổ chức ăn tối, người vào bếp không xa lạ là Mẫn Như. Từ một người không có khái niệm bếp núc như Khả Nam, hôm nay cũng đích thân xuống phụ giúp, món họ chuẩn bị là súp gà đậu xanh, cải thảo cuốn tôm thịt, hoành thánh chiên giòn, cá hồi cuốn rong biển và nước Detox.

Bà Thắm cố tình dặn Mẫn Như nấu súp gà đậu xanh. Máy chục năm rồi bà vẫn còn nhớ, món La Mỹ Kim thích nhất là súp gà đậu xanh.

La Mỹ Kim buổi chiều ngồi trên xe ô tô quay về thì rất thoải mái. Dọc đường đi bà có bắt Thắm Dương dừng lại trước siêu thị nhỏ để mua một ít quà biếu cho bà nội Thắm.

Một thời gian rồi, La Mỹ Kim cũng không ghé thăm, nên mua quà biếu tặng cho đỡ ngại ngùng khi gặp mặt. Bà nội Thắm nghe được lý do cười lớn, bảo La Mỹ Kim tính cũng không tồi, người nhà không mà khách sáo.

“Cạn ly” Mọi người cùng hô.

Mọi người ăn tối xong hết thì nhân lúc có mẹ mình đang bận hai đứa nhỏ Thắm Dương kéo La Mỹ Kim đến một góc nói chuyện.

“Di Kim, đi đến đây ờ rất phải, có đi ở đây con rất vui.” Thắm Dương khề nói. “Di sẽ là người khuyên đại phiền toái đi học.”

La Mỹ Kim tựa hồ nghe không hiểu “Đại phiền toái? Ý con nói là Như Như?”.

“Vâng, biệt danh này con đặt cho cô ấy! Di không có ở đây chưa chứng kiến Mẫn Như đã gây ra bao cái phiền toái cho con giải quyết!”.

“Bản tính hậu đậu của nó đi không lạ! Con nói khuyên đi học là ý cho Mẫn Như đi học sao?”.

“Yeh, di hiểu ý con. Cô ấy cứ canh cánh trong lòng không đủ người lo liệu mọi thứ! Nhưng thực chất là đủ người lo liệu hết rồi!” Thắm Dương nói nhỏ.

“Mẫn Như muốn đi học lại sao?”.

“Không ạ, là con đưa ra chủ kiến, Mẫn Như không ngốc xít như mọi người tưởng đâu, người cực kỳ nhanh nhẹn như cô ấy không được học tử tế thì ổng lắm!” Thắm Dương phân tích.

“Ừ ý kiến con không tồi. Di cảm ơn con, Mẫn Như được con quan tâm là phước phận của nó.” La Mỹ Kim đồng tình, Thắm Dương đã cho bà một gợi ý lớn thế.

La Mỹ Kim khen ngợi Thắm Dương chỉ biết lè lưỡi cười.

Buổi tối chỉ còn lại hai mẹ con, La Mỹ Kim liền nhắc đến chuyện Thắm Dương đề nghị, nói với Mẫn Như, muốn cô đi học trở lại.

Mẫn Như ban đầu hơi do dự, bởi phải có người chạy tới chạy lui lo cho tiệm hoa, quán ăn. Thắm Dương nghĩ đến chắc chắn cô có lý do này nọ, trong lòng hần đã tính trước, mới dặn La Mỹ Kim nói lại: Người thay cô chạy tới, chạy lui sẽ là Khả Nam, còn người ngồi ở tiệm hoa thay Khả Nam là La Mỹ Kim.

Hắn có bàn với Khả Nam, cô ấy cũng đồng ý với đề xuất của Thắm Dương, Mẫn Như là người hy sinh nhiều nhất. Mẫn Như giúp cô ấy từ bỏ thế giới chìm trong biển rượu, làm một điều gì đó để cảm ơn Mẫn Như thì Khả Nam luôn sẵn sàng.

“Nhưng sức khỏe của mẹ?”

“Mẹ luôn có thuốc bên người, tiệm hoa lại yên tĩnh, có nhân viên trông coi nữa sẽ không có trở ngại đâu!” La Mỹ Kim cười xòa.

“Tiêu Chính Uy biết mẹ đến đây ở mà phải làm việc anh ta sẽ kiếm chuyện mất”. Mẫn Như tìm lý do cuối cùng.

“Mẹ nói là mẹ thích, nó không dám nói!”.

Mẫn Như hết cách...

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Gian kế của Chính Uy

Tổ Trân ngồi trong quán ăn nhanh, chợt nhớ đến lời dặn dò của người phụ nữ kia: “Cô hãy đến quán ăn XX trong trung tâm thương mại và làm quen chủ

của quán ăn XX.”.

Tổ Trân nghe không hiểu nhưng vẫn làm theo tới đây, mắt cô ta khẽ liếc nhìn cách bố trí của quán ăn. Nơi này rất đơn giản, điểm thu hút là những món ăn độc lạ.

“Phục vụ!” Tổ Trân đánh tiếng gọi.

Một cô gái trẻ nhanh nhẹn đi tới, lịch thiệp đưa menu cho Tổ Trân: “Quý khách muốn dùng gì ạ?”.

“Ở đây có món gì ngon?”

Cô gái trẻ cười đáp lại một câu: “Toàn bộ đều ngon, chị có thể chọn một món mà dùng”.

Cô ta nhìn lên menu tùy tiện chọn một món: “Hamburger sốt bơ, trứng và lá ngải cứu.”.

“Vâng”. Cô gái cúi đầu lấy lại menu rồi quay vào trong bếp ghi chép.

Vài phút sau, hamburger cô ta gọi được mang lên, Tổ Trân ăn thử một miếng phải thốt lên: “Vị thật lạ.”.

“Xin lỗi, tôi có thể gặp chủ quán một lúc không?” Tổ Trân ăn xong đến chỗ quầy tính tiền nói.

“Quý khách chờ một chút.” Một nhân viên trẻ khác nói.

Mẫn Như ở trong bếp không bận rộn, cời tạp dề đi ra, đáp ứng yêu cầu của khách hàng muốn gặp.

Tổ Trân khá là bất ngờ, chủ quán là một người trẻ tuổi.

Mẫn Như ở trong bếp suốt, trang phục ưu tiên chọn đơn giản, nhưng không làm mất đi vẻ đẹp của cô, tăng lên sự đoan trang, thủy mị cho người nhìn.

“Chào cô, tôi tên Tổ Trân. Hân hạnh làm quen.” Tổ Trân duỗi tay ra.

“Tôi tên Mẫn Như. Rất vui khi biết cô!”. Mẫn Như lịch sự bắt tay.

Quán ăn có lác đác vài người khách, hai người ngồi một góc trong quán nói chuyện.

“Tôi có một vài người bạn hay ăn trong quán, họ giới thiệu cho tôi đến ăn thử, thật sự như lời mọi người nói ngon lắm”

Mẫn Như cười: “Cảm ơn cô! Chắc không phải vì khen tôi mà cô tìm tôi?”.

“Cô rất tinh tế. Mẹ tôi rất thích ăn những món truyền thống, hôm kia sẽ là sinh nhật bà, tôi muốn tìm một người dạy cho tôi. Cô không phiền chứ.” Tổ Trân nói.

Mẫn Như “À” một tiếng. Sau đó câu trả lời của cô khiến cho Tổ Trân ôm nóng giận trong lòng nhưng không thể biểu hiện: “Chúng ta chỉ mới biết nhau. Tôi sẽ không dạy không cho người lạ nên cô sẽ trả cho tôi tiền để dạy cho cô nấu?”.

“Hừ, thật biết kinh doanh.” Trong lòng Tổ Trân nghĩ không dám nói ra. Cô ta miễn cưỡng “Được.”.

--- -----

Buổi chiều, Thẩm Dương đến đón Mẫn Như về nhà, bởi sáng hần là tài xế chở ba mẹ con Mẫn Như mà.

Cô ngồi trên xe nói: “Thẩm Dương, chiều mai anh có rảnh không?”.

“Cô muốn tôi chở đi đâu hả?”.

“Ừ, có một người nhờ tôi dạy cô ta vài món để đãi nhà chồng.” Mẫn Như đáp.

“Woa, bất ngờ nha. Tôi không ngờ cô nổi tiếng đến thế!” Thẩm Dương khen ngợi cô.

“Do khách hay ăn giới thiệu cô ta tới!”.

“Oh, tôi đoán cô sẽ nhận lời. Sau đó ra giá với cô ta.” Thẩm Dương như thầy bói nói.

“Anh nói đúng rồi đó! Tôi không thể giúp tay không được!” Mẫn Như sáng khoái nói.

“Tôi hiểu cô quá mà! Đại phiền toái tham tiền!” Thẩm Dương tặc lưỡi.

Mẫn Như đen mặt, liên tục đánh vào hần: “Đồ đáng ghét, anh ví tôi cái này đến cái khác vui vẻ lắm”.

“Cô muốn an toàn để về nhà thì ngưng đánh tôi đi! Tay tôi bị cô đánh đỏ hết rồi!” Thẩm Dương co rụt người lại xin tha.

Thẩm Dương thấy cô mím môi, mặt đỏ bừng bừng, tuy rất đáng yêu nhưng lại sợ cô tức giận không cho hấn chớ, vì thế hấn khề thì thầm: “Mẫn Như, tôi biết mình sai, chiều mai tôi sẽ chờ cô đi nhé!”.

“Hừ” Cô ngoảnh mặt làm ngo.

Chiều hôm sau...

Thẩm Dương và Mẫn Như đi chợ mua thực phẩm. Trên đường đi hai người vẫn tán gẫu, không có dấu hiệu hấn bị giận dữ, Thẩm Dương thậm thở phào nhẹ nhõm. Xe ô tô chuẩn bị rẽ vào hẻm thì điện thoại của Thẩm Dương vang lên.

Đó là cuộc gọi trong hội quán, chủ nhiệm của một hội quán khác đến tìm hấn, Thẩm Dương cũng không xa lạ gì với cuộc gặp này. Hội quán hai bên luôn tổ chức thi đấu cho học viên tham gia nhưng không để thất lễ với bên kia, hấn đành phải chạy đến hội quán.

Mẫn Như rất hiểu, đề nghị hấn dừng xe, cô sẽ tự mình đến nhà Tổ Trân. Dù sao nhìn lên địa chỉ cũng gần đến rồi, đi bộ một chút cũng không sao. Hai người tạm biệt nhau ở đầu hẻm.

“Chào cô!” Mẫn Như cười nói.

Tổ Trân mở cửa thấy cô hỏi: “Cô vào nhà đi! Cô đi bộ tới đây sao?”.

“Người chờ tôi bận chuyện nên anh ấy phải đi gấp.” Mẫn Như trả lời.

Mẫn Như nói: “Tôi đã mua sẵn thực phẩm. Chúng ta cần rửa sạch và chế biến rồi nấu.”.

Tổ Trân gật đầu làm theo. Nấu ăn cô ta biết chút chút, không vì làm theo chỉ đạo của người kia, cô ta không rảnh đến mức nhờ người dạy nấu.

Họ vừa làm vừa nói, chủ yếu là dặn dò cách nấu. Tổng cộng có sáu món, cô ta đau lòng trả tiền, hấn không thể giết hai tên kia. Để có thể trả đũa hai tên kia, cô ta mới ráng làm tất cả.

Một buổi chiều có thể thu được ba triệu. Mẫn Như vui vẻ cầm tiền đi về.

Thẩm Dương nhìn thấy tâm trạng cô tốt, cũng không bận tâm hỏi đến người kia.

“Phải, cô ấy vừa mới ở đây, đã nấu xong.” Tổ Trân trả lời rồi cúp điện thoại.

Thượng đế cũng còn thương cô ta, vừa mới đau lòng cho số tiền vừa rồi, thì người phụ nữ đó gọi điện thoại hỏi thăm tình hình và muốn lấy hết số thức ăn.

Tổ Trân mặt tiếc sáu món ngon nhưng mặt khác cô ta nhớ đến ba triệu kia, đồng ý cho người đến lấy đồ ăn đem đi.

Nửa tiếng sau thì người phụ nữ đón đến lấy thức ăn đem về. Cô ta hớn hờ cầm sáu triệu tạm biệt.

“Đem số thức ăn đến biệt thự. Nói với Mẫn Như là tôi đặt cho bữa tối.” Tiêu Chính Uy lạnh nhạt nói.

Anh cười trào phúng, thiết bị ghi âm và theo dõi bí mật trong nhà Tổ Trân tố cáo số thức ăn chưa có giá đến sáu triệu, cái người tham lam kia lại nói gấp đôi. Sau khi xong việc anh sẽ cho cô ta biết sáu triệu của cô ta lấy từ chỗ anh có đáng như cái mạng của cô ta.

Ánh mắt anh nhìn vào tấm ảnh trong màn hình, Mẫn Như vẫn ngây thơ, cô không biết đang bước vào kế hoạch anh bày ra.

Phải nói, đáng về cô nấu ăn rất thu hút. Một người phụ nữ ăn chơi dám thay đổi thành người phụ nữ bếp núc là một chuyện chưa ai nhắm đến.

Những khẩu vị trong món ăn cô làm tuyệt đối rất vừa miệng với anh.

Thẩm Dương, hấn dám tranh người phụ nữ đó với anh, hấn quả nhiên rất có bản lĩnh. Nhưng bản lĩnh của hấn sẽ chết trong tay anh.

Biệt thự.

Cô ta ngồi chờ anh, nhìn đến bàn ăn, cô ta không biết anh đã tìm được ở đâu. Những món ăn này đều rất bình thường nhưng hương vị phải nói hai chữ “Ngon tuyệt”.

La Mỹ Kim đến nhà Mẫn Như sống, cô ta cũng không vương bận chăm sóc cho bà. Thời gian rảnh rỗi đều chuyên tâm thiết kế mẫu cho dự án mới.

Xe chở Tiêu Chính Uy đã vào cổng, Mẫn Như đứng dậy đón. Áo vest và cặp táp cô ta bỏ vào phòng làm việc của anh.

“Anh tắm đi. Em chuẩn bị nước nóng rồi.” Mẫn Như dịu dàng nói.

Bữa tối chính thức bắt đầu tại biệt thự.

“Mấy món này em thấy thế nào?” Tiêu Chính Uy ân cần hỏi.

“Anh biết còn phải hỏi? Anh nhìn xem chúng ta đã ăn gần hết rồi!” Cô ta cười nhẹ.

“Mỗi ngày anh đều mua em thích không?”.

“Không!” Cô ta trả lời. “Anh không để em nấu cho anh ăn à!”.

“Haha! Tiểu thư anh chỉ nói đùa một chút! Dĩ nhiên anh rất trông chờ vào bữa tối của em.” Chính Uy lơ đãng nói.

Mẫn Như cũng biết nấu ăn, không tồi cho lắm. Nhưng đáng tiếc, bao tử của Tiêu Chính Uy chỉ mong mỏi những món của Mẫn Như.

“Mẹ có gọi điện cho em không?” Tiêu Chính Uy lau miệng.

“Đi không gọi!” Mẫn Như biết anh đang nói đến ai. Người anh quan tâm nhất là mẹ của anh chứ không phải mẹ của cô.

“Ngày mai, anh bận em có thể ghé thăm mẹ một chút được không?”

“Mai á! Vâng! Dù sao em cũng rảnh để em đi thăm đi!” Mẫn Như gật đầu.

“Cảm ơn em!”

“Đây là việc của em!” Cô ta đáp nhanh.

“Mẹ cũng thật tình, nói đi là đi, một chút cũng quan tâm!” Tiêu Chính Uy than thở.

“Em đã ngăn cản! Anh đứng về phe đi than thở cái gì chứ!” Mẫn Như nhớ lại thì lòng bực bội lên.

“Anh không muốn bà buồn!” Tiêu Chính Uy đáp.

“Vậy anh không biết em buồn à? Chúng ta có thể cho Mẫn Như đến đây!” Mẫn Như nói xong thì phát hiện mình đã nói hơi gì đó.

Anh cười lớn: “Em chấp nhận cho em gái ở chung nhà với em sao?”.

“Bỏ đi, em chưa nói gì cả! Anh đừng bận tâm, mai em sẽ đi thăm đi.” Mẫn Như hờn dỗi đứng dậy ra sân.

Cô ta giận đến nói vậy, để Mẫn Như vào nhà, mọi tập trung sẽ đổ dồn lên Mẫn Như, cô ta lúc đó chỉ là vật trang trí trong nhà.

La Mỹ Kim ngồi ăn trái cây và xem TV với hai đứa cháu, miệng vẫn không ngừng lầu bầu. Bà cực kỳ mong hai cái đứa sống trong biệt thự. Biết mẹ của chúng đến đây thì bậc làm con mỗi ngày đều phải gọi điện thoại hỏi han tình hình. Coi như bà không có ở đó thì chúng cũng vô tâm.

Mẫn Như chỉ cười khẽ trước sự trẻ con của La Mỹ Kim. Cô không dám làm bà giận, không thì rước họa vào thân, cô là nói đỡ cho hai người đó vài cái để bà không phiền lòng.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Một ngày bất ngờ

“Cô mở mắt ra đi!” Thẩm Dương khoát chỉ gờ tay xuống.

Mẫn Như bị hấn bật mắt lâu quá, gặp ánh sáng rọi thẳng vào mặt, có chút chói mắt, cô lấy tay che ánh sáng, từ từ tiếp thu được tình cảnh, trong lòng một

mảnh bất ngờ: Trường cao đẳng YY.

Cô đến thành phố này, ngoài sinh sống và lo cho lũ trẻ, thì không có bất kỳ hành động nào. Đến lúc Thẩm Dương đề nghị đi học cô cũng chưa tính mình sẽ học ở đâu.

Thế mà hần lại dẫn cô đến đây, lời La Mỹ Kim nói: “Thẩm Dương rất lo cho con đấy!” là thật.

Cô vốn đang cười định quay sang nói cảm ơn thì trong đầu liền có suy nghĩ trước đây đã từng học trường tư, học hành lại không ra hồn, tuổi tác so với học sinh không gần thì trường nào dám nhận cô chứ.

Nụ cười vụt tắt, cô di chuyển bước chân thật nhanh ra xe, cánh tay bị một lực mạnh mẽ kéo lại. Giọng hần có vẻ kỳ lạ, ánh mắt hệt hăng, thậm chí còn mang theo thất vọng: “Này, cô định đi đâu? Đã đến đây rồi!”.

“Tôi... Không muốn!” Cô nhỏ giọng.

“Tại sao? Cô đã đồng ý rồi!” Thẩm Dương bị cô làm cho khản trương.

“Tôi không muốn. Anh đừng hỏi nữa!” Cô lảng tránh không trả lời câu hỏi của hần.

“Nhưng...”

“Tôi đã nói là không. Anh đưa tôi về đi!”

Thẩm Dương đã nóng tính sẵn, thành ý của hần, cô đáp ứng rồi bỏ ngang, khiến cho hần kiềm chế không được. Cả người đầy khó chịu đáp ứng: “Về thì về!”.

Dọc đường đi hần với cô không nói câu nào, Mẫn Như nhìn hần vài lần đều bị lơ, hần không thèm nhìn cô nửa cái.

Gần về đến trung tâm thương mại thì hần nổi cơn cho xe quay lại trường học, Mẫn Như xanh mặt với thái độ của hần.

“Anh bị điên rồi! Chở tôi về trung tâm mau!” Mẫn Như đập tay hần.

“Kít!!!” Tiếng phanh xe gấp.

“Cô nói cho tôi biết tại sao không chịu vào đó!” Thẩm Dương giận dữ.

“Tôi không muốn!”.

“Đẹp cái không muốn đó đi! Cô đã hứa với tất cả không muốn thì thất hứa sao????” Hần nghiêm túc nói.

“Tôi...”

“Mẫn Như có phải cô thấy xấu hổ không?” Hần đột nhiên thấp giọng.

“Anh nói vớ vẩn tôi làm sao mà... xấu hổ được!” Cô nói dối.

“Tôi đã nghĩ một lúc không có lý do gì mà cản trở cô được, trừ khi cô xấu hổ bản thân mình mà thôi!” Hần lái xe trong đầu miên man để nghĩ bằng được nguyên nhân cô liên tục nói “Không muốn” đến trường.

“Anh quá đáng! Phải đó, từng học trường tư, thành tích thì thấp, tuổi tôi không nhỏ, anh nghĩ tôi dám không?” Cô run rẩy nói.

Hần nghe được câu trả lời thật sự của cô, trong lòng được hòa hoãn, Thẩm Dương căn bản là muốn sáng tỏ, chỉ là không ngờ đụng đến vết thương lòng của Mẫn Như.

Hần khó chịu vô cùng, nghe giọng cô run rẩy như sắp khóc, lại chậm rãi nhếch khóe môi, cời nút thắt an toàn của mình ra, mặc kệ kháng cự ôm cô vào trong lòng: “Đúng là vừa ngốc vừa phiền toái, không có gì là xấu hổ cả! Cô là tấm gương cho bao người đấy! Trường hợp của cô tôi đã nói với hiệu trưởng, ông ấy là không đồng ý nhưng mỗi một lúc thì tôi đã thuyết phục được! Dù sao ông ấy cũng là bác tôi, thấy tôi quyết liệt đành chấp nhận, cô muốn tôi thất vọng và mọi người buồn sao?”.

Mẫn Như đẩy hần không thành, cứ nhiên bị hần ôm vào trong lòng, cơ thể hơi cứng một chút, lời nói của hần làm cô xúc động: “Anh giúp tôi nhiều quá! Tôi không trả nợ hết cho anh được đâu!”.

“Tôi đã nói rồi, cô nấu cơm cho tôi là đang trả nợ dần!” Thẩm Dương thì thầm.

“Bốp, bốp” Cô đánh vào lưng hần. Con người này chỉ biết trêu cô tức giận.

“Haha, đừng con nít nữa! Chúng ta đi đến đó!” Thẩm Dương buông cô ra, cài lại thắt an toàn chở cô đến trường học.

Đội đến khi hoàn thành thủ tục, cầm hồ sơ và đồng phục ra về, Mẫn Như mới biết được, trường cao đẳng YY, không phải là một trường học thông thường, chính là một trường top ở thành phố D. Cô chọn ngành nấu ăn, dù sao đây cũng là sở trường của cô.

Hắn đi học hay cô đi học mà cười đến tí mắt. Còn hào phóng đi quét cả siêu thị mua dụng cụ học tập. Cô có cảm giác hắn đang chuẩn bị cho con mình đi học.

La Mỹ Kim sáng ra đã kéo bà Thâm đi siêu thị, mua một trái bí đao lớn về nhà. Bí đao có vị ngọt, tính lạnh, không độc. Ăn bí đao còn giúp thông tiểu, tiêu phù, giải khát, mát tim. Nếu cảm thấy "nóng trong người" thì nên dùng loại canh này thường xuyên hơn.

La Mỹ Kim mất một giờ để hầm nồi canh xương bí đao. Hành khô bà rửa sạch, băm nhuyễn. Xương heo rửa xong rồi chặt từng miếng (làm ngược lại thì đường chất trong sườn sẽ mất đi một lượng đáng kể). Ướp xương với 2 thìa hành băm, 2 thìa hạt nêm, 2 thìa bột ngọt, 1 thìa tiêu, 2 thìa dầu ăn trong 30 phút cho sườn ngấm đều gia vị.

Dùng một cái nồi lên bếp, sau đó cho dầu ăn vào nồi. Khi dầu nóng lên rồi thì bà cho hành khô vào phi thơm vàng lên rồi cho tiếp thịt băm nhỏ vào đảo đều lên. Khi thịt săn cho vào nồi khoảng 500 ml nước và đun thật sôi lên. Khi nước đã sôi vặn lửa nhỏ lại sau đó cho bí và gừng băm vào nấu chín.

Mẫn Như vừa vào trong nhà đã nghe mùi thơm từ trong bếp đi ra. Cô suyt nữa không tin nổi, La Mỹ Kim đang nêm nếm thêm lại gia vị sao cho vừa ăn. Bà quay sang mỉm cười: “Con ngồi đi, mẹ làm canh cho con giải nhiệt!”.

Mẫn Như chạy lại: “Để con làm cho!”.

“Được rồi, mẹ tắt bếp rải hành lá, rau mùi thơm vào nồi canh là xong!” La Mỹ Kim vừa nói vừa làm.

Cô nồi canh nóng hổi, hốc mắt bỗng đỏ ửng: “Vắt và cho mẹ!”.

“Cô ngốc, đây là món duy nhất mẹ biết làm!” La Mỹ Kim liền có một cảm giác thỏa mãn lạ thường.

Cánh cửa màu xanh mở ra, Mẫn Như nhất thời ngẩn ngơ, trong mắt cô xuất hiện bóng dáng Mẫn Như.

Cô ta thấy cô nhìn mình chằm chằm, lòng có chút khó chịu nhưng cẩn thận che giấu, nở nụ cười dịu dàng: “Chị đến thăm dì!”.

Mẫn Như búng tỉnh ngộ: “Ừ, chị vào đi! Mẹ đang ăn!”.

La Mỹ Kim trông thấy Mẫn Như đến, mặc dù trong lòng vui mừng, cơ mà ngoài miệng lại thét ra lửa: “Anh chị còn nhớ đến tôi!”.

Mẫn Như nghe giọng La Mỹ Kim giận dữ, cô ta hạ giọng nịnh bà: “Xin lỗi dì, con với anh ấy hơi bận! Chúng con biết mình có lỗi nên đến đây nhận sai! Con còn mang theo nho khô dì thích nữa!”.

“Hừ, tôi bỏ qua cho đó!”.

Mẫn Như đứng ở ngoài nhận xét, đúng là biết lấy lòng người lớn, hỏi sao người tiếp xúc không thích cô ta cho được.

Cô lịch sự nói: “Chị ngồi đi, tôi lấy nước!”.

Cô thật tình không có chuyện để nói, hai người tán gẫu một chút thì chuyển sang nói đến cô.

Mẫn Như nói trước: “Đạo này chị nghe nói em sống rất tốt! Chị mừng cho em!”.

Mẫn Như cười trừ: “Vâng! Tôi sống rất tốt! Chị yên tâm!”. Cô nghe có mùi giả dối, cô ta hận không thể giết cô, hay tuyệt đi con đường sống của cô, chắc gì lại mừng thật chứ.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Cái hẹn không báo trước

Theo thường lệ, ngày chủ nhật cuối cùng trong tháng, quán ăn của Mẫn Như sẽ đóng cửa nghỉ ngơi. Đã gọi là nghỉ ngơi thì ai cũng có kế hoạch riêng cho mình, bà Thâm và La Mỹ Kim đến spa thư giãn, Khả Nam nhốt mình trong nhà nghiên cứu các giống hoa mới, còn cô thì làm gì..?

Cô đã lên lịch cả ngày cho ba mẹ con, đầu tiên sẽ cùng nhau ăn sáng, rồi dọn dẹp ngôi nhà, sau đó thì ... không có sau đó.. bởi Thẩm Dương xuất hiện. Hấn đã phá hỏng dự định tiếp theo của cô, bọn trẻ vừa nhìn thấy hấn, thì mắt sáng rực như thấy vàng. Mẫn Như một mình trên bàn ăn, chỉ biết bản thân ngồi cộng sổ sách, không thể làm gì, khi bọn trẻ dành hết sự chú ý với tên thần kinh Thẩm Dương.

Cô thì một góc, ba người còn lại một khoảng, một sự bất công quá lớn.

Mẫn Như đưa khuôn mặt căm ghét nhìn Thẩm Dương, Thẩm Dương dĩ nhiên phát hiện, hấn không những tỏ vẻ khoái chí mà còn dùng ánh mắt khiêu khích để chọc lửa giận trong lòng cô.

“Ting tong” vang lên hai lần.

Chiến tranh chuẩn bị bùng nổ thì đột nhiên tắt ngấm. Mẫn Như ra mở cửa, một người không mời mà đến. Tổ Trân vui vẻ đứng trước cửa, trên tay còn cầm một giỏ quà.

Cô ta lịch sự nói “Chào Mẫn Như!”.

Mẫn Như ngạc nhiên do Tổ Trân đường đột có mặt nhưng rất nhanh khôi phục bằng nụ cười “Chào cô!”.

“Hi, hôm nay tôi có đến quán ăn, không thấy mở cửa, tiện đường sang nhà bạn, không ngờ bạn tôi cùng chung cư với cô, tôi mới biết cô sống ở đây! Thật là may mắn!”.

Mẫn Như cười xòa, có nửa thật trong lời nói: “Thật khéo bạn cô cái gì cũng biết về tôi!”.

Tổ Trân cười gượng: “Tôi có mang một ít quà cảm ơn, bữa ăn trước mẹ tôi ăn rất ngon miệng!”.

“Vâng, cô đến đây rồi thì vào nhà chơi!”

Tổ Trân gật đầu đi vào, cô ta thay dép trong nhà, đi theo sau Mẫn Như.

Không phải chỉ Thẩm Dương ngăn người mà Tổ Trân từ trạng thái bình thường chuyển sang chấn động, không khỏi giật mình. Cô ta không cách nào tin được người cô ta nung nấu ý định trả thù lại ngay trước mặt cô ta.

“Ba người có thể nhường phòng khách cho mẹ được không?” Mẫn Như nghiêm giọng nói, cô vẫn còn bức tức họ nên không chú ý thái độ khác lạ của Thẩm Dương.

Tổ Trân vừa nghe Mẫn Như nói, trong lòng cô ta cả kinh, ngược mắt nhìn ba người, Thẩm Dương với bọn trẻ rất thân thiết, miệng chúng riu rít gọi hấn là “Dad”.

Với những thông tin cô ta biết thì tới tận bây giờ Thẩm Dương vẫn chưa lập gia đình. Tại sao lại có hai đứa nhỏ luôn miệng gọi hấn là “dad” chứ. Còn nữa người chủ nhân bí ẩn của cô ta luôn ra chỉ thị cô ta phải tiếp cận bằng được Mẫn Như. Cô ta đột nhiên nhớ đến buổi gặp vài ngày hôm trước.

“Suốt thời gian quen biết em, anh không có một chút cảm giác gì sao?” Cô ta cố lấy can đảm hỏi.

Thẩm Dương chỉ thẳng thừng trả lời “Không.”

Lúc đó trong ánh mắt Thẩm Dương hiện lên nét dịu dàng, cung nộ như bây giờ với bọn trẻ. Tổ Trân chợt hiểu ra đây là mấu chốt mà chủ nhân ám chỉ cho cô ta biết.

“Hôm nay đến đó đã thu hoạch được gì?”. Tiêu Chính Uy giọng có chút hồ hững hỏi nhưng thực ra anh vô cùng quan tâm.

“Tôi đã biết được điểm yếu duy nhất của Thẩm Dương. Như vậy sẽ trả thù hấn nhanh hơn.” Tổ Trân mừng rỡ nói.

“Tốt! Tôi muốn nghe câu này rất lâu rồi!”. Tiêu Chính Uy tán dương.

“Vâng!”

“Cô nghe tôi nói kế hoạch tiếp theo” Tiêu Chính Uy dặn dò Tổ Trân đầy cẩn thận và tỉ mỉ.

“Tôi sẽ làm theo những gì ngài dặn.” Cô ta đáp ứng dặn dò.

Chiều đến, Mẫn Như quyết định cho cả nhà đi trung tâm mua sắm, cả nhà nghe rất nhiều nhưng chỉ có ba mẹ con và hấn. Họ vừa bước vào trung tâm thì bao nhiêu ánh mắt say mê, ngưỡng mộ đều đổ dồn theo, giống một gia đình trọn vẹn, có đủ cha mẹ xinh đẹp, con cái đáng yêu.

Nhiều bạn nữ hâm mộ nhận ra hấn ngay, họ liền lấy điện thoại chụp hình, lưu lại khoảnh khắc gặp thần tượng ngoài đời.

Cô rất muốn nói với họ: “Người này chỉ được về ngoài, bên trong hấn rất thối tha, sẽ độc chết người đó.”.

“Cô lắm bầm cái gì vậy?” Thẩm Dương liếc cô.

“Tôi thấy mình có cần hạnh phúc không? Khi đi cùng người nổi tiếng như anh!”. Mẫn Như âm thầm.

“Cô nên hạnh phúc vì chỉ có tôi mới làm cô hạnh phúc!” Thẩm Dương mạnh mẽ.

“Ai cần chứ. Tự tin thấy ớn. Mua nhanh rồi về.” Cô xì một tiếng.

“Cô có muốn mua gì không?” Thẩm Dương ân cần hỏi. Mẫn Như chỉ phun cục lóc một chữ “Không!” khiến ý tốt của hấn tan biến.

Đột nhiên có một ý nghĩ lóe lên trong đầu. Thẩm Dương nham hiểm cười nói: “Các con thích gì thì chọn! Mẹ hai đứa không có nhu cầu mua sắm, toàn bộ đồ đạc hôm nay mua chính là của hai đứa!”.

Bà Bối Bối tưởng thật, hí hửng: “Mẹ ơi, con chọn đây!”.

Mẫn Như “Ồ” một tiếng, bất động nhìn bọn trẻ hồn nhiên chạy đến gian đồ chơi trẻ em. Cô chỉ muốn ăn tươi nuốt sống tên thần kinh bại hoại này. Hàng chục phi lao từ ánh mắt cô bắn vào Thẩm Dương. Cô không tin nổi sống hai kiếp người thì hấn là người duy nhất chọc cô phát khùng mọi lúc mọi nơi.

“Grừ...Thẩm... Dương, anh chết với tôi!” Cô giờ nắm đấm lên hù dọa.

“Mẫn Như!” Một giọng nói đầy mềm mại, nữ tính cất lên ở phía xa.

“Xem kia, chị gái thân yêu của cô đang đi tới chỗ chúng ta! Đến lúc diễn một vở kịch ngắn rồi!” Thẩm Dương nói nhỏ, nháy mắt với cô.

Cô ta cười hiền hậu: “Không ngờ gặp em ở đây! Đây là...”.

“Chào cô! Tôi tên Thẩm Dương, bạn trai của Mẫn Như!” Thẩm Dương thân thiện chào hỏi.

Mẫn Như lịch thiệp nói: “Vâng, chào anh! Tôi là chị gái con bé, Mẫn Như!”.

Cô ta rất khéo léo do công việc của cô ta luôn xã giao với khách hàng nhưng có khéo léo mấy cũng không thoát khỏi Thẩm Dương, qua hành động hấn chắc rằng cô ta đang đánh giá hấn bằng suy nghĩ của cô ta.

Trong bụng Mẫn Như mĩa mai: Vốn là một người phụ nữ lẳng lơ, gian trá, quyến rũ Chính Uy không được! Sang người đàn ông khác, người này không tồi, cô ta đã từng nghe danh tiếng, nhưng thật xui xẻo khi quen em gái bạch xà của cô ta.

Mẫn Như rất tốt số đi đến đâu được người thương đến đó. Cô ta thì làm mọi cách mới được người khác để ý đến. Ánh mắt ganh tỵ dành cho Mẫn Như, hấn không thể làm cho cô biến mất mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Tâm tư của Mẫn Như

Kể từ lúc đến thành phố D, thì đêm nay là một buổi tối trống trải với Mẫn Như, Tiêu Chính Uy có cuộc hẹn với doanh nhân Jonas không thể về sớm, người hầu trong nhà đến giờ nghỉ, cô ta đã cho lui xuống hết.

Mẫn Như ngồi trên ghế sofa yên tĩnh, đáng lẽ cô ta đã ngủ sớm nhưng không sao ngủ được. Cô ta miên man một lúc nhớ đến tình cảnh hai ngày nay tiếp xúc với Mẫn Như. Thái độ của Mẫn Như dành cho cô ta có sự biến hóa rất lớn.

Ngay khi chuyện phát sinh giữa Mẫn Như và Chính Uy xảy ra, Mẫn Như không kiêng dè chuyện cô ta là chị ruột, liên tục công kích, tung hứng, thậm chí lảo xược với cô ta. Những cuộc gặp gỡ gần đây, Mẫn Như chỉ bày tỏ thái độ lạnh nhạt, không hề ảm i như mọi lần, đối xử với cô ta vừa thận trọng vừa phải phép vì cô ta lớn hơn.

Trưa hôm qua, cô ta đến thăm La Mỹ Kim, nào nghĩ sẽ gặp Mẫn Như trong nhà. Chính Uy biết quan hệ chị em họ không tốt, anh đã nói cô rất bận trong việc chăm lo cửa hàng, cô ta cứ yên tâm mà đến.

Suốt dọc đường đi cô ta ngồi nghe tài xế kể về Mẫn Như, thấy tài xế nói rất thật thà cô ta tin người đó không bịa đặt, dù sao chính cô ta cũng từng nghe trong miệng Chính Uy nói về Mẫn Như vài lần.

Mẫn Như có tận hai cái cửa hàng riêng, cô ta mới nghe thôi đã thấy phát sốt, em gái cô ta ngoài ăn chơi lêu lổng, học hành không đến đâu, một chút kiến thức kinh doanh bằng không. Huống hồ gì Mẫn Như vẫn luôn ồn ào ở thành phố A bằng đi nửa năm trở thành bà chủ ở thành phố D. Một tin tức làm cho cô ta đứng ngồi không yên.

Hơn nữa sự thay đổi lớn nhất là bề ngoài của cô, một Mẫn Như nhìn điềm đạm, có chừng mực, một Mẫn Như ăn nói khiêm nhường, tuy không lộng lẫy, kiêu sa nhưng đơn giản mà toát lên năng lượng đầy sức sống. Đã vậy không những biết nấu ăn mà còn nấu ăn rất ngon.

Tất cả trộn lại biến thành một Mẫn Như mới, cô ta suýt phải thốt lên: Có phải là em gái của cô ta không.

Bát canh xương bí đao trong miệng La Mỹ Kim thốt ra nghe như la mắng nhưng đậm phần săn sóc khi Mẫn Như lấy lý do có việc phải đi: “Cái con bé tham việc, con còn chưa ăn hết canh ta nấu cho con! Ngồi xuống uống hết mới được đi.”

Cô ta mới biết chính là nấu cho Mẫn Như ăn. La Mỹ Kim hiếm khi xuống bếp nấu ăn nếu đã tự tay nấu ăn chính là nấu cho người bà ấy thương vô hạn. Điều đó cả đời cô ta có mơ cũng không nghĩ đến, hóa ra cô ta được hưởng phúc kế của em gái.

Cô ta từng nghi ngờ Mẫn Như dùng chiêu lạc mềm buộc chặt, lợi dụng tình thương của La Mỹ Kim, để kéo Chính Uy về tay mình, nhưng nghi ngờ của cô ta đều tan biến từ lúc buổi chiều gặp người đàn ông họ Thẩm xưng là bạn trai của cô.

Hắn ở cái thành phố D này, nói đến danh vọng thì có danh vọng, nổi tiếng có nổi tiếng, tài năng không bàn cãi. Thế mà lại chấp nhận một người phụ nữ thiếu sót có hai con, hẳn hẳn là rất can đảm để không sợ đàm tiếu, dị nghị của xã hội.

Cô ta rất bội phục tinh thần thép của hắn, đứa em gái này ngoài nhan sắc thì cô ta chưa thấy xuất chúng gì. Nhưng luôn được thượng đế che chở, biết bao nhiêu lần bị người khác tấn công vẫn không chết. Một lần trèo lên giường Chính Uy đã được hai đứa con, có gây vạ lỗi lầm đều được La Mỹ Kim bảo vệ. Dưới tình huống, không ai ngờ ngàng thì có một người đàn ông sẵn lòng chăm sóc.

Cô ta phải tận lực, tận tâm, tận và tận, hết cả mồ hôi nước mắt mới được. Kiếp trước nó đã tu cái đức gì mà đời này nó sống sung sướng, không phải bất hạnh. Ngược lại cô lại thay nó gánh hết. Mẫn Như càng nghĩ càng sinh đau lòng lẫn đổ kỵ.

Đêm càng lúc càng sâu, chợt phát hiện vàng trắng đã treo cao tự lúc nào, ánh sáng dịu dàng rọi qua cửa lớn. Cô ta ngược mắt xem đồng hồ, đã trễ giờ chưa thấy Chính Uy về, Mẫn Như một mình trần trọc.

Còn đang thờ thần thì chuông di động đột nhiên vang lên. Cô ta nhìn vào màn hình là mẹ gọi, lập tức ngồi bật dậy, nhanh chóng bắt máy: “A lô?”

Nổi tiếng là người mẹ yêu con không kém La Mỹ Kim, Ngô phu nhân gọi đến mang theo phần sốt ruột vì vài ngày rồi, con gái bà ta chưa gọi về. Nhận thấy giọng nói muốn nghe, Ngô phu nhân vui vẻ: “Tiểu Như, con ở đó ổn không?”

“Vẫn ổn, mẹ ạ!” Trừ đêm nay, hẳn là đều ổn.

“La Mỹ Kim bắt nạt con, hay Chính Uy vô tâm? Mẹ sẽ thay con tính sổ?” Ngô phu nhân nghe giọng Mẫn Như miễn cưỡng nói, bà lập tức phát hiện cô ta nói không thật.

“Mẹ nói gì kì vậy! Nào có!” Mẫn Như phản bác.

“Hừ, mẹ sinh ra con. Con biết tại sao mẹ hiểu lòng con rồi chứ?” Ngô phu nhân oán trách.

“Vâng được rồi! Con xin lỗi không nên nói dối! Tối nay tâm tình con hơi không thoải mái.” Mẫn Như thờ hất nói.

“Bọn họ bỏ rơi con à? Không phải con ở với Di Tiêu sao? Chính Uy nó đang ở đâu?” Ngô phu nhân sốt sắng đặt câu hỏi.

“Họ đều không có ở đây! Di Tiêu đã đến ở với Mẫn Như, còn Chính Uy có cuộc gặp gỡ với đối tác!” Mẫn Như buồn lòng trả lời.

“Di Tiêu ở với Mẫn Như? Mẹ không nghe nhầm chứ! Nó đang sống ở đây kia mà!” Ngô phu nhân không biết Mẫn Như dọn đến thành phố D, trong đầu bà đinh ninh cô ở thành phố A.

“Chắc là mẹ chưa biết, con bé ở thành phố D hơn nửa năm nay rồi! Di Tiêu vì quá nhớ nhưng nó, Chính Uy lại ở đây nên mới kéo con đến thành phố D này!” Ngô Mẫn Như giải thích cho Ngô phu nhân hiểu.

“Nó đến thành phố đó để quyến rũ Chính Uy nữa phải không? Đúng là chứng nào tật đó thật là mù quáng khi mẹ nghĩ nó thay đổi.” Ngô phu nhân tình thần tối tệ nói.

“Con không biết mục đích của nó. Con có một tin mẹ nghe sẽ bất ngờ lắm!”

“Được rồi, con nói đi?”

“Mẫn Như đang quen một người đàn ông. Theo như hắn giới thiệu chính là bạn trai của nó!” Mẫn Như hơi căng thẳng nói, cô ta sợ mẹ cô ta nghe không rõ.

“Cái...” “gì?” Điện thoại trên tay Ngô phu nhân rớt xuống, hên là bà chụp kịp.

“Con biết mẹ sẽ bất ngờ, con vừa nghe không tin nổi vào tai mình mà. Nhưng sự thật vậy, chiều nay tầm ba bốn giờ con gặp họ ở trung tâm thương mại chứ đâu. Họ dắt bọn trẻ đi mua sắm trông như một gia đình hạnh phúc lắm!” Mẫn Nhu ngồi thẳng hơn bất chéo chân, đôi điện thoại sang tai kia.

“Con không đùa chứ? Chuyện này có ai biết chưa?” Ngô phu nhân ngạc nhiên hỏi.

“Dì Tiêu thân với nó chắc là đã biết nhưng Chính Uy con đoán là chưa mẹ ạ!” Mẫn Nhu suy nghĩ nói.

“Ừ, con xem hai đứa đó có thật lòng không? Nhiều khi chúng giả vờ che mắt thiên hạ, hòng diễn một trò hay rồi lừa mọi người nữa!” Bà biết tông cô có chiêu trò gì rồi, sau năm lần bảy lượt cô bày ra quỷ kế lừa gạt mọi người, kêu bà tin cô đang yêu thì khó mà tin cậy được.

“Nhưng cậu ta là một người nổi tiếng...”

“Nổi tiếng thì nổi tiếng con thử đặt bàn cân thăng nhóc đó với thăng nhóc Chính Uy thì thấy ai nặng hơn. Tại sao lại bị về bề ngoài đánh lừa chứ!” Ngô phu nhân phân tích.

“Con nghe lời mẹ sẽ quan sát, tin này con sẽ báo Chính Uy cho anh ấy phòng bị, không thể nhìn người mà bắt hình dong được!” Mẫn Nhu nghe lời mẹ cô ta nói thì thấy rất có lý lẽ.

“Tốt, cẩn thận vào. Cái bà La Mỹ Kim đó! Con gái là do ta sinh nhưng ta thấy bà ấy thương Mẫn Như hơn con ruột bà ấy, thương đến nỗi không phân biệt đúng sai.” Ngô phu nhân oán than.

“Chúng ta không thể nói đi được. Do con bé đã là tâm can bảo bối ngay từ nhỏ rồi, muốn thay đổi đâu phải dễ.” Nhớ lại bát canh lòng cô ta quá chua xót hờn dỗi cho bản thân.

“Con gái à, đừng buồn! Mẹ sẽ luôn bên cạnh con, có chuyện gì thì phải nói cho mẹ biết. Hai mẹ con ta sẽ cùng nhau nghĩ cách.” Ngô phu nhân dặn dò.

Cô ta trong lòng vốn còn buồn rầu, trong lòng thoát như có rẽ tới nơi, nhưng sau khi nghe được lời nói động viên của mẹ cô ta, cái rẽ liền bị cắt đi. Trong mọi chuyện ập đến, ngoài Chính Uy, thì chỗ dựa vững chắc nhất là Ngô phu nhân.

Sợ không có bà, cô đã không còn sống tiếp nữa. Ngô Mẫn Nhu cảm thấy mình vẫn rất may mắn, giọng hơi rung rung: “Con không thể làm gì cho mẹ. Sao mẹ đối xử tốt với con như vậy!”

“Đứa nhỏ ngốc, con là mẹ và cha tạo ra bằng tình yêu của chúng ta. Con là đứa trẻ ngoan, hiểu biết và nhân hậu để con đau khổ thì quá bất công.” Ngô phu nhân trách yêu.

Tiếng xe đã tắt, cô ta biết Chính Uy đã trở về. Mẫn Nhu luôn làm tốt vai trò của mình nên nhỏ giọng: “Mẹ, Chính Uy về rồi! Con giúp anh ấy chuẩn bị đồ!”

“Ừ, tạm biệt. Nghe lời mẹ dặn dò đây!”

Tiêu Chính Uy vừa bước vào cửa, không phải hỏi anh cũng biết, cô ta đang nói chuyện với Ngô phu nhân. Dù sao họ cũng là mẹ con, chuyện của hai người, anh không thích xen vào, chỉ nói một câu: “Em nói chuyện với dì Ngô à, cho anh gửi lời chào dì!”.

“Mẹ có nghe anh ấy nói chào mẹ không?” Ngô Mẫn Nhu một tay cầm điện thoại, một tay xách cặp táp của Chính Uy.

“Mẹ nghe thấy, con nói với nó ăn uống đúng giờ vào. Thôi mẹ không làm phiền hai đứa nữa!” Ngô phu nhân cúp máy.

Ngô Mẫn Nhu cất điện thoại vào túi áo cô ta, sau đó nói chuyện với Chính Uy: “Anh chờ một chút, em lên chuẩn bị nước nóng”.

Anh ngồi xuống sôpha “Ừ” nhẹ.

Hôm nay gặp lại Jonas, ông ta hỏi đến sợi dây chuyền kim cương mang tên “nước mắt mỹ nhân” đã tặng anh lần trước. Công việc đầu tắt mặt tối, thêm sự kiện riêng của anh, ông ta không nhắc, anh cũng quên luôn cái sợi dây chuyền đó. Đúng rồi, cây đàn violin anh cũng quên tặng cho Mẫn Nhu.

Tiêu Chính Uy chạy vào phòng làm việc, mở hòm khóa bí mật ra, lấy hộp violin.

“Anh, sao lại bị mất em. Đây có phải là ngày quan trọng gì đâu?” Ngô Mẫn Nhu chậm rãi đi, miệng trách cứ.

“Không phải ngày quan trọng nhưng anh sẽ cho nó đặc biệt.” Tiêu Chính Uy cười dịu dàng.

“Haizz!” Cô ta nhắm mắt khoanh tay đứng im.

“Cầm cho chắc vào đây nó dễ vỡ! Được rồi tình yêu! Em mở mắt ra đi!” Tiêu Chính Uy để hộp đàn vào tay Mẫn Nhu nhắc nhở.

Mẫn Nhu mở mắt, tay cô ta run rẩy, cô ta vui đến cười híp mắt, hiện lên hai đồng điều ở khóe môi: “Là thật sao? Em không nằm mơ!”.

“Em muốn mơ thì để lát ngủ rồi mơ. Còn giờ là cây đàn 100% nó đã quay trở lại.” Tiêu Chính Uy buồn cười với vẻ phất nhóc của Mẫn Nhu.

“Chính Uy, anh làm em cảm động quá!” Mẫn Nhu bỏ nhào về Chính Uy, ôm anh thật chặt.

“Em là tất cả đối với anh.”

Không khí của họ sẽ thăng hoa, sẽ lãng mạn, sẽ vui vẻ, không chừng là ngọt ngào cả đêm nếu Mẫn Nhu không nói đến việc đó.

“Hôm nay em đã trông thấy Mẫn Như và một người đàn ông dẫn bọn trẻ đi trung tâm thương mại.” Giọng nói nghe từ đầu đã mềm mại.

Đến lúc vào tai Tiêu Chính Uy thì là một tin trời giáng. Nụ cười của anh tắt ngấm. Khuôn mặt bỗng chốc lạnh như băng, anh chỉ nói rồi xoay người đi: “Anh đi tắm, em ngủ trước đi!”.

Tiêu Chính Uy đi rồi, để lại Ngô Mẫn Nhu ngây ngốc đứng đó, cô ta có nói sai gì sao? Một tin tức muốn báo cho anh đề phòng thôi cơ mà, vì có cây đàn violin nên cô ta thoáng vui trở lại, mãi mê nhìn nó, rất lâu rồi cô mới cầm violin lần nữa.

Nhớ lại cây violin kia tan nát không còn một mảnh, ánh mắt Ngô Mẫn Nhu lóe lên ưu thương, đó là kỷ vật ông ngoại để lại.

--- -----

Tiêu Chính Uy xả giận theo dòng nước, cái gì họ còn tâm tình đi với nhau sao? Anh thật là churóng mất cái tên Thẩm Dương, hẳn không biết xấu hổ.

Mẫn Như mà biết được hẳn chơi trò “bắt cá” thì sẽ phản ứng tới đâu. Anh quả thực vô cùng muốn xem khuôn mặt của cô. Người anh cần đề tâm nhất là Mẫn Như, cô ta đã quá thiết thòi về giá trị trong mắt mẹ anh. Với một đoạn thời gian phải vật vờ vì em gái, anh sẽ bù đắp cho cô ta.

Còn Mẫn Như từ trước tới nay nó sao thì cứ cho nó vậy đi. Anh sẽ không bận tâm nữa. Tiêu Chính Uy đấu tranh trong lòng mọi thứ chỉ là nhất thòi, từ từ nó sẽ nguội lạnh.

Anh không nên phản ứng mạnh mẽ, chắc là Mẫn Nhu hoảng sợ, chốc nữa anh sẽ an ủi cô ta.

Ngô Mẫn Nhu đang chuẩn bị tắt đèn đi ngủ thì Chính Uy gõ cửa. Cô ta thấy lạ: “Vào đi!”.

Cô ta thấy mặt anh hơi ảm đạm chắc là nhận thức mình có lỗi mới chạy tới đây. Ngô Mẫn Nhu giả vờ giận thật: “Anh ra ngoài đi, em buồn ngủ rồi!”.

“Nhu Nhu, chuyện anh vô cớ bỏ đi xin lỗi em!”

“Anh có lỗi gì đâu? Em đã nói sai mới phải!” Ngô Mẫn Nhu lên giọng nói.

“Không, anh phản ứng có mạnh mẽ. Hẳn em cũng biết anh rất chán ghét ...”.

“Được rồi, em không muốn cho tâm tình hai ta xấu đi! Em không giận gì anh cả chỉ muốn hù dọa anh chút thôi!” Ngô Mẫn Nhu nói.

“...” Tiêu Chính Uy im lặng. Một lúc sau, anh hôn vào trán cô ta chúc ngủ ngon và vui vẻ ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Một ngày ngại ngùng

“Ngon không, đại phiền toái?” Thẩm Dương về mặt mong đợi.

“Chep.. chep.. Hoi mặn rồi!” Mẫn Như ném vài lần trong miệng đưa ra kết quả.

“Không làm nữa.. Cái thứ này vẫn thất bại.” Thẩm Dương chán nản ném cái mũ đầu bếp dưới đất, ngồi “phịch” thẳng xuống.

“Anh không có kiên trì thì sao thành công được?” Mẫn Như nói, ngồi theo hấn.

“Tôi đã cố rồi... Cô thấy đó, không cháy thì mặn, không mặn thì khét, bánh lúc thì cứng, lúc thì vụn.”

“Không sao, anh cẩn thận lắm rồi! Chỉ là do không may mắn thôi!” Mẫn Như vỗ vai.

“Cô đang vừa đấm vừa xoa bằng lời nói vào mặt tôi đó!” Thẩm Dương cộc cằn bảo.

“Đâu có, tôi nói sự thật, hồi mới biết nấu ăn tôi còn kém hơn anh nữa! Có một món hoành thánh mà nấu đến tám lần, lần cuối người lớn ăn vào bị đau

bụng.”

“Haha.. Tôi kêu cô là đại phiền toái thì đúng là đại phiền toái! Rồi mọi người nói gì sau khi hết đau bụng.” Thẩm Dương cười lớn, tò mò hỏi.

“Ông tôi xoa đầu bảo tôi đã gắng hết sức! Hoàn thánh rất ngon nhưng nhớ chú ý liều lượng... Thật ra tôi đã bỏ nhầm thuốc xổ cho cả nhà!” Mẫn Như bồi hồi về kiếp trước.

Hắn ngả ra đất cười nghiêng ngả, một đầu bếp xuất sắc như cô, hắn nào biết cô có quá khứ khó quên thế được. Mẫn Như đang tâm trạng nhớ về kiếp trước, nhất là quá khứ của cô thể mà gặp phải cái tên thần kinh vô duyên chỉ biết cười ha ha, khác nào chặt đứt tâm trạng mới lên của cô.

Cô hùng hực tức giậm đá mạnh vào người hắn, Thẩm Dương bị đá không phòng bị liền “A...ui.”

“Một chút hiền lành cô không có thảo nào ể tới bây giờ!” Thẩm Dương chỉ trích.

“Cái tên chết tiệt, anh nhìn lại đi, tôi hai mặt con rồi, ai thêm lấy! Còn anh ba mươi tuổi, có con ma nào ngó không? Ông già ể!” Cô đứng lên phui tay như khích hắn.

“Cô.. cô.. Em yêu, không phải anh đang quen em sao? Sao anh còn ể tâm đến người nào được nữa.” Thẩm Dương thoát nóng giận sau đó lật mặt giờ trò.

Cô vừa nghe hắn nói, cả người rợn hết lên, đúng là tên thần kinh chết tiệt.

“Ai.. ai quen anh. Chẳng qua cần phải tránh cái người cần phải tránh...Nè, anh mà làm gì tôi, tuyệt đối tôi...AAAAAA” Mẫn Như kinh hãi hét lên, lời chưa nói đã la đến tận mang tai người đối diện.

“Trời ơi, cô muốn tôi điếc tai!” Thẩm Dương định chọc cô, không ngờ cô tưởng thật hét đến kinh thiên động địa.

“Tại anh giờ trò bắt chính trước!”

“Tôi” Thẩm Dương chỉ vào mình nói “Tôi mà bắt chính thì giờ cô đã không thể hét được rồi!”

“Nói gì thì nói đều tại anh hù tôi!” Mẫn Như quát.

“Cộp”

Cô lấy cái chày lăn bánh đánh vào đầu Thẩm Dương, Thẩm Dương hắn như vừa có hàng chục con ong bay vòng tròn trên đầu. Sau khi tỉnh táo lại hắn không chịu yên tĩnh lập tức lại bột ném vào người cô.

Chắc hẳn mọi người đều biết trong bếp đã xảy ra một trận hỗn chiến.

“Anh nhìn xem giờ người tôi toàn bột sao đi ra ngoài đây!” Mẫn Như nghiến răng.

“Tôi khác cô chắc. Đầu, mặt, chân tay, quần áo, có chỗ nào không dính!” Thẩm Dương nói.

Hắn thấy tình trạng này thật không ổn ể về nhà thay quần áo, các bậc trưởng bối và hai đứa trẻ kia sẽ cười đến rụng răng cũng nên. Nhìn Mẫn Như nhũn mảy, hắn nói trong lòng: “Nghĩ đi Thẩm Dương ngày thường mảy rất thông minh!”

“A”

“Anh điên à, la cái gì!” Cô cau mày nói.

“Tôi có chỗ cho chúng ta rửa sạch sẽ cái đồng bột này rồi!” Thẩm Dương phẫn khích nói.

“Ở đâu?”

“Đi theo tôi!” Hai người họ lên ra bãi đậu xe một cách cẩn thận. Ể người ngoài thấy thì mặt mặt không còn nói.

“Đây là nơi nào?” Cô ngó nghiêng xung quanh.

Một đồi thông xanh phủ kín mặt đất, trước mặt có một mảng xanh xanh, đó chính là thảm cỏ xanh ngắt, còn thoang thoang ngửi thấy mùi cỏ tươi mát hòa với mùi bùn đất.

“Thẩm Dương, nơi này đẹp quá!” Mẫn Như thốt lên.

“Đẹp là được rồi, nào lại đây cái vòi này sẽ rửa sạch đồng bột dính trên người!” Hắn vừa nói xong, không đợi cô đến, đã thả nước vào người cô.

Thẩm Dương chính là không biết đợi chờ, cái gì hấn cũng phá đám được. Mẫn Như liếc hấn nhận xét trong lòng.

“Nè, người tôi hết dính bột rồi! Anh lo cho mình đi!” Lời nói Mẫn Như có vẻ không có hiệu lực, nước vẫn cứ thi nhau bắn vào người cô.

Mẫn Như gào thét một lúc, phát hiện ra hấn chính là cố tình coi cô như mấy cái xe hơi của hấn, mặc sức mà làm sạch. Con người này vô cùng thích giỡn nhây, được rồi hôm nay bà sẽ cho anh một bài học.

Cô chạy đến chỗ Thẩm Dương, giật mạnh cái vòi nước trên tay hấn, vòi nước lập tức chuyển mục tiêu tấn công. Thẩm Dương cứ hăng say ghẹo cô hấn không phòng ngừa, cô di chuyển đi đâu thì hấn chuyển vòi đến đó. Đến lúc nhận ra cái vòi bị cô cướp mất thì quá muộn rồi.

“Anh muốn tắm lắm phải không? Tôi giúp anh!” Mẫn Như nói to.

Trong khung cảnh Thẩm Dương là cái cây, để Mẫn Như thỏa sức tưới, tạo nên một bầu không khí vui vẻ vô cùng.

Không dừng lại ở đó, có lúc cô sẽ bị hấn giật lại cái vòi nước, để xịt vào cô, Mẫn Như cũng không ngăn, cô rất ngoan cường giành cái vòi nước. Hai người cứ thế làm nước bắn qua bắn lại, họ như chìm vào một thế giới riêng. Một thế giới như đưa họ trở về tuổi thơ.

“Cô ngon đến đây! Ple ple” Thẩm Dương làm mặt xấu.

“Anh chết chắc rồi!”

....

“Nè, cô dám chơi khăm, đứng lại!”

“Tôi không ngốc như anh!” Mẫn Như chu mỏ hét.

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.....

Mẫn Như, Thẩm Dương cùng nằm xuống bãi cỏ.

“Cô vui không?” Thẩm Dương lơ đãng hỏi.

“Rất vui. Lâu lắm rồi tôi mới sáng khoái đến vậy!”

“Ừ” Hấn mỉm cười nhẹ.

Đầu cô và đầu hấn chạm vào nhau vì hai người nằm ngang nên cô không thấy hấn mỉm cười.

“Cảm ơn anh nhé!” Mẫn Như nằm ngửa lên nói.

“Vì chuyện gì?”

“Vì tất cả...”

Thẩm Dương lăn sang phải cũng nằm ngửa lên định chọc cô. Nào ngờ, giây phút đó đối với hấn và cô đều ngưng đọng lại, hai gương mặt kề nhau, nghe rõ nhịp đập của đôi phương, bất giác cả hai đều bên lên đỏ mặt. Trong khoảng thời gian đó, bọn họ có thể nhìn nhau một cách trực diện nhất.

Cô rất đẹp, một nét đẹp thuần khiết nhất. Đôi mắt to tròn sáng như sao, lông mi dài cong vút như cánh quạt nhất hấn từng ngắm, đôi môi hồng như cánh hoa sen.

Hấn trong mắt cô có chiếc mũi cao trông rất Tây, đôi mắt một mí đặc trưng người Á Đông hoàn toàn đánh gục bất cứ trái tim nào.

Khi mà đến phút giây lãng mạn nhất thì một giọng nói đầy chất vấn phát lên: “Hai anh chị ở đâu ra!”.

“Choang!”

Đúng là không thể nói mất mặt hơn, cái người phát hiện họ chính là bảo vệ. Cái nơi hấn vừa đưa cô đến chính là bãi sau của trường học ngày trước của hấn, đây là nơi chứa đựng nhiều kỷ niệm khó phai nhất trong lòng học sinh.

Ngồi trên xe ô tô đi về, nghĩ đến hành vi của mình, nếu cô oán giận Thẩm Dương là kẻ đầu sỏ, thì chính cô là người đồng lõa với hấn còn gì.

Cô chỉ dám ngoảnh mặt ra cửa kính của xe, hai mươi mấy năm sống trên đời, chỉ vì một cảm xúc rung động mà cô muốn tìm một cái lỗ để trốn. Không chỉ riêng Mẫn Như, Thẩm Dương là lái xe đi về nhà, nhưng cái mặt hấn đã đỏ bừng thật may cô nhìn đi chỗ khác, chứ không hấn nào có tâm tình chạy xe yên ổn về đến nhà.

Về đến nhà, hai người không nói câu gì, ai về nhà nấy, đóng luôn cửa phòng không bước ra ngoài.

Mọi người tưởng họ cãi nhau, bởi cái mặt của hai đứa đỏ nhưng là đang rất giận dữ, đành để cho họ có một khoảng không gian.

Đến tối, La Mỹ Kim cùng hai đứa cháu từ Thẩm gia về nhà, cũng không thấy Mẫn Như đi ra ngoài. Ba bà cháu rất lo lắng, đại diện trong nhà, La Mỹ Kim gõ phòng Mẫn Như.

Cô không khóa cửa, yên tĩnh nằm trong chăn, bà hơi thấy có gì đó không bình thường. La Mỹ Kim khẽ gọi: “Con có ngủ không?”.

“Là mẹ sao?” Mẫn Như thò đầu nhìn.

“Con sao vậy?” La Mỹ Kim quan sát cô.

“Con không sao!” Mẫn Như nói nhỏ.

“Thật không? Thẩm Dương nó như con vậy! Về tối nhà chào người lớn đã chui thẳng vào phòng không đi ra!”

“Hắn. . . ” Mẫn Như ngại ngùng nói.

Đến đoạn này, La Mỹ Kim chợt hiểu ra, bà cười lớn, kéo chăn cô: “Hai đứa đã xảy ra chuyện gì mà mặt đứa nào cũng như trái cà chua chín.”

“Mẹ, người đừng nói nữa. Giờ con không biết trốn nơi nào nữa. Hết sức mất mặt!” Mẫn Như giữ chăn lại, kiên quyết không cho La Mỹ Kim kéo ra.

“Như Như, lần đầu tiên mẹ thấy con đỏ mặt không ngừng!”

“Đừng nói nữa, con quả thật không còn mặt mũi!” Cô ôm mặt gào lên.

“Lớn hết vẫn làm người lớn lo lắng! Ngồi dậy nói cho mẹ nghe nào!” Bà kéo tay cô khiến người Mẫn Như ngồi trên giường.

“Chuyện là hôm nay, con dạy hắn làm bánh, cả 5 cái bánh đều có vấn đề. . .sau đó. . . và. . .” Mẫn Như vừa kể vừa diễn tả lại hành động ngày hôm nay của hai người cho La Mỹ Kim nghe.

Ban đầu, La Mỹ Kim còn nghiêm túc, nhưng càng nghe thì bà càng cười ngọt ngào, lần này không thể nghi ngờ được nữa. Chúng là có tình cảm với nhau. Người làm mẹ như bà sẽ vun đắp cho mối tình khuyết này.

“Con không việc gì phải xấu hổ, chuyện tình cảm của tụi con đâu phải mới bắt đầu! Đi rửa mặt cho tỉnh táo, chúng ta sẽ bàn về sinh nhật của tụi nhỏ, mẹ và dì Thẩm đã nghĩ ra một kế hoạch rất hay.”

Chuyện muốn bàn cũng phải đợi trẻ nhỏ ngủ mới bàn được. Mẫn Như đóng cửa của Lạc Lạc, đưa tay lên ám chỉ cậu nhóc đã ngủ. La Mỹ Kim hài lòng đồ được hai cục thịt ngủ rồi. Thẩm Dương và bà Thẩm sang nhà cô, tất nhiên Thẩm Dương và cô vẫn còn ngại ngùng nên gặp nhau vẫn là tránh chạm mặt người kia. Có tránh cũng không được bao nhiêu, vì bản chuyện phải ngồi đối diện nhau mới nói được.

Cả hai như hẹn trước cô và hắn đã hạ quyết tâm, dẹp cái ngượng ngùng đó, đầu cùng ngẩng lên cùng lúc. Nhưng ánh mắt vừa nhìn nhau liền cúi rạp đầu xuống.

Bà Thẩm sau khi nghe La Mỹ Kim nói thì trở mặt ra nhìn, giới thiệu bạn gái cho con trai cả chục lần nó đều chê, thế mà lại nhìn trúng Mẫn Như. Ngẫm lại cô không có gì không tốt cả, ngoài chuyện có con nhưng không sao dù gì đây là thời đại mới, bà không ngăn cản bọn nó. Lạc Lạc, Bối Bối cũng rất đáng yêu, suốt ngày đi theo bà Thẩm gọi là bà nội. Chúng như thế có tới hai bà nội rất thương yêu, còn có bà cố quần thúc.

“Hai đứa thôi đi! Các mẹ biết hết rồi! Dù sao một đứa cũng ba mươi, đứa kia làm mẹ hai đứa nhỏ mà còn ngượng ngại thật bó tay! Chúng ta nhanh chóng bàn luận về sinh nhật bọn trẻ sớm một chút. Ngày mai là sinh nhật chúng rồi!” Bà Thẩm nghiêm giọng nhắc nhở.

“Con thấy. . .” Cả hai đồng thanh.

“Anh/Cô nói trước đi. . .”

“Đến cả nói chuyện cũng đều thế! Mai mốt về một nhà, Hữu Mỹ bà nói xem sẽ nghe được ai nói.” La Mỹ Kim chọc ghẹo.

“Dì/Mẹ!”

“Haha” Một trận cười của hai người lớn.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Sinh nhật

Đối với cô hôm nay rất đặc biệt, đánh dấu bọn trẻ tròn sáu tuổi, cái tuổi sắp tạm biệt với nhà trẻ để bước vào tiểu học. Hơn nữa, lần đầu tiên cô đón sinh nhật với “con” của cô. Cô muốn chứng nhận được nhiều lời chúc phúc tốt lành của mọi người. Một người mẹ “mới” như cô hiển nhiên sẽ có một cảm giác vừa khó tả vừa mới lạ.

Người nhà còn chìm trong giấc ngủ thì 5h cô đã khoác áo đi ra ngoài, cô có hẹn đi mua thực phẩm làm bánh. Thật ra, đêm qua Thẩm Dương đã nhắn tin, muốn làm một cái bánh nghiêm túc cho chúng. So với hôm qua, hẳn thực sự cẩn thận từng bước, không đợi hồng hai hay năm cái bánh, thì cái đầu tiên đã thành công.

Tuy công đoạn nướng bánh rất đạt, nhưng phần trang trí bất lợi với Thẩm Dương, hẳn không khéo léo nên việc trang trí chuyển sang cho cô. Đến 6h40, hai người quay lại chung cư, kéo theo ánh mắt tò mò của mấy người dậy sớm tập thể dục, do người cầm bánh, người cầm bóng bay, kèn, nhìn vào khoa trương vô cùng.

La Mỹ Kim mở cửa suất thốt lên vì thích thú, có thể nói sáng sớm nhưng người đông đủ trong nhà cô.

Hôm qua cô cố tình thiết kế cho bọn trẻ ngủ chung một phòng để dễ dàng làm chúng bất ngờ một lúc. Hiện tại là 6h55, cô mở hé cánh cửa thì bọn trẻ vẫn ngon lành trong giấc ngủ.

Tất cả mọi người đều thận trọng bước đi vào phòng nhỏ, trông như đang trải qua một chuyện rất khó khăn nhưng trên mặt ai nấy đều bưng bưng hơn hờ.

“Lạc Lạc, Bối Bối! Các con dậy đi!” Mẫn Như ngồi trên giường thò thè vào tai chúng.

“Bùm”, “Bùm”.

Hai tiếng pháo nhỏ vang lên, kéo ra hàng loạt dây sắc màu, còn có kèn nữa. Chúng đang trong giấc ngủ ngon, tưởng bị mẹ phá phách, dụi mắt định bày tỏ với Mẫn Như.

“Happy Birthday, Lạc Lạc, Bối Bối, chúc hai con luôn khỏe mạnh, luôn là hai đứa bé ngoan.” Tiếng chúc tụng đã được tập từ trước liền phát lên cả khán phòng.

Chúng bị tiếng nói của mọi người làm cho tỉnh táo hoàn toàn, chưa kết thúc ở màn chúc phúc, Thẩm Dương đã bung một cái bánh kem đến trước mặt hai cục thịt.

Ở trên bánh kem Mẫn Như đã viết: Happy Birthday các con cùng sáu cây nến được cắm sẵn.

Lạc Lạc, Bối Bối lanh chanh, chúng ý thức được là dành cho chúng, nên đã muốn chụp lấy cái bánh. Nhưng Mẫn Như rất nhanh ngăn lại: “Ây, ây lại tham ăn, các con chưa ước nguyện, còn chưa thổi nến!”.

“Con ước...” Bối Bối nhỏ tiếng dần.

“Con ước sẽ” Lạc Lạc cũng như thế.

Vừa ước xong chúng đã thổi tắt “phụt” cái nến, Thẩm Dương và Mẫn Như nhìn nhau cười. Sau đó cô không nghĩ vì sinh nhật mà nghỉ học nên giục bọn trẻ vệ sinh cá nhân và thay đồ. Bữa sáng đầy bất ngờ trôi qua, quán ăn vẫn hoạt động, bọn trẻ đều đặn đến trường. Buổi tối mới là bữa tiệc chính thức.

Mẫn Như khó chịu với ánh mắt khác thường của Tiêu Chính Uy. Cô ăn mặc hơn ngày thường một chút, có gì mà phải sẫm soi ghê thế không biết. Bởi vì buổi tiệc có mời các bạn nhỏ của con trai và con gái cô. La Mỹ Kim bắt cô đóng cửa quán, rồi đưa cô đến spa làm đẹp.

Nhân viên nhiệt tình nghênh đón, cả buổi trời cô bị xoay như chong chóng, nhưng tâm trạng lại rất sáng khoái. Sau khi xong xuôi, La Mỹ Kim hào phóng cho mỗi thợ một ít tiền boa. Mẫn Như tặc lưỡi thầm nói: chi tiền cho nhiều người không tiếc vẫn là hồ danh phu nhân nhà giàu.

Về đến nhà, bà lôi cô vào phòng ngủ, lựa cho cô vài bộ đồ, nhưng vừa mở tủ ra toàn là những bộ đồ giản dị, những bộ đồ trước kia như dạ hội hay dự tiệc hồi ra đều bị cô bán đi. Bà suýt nữa đã muốn chửi thề, một bộ đồ giá hơn tiền lương của một công nhân trong một năm lại dứt khoát bán đi không nghĩ tới sẽ có lúc xài đến.

Cô bị bà chửi cho một trận liên hồi, ai nói bà yêu thương, sùng nịnh thì sẽ không trách mắng cô. Kê đó làm rồi, cô phải nghe thuyết giảng của La Mỹ Kim nửa ngày trời rồi mới có một chiếc váy mới do bà lấy từ trong tủ quần áo của mình.

Khi mặc chiếc váy lên, cô như thấy mình là công chúa, sau cánh cửa kia là một hoàng tử đang chờ.

Chiếc váy liền màu trắng, dài đến đầu gối, làm nổi bật làn da trắng nõn. Cô vẫn thủy chung với tóc đuôi ngựa, mặc dù kiểu tóc đơn giản nhưng kết hợp với bộ váy này lại tạo ra một vẻ đẹp trẻ trung, yêu kiều. La Mỹ Kim suýt xoa vẻ đẹp của cô không ngừng.

Thẩm Dương đã thương lượng với quản lý khu chung cư, mượn sân công viên tổ chức. Không gian tổ chức sinh nhật ở ngoài trời để bọn trẻ được tận hưởng không gian trong lành. Xung quanh trang trí với nhiều bóng bay và đèn nhấp nháy sắc sỡ màu sắc. Chính giữa là đặt bàn ăn dài với hàng loạt các món ăn dành cho sinh nhật.

Trời vừa hừng tối thì phụ huynh đã đưa trẻ con đến dự sinh nhật, có vài người khen ngợi buổi tiệc khá xa xỉ. Lạc Lạc, Bối Bối đã được chuẩn bị quần áo rất sớm nên chúng vừa mặc vào như là hai thiên thần nhí đáng yêu.

Thẩm Dương vừa thấy ba mẹ con cô bước ra liền nháy mắt, bộ dáng của ba người làm hấn ngấn ngò và tự hào: mẹ đẹp, con xinh.

Bữa tiệc sẽ vui hơn khi không xuất hiện người đàn ông Tiêu Chính Uy và vị hôn thê Ngô Mẫn Như của anh. La Mỹ Kim bảo họ đến, cô không dám trách bà, dù sao bọn trẻ là máu mủ cũng Tiêu Chính Uy.

“Một, hai, ba, thôi!” Mẫn Như nói to.

“Phụt”.

Tiếng vỗ tay vang lên vui vẻ, trẻ con thì chỉ có ăn uống, nên chúng cực kỳ háo hức sau màn thổi nến. Một bàn đồ ăn đang chờ chúng, đĩa nào đĩa nấy cầm một đĩa to rồi chạy đến bàn chọn những gì chúng muốn.

“Mẫn Như!”

Cô cảm ly nước đang quay đi thì nghe tiếng gọi dừng lại. Cái người gọi cô không ai khác là Mẫn Như. Cô ta nói: “Hôm nay em thật xinh đẹp!”.

Cô khách sáo: “Cảm ơn chị!”.

“

“

“Chị thật hạnh phúc cho em, tìm một người đàn ông tốt như cậu ấy!”

Cô cười

“Tiểu Như, mẹ anh có gì muốn nói với em, em đến xem bà ấy cần gì?” Tiêu Chính Uy đến bên cạnh nói khẽ.

Ánh mắt âm trầm nhìn về phía cô, sống mũi cao ngạo, bờ môi mỏng hơi mấp mí, hai cánh môi khẽ nhếch lên thành một đường vòng cung hơi dữ tợn.

Cô ta bị kêu đi rồi, cô hẳn là sẽ đi chỗ khác, nhưng chân chưa đi được hai bước thì Tiêu Chính Uy bắt tay lên vai cô: “Dừng lại, ai cho em đi!”.

“Chị ta đi rồi, tôi ở lại làm gì?” Cô trả lời.

“Vậy sao, tôi muốn em ở lại nói chuyện với tôi!” Tiêu Chính Uy mang theo giọng nguy hiểm.

“Giữa tôi và anh không có gì để nói!” Mẫn Như lạnh nhạt khẳng định.

“Thật sao?” Anh sâu kín nói, thoáng qua ý cười. Tiêu Chính Uy thô bạo siết chặt vai cô, rõ ràng rất đau nhưng cô không có chút biểu hiện. Anh muốn cô phải lên tiếng bàn tay còn lại kéo eo cô gắn lại với mình.

“Anh tính làm gì, tôi hét lên đây!” Mẫn Như nhăn nhó, quá sợ hãi, thốt ra.

“Em không định làm bọn trẻ hoảng sợ đấy chứ!” Tiêu Chính Uy thả hơi thở khiêu khích vào tai cô.

“Bỏ tay anh ra khỏi người tôi, rồi nói anh cần gì?” Cô căm ghét bàn tay đụng vào người mình, lấy tay gỡ bỏ bàn tay dơ bẩn ấy ra.

“Vậy mới được, em hôm nay rất xinh đẹp” Tiêu Chính Uy thấy cô lên tiếng, không làm khó cô, anh hợp tác thả bàn tay đặt trên eo và vai cô xuống.

Cô nhàn nhạt nói một câu: “Cảm ơn, hôn thê của anh cũng đã nói với tôi!”.

“Có một chuyện tôi cảnh cáo em nên tránh xa tên họ Thẩm kia. Hấn không phải là người tốt.”

“Anh ấy có tốt hay không. Tôi không cần anh quản. Đừng xen vào chuyện chúng tôi.” Mẫn Như phun giọng điệu lạnh lùng.

“Em ngoan ngoãn lời tôi nói một chút. Nếu không người đau khổ sẽ là em.”

“Nhắc đến đau khổ thì phiền anh và vị hôn thê của mình đừng dính lấy cuộc sống của tôi nữa.” Mẫn Như phiền não nói.

“Không phải em đang ghen đấy chứ!” Chính Uy nghe những lời này, hai mắt phát sáng như thú săn mồi, xoay người cô đứng trước mặt mình, vươn tay nâng nhẹ mặt cô lên.

Giờ này anh còn nghĩ đến tình yêu mù quáng đó, người yêu anh đã không còn, cô là Mạc Nhan sống trong thân phận Mẫn Như, khẳng định anh mắc chứng hoang tưởng nặng hơn Thẩm Dương. Cô chép miệng “Anh muốn nghĩ sao cũng được. Tôi không rảnh để tranh chấp với anh. Bọn trẻ cần có người lớn, tôi đi đây!”.

Rốt cuộc đã thoát được người đàn ông đó, cô hít thở thật sâu khôi phục lại sự yên lặng trong người, chuyện mới phát sinh vừa rồi phảng phất như một giấc mộng.

“Mẫn Như, cô đi đâu bọn trẻ tìm cô này giờ. Lại đây, tôi chụp cho chúng ta một tấm.” Thẩm Dương vừa mới giãn lỗ trẻ ra được, hấn ngoắc cô lại, hấn bị lỗ trẻ vậy kín, nên không để ý cô chạy đi nơi nào.

“Tôi tới đây!” Cô mỉm cười chạy đến.

Tiếng máy chụp ảnh “tách, tách” liên tục, nhiều tạo hình của họ được lưu giữ.

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Bắt cóc

Đêm khuya trên phố, người đi lại không nhiều song xe cộ vẫn tới lui như cũ, tiếng còi xe hơi ồn ào hết đợt này đến đợt khác.

Thị Diệm trên tay cầm một hộp cơm trong suốt hình chữ nhật đã được đóng kín, phía trên là một tầng cơm, dưới là rất nhiều thức ăn. Đây là thói quen của anh ta nửa tháng nay, kể từ mối quan hệ của anh ta và Tổ Trân được xoa dịu. Cô ta chủ động gọi điện thoại nói tha thứ cho anh ta, muốn bắt đầu dang hoàng.

Anh ta biết mình có lỗi nên cũng ra sức đáp ứng yêu cầu của cô ta coi như bù đắp.

“Tổ Trân, giá của anh có năm mươi triệu đấy, này... cũng quá ít đi?” Gã nhếch môi, ý tứ ngầm quá rõ ngón cái và ngón trỏ không ngừng chà xát.

“Ha ha.” Tổ Trân cười khàn khinh nói “Vượng Tài, anh đừng tham quá, tạm thời tôi chỉ có nhiều đây, tiền trong tài khoản đã gửi về quê cho mẹ anh xây nhà còn gì.”

Vượng Tài nghĩ đến cô ta đã bỏ hơn trăm triệu giúp gia đình gã, lưỡng lự nói “Nhưng, đó là cháu nhà họ Tiêu...”

Thị Diệm sắp đến, cô ta không muốn dằng dai tiếp với gã để anh ta bắt gặp là hỏng bét: “Tóm lại làm hay không?”

Quê gã ở thành phố C quen với Tổ Trân từ lâu, chẳng qua gia đình cô ta vào thành phố D mấy năm, sống với cuộc sống thành phố mới nên chê thành phố C nghèo, gã với cô ta từng có ý tứ với nhau, coi như có giao tình.

Lần này nếu không phải cô ta giúp gia đình nghèo của gã, gã cũng không đi đồng ý làm chuyện này. Trông mắt Vượng Tài đảo lịa, đó là năm mươi triệu trên trời rớt xuống! Chẳng qua là giữ trẻ có gì phải sợ!

Thế là gã cắn răng đáp ứng “Được! Nể tình trước đây, anh giúp em lần này!”.

Gã đi ra, Thị Diệm trốn một góc để không bị phát hiện. Tổ Trân đang dọn ly nước, thấy Thị Diệm đi vào, cô ta giật mình suýt làm rớt ly nước xuống.

“Anh tới rồi!” Tổ Trân bình tĩnh đáp.

“Ừ!” Anh ta nhìn cô chăm chăm.

“Có đem cơm khuya đến không?” Cô ta bèn đánh trống lảng, lảng tránh ánh mắt của Thị Diệm.

“Có! Đây là mua gần hội quán bán rất ngon! Còn nóng em ăn đi!” Anh ta không quên dịu dàng nói.

“Để em đi lấy chén đĩa.”

“Khỏi lấy cho anh! Hội quán có chút chuyện anh phải về gấp!” Anh ta từ chối rồi đi.

“Ừ, anh đi cẩn thận!”

Thị Diệm vô tình nghe được cuộc trò chuyện đó. Anh ta trong lòng dấy lên nghi ngờ Tổ Trân. Anh ta nhất định phải làm rõ người đàn ông đó là ai?

Đến nửa đường, bỗng nhiên từ bên cạnh có một người xông ra. Bước chân loạng choạng, có vẻ mắt hôn mắt vía. Thân thể Thi Diễm phản ứng rất nhanh, lùi ra sau một bước tránh người kia.

Người đó không kịp đề phòng đập đầu xuống đất, kêu la thảm thiết, nằm sấp trên đường hồi lâu không dậy nổi.

Thi Diễm đi tới dìu người đó lên hỏi thăm “Không sao chứ?”

Người kia là một thiếu niên tầm mười lăm, ngẩng đầu, trán ứa máu nhỏ xuống, nhanh chóng tèm lem đầy mặt, nhìn cực kỳ khủng khiếp.

“Cháu có cần đi bệnh viện không?”

Thiếu niên vội vàng lùi ra sau, né tránh tay Thi Diễm “Không, không cần, cảm ơn.”

Nói rồi định bước đi, ai ngờ mới được một bước liền lao đảo, nửa người ngã vào người Thi Diễm.

Thi Diễm cau mày, tuy cảm thấy thiếu niên này biến bản thân ra cái dạng lồi thoi song vẫn tử tế hỏi lần nữa “Đi bệnh viện không?”.

“Không cần!” Thiếu niên cúi đầu xô anh ta ra, vừa chùi máu trên mặt vừa chạy mất.

Thi Diễm không bận tâm, đương nhiên không muốn đi bệnh viện, hai ngày nay cứ chạy ra vào lo cho bằng hữu bị thương, anh ta cũng ngán ngẫm, anh ta đẩy vai tiếp tục đi.

Không biết tại sao, Thi Diễm mới đi một lát liền thấy hơi choáng, sức chịu đựng của anh xưa nay rất tốt, có gì đó không ổn.

Càng đi tới tầm mắt càng mờ hồ, bước chân cũng càng nặng trĩu. Thi Diễm dừng lại bên đường, dùng tay lau mồ hôi trên mặt, muốn mình tỉnh táo lại một chút. Nhưng không có chút hiệu quả, đầu cũng choáng váng.

Có vấn đề! Nhất định thiếu niên kia có vấn đề! Chuông cảnh báo trong lòng reo vang! Không phải thủ đoạn cao tay gì, chỉ là thuốc mê, lại khiến anh ta dễ dàng rơi vào bẫy.

Thi Diễm mím môi, gắng gượng mở mắt nhìn chung quanh. Bây giờ đã mười giờ, nơi này lại ít người qua lại, căn bản giờ này không có người!

Lúc anh ta muốn dùng đau đớn làm mình tỉnh táo lần nữa thì sau lưng bỗng truyền đến một sức mạnh đẩy anh ta té xuống. Hai cái bóng xuất hiện, một bóng phụ nữ, một bóng đàn ông. Đó là Tổ Trân và Vương Tài.

“Bạn trai em à?”

“Chẳng qua mượn anh ta che mắt thiên hạ! Chứ kẻ như anh ta không xứng đáng với tôi!” Tổ Trân cười khẩy.

“Em muốn anh làm gì với anh ta!” Vương Tài hỏi.

“Tạm thời, anh giữ anh ta đi, bắt được bọn trẻ cho ở chung với chúng!” Tổ Trân khoanh tay hạ giọng.

Giống như loài chim thích ăn hoa quả, bọn trẻ con luôn mang tâm trạng cực kỳ háo hức khi mỗi lần được hái quả. Bông nở rồi kết trái, một thứ quà ngọt ngào dành cho tuổi thơ. Trường học Lạc Lạc, Bối Bối một học kỳ kết thúc thì sẽ có một khóa cho trẻ trải nghiệm với thiên nhiên. Đây là lần đầu tiên, hai anh em được tham gia trải nghiệm nên tâm trạng phấn khởi vô cùng.

Bọn trẻ đi bộ thành đoàn người theo sự hướng dẫn của giáo viên. Trường học và vườn cây đi một đoạn là tới. Đám trẻ lao xao nói chuyện với nhau, đùa giỡn, cả đám ồn ào rượt đuổi.

Đột nhiên, một chiếc xe ô tô màu đen dừng lại. Cô giáo Vương hoàng hốt chưa kịp định thần thì cánh cửa xe đã được đẩy ra, nhanh như cắt ba bốn tên cao to lao ra khỏi xe. Bọn họ xác định được con mồi, túm lấy Lạc Lạc, Bối Bối lôi vào xe.

“Thả chúng tôi ra! Các người là ai?” Bối Bối giãy giụa.

Cô giáo Vương hoàng hốt, hét lên: “Các người làm cái gì vậy?”.

Cô giáo Vương định lao đến nhưng mọi việc diễn ra quá nhanh, nhanh đến mức không kịp trở tay: “Thả bọn trẻ ra, các người muốn đưa chúng đi đâu!”.

Tên đó mặt mày dữ tợn, thẳng tay tát vào mặt cô giáo Vương khiến cô giáo ngã xuống đất. Tát xong, tên đó nhảy vào trong xe, đóng mạnh cửa. Chiếc xe lao ra khỏi trường và chạy nhanh trên con đường lớn.

Cô giáo Vương mặt mày sợ hãi không còn giọt máu. Lạc Lạc, Bối Bối bị bắt cóc, bọn trẻ bị bắt trước mặt cô ta.

Rầm!

Mẫn Như nghe vậy, khay bánh không vững, rơi xuống đất tan tành. Cái gì? Bọn trẻ bị nhóm người lạ bắt cóc! Mẫn Như nghe được tin tức này không khác sấm sét giữa trời quang. Mẫn Như không dám nghĩ nhiều, cô hét ha hét hải điện thoại gọi cho Thẩm Dương.

Thẩm Dương trước đó vui vẻ dạy võ cho học viên, được một cuộc gọi điện từ số lạ, biết được một tin xấu. Hắn tưởng chừng là một trò đùa của bọn vô lại, vừa mới chửi rủa vài câu, điện thoại cô gọi đến báo cho hắn cũng là tin tức này.

Thẩm Dương gấp đến mức muốn nổi điên, đang yên đang lành lại xảy ra chuyện vô duyên.

“Đám người đó có điện thoại nói với tôi đang giữ bọn trẻ. Tôi còn tưởng chúng bày chuyện lừa bịp!”

“Cô giáo Vương khóc lóc trong điện thoại nói bọn trẻ bị một đám người lạ mặt bắt đi! Chúng còn tát cô giáo một bạt tay!”

“Shit! Có khi nào là những kẻ theo dõi chúng ta không?!” Thẩm Dương đứng lên rủa một câu.

“Tôi..” Mẫn Như không dám nghĩ đến. Mẫn Như đột nhiên đứng dậy cô cũng thả bỏ qua cho Tiêu Chính Uy được, anh luôn đe dọa sẽ đem bọn trẻ đi. “Cho dù có muốn hay không phải đến chỗ Tiêu Chính Uy một chuyến!”

Thẩm Dương lái xe đưa Mẫn Như tới cao ốc Tiêu thị thành phố D.

Một tuần trước...

“Mẹ, đi cẩn thận!” Mẫn Như vẫy tay tạm biệt La Mỹ Kim...

Sinh nhật Lạc Lạc, Bối Bối vừa qua, Tiêu Chính Hàn có gửi một thùng quà rất to, có gửi lời nhắn đến La Mỹ Kim. Muốn bà quay lại thành phố A, cuối tuần gia đình ông từ nước ngoài về thành phố A, một mình ông thì không thể nào tiếp nối bọn họ.

Tiến bà vào phòng chờ, cô ra xe chỗ Thẩm Dương đang đợi.

Đi cả đoạn đường dài, cả hai đều im lặng, tóc Mẫn Như hơi rối, cô nhìn qua chiếu hậu tiện tay chỉnh lại mái tóc, chợt cô nhủ mảy.

“Có người theo dõi.”

Không khí trong xe trở nên huyền ảo, đánh mắt nói: “Cái giờ cơ? Ai theo dõi?”

Khoảng cách khá an toàn, hắn từng tham gia theo dõi vài tên tội phạm, nên nhìn kỹ năng lái xe của người trên xe kia, đúng là đang theo dõi bọn họ.

“Tại sao lại biết có người theo dõi?” Thẩm Dương nói.

“Từ cổng sân bay ra chiếc xe này đã đi theo chúng ta!”

“Hừ muốn bám theo đợi có kiếp sau!” Thẩm Dương kéo cần gạt, đạp ga rẽ sang phải. Chiếc xe đó không kịp trở tay vì hành động của Thẩm Dương nên bị mất dấu hắn. Thoát được chiếc xe đó, Thẩm Dương giảm tốc độ.

“Có phải kẻ thù của cô không?” Thẩm Dương dò xét.

“Tôi làm gì có kẻ thù!” Mẫn Như trả lời.

“Cô đừng quên ở thành phố A đầy kẻ chờ trả thù cô!” Thẩm Dương nhắc nhở.

“Tôi.. Tôi!” Cô không thể phản bác.

“Được rồi, chúng ta đến đón bọn trẻ!”

Vài ngày sau đó, không có bất kỳ hành động nào nên Thẩm Dương và Mẫn Như buông lỏng cảnh giác, không ngờ hơn một tuần sau đó chính bọn trẻ bị bắt cóc....

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Thoát nguy

Thi Diệm dù bị bịt mắt, vẫn đoán được mình đã bị bắt cóc. Anh ta có chết cũng không ngờ rằng chỉ rời khỏi nhà Tổ Trân cũng có thể xảy ra chuyện, thậm chí anh ta không biết mình gặp chuyện ra sao, chỉ nhớ hình như có một người phụ nữ đến hỏi anh ta câu gì đó, sau đó anh ta trở nên mơ mơ màng màng, ý thức cũng dần dần mất đi.

Một lúc lâu, tai nghe được tiếng í ới phát ra, nghe tiếng hít thở xung quanh, đoán chừng trong chiếc xe này chắc chắn không chỉ có một mình nhưng chân tay đều bị trói chặt bằng dây thừng, miệng cũng bị dán kín lại, anh ta không đoán được là ai.

“Hức, hức” Bối Bối nức nở.

Những tin tức trên báo và phim ảnh đã từng xem qua lần lượt hiện lên trong đầu cô bé, cư nhiên đi học cũng bị bắt cóc.

Trong đây chỉ có ba người, chú kia lớn thế cũng bị bắt cóc, vậy bọn trẻ như hai người không chừng sẽ còn thê thảm hơn. Lạc Lạc thường ngày nhất gan, mặt mũi anh trai không cảm xúc, có khi nào bị hù cho đến đại rồi không. Anh trai còn bị hù dọa, còn mình cô bé biết đối mặt với tình cảnh này sao chứ. Bối Bối càng nghĩ càng sợ, nước mắt liên tục rơi xuống.

Khác với Bối Bối, Lạc Lạc chỉ là im lặng nghĩ cách, không ngờ đầu óc Bối Bối lại phong phú đến mức đó. Cậu bé bắt đầu bị tổng lên xe hiển nhiên sẽ rất sợ, sợ còn hơn Bối Bối. Trải qua vài giờ, tâm trạng Lạc Lạc yên tĩnh, cậu bé luôn nhớ lời dặn dò của Thẩm Dương.

“Con là con trai, con có quyền được khóc, nhưng khóc xong thì phải biến mình mạnh mẽ. Dad tuy có vô bảo vệ các con nhưng nếu không có dad thì ai sẽ bảo vệ các con đây! Phải tự chính mình can đảm bảo vệ mình, bảo vệ người thân của mình.”.

Mười lăm phút xoay sở, một cái nút thắt rốt cục dây thừng cũng tuột ra. Anh ta tháo miếng bịt mắt, bịt miệng ra, cời trói cho cái chân. Cả người Thi Diệm đầm đìa mồ hôi. Một võ sư dạy võ bị bắt cóc là nỗi sỉ nhục không thể tả.

Anh ta bây giờ chạy đến cời trói cho bọn trẻ có số phận như mình. Thi Diệm giật bắn người vì bọn trẻ mới được mình giải cứu, không ai khác chính là Lạc Lạc, Bối Bối quen thuộc.

Hai đứa trẻ này luôn được Thẩm Dương mang đến hội quán, với người trong hội quán bọn trẻ này không xa lạ gì. Mơ hồ Thi Diệm nghĩ đến một khả năng. ... Anh ta hận không đánh chết ả đàn bà khốn khiếp Tổ Trân.

Cô bé suốt ngày cười nói, cũng khóc đến nức nở, Thi Diệm đau lòng nói: “Bé ngoan, có chú đừng sợ. Chú là bạn của ba các cháu.”.

Lạc Lạc, Bối Bối gặp được người quen, có thêm yên tâm.

Vào thời khắc mấu chốt luôn thể hiện bản lĩnh của một người anh trai, Lạc Lạc nháy mắt muốn nói: “Trời sắp tối, bọn người kia nghỉ ngơi, chúng ta sẽ mạng em chạy trốn.”.

Bối Bối ngày thường, xù lông nhím ăn hiếp anh trai. Giờ khắc này, chỉ có hai anh em họ, cô bé một lòng tin tưởng Lạc Lạc, khẽ gật đầu, ngoan ngoãn làm một đứa em gái nhỏ hơn lúc nào hết cũng cần anh trai che chở.

“Hiện tại bên ngoài có bốn người đang ông cao lớn, một mình chú có thể hạ gục được nhưng bọn trẻ các cháu sẽ là mục tiêu cho chúng uy hiếp! Các cháu phải nghe chú như thế mới thoát được!”.

“Chú chú nói đi, bọn cháu sẽ nghe theo chú!” Bối Bối phấn khích nói hơi to.

“Suyt, em muốn bị bọn họ tóm gáy à! Sao ănn nói to mồm thế!” Lạc Lạc đưa tay nhắc nhở.

“Các con nghe chú nói, Bối Bối con Lạc Lạc làm thế này... Và chú sẽ...” Thi Diệm vừa nói vừa miêu tả chi tiết.

Không bao lâu sau liền nghe thấy có người mở cửa xe, một người đàn ông đi vào, nói một loại tiếng địa phương lạ, đại khái là “Đều đang ngủ.”

“Chú ơi, con muốn đi vệ sinh!” Bối Bối nghe tiếng người, mắt khẽ động vài cái, sau đó lên tiếng.

“Đại ca, con nhỏ đòi tiểu tiện!” Gã đàn ông khép hờ cửa, trườn đầu ra nói to.

“Để nó đi, nó tè bậy ra chỗ đó thì mệt lắm!” Người được gọi là đại ca lên tiếng.

Gã đó gật đầu, bước vào trong, Lạc Lạc biết cơ hội của mình đã tới, thấy gã không để ý, gờ chân cao lên đủ làm cho gã té vào người Thi Diệm. Thi Diệm nhanh chóng quật người đè gã, đánh một phát vào gáy làm gã ngất xỉu ngay tại chỗ.

“Yeh, một tên gục ngã!”

Thi Diệm rút sợi dây nịch trên người gã ra, chính anh ta cũng rút sợi dây nịch trên người mình: “Hai đứa cầm lấy, nhắm đến vị trí đối phương lao đến quật liên tục. Đừng nương tay cho ai nên nhớ chính là kẻ xấu. Chú có võ sẽ có cách!”.

“Vâng!”

“Đại ca, thằng Mã Đầu sao không đưa con bé đó ra! Có khi nào...” Một người khác trong bốn người lên tiếng.

“Mẹ kiếp, đến con nít cũng không tha. Đi vào xem nó làm gì rồi!” Người đó đánh mặt vút điếu thuốc hùng hổ đi đến. Sau đuôi có người đàn ông vừa mới lên tiếng chạy theo.

“Thằng khốn này làm gì trong đó!”

“Vèo” Một cái cơ thể người bay ra làm ngã hai tên đó xuống dưới đất.

“Trúng kế rồi! Tụi bây lên!” Người đàn ông gọi đại ca hét lên.

“Lạc Lạc, Bối Bối chuẩn bị!” Thi Diễm hạ lệnh.

Khi anh ta vừa dứt lời thì chúng lập tức lao đến, đúng là liều mạng thật nhưng anh ta không còn cách nào khác. Chúng đến ba người, một mình anh ta vẫn hạ được nhưng thủ đoạn của chúng không phải hướng đến mình anh ta. Nếu trong lúc anh ta đang hạ chúng thì cũng sẽ có một tên tóm bọn trẻ uy hiếp.

Thi Diễm liền nghĩ ra lấy dây nịch làm vũ khí cho bọn trẻ. Hai đứa tấn công được tới đâu thì hay tới đó.

Trong khi đối phó với người này, tên khác nhảy bổ vào anh ta, anh ta thân thủ nhanh lách kịp. Những chiêu thức hạ gục rất dứt khoát. Một tên lao đến Bối Bối, cô bé cuống quĩnh đánh bừa, trúng thẳng vào mặt tên đó, hấn đau đốn ngã xuống.

“Chạy!” Thi Diễm gào lên.

Ba chú cháu bỏ chạy thục mạng về hướng bóng đêm, không dám dừng bước, chỉ dùng hết sức lực mà chạy. Hai bên đường đều là ruộng đất, xung quanh chỉ toàn bùn rom rạ, đá vụn và cây cỏ.

Không có bất kỳ sự cố nào đột nhiên xảy ra như trong phim, bọn bắt cóc bị đánh bầm dập một trận. Thi Diễm đánh không nương tay vào trọng điểm, chúng có đuổi theo thì sẽ thiệt thòi cho chúng. May là, cả ba đều là người ưa vận động, thường ngày đều luyện tập nên với việc chạy hơn một nghìn mét, họ chỉ tiêu hao một lượng sức nhỏ.

Thi Diễm thấy bọn trẻ chạy như điên, anh ta dừng lại không đành lòng: “Ngày mai rồi đi tiếp!”

“Không được! Chúng ta phải tìm được người trong đêm nay! Mọi người rất lo cho chúng cháu!” Lạc Lạc nhất quyết không chịu, nặng nề đòi đi tiếp.

Mẫn Như vừa nhìn thấy Tiêu Chính Uy nhịn không được chạy đến vừa đánh vừa đánh, bỏ mặc hình tượng anh là ai, có bao nhiêu con mắt đang nhìn, thống khổ nói: “Tiêu Chính Uy trả con cho tôi!”

“Em điên phải không! Tôi có giữ đứa nào đâu!” Tiêu Chính Uy dùng dùng nổi giận bởi hành động mất kiểm soát của cô.

Trước kia, anh có lạnh lùng, đòi hai đứa nhỏ khiến cho cô có chút sợ hãi, tuy nhiên chuyện đó không làm tổn thương cô được, nhưng bây giờ thái độ lạnh lùng của anh giống như những cây kim nhỏ từng chút đâm vào trái tim của cô, trái tim đau nhói từng cơn, kèm theo thân thể cũng đau đớn.

“Tôi điên rồi! Anh trả con cho tôi!” Mẫn Như rưng rưng nói.

“Em ăn nói bậy bạ cái gì đó! Bọn trẻ ở với em kia mà!” Tiêu Chính Uy trừng mắt mắng cô.

“Nói vậy là anh không giữ chúng!” Thẩm Dương liếc mắt.

“Không!”

“Thẩm Dương, cái người gọi cho anh không nói đùa!” Mẫn Như khổ sở nói.

Sự tuyệt vọng trong mắt Mẫn Như lấp đầy, nước mắt cô đang chực chảy ra ngoài. Con của cô nhất định không thể xảy ra chuyện gì được. Mẫn Như lão đạo ngồi bệt trước cửa, không có một chút hơi sức để động dậy.

Tiêu Chính Uy thấy Mẫn Như tuyệt vọng, bi thương, cả người anh không thể khoai trá, anh chợt phát hiện để cô vào kế hoạch này, không khác nào chính anh tự giết mình. Nhưng không phải mục tiêu là cô sao? Tại sao lại là bọn trẻ?

Tay Chính Uy bàng hoàng đứng tại chỗ, anh chỉ mượn người phụ nữ đó làm cho Mẫn Như thấy được bộ mặt của Thẩm Dương, cuối cùng tránh xa hắn. Người phụ nữ đó là con rối trong mắt anh, Chính Uy không muốn đem xia đến người phụ nữ đó, kế hoạch của cô ta nữa. Để cô ta tự tung tự tác cứ thế mà tiến hành công việc trả thù, nhưng chính sự lơ là khinh người, anh đẩy bọn trẻ vào nguy hiểm.

Tiêu Chính Uy nắm thành quyền, anh thừa nhận lần này mình hành động sai lầm. Anh tựa hồ cực kì bình tĩnh, có điều trong lòng anh đã sớm rồi thành nui. Nếu bọn trẻ không an toàn, khẳng định mẹ anh và cô sẽ rất thương tâm, anh không thể để chuyện đó xảy ra. Nghĩ đến tình trạng hiện giờ của bọn trẻ,

anh vô cùng ân hận.

Không có thời gian suy nghĩ nhiều, anh lấy điện thoại gọi trợ lý, lạnh nhạt phun một câu: “Elsa, huy động người tìm bọn trẻ! Cho người tóm luôn kẻ đó cho tôi.”

Bọn họ đi suốt cả đêm, ngày hôm sau vô tình gặp được một nông dân chở lúa vào thị trấn, bèn đi nhờ chiếc xe của ông ta.

Nhiều người nhìn thế không phải thế, bốn tên hôm qua có giọng giống người nông dân, họ là người cùng địa phương, tất nhiên có lợi sẽ ẩn giấu cho nhau nên ba người không dám nói việc mình trốn ra từ bọn bắt cóc, mà chỉ kể rằng trên đường về nhà kết quả xe hư giữa đường, họ đang đi trợ giúp.

Lúc này mới có thể thuận lợi đến đồn cảnh sát của thị trấn, sợ mấy người chỗ này dở trò, Thi Diệm nói ra tên Thẩm Dương, vì vậy chốc lát sau liền liên lạc được với hắn, có thể nghe thấy tiếng thở phào nhẹ nhõm được truyền ra từ trong điện thoại: “Ba người ở đó, tôi lập tức tới ngay.”

Bạn đang đọc truyện *Mẫn Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Bị bắt lần nữa

Ba người đã ăn một suất cơm trứng ở đồn cảnh sát, sau đó được đưa đến phòng trọ để nghỉ ngơi, bên trong chỉ có một cái giường cùng một phòng vệ sinh, ga trải giường vừa cũ vừa bẩn. Thi Diệm trúng thuốc mê chạy một đêm, bây giờ vừa mệt lại rất buồn ngủ, vừa ngả đầu vào gối liền chìm vào giấc ngủ.

Trong mộng còn bị chó dữ không ngừng đuổi theo, trốn cũng trốn không thoát, chỉ một lát sau liền bị tóm được. Lúc này mới giật mình tỉnh lại, anh ta hoàn toàn chết chân tại chỗ. Một trong ba tên bị đánh hôm qua đang hân hoan nhìn anh ta, còn có hai tên mới lạ mặt đang bắt trời bọn trẻ.

“Mày ngủ đã rồi chứ! Giờ đến lúc đưa chúng mày đi!” Tên đó biết Thi Diệm có võ trong người bỗ sung một câu: “Mày không ngoan ngoãn chịu trời, thì một trong hai đứa nhỏ sẽ chết tại đây!”.

Anh ta muốn hành động, quay đầu nhìn bọn trẻ cuối cùng vẫn bị chúng trời. Ba chú cháu họ bị đưa ra khỏi phòng trọ rất dè dặt và cực kỳ thận trọng, có thể nói họ giống động vật nuôi thả, đến giờ vào chuồng sẽ bị bắt lại.

Dĩ nhiên chúng vào con đường nào thì ra con đường đó, lần này không phải anh ta, mà bọn trẻ là đối tượng bị chụp thuốc mê, mới khiến bọn trẻ yên tĩnh, không gây náo động. Hai tên kia mỗi tên vác một đứa, chúng vác bọn trẻ như một bao tải rất chuyên nghiệp, giống như đây là việc thường xuyên làm.

Chiếc xe tải đã chờ sẵn ở ngoài, có thêm hai tên khác đã đứng đó, và vị trí lái xe cũng có một tên, chúng tăng người trông chừng, sau việc ba người trước bị đánh toi tã.

“Phanh” một tiếng, cửa sau xe tải đóng sầm lại. Tên bị đánh nhanh nhẹn bước đến mở cửa ghế lái phụ ngồi vào trong rồi hô to: “Cho xe chạy!”.

Tên tài xế gạt đầu rồi nổ máy, xe nhanh chóng rời đồn cảnh sát. Chiếc xe tải vừa bấm còi vừa chạy với tốc độ cao, có ý giành đường đi nên luôn lách qua các chiếc xe khác.

Bên này có hai chiếc xe sang trọng đang đi hướng ngược lại với xe tải, Khả Nam ở trong xe mắng mò: “Đường đi thì hẹp, chiếc xe đó chạy như muốn cướp mạng vậy!”.

“Em phải ghi biển số xe để báo cảnh sát! Chạy như thế sẽ rất dễ gây tai nạn!” Khả Nam nhấn vào màn hình lưu lại biển số xe của chiếc xe tải.

Mẫn Như vẫn bồn chồn, thấp thỏm lo âu, đúng là nghe giọng nói, biết họ đang an toàn nhưng trong lòng như ngồi trên đống lửa, gặp Khả Nam thì quái gỡ, cô bực dọc quát: “Cậu đừng làm ồn nữa! Mình còn rất lo lắng đây!”.

“Đừng căng thẳng, cậu bình tĩnh đi! Chẳng phải đã biết bọn trẻ an toàn rồi sao! Chúng thấy mặt cậu sẽ bị dọa sợ đấy!” Khả Nam kéo miệng Mẫn Như giúp cô nở nụ cười.

Bọn họ đến đồn cảnh sát, Thẩm Dương khần trương chạy vào trong, nói: “Diệm, Bối Bối, Lạc Lạc!”.

“Anh là ai?” Cảnh sát A hỏi.

“Tôi là người mà khoảng bốn giờ trước người đàn ông có dắt theo hai đứa nhỏ gọi điện thoại! Họ ở đâu, dẫn tôi đến gặp họ!” Thẩm Dương trả lời.

“À, được rồi! Đồng chí C anh dẫn ba người lúc nãy đến đây!” Cảnh sát A cười nói.

“Rõ!”

Mười phút sau, cảnh sát C hốt hải chạy vào đồn nói: “Đội trưởng không nhìn thấy ba người kia!”.

“Rầm! Đồng chí nói cái gì!” Cảnh sát A nhướn mày nói.

“Báo cáo! Người đàn ông và hai đứa trẻ không tìm thấy!”

Mẫn Như kêu lên, giọng nói có thể nhận rõ sự hoảng sợ: “Lạc, Bối!”.

Hai mắt Thẩm Dương bốc hỏa, gắt gao tiến đến nắm cổ áo cảnh sát, phần nộ hết: “Đây có phải là đồn cảnh sát không? Việc giữ người cũng dễ mất tích!”.

Nghe tiếng ồn ở trong, vài cảnh sát canh gác ập vào, thêm một cảnh sát làm việc trong phòng chạy đến, bọn họ chính là đang cản Thẩm Dương hành động.

“Giữ anh ta lại!” Cảnh sát A ra lệnh.

“Thẩm Dương!” Khả Nam la lên.

“Thẩm Dương bình tĩnh một chút, anh đừng náo loạn, càng làm cho tình hình xấu hơn!” Mẫn Như tỉnh ngộ cố gắng kéo áo Thẩm Dương nói.

Thẩm Dương tuy như gần mắt không chế, nhưng hắn nghe thấy giọng nói của cô ngăn cản thì lập tức buông cổ áo cảnh sát, có chút giận dữ nhưng lùi ra phía sau.

“Phiền, cảnh sát bỏ qua, anh ấy có thô lỗ cũng do tâm trạng không tốt!” Mẫn Như cúi người xin lỗi nhẹ nhàng.

“Tôi biết gia đình rất hoang mang! Người trong phòng trọ của đồn mất tích, chúng tôi có một phần lớn trách nhiệm! Thay mặt cảnh sát trong đồn chắc chắn với gia đình chúng tôi sẽ cùng mọi người tìm ba người kia!”. Cảnh sát A khẳng định.

“Cảm ơn!” Cô hài lòng nói.

Mây Tiêu Chính Uy chau chặt, trên mặt vẫn là vẻ lạnh lùng thường thấy, ánh mắt sắc như đao trông có vẻ hơi hột nhìn, thế nhưng đáy mắt là một mảnh thâm trầm.

Thái độ của Mẫn Như một lần nữa làm anh thay đổi, một tiểu thư cao ngạo, ngông cuồng, cho mình là nhất, chưa bao giờ cúi đầu trước người khác, mặc dù con mắt tích nhưng cô vẫn khổng chế mình rất tốt, Thẩm Dương đang giận dữ cô vẫn dịu dàng khuyên, còn giúp hắn giải vây chuyện êm đẹp bằng cách hạ mình. Tuy nói là hạ thấp mình xin lỗi nhưng hình ảnh ở cô trong mắt người khác không xấu đi, còn làm cho nó đẹp hơn, đẹp ở đây chính là cô rất khiêm tốn.

Nửa giờ sau...

Cảnh sát A lên tiếng: “Theo điều tra, trong phòng trọ có một lối đi nhỏ dẫn ra phía sau là một mảnh đất lớn, chúng tôi còn tìm được một gói thuốc bị nhàu nát và một điều thuốc còn dang dở trên đất. Các cảnh sát ở đây chỉ có hai người hút thuốc, một người không có lịch công tác sẽ không đi làm việc, còn người kia sáng nay đã qua khu vực khác khảo sát tình hình chưa thấy về. Chúng tôi suy đoán đã có người lên vào chỗ này đưa họ đi.”

Không khí im lặng đến mức kinh dị, có người trong cuộc mới biết, mọi thứ đang ở trong một cái chảo nóng chưa biết khi nào lửa mới tắt.

“Trong đây có nội gián!” Thẩm Dương lạnh giọng nói.

“Anh nói gì?”

“Chẳng lẽ cảnh sát không hiểu? Tôi nói có nội gián, nếu không có người chỉ dẫn thì làm sao có người lên vào đây được!” Thẩm Dương chắc nịch nói.

“Chuyện này...”

“Anh ta nói đúng, tôi tin một trong các vị là nội gián, để kẻ xấu đem người đi!” Tiêu Chính Uy liếc mắt nhìn.

“Chúng tôi sẽ xem trong đội có...” Cảnh sát A nói.

“Để tôi nói cho các vị biết, Phong gia ở thành phố D không xa lạ gì, gia đình tôi lại thân với họ, chỉ cần một cuộc gọi điện thì rất nhanh sẽ tìm ra nội gián, nhưng tôi muốn người tiếp tay cho bọn kia có một cơ hội khai báo! Trong vòng 5 tiếng đếm không ai trả lời thì đừng trách tôi tuyệt tình với các người!” Tiêu Chính Uy bình thản nói.

Cô đến đây khá lâu, tiếp xúc với anh cũng tương đối không hẳn là ít, nhưng chứng kiến anh bình thản nói chuyện với tình cảnh này là lần đầu tiên, tận mắt cảm nhận khí thế trong truyền thuyết, phải nói là có bị hù dọa một phen. Thử hỏi tại sao anh nổi tiếng trên thương trường như vậy, chính là nhờ khí thế áp đảo người khác đây.

“Một..Hai...Ba...” Anh cười lạnh “Xem ra vẫn ngoan cường”.

“Bón!” Tay bỏ vào túi bắt đầu lấy điện thoại, “Năm!”.

“Tốt! Rất có can đảm!” Tiêu Chính Uy bấm số, bật loa ngoài, rất nhanh có người bắt máy.

- Alo, Uy! - Giọng nói đầu dây bên kia phát ra!

- Thần...!

“Đừng! Là tôi! Chính tôi dẫn bọn đây vào!” Cảnh sát E run rẩy.

“Hừ! Để tôi tốn thời gian vì ông, rất khá!” Tiêu Chính Uy đá một phát vào bụng cảnh sát E.

Anh bật dậy lao đến chỗ cảnh sát E, nắm ngay cổ áo nhấc ông ta lên dồn vào phía chân tường, lạnh lùng nói: “Chúng cho ông bao nhiêu?”.

“Ba mươi phần trăm!”

“Nói rõ giá đi!”

“Tôi.. tôi không biết! Chúng tôi nhận được tiền sẽ chia cho tôi thôi!”

“Chúng đến đây như thế nào?” Tiêu Chính Uy nhấn mạnh vào ngực của cảnh sát E

“Là.. là xe tải!”. E lắp bắp nói.

“Ông có nhớ biển số không?”

“Tôi Không Nhớ!”

Anh hạ cú đấm vào mặt tên cảnh sát xấu xa đó, hạ giọng: “Đem tên này đi, giữ ông ta lại chỉ để làm ô uế mấy người!”.

Ông ta van xin: “Đừng đuổi tôi, gia đình tôi rất khó khăn, tôi mới phải làm việc đó!”.

Đúng là mọi người không biết nói gì, ngay cả những cảnh sát kia cũng xấu hổ nhìn cảnh sát E bị lôi đi. Họ không thể tin đồng đội của mình lại làm chuyện trái với đạo đức nghề nghiệp như thế.

Cảnh sát A đứng dậy gặp người cúi đầu “Xin lỗi gia đình! Chúng tôi sẽ cho tìm xe tải...”

Khả Nam đập trán hô to: “Phải rồi, có khi nào là chiếc xe tải chạy như bán mạng không?”.

“Nam Nam, đưa điện thoại!” Mẫn Như gấp rút lục túi của Khả Nam.

“Cậu lấy điện thoại tớ làm gì?” Khả Nam vẫn ngu ngơ hỏi.

“Không phải, cậu đã lưu biển số của chiếc xe tải đó sao!”.

“3*N-7***” Mẫn Như đọc to.

“Thật may mắn, chúng tôi sẽ nhanh chóng xác định ai là chủ xe!” Cảnh sát A cười nói.

“Đây là danh thiếp của tôi, tìm được chủ xe rồi thì hãy gọi đến! Còn giờ chúng ta đi thôi! Ở đây chỉ làm mất dấu bọn trẻ!” Thẩm Dương lấy danh thiếp đặt lên bàn, nghiêm túc kéo Mẫn Như ra ngoài.

“Đội đã, hai người tính bỏ tôi sao?” Khả Nam chạy theo.

Hai chiếc xe rời khỏi đồn cảnh sát, nhanh chóng hòa vào dòng xe trên đường quốc lộ.

--- -----

Cảnh sát E đang buồn rầu vì không có tiền đóng học cho con vào đại học, ông đang ngồi gặm bánh mì ở quán cà phê thì nghe thấy một tên mặt mũi bị đánh thành đầu heo nói: “Tao là người bị nhẹ nhất do bị con nhỏ con đánh vào mặt thôi! Còn đại ca và thằng kia bị đánh cho nằm ở nhà dưỡng bệnh luôn rồi! Cái tên đàn ông đó có võ ra tay rất nặng!”.

“Anh Mẹo! Chắc phải có người trả tiền lớn, mấy anh mới đi làm chuyện này!” Một người ngồi gần lên tiếng.

“Đúng, có tiền lớn, thì bọn anh mày mới làm!” Tên Mẹo nốc ly cà phê lên uống, mặt vẫn còn đau nhưng với Mẹo không là gì, nghĩ đến tiền thì hấn đã sượng cả mặt.

“Eo oi, tiền đâu không thấy, nhìn mấy anh bị đánh thế kia!” Một tên khác chê bai.

“Mày thì biết cái gì? Nghe đâu là chỉ cần bắt được bọn trẻ kia thì muốn bao nhiêu tiền có bấy nhiêu! Bọn nó là con của gia đình giàu có đấy!” Tên Mẹo huênh hoang nói.

“Phải vậy chăng?”

Mấy người còn lại ngu ngốc nhìn.

“Tiếc là người đàn ông và bọn trẻ đã chạy thoát, chắc tiền sẽ không đúng như thỏa thuận! M* kiếp, để tao bắt được chúng tao sẽ”.

“Có phải là được rất nhiều tiền không?” Cảnh sát E mở giọng nói.

“Ông là cảnh sát, nghe được như thế định bắt tội này à! Nghe đây con tin đã chạy thoát, tội này còn bị đánh tội tã, ông không cần bắt đâu!” Tên Mẹo khó chịu nói, để cảnh sát nghe được, đúng là xui xẻo với bọn chúng mà.

“Tôi chỉ hỏi được rất nhiều tiền thôi phải không?”

“Phải...”

“Nếu tôi giúp các người tôi sẽ được bao nhiêu?” Cảnh sát E đặt nghi vấn.

“Ba mươi nghìn... À không ba mươi phần trăm, vì ông là người giúp tội này nên tiền sẽ được nhiều một tí!” Tên Mẹo ra giá.

“Được, đi theo tôi!”

Tên Mẹo, được dẫn vào lối đi nhỏ của phòng trọ, vừa thấy ba miếng ngồi béo bở, lòng hấn lại vui vẻ lên. Đây chính là được thượng đế thương tình, Mẹo gọi điện báo tin vui với đại ca, làm theo chỉ dẫn của đại ca là gọi đồng bọn thêm vài người chuẩn bị, rất nhanh thôi, ba người sẽ về tay tội này, có bao nhiêu món nợ trên người sẽ trả lại hết.

Cũng đã gần bốn giờ trôi qua, Lạc Lạc, Bối Bối không buồn ngủ, hai đứa cứ đi tới, đi lui trong phòng, chờ đợi daddy và mẹ đến đón về. Chú vừa nằm là đã ngủ mất hút, thật không biết chú thiếu ngủ đến mức nào luôn.

Lạc Lạc ra dáng là anh trai, luôn che chở cho Bối Bối, nắm tay em gái trong suốt cả một đoạn đường chạy tới đây, chưa bao giờ có ý định bỏ tay cô bé ra. Bối Bối nhiều lúc xúc động quá, khóc ròng làm cho áo cậu bé ướt đầm.

Bỗng có hai người lạ mặt nhào vào phòng, bọn trẻ dự định chạy đến chỗ chú ngủ, đánh thức chú dậy thì không kịp đã bị hai người lạ mặt bịt khăn vào miệng, còn bị giữ chặt người. Hai phút sau, bọn trẻ liền rơi vào trạng thái mê man rồi ngủ.

Tên Mẹo ha hả tiến vào trong: “Ranh con! Không thoát được tao đâu!”.

“Đánh thức người ở giường không anh Mẹo!”

“Để nó ngủ đi, chúng ta chờ!”

“Khôn, mày ra xem xe tới chưa, rồi sắp xếp đảng hoàng, bây giờ tao mới nhìn kĩ mặt bọn trẻ, ba mẹ tội nó rất tốt mới để được hai đứa nhỏ đẹp để thế này, còn được nuôi nấng trắng trẻo, béo tốt thế kia. Mấy đứa trong thị trấn mười đứa gộp lại mới bằng hai đứa này!” Tên Mẹo đánh giá.

“Anh Mẹo xe tới rồi!”

Vừa vặn Thi Diễm giật mình tỉnh giấc....

Bạn đang đọc truyện *Mắt Như Trở Lại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.